วิทยาศาสตร์ ทางใจ
ฉบับเปิดโลก

•เปิดเผย• วิธีใช้อำนาจจิตให้เกิดประโยชน์ ในการทำงาน ในการปกครองประเทศ สะกดจิต ช่วยความจำ ดูทางใน แปลงธาตุ รักษาโรคต่างๆ ฯ

•รับสอน• ทุกชาติ ทุกศาสนา และทุกเพศ ให้ใช้อำนาจจิตได้

..โดย พ.อ. ชม สุคันธริต วิทยาศาสตร์บัณฑิต ทบ.
แพทย์แผนโบราณ ชั้น ๑

วิทยาศาสตร์ทางใจ

ฉบับเปิดโลก

โดย

พันเอก ชม สุคันธรัต

วิทยาศาสตร์บัณฑิต ทบ.

แพทย์แผนโบราณชั้น ๑

บ้าน ๑๓/๓ ถนนประชานฤมิตร ใกล้สามแยกเตาปูน

บางซื่อ พระนคร โทร. ๕๘๕๐๒๑๐

พิมพ์ครั้งที่ ๒ จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๕๒๙

(เพื่อการศึกษา)

หนังสือเล่มนี้ ผู้เขียนมีเจตนาที่จะแสดงออกซึ่งผลงานอันดีเด่นของตน และผู้อื่นทั่วโลกในการค้นคว้าวิธีใช้อำนาจจิตให้เกิดประโยชน์ ทั้งนี้ได้จากความรู้ความสามารถและประสบการณ์ ในชีวิตแห่งตนเขียนขึ้นแบบวิทยานิพนธ์ เพื่อช่วยกันสร้างสรรประโยชน์ส่วนตัวส่วนรวม และประเทศชาติให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทั้งนี้ผู้เขียนมุ่งมั่นที่จะให้ผู้อ่านสามารถใช้อำนาจจิตในทางธรรมเพื่อเกิดความสุขจนถึงนิพพานทางหนึ่ง และให้สามารถใช้อำนาจจิตทางโลกเพื่อประโยชน์ในการศึกษาและในการทำกิจการต่าง ๆ ตลอดจนใช้ในการปกครองคนปกครองประเทศอีกทางหนึ่ง

หมายเหตุ

ผู้ต้องการไปเรียนโดยตรง เพื่อความแน่นอนโปรดติดต่อนัดหมายล่วงหน้า

ผู้ต้องการพิสูจน์ทดลองหรือฟังบรรยาย โปรดแจ้งความประสงค์ไปยังผู้เขียน

ความรู้ทั่วไปของผู้แต่งวิทยาศาสตร์ทางใจ

สอบได้ – ครูพิเศษ ป.

– นักธรรมตรี และเคยบวชมาแล้ว

– มัธยมปีที่ ๘

– รร. เทคนิคทหารบก

– รร. ชั้นผู้บังคับกองร้อย

– รร. ชั้นผู้บังคับกองพัน

– รร. ยานยนต์ (ประเภทล้อและสายพาน ที่สหรัฐอเมริกา (พ.ศ. ๒๕๐๑)

– รร. ชั้นผู้บังคับกองพัน ที่สหรัฐอเมริกา (พ.ศ. ๒๕๐๐)

– หลักสูตรต่อต้านผู้ก่อการร้าย ที่สหรัฐอเมริกา (พ.ศ. ๒๕๐๘)

– รร. เสนาธิการทหารบก (พ.ศ. ๒๕๑๐)

– วิทยาลัยการทัพบก (พ.ศ. ๒๕๑๒)

– เภสัชกรรมและเวชกรรมแผนโบราณ (พ.ศ. ๒๕๐๖ – ๒๕๐๗)

อารัมภบท

เนื่องด้วยความเมาต่อวิทยาการ และสิ่งแวดล้อมสมัยใหม่ทำให้คนพากันตั้งหน้าแสวงหาความสะดวกสบายทางด้านวัตถุมากเกินไป จนเกิดโทษด้านจิตใจทวีขึ้นทุกที นอกจากจะทำให้ร่างกายเกิดโรคภัยต่าง ๆ เพราะจิตใจ หรืออารมณ์เป็นต้นเหตุแล้ว ยังเป็นผลให้จิตอ่อนแอลังเลขาดความเสียสละเพื่อส่วนรวม ทั้งนี้เป็นเพราะขาดความรู้อันแท้จริงเรื่องจิต ไม่รู้จักวิธีพัฒนาจิต ไม่เชื่อมั่นว่าอำนาจจิตหรือศาสนา จะช่วยให้เกิดประโยชน์แก่บุคคล และประเทศชาติอย่างใหญ่หลวง

เพื่อให้เกิดความเข้าใจเรื่องอำนาจจิต อำนาจคุณพระและศาสนาได้ถูกต้อง ถึงขั้นนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง แก่ประเทศชาติ ผู้เขียนจึงได้รวบรวมหลักฐานการค้นคว้าเกี่ยวกับอำนาจจิตของประเทศต่าง ๆ ตลอดจนผลการค้นคว้าเป็นเวลา ๒๘ ปี ของผู้เขียนเองมาสรุปรวมเพื่อให้ได้ความรู้รวบยอด ดังต่อไปนี้คือ

๑. ให้รู้ว่าจิต อำนาจจิต อำนาจคุณพระ คืออะไร? พร้อมด้วยวิธีพิสูจน์ทดลองเป็นขั้นตอน และรับสอนให้ผู้สนใจทำสมาธิได้ถูกต้องสอนให้ใช้อำนาจจิตได้เองหลายอย่างในวันเดียว

๒. วิธีทำให้เกิดอำนาจิต หรือทำให้เกิดสมาธิแบบทั่ว ๆ ไป ทั้งในประเทศเราและในประเทศต่าง ๆ รวมทั้งวิธีลัดที่ผู้เขียนทำการค้นพบตลอดจนวิธีพิสูจน์แบบวิทยาศาสตร์ว่าผู้ใดมีสมาธิหรืออำนาจจิตสูงเพียงใดซึ่งทุกคนก็นำไปพิสูจน์ได้เอง

๓. วิธีนำอำนาจจิตไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและส่วนรวมตลอดจนวิธีใช้พัฒนาประเทศ ตัวอย่างเช่น ใช้รักษาโรคต่าง ๆ ให้หายได้ทันที หรือให้หายในระยะสั้น ใช้ทำให้จำแม่นยำในระยะสั้น ๆ ใช้ทำงานต่าง ๆ ให้ได้ผลดี หรือใช้ในการมองเห็นอะไรได้ด้วยจิตล้วน ๆ ไม่ต้องใช้ตา ตลอดจนการใช้อำนาจจิตในการปกครองคนและหน่วยงานปกครองประเทศชาติ การสร้างสรรพลังอำนาจแห่งชาติ

๔. วิธีฝึกจิตเพื่อประโยชน์ทางธรรมอย่างเดียวโดยมุ่งจะละกิเลสไม่ต้องการนำไปใช้ประโยชน์ทางโลก

พ.อ. ....

(ชม สุคันธรัต)

มร. เอ็ดเก้น

รองประธานกรรมการบริษัทอเมริกัน อินเตอร์แนชชั่นแนล แอส–ชัวรันส์ จำกัด (A.I.A.) สุริวงศ์ พระนคร ซึ่งได้เรียนวิธีใช้อำนาจจิตกับผู้เขียน รูปนี้เคยนำลงหนังสือพิมพ์บางกอกไทม์ ฉบับที่ 7 ต.ค. 2506 หลังจากคณะหนังสือพิมพ์บางกอกไทม์ได้ไปสัมภาษณ์เกี่ยวกับความสำเร็จในการเรียนใช้อำนาจจิต และการไปขอเรียนต่อกับอาจารย์อภิชิโตภิกขุ เพื่อเสกใบไม้ให้เป็นนกต่อไป

นา. เฮงเก๊า

[illegible]

สารบัญ

		หน้า
การศึกษาของผู้แต่งวิทยาศาสตร์ทางใจ		ก.
อารัมภบท		ข.
สารบัญ		ง.
บัญชีรูป		ญ.
คำนำ		ฎ.
สิ่งที่น่ารู้		ฑ.
บทที่ ๑	**ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอำนาจจิต**	**๑**
	๑. ความหมายของจิตและสภาพของจิต	๑
	๒. ขีดความสามารถของอำนาจจิต	๕
	๓. วิธีทำให้เกิดอำนาจจิตหรือพลังจิต	๑๕
	๔. การฝึกจิตตามหลักพระพุทธศาสนา	๑๖
	๕. การฝึกจิตด้วยวิธีข่มจิตและนึกคิด	๒๖
	๖. การฝึกจิตไปพร้อม ๆ กับการปฏิบัติกิจประจำวัน	๒๗
	๗. ผลการวิจัยการฝึกจิตหรือฝึกสมาธิทุกแบบ	๒๘
	๘. ให้ฝึกสมาธิวิปัสสนาคู่กันไป	๒๙

หน้า

บทที่ ๒ การค้นคว้าเกี่ยวกับอำนาจจิต ๓๙
๑. การค้นคว้าเกี่ยวกับจิตและอำนาจจิต ในต่างประเทศ ๔๒
– ผลของอารมณ์เสียผลของการโกรธ ๔๓
– จิตเพิ่มฮอร์โมนทำให้เจ็บไข้และหายจากโรคได้ ๔๕
– การสะกดจิต ๔๙
– การค้นคว้าเรื่องวิญญาณและการเข้าทรง ๕๒
– การค้นคว้าเกี่ยวกับการฝึกจิตและควบคุมจิต ๕๔
– การรับส่งข่าวทางจิต ๖๓
๒. การค้นคว้าเกี่ยวกับจิตและอำนาจจิต ในประเทศไทย ๖๔
๓. อำนาจจิตมีความสามารถดีกว่าเครื่องมือสมัยใหม่ ๖๗

บทที่ ๓ ข้อพิจารณาเกี่ยวกับอำนาจจิต ๗๓
๑. ความรู้ความเข้าใจและการพิสูจน์ ๗๓
– การพิสูจน์ว่าจิตเป็นพลังงาน ๗๕

หน้า

– จิตเป็นพลังงานโดยไอน์สไตน์ ๘๓
– การพิสูจน์ว่าจิตเป็นธรรมชาติรู้ ๘๔
– คุณพระและอำนาจคุณพระ
(อ.พุทธทาส) ๙๒
๒. ข้อพิจารณาเกี่ยวกับการฝึกและใช้
อำนาจจิต ๙๔
๓. หลักการพิจารณาก่อนจะเชื่อ
(กาลามสูตร) ๑๐๓

บทที่ ๔ เปิดเผยวิธีใช้อำนาจจิต ๑๐๗
๑. หลักสำคัญในการฝึกจิตและใช้อำนาจจิต ๑๐๙
๒. วิธีฝึกใช้อำนาจจิต ๑๐๙
๓. เคล็ดลับในการใช้อำนาจจิต ๑๑๔
๔. วิธีภาวนา หรือวิธีเศกคาถา ๖ วิธี ๑๑๗
๕. เคล็ดลับในการเพิ่มพูนอำนาจจิต ๑๑๙

บทที่ ๕ เปิดเผยวิธีฝึกจิต ๑๒๙
๑. ลักษณะวิธีฝึกจิตที่ดี ๑๓๔

หน้า

๒. ตัวอย่างการฝึกสมาธิแบบหนึ่ง ๑๓๕
– วิธีดำเนินการฝึกจิต ๑๓๖
– วัตถุประสงค์ที่สำคัญยิ่ง ๑๓๘
– อุคคหะนิมิต ๑๓๙
– ความมืด, แสงโอภาส, ความว่าง ๑๓๙
– ข้อระมัดระวังในการฝึกจิต และสะกดจิต ๑๔๒
– การแก้ไขจิตให้เป็นสมาธิ ๑๔๓
๓. คำตอบคำถามที่น่ารู้ ๑๔๕, ๒๒๘ ฯลฯ

บทที่ ๖ การใช้อำนาจจิตในการพัฒนาประเทศ ๑๕๓
๑. พื้นฐานในการใช้อำนาจจิตในการพัฒนา ๑๕๓
– การดำเนินการฝึกจิตและยกระดับกำลังใจ ๑๕๖
– การฝึกจิตและยกระดับกำลังใจของคอมมิวนิสต์ ๑๕๗
๒. พลังอำนาจแห่งชาติ ๑๖๕
๓. การแบ่งประเภทของกำลังหรือพลัง ๑๖๖
๔. หัวข้อในการดำเนินการพัฒนา ๑๗๒

หน้า

บทที่ ๗ ให้ความสว่างล้างสงสัย ๑๘๗

๑. สาเหตุให้เกิดความสงสัยและโต้แย้งกัน ๑๘๗

๒. ปรัชญาของความจริง ๒๐๐

๓. อธิบายเรื่องวิญญาณ ๒๐๖

– วิญญาณประจำตัวคนที่มีชีวิต ๒๐๘

– วิญญาณของคนที่ตายไปแล้ว ๒๒๒

๔. คำถามคำตอบที่น่ารู้

– ประโยชน์ที่จะได้จากศาสนา ๓ ชั้น ๒๓๐

– วิชชา (วิชาขั้นสูงในพระพุทธศาสนา ๒๓๓

– ความจำเป็นที่ต้องใช้อำนาจจิตในการสอนศาสนา ๒๓๔

– ผลของเมตตาและเหตุที่ไฟไม่ไหม้ ๒๔๐

– วิธีทำให้รูปไม่มี ๒๔๕

– วิธีรู้ใจคน (ดักใจ) ๒๔๗

– เดียรรัจฉานวิชา ๒๔๘

– สาเหตุที่ทำให้มีการ "เกิด" ๒๕๔

– วิธีดูทางในดูล่วงหน้า (ไตรวิชญาณ) ๒๖๐

– หลักและวิธีใช้อำนาจิตรักษาโรค ๒๖๕

– ความรู้ในการสะกดจิต ๒๗๐

หน้า

– เครื่องทำให้คนเลื่อมใส ๔ ๒๗๕
– ธรรมซึ่งทำให้คนเลื่อมใส ๑๐ ๒๗๖

บทที่ ๘ การฝึกปัญญาและวิปัสสนา ๒๘๗
๑. ปัญญาคืออะไร? มีกี่ชนิด ๒๘๘
๒. ลำดับการฝึกวิปัสสนา ๕ ขั้น ๒๙๒
๓. ลำดับการฝึกวิปัสสนา ๙ ขั้น ๒๙๖
– วิญญาณพูดดังในอากาศได้
จับตัวดูได้ ๒๙๘

บทที่ ๙ บทสรุป ๓๐๓
ผนวก ๓๑๓
บรรณานุกรม ๓๒๑

บัญชีรูป

หน้า

รูป ฝรั่งผู้ศึกษาใช้อำนาจจิตในเมืองไทย ง

รูป อาจารย์พัว ผู้แปลงธาตุ และเสกใบไม้ให้เป็นตัวสัตว์ได้ ๑

รูป เครื่องมือของผู้ตั้งสถานฝึกความจำ และบำบัดโรคด้วยจิต ๔๑

รูป ร.อ. ทวี ผู้มองทะลุกล่องตะกั่ว และรักษาโรคด้วยอำนาจจิต ๘๑

รูป การทำใบไม้เป็นนก ๘๕

คำนำ

ความมุ่งหมาย ในการเขียนวิทยาศาสตร์ทางใจเล่มนี้ก็คือ ต้องการให้เข้าใจเรื่องจิต อำนาจจิต อำนาจคุณพระ และศาสนา อย่างถูกต้อง และรู้วิธีพิสูจน์ทดลอง รู้วิธีนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ แก่บุคคล แก่ประเทศชาติ นอกจากนี้ยังมุ่งหมายที่จะให้รู้วิธีนำเอา อำนาจจิต ไปช่วยพัฒนาการงานส่วนตัว ส่วนรวมและประเทศ ช่วยเพิ่มขวัญและกำลังใจ ช่วยป้องกันและปราบคอมมิวนิสต์

การที่ได้นำเอาการค้นคว้าเกี่ยวกับจิตของประเทศต่าง ๆ มากล่าว หลายแง่หลายมุม ก็เพื่อให้เห็นว่าประเทศที่เจริญก้าวหน้าไปได้ เร็วนั้น เป็นเพราะได้นำเอาอำนาจจิต อำนาจสมาธิไปใช้ส่งเสริม วิชาการสาขาต่าง ๆ และชี้ให้เห็นว่า ประเทศที่พัฒนาไปได้ช้า ก็เพราะละเลยในการค้นคว้าทดลองเกี่ยวกับเรื่องจิต เพื่อนำไปใช้ ให้เกิดประโยชน์เมื่อไม่เข้าใจเรื่องจิต เรื่องสมาธิ เรื่องบุญบาป ก็นับวันแต่จะสร้างความเสียหาย ความยุ่งยาก และถ่วงความเจริญ ก้าวหน้าลงทุกที

ขอบเขต ให้รู้เรื่องจิต เรื่องอำนาจจิต อำนาจคุณพระ รู้วิธี พิสูจน์ทดลองอันถูกต้อง ซึ่งมีวิธีที่ทุกคนนำไปใช้พิสูจน์ทดลอง เองได้ นอกจากนี้ยังให้สามารถฝึกให้เกิดอำนาจจิตได้ด้วยตนเอง

ด้วยวิธีลัด ตลอดจนนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ ได้ด้วย เช่นใช้ในการรักษาโรคต่าง ๆ ให้หายได้ทันทีหรือให้หายในระยะสั้น ใช้ทำให้จำแม่นยำในระยะเวลาสั้น ๆ ใช้ในการทำงานต่าง ๆ ให้ได้ผลดี หรือใช้ในการมองเห็นอะไรได้ด้วยจิตล้วน ๆ ไม่ต้องใช้ตา รู้เหตุการณ์ได้ล่วงหน้า **หรือจะฝึกเพื่อชำระจิตให้บริสุทธิ์ก็ได้**

วิธีการศึกษา อาศัยพระไตรปิฎก ตำราและเอกสารในประเทศไทยและต่างประเทศ สอบถามท่านผู้รู้ และการพิสูจน์ทดลองอย่างกว้างขวาง และซ้ำซาก เป็นเวลา ๒๖ ปี

ข้อควรพิจารณา ความผิดพลาดในทางวิทยาศาสตร์ เป็นต้นว่า การใช้ ดี.ดี.ที. และการใช้เรเดียม เป็นอันตรายอย่างใหญ่หลวงและหลงเชื่อกันมานาน อเมริกาจึงเลิกใช้ทั้ง ๒ อย่างเพราะเห็นโทษมากกว่าคุณ ส่วนการใช้อำนาจจิตหรือพลังจิตซึ่งบางทีก็เรียกว่า กำลังภายใน นั้น ถ้าใช้ผิดพลาดเพราะไม่รู้ความจริงก็ย่อมจะเกิดโทษได้เป็นต้นว่า การสะกดจิตเพื่อประโยชน์ต่าง ๆ ยังเข้าใจผิดและเป็นอันตรายต่อส่วนรวมมาก ที่ถูกควรใช้วิธีควบคุมจิตให้สงบแทน จะเกิดประโยชน์อย่างยิ่งเชิญมาร่วมกันถกแถลงและพิสูจน์ทดลองให้เห็นจริงตามเวลาและสถานที่อันสมควรต่อไป

สารบัญสิ่งที่น่ารู้

หน้า

ผู้นำที่มีอำนาจจิตหรือสมาธิสูง	๓๘
ผู้ทำอะไรสำเร็จได้ทุกอย่าง	๓๘
เหตุให้มั่งมี	๗๐
เหตุให้ยากจน ลักษณะคนเกียจคร้าน	๗๑
ลักษณะความจริง	๑๐๕
มิตรสัมพันธ์ เหตุให้แตกมิตร	๗๒
วิธีทำให้คนเคารพเชื่อถือ เลื่อมใส	๑๐๖
หลักการแก้ใจที่ไม่มั่นคง	๑๒๗
คุณสมบัติของหัวหน้า	๑๒๘
ธรรมะปลอม, อุบายแก้เกียจคร้าน	๑๕๑
ข้าราชการจะก้าวหน้าต้อง....	๑៩๕
ลักษณะพ่อค้าที่จะทำมาค้าขึ้น	๑៩๖
ยอดปรัชญาของความจริง	๒๐๐
ประโยชน์ที่จะได้จากศาสนา ๓ ชั้น	๒๓๐
วิชชาที่จะเกิดขึ้นจากศึกษาศาสนา	๒๓๓
เดียรรัจฉานวิชา	๒๔៩

หน้า

หลักแก้โง่ ๒๘๕

วิธีแก้ความหดหู่ง่วงงุนเบื่อหน่าย ๓๐๒

หลักแก้ความไม่สบายใจ ๒๘๖

หลักแก้ความเสียใจ ๓๑๑

หลักแก้การหลง ๆ ลืม ๆ ๓๑๒

อาจารย์ พัว แก้วพลอย

อาจารย์พัว เป็นผู้สามารถแปลงธาตุ และทำใบไม้ให้เป็นแมลงภู่ที่มีชีวิตได้ ผู้เขียนและนายทหารนายสิบ ปตอ. ได้เห็นหลายครั้ง เป็นพยานยืนยันว่า สมาธิดีจะช่วยเพิ่มความรู้ความสามารถพิเศษได้หลายอย่างตามต้องการ ซึ่งผู้เขียนเคยพบเห็นหลายราย

คณะหนังสือพิมพ์บางกอกไทม์ เคยไปสัมภาษณ์อาจารย์พัว ฯ และลงประวัติในหนังสือพิมพ์บางกอกไทม์ ฉบับ 9 กันยายน 2506

บทที่ ๑
ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับอำนาจจิต

๑. ความหมายของจิตและสภาพของจิต

ก. กล่าวทั่วไป

สมัยก่อนสงครามโลกครั้งที่ ๑ คนส่วนมากเชื่อว่ามีจิต คือคนเรามีชีวิตเป็นไปได้โดยมีส่วนประกอบ ๒ อย่าง คือ มีร่างกายและมีจิต ในบางกรณีเรียกจิตนี้ว่าวิญญาณ หรือ มโน หรือใจ ขอให้เข้าใจไว้ด้วยว่า จิต วิญญาณ ใจ หรือมโน ก็หมายถึงสิ่งเดียวกันแต่มักนิยมใช้ในโอกาสต่าง ๆ กัน ตัวอย่างที่เห็นได้ง่ายก็คือ เมื่อคนตายจิตที่แยกออกจากร่างกายนั้น เรียกว่าวิญญาณ(๑)

สมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ ๑ วิทยาศาสตร์สมัยใหม่ (วิทยาศาสตร์ทางวัตถุ) ได้เจริญก้าวหน้าขึ้นเรื่อย ๆ จึงเป็นการจูงใจให้คนมาเลื่อมใสในด้านวัตถุ จนมองข้ามเรื่องจิตซึ่งมีความสำคัญเหนือกว่าวัตถุหรือร่างกาย ยิ่งกว่านั้นยังดื้อรั้นที่จะคัดค้านว่า จิตไม่มี วิญญาณไม่มี และหาทางพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์เพื่อยืนยันความเห็นที่ผิดว่าจิตไม่มีนี้ด้วย ข้อนี้มีความสำคัญต่อความ

---

(๑) *กรมการศาสนา.* พระไตรปิฎก ฉบับภาษาไทย *เล่ม ๓๑. หน้า ๓๕๘.*

มั่นคงความสงบสุขของชาติ และการพัฒนาประเทศอยู่มาก เพราะเมื่อไม่มีจิตไม่มีวิญญาณ ไม่มีบุญบาป ศาสนาต่าง ๆ ก็กล่าวเท็จหลอกลวงให้คนโง่ซื่อตรงกับคำโฆษณาชวนเชื่อ และอุดมคติของฝ่ายคอมมิวนิสต์ ฉะนั้น จึงพอจะกล่าวได้ว่า ผู้ที่คัดค้านหรือพยายามจูงว่า จิตไม่มี, เป็นการบ่อนทำลายศาสนา และบ่อนทำลายความมั่นคงความสงบสุขของชาติไปด้วย โดยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ผลการวิจัยครั้งล่าสุดก็ยืนยันว่า สิ่งที่คอมมิวนิสต์กลัวมากนั้นก็คือความเลื่อมใสมั่นคงในศาสนาซึ่งเป็นเครื่องขัดขวางที่สำคัญยิ่ง ปัญหาศาสนานี้พวกคอมมิวนิสต์พยายามถือโอกาสใช้เป็นหลักสำคัญในการปฏิบัติการทางจิตวิทยา นอกจากจะค้านคำสอนทางศาสนาแล้ว ยังเปรียบเทียบให้เห็นว่าศาสนาเป็นเครื่องถ่วงความเจริญก้าวหน้า ปัญหาโจมตีทำนองนี้ผู้เขียนได้พบหลักฐานเป็นจำนวนมากว่า ทางสัมพันธมิตรใช้วิธีนิ่งสงบไม่โต้ตอบเสียเป็นส่วนมาก[๒] จึงทำให้บางคนเข้าใจว่าคำโฆษณาของคอมมิวนิสต์นั้นเป็นความจริง ที่ถูกแล้ว ศาสนาก็มีรากฐานมาจากความจริง และยืนยันว่าจิตมีจริง จิตเป็นกำลังสำคัญยิ่งในการส่งเสริมให้เกิดความเจริญก้าวหน้ารวดเร็ว ทั้งในด้านวัตถุและด้านจิตใจ

---

(๒) รวบรวมจากบันทึกการสอนเกี่ยวกับสงครามจิตวิทยา ของฟอร์ตแบรก พ.ศ. ๒๕๐๘

ในการคัดค้านและพิสูจน์ว่าจิตไม่มี วิญญาณไม่มีนั้นล้วนแต่ว่าไปตามความเห็น ที่โน้มเอียงไปทางวัตถุมากเกินไป ไม่มีเหตุผลพิสูจน์ แต่หลังสงครามโลกครั้งที่ ๑ มีการพิสูจน์และเผยแพร่ทำให้คนเชื่อถือมากอย่างหนึ่งก็คือ การเปิดกะโหลกศีรษะของคนที่ตายใหม่ ๆ แล้วเอาไฟฟ้าจี้ลงไปที่สมองและระบบประสาท จี้ลงบางแห่งก็ทำให้นิ้วกระดิก บางแห่งก็ทำให้อ้าปาก จี้ลงบางแห่งก็ทำให้ตาลืมขึ้นหรือหลับลงได้ จึงสรุปเอาว่าจิตไม่มีแน่ที่หลงเชื่อกันว่าจิตไปควบคุมอวัยวะต่าง ๆ นั้นที่แท้ก็คือสมองและระบบประสาทนั่นเอง ข้อพิสูจน์นี้ทำให้คนเชื่อถือมาเป็นเวลานาน แต่ถ้าเราจะใช้สามัญสำนึกวิเคราะห์ดู

ก็จะเห็นข้อผิดและกลับเป็นข้อสนับสนุนว่าจิตมีเสียอีก กล่าวคือคนที่ยังมีชีวิตอยู่ไม่มีไฟฟ้าไปจี้สมอง ก็อะไรเล่าเป็นตัวการไปจี้ หรือกระตุ้นให้สมองและระบบประสาททำงาน? สิ่งที่ไปกระตุ้นให้สมองและระบบประสาททำงานก็คือจิตนั่นเอง เพื่อเพิ่มพูนความกระจ่างชัดว่าจิตไม่มีนี้อีก นักวิทยาศาสตร์ได้พยายามสร้างอวัยวะเทียม พยายามสร้างคนหรือสิ่งที่มีชีวิตตามหลักการของวิทยาศาสตร์ เขาทำหัวใจเทียม สมองเทียมไข่เทียมได้ แต่ว่าการสร้างไข่ซึ่งมีความละเอียดซับซ้อนน้อยกว่าสัตว์มีชีวิตนั้น จนถึงปัจจุบันนี้เขาก็ไม่สามารถสร้างให้ไข่มีเชื้อเหมือนไข่ธรรมชาติได้ นั่นก็คือ เขาสร้างจิตหรือวิญญาณหรือเชื้อที่มีชีวิตอันเป็นกลไกที่สำคัญไม่ได้ แต่ในประเทศเรา

มีอาจารย์ที่สร้างสิ่งมีชีวิตด้วยอำนาจจิต เช่นทำข้าวสารให้เป็นกุ้ง ทำใบไม้ให้เป็นนกหรือแมลงภู่[๓] ทั้งนี้โดยอาศัยเรียกวิญ-ญาณหรือจิตที่ยังไม่มีร่างครองมาสิงอยู่ในรูปกายนั้นก่อนชั่วคราว

หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ มีการวิจัยของนักวิทยาศาสตร์ในสมัยฮอร์โมนอีกครั้งหนึ่ง และได้ประกาศผลการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องจิตโดยอธิบายว่า คนที่สามารถทำอะไรได้แปลก ๆ เหนือกว่าคนธรรมดามากเช่น คนกลัวเสือสามารถกระโดดขึ้นเกาะกิ่งไม้สูง ๆ ได้ คนตกใจหรือโกรธสามารถยกของหนัก ๆ ขึ้นได้ ซึ่งเวลาปกติเขาทำเช่นนั้นไม่ได้ เพราะว่าเวลาโกรธหรือกลัวต่อมบางประเภทจะขับน้ำฮอร์โมนออกมาช่วยเร่งการขับดันของโลหิตให้ทวีมากขึ้น จึงมีกำลังหรือพลังพิเศษขึ้นได้ และเชื่อต่อไปว่าการที่คนเรามีพลังพิเศษขึ้นหรือทำอะไรได้แปลก ๆ ผิดธรรมดานั้นก็เพราะเหตุว่ามีฮอร์โมนซึ่งถูกขับออกมาเป็นพิเศษนี้แหละช่วยให้ทำเช่นนั้นได้ เรื่องนี้ก็พลอยทำให้เชื่อกันไปมาก แต่เมื่อผู้เขียนได้วิเคราะห์ดู ตรวจสอบการใช้อำนาจจิตของผู้รู้หลายท่านแล้วทดลองปฏิบัติด้วยตนเอง ก็พอจะสรุปได้ว่า ผลการวิจัยของนักวิทยาศาสตร์นี้มีส่วนถูกอยู่บ้าง กล่าวคือความกลัว ความโกรธ ไม่ใช่เหตุที่แท้จริงในการทำให้เกิดความ

---

(๓) *ดูรายละเอียดในการทดลอง และวิธีทำให้เกิดขึ้นได้ใน ผนวก*

สามารถพิเศษขึ้นได้ เช่น คนตกใจเพราะไฟไหม้ สามารถยกกำปั่นหนัก ๆ ไปได้ แต่คนอื่น ๆ ก็ตกใจเหมือนกันเหตุไฉนจึงยกไม่ไหว หรือทำให้คนที่เคยตกใจแล้วยกกำปั่นไหว คนเดิมตกใจอีกเขาก็ไม่สามารถจะยกกำปั่นได้เสมอไป เมื่อได้วิจัยดูในทางปฏิบัติโดยใช้อำนาจจิตเพื่อให้เกิดความสามารถพิเศษต่าง ๆ รวมทั้งการกระโดดได้สูง และการยกน้ำหนักได้ดีกว่าปกติวิสัยแล้วก็ทราบว่า เนื่องมาแต่ต้นเหตุร่วมอันเดียวกันทั้งนั้น คือ อำนาจทางจิตหรือพลังทางจิตนั่นเอง และถ้าใช้อำนาจจิตล้วน ๆ เช่น การรับส่งข่าวทางจิต หรือการสะกดจิตทางไกล แทนที่จะอาศัยการไหลเวียนของโลหิตทวีขึ้น เพราะมีน้ำฮอร์-

โมนเกิดขึ้นมาก ก็จะกลับเป็นไปในทางตรงกันข้าม คือโลหิตไหลวนน้อยกว่าปกติ ถ้ายิ่งต่อมทำงานน้อยลงขับน้ำฮอร์โมนออกมาน้อยลง และโลหิตไหลวนน้อยลงเพียงใด อำนาจจิตกลับจะเกิดสูงขึ้นซึ่งจะได้แสดงผลการพิสูจน์ต่อไป

ในบางกรณีที่ความสามารถพิเศษนั้นใช้ทั้งกำลังกายและกำลังใจ (อำนาจจิต) ด้วย จึงจะมีน้ำฮอร์โมนถูกขับออกมามากขึ้น เป็นการเร่งให้โลหิตไหลวนมากขึ้น เมื่อทำการวิเคราะห์อีกแง่หนึ่งคือ อาศัยกำลังทางกายล้วน ๆ มีกำลังทางจิตมาช่วยเพียงส่วนน้อย การแสดงความสามารถพิเศษออกมาก็ไม่แตกต่างไปจากปกติวิสัยมากนัก เมื่ออาศัยการวิจัยให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นอีก ก็จะพบว่าความกลัว หรือความโกรธไม่ใช่เหตุอันแท้จริงที่จะ

ทำให้น้ำฮอร์โมนถูกขับออกมาก หรือไม่ใช่เหตุอันแท้จริงที่จะเกิดความสามารถพิเศษ เป็นแต่เพียงเหตุต่อเนื่องหรือเหตุช่วงต่อ กล่าวคือสิ่งที่ทำให้กลัวหรือโกรธเป็นสิ่งแวดล้อม ทำให้จิตลืมเรื่องอื่นหันมารวมรับรู้เรื่องเดียวอย่างมั่นคง จึงเกิดสมาธิและเกิดอำนาจจิตขึ้น อำนาจจิตที่เกิดขึ้นเป็นต้นเหตุอันแท้จริงให้มีความสามารถพิเศษขึ้นได้ และเป็นเครื่องกระตุ้นให้เกิดผลคือต่อมขับน้ำฮอร์โมนออกมากขึ้น น้ำฮอร์โมนที่ออกมากขึ้นกลับเป็นตัวเหตุต่อทำให้เกิดผล คือโลหิตไหลวนมากขึ้น แล้วโลหิตที่ไหลวนมากขึ้นเป็นตัวเหตุช่วงต่อให้เกิดกำลังทางกาย หรือความสามารถทางกายมากขึ้นเป็นพิเศษ

เมื่อสรุปแล้ว การที่ต่อมขับน้ำฮอร์โมนออกมากขึ้นเป็นเพียงเหตุช่วงต่อมา ซึ่งช่วยให้เกิดความสามารถผิดปกติ ผลที่มีความสามารถพิเศษดังกล่าวจะเกิดขึ้นจากเหตุแท้ คืออำนาจจิต หรือพลังจิตโดยไม่จำเป็นต้องมีการขับน้ำฮอร์โมนออกมา หรือไม่จำเป็นต้องเพิ่มการไหลวนของโลหิตมาช่วย จะมีการไหลวนของโลหิตหรือน้ำฮอร์โมนมาช่วยเฉพาะบางกรณีที่ความสามารถพิเศษนั้นต้องมีทั้งการใช้กำลังกาย และกำลังใจรวมเป็น ๒ แรง

ข. ความหมายของจิตและสภาพของจิต

เมื่อได้ประมวลเอาลักษณะอาการของจิต และความหมายของจิตตามพระไตรปิฎกรวมกันเข้า ประกอบกับการค้นคว้า

ทดลอง(๔) ก็สรุปให้สั้นและสมบูรณ์ได้ว่า "จิตคือพลังงานพิเศษและธรรมชาติรู้" เพื่อให้เข้าใจและเห็นจริงตามนี้ ควรจะได้พิจารณาถึงสภาพของจิตเสียก่อน สภาพของจิตหรือธรรมชาติของจิตที่สำคัญอย่างหนึ่งคือ จิตจะต้องมีที่เกาะเกี่ยวหรือรับรู้ ถ้าเป็นจิตของคนที่มีชีวิตอยู่ สิ่งที่จิตเกาะเกี่ยวหรือรับรู้นั้นก็เป็นได้ทั้งจำพวกรูปและไม่ใช่รูป (นามธรรม) จำพวกรูปได้แก่ คน สัตว์ ต้นไม้ บ้านเรือน เครื่องนุ่งห่ม ฯลฯ ส่วนจำพวกไม่ใช่รูปนั้นได้แก่ ความรัก ความโกรธ ความโลภ ความวิตก ความกลัวกับเรื่องราวที่จิตนึกคิด ในขณะเดียวกันจิตจะเกาะเกี่ยวอยู่กับสิ่งต่าง ๆ หลายอย่างพร้อมกัน ตัวอย่างเช่น นายแดงจะไปยืมเงินจากนายเขียว นายเขียวไม่ให้ยืมก็รีบลากลับ ขณะที่นั่งพูดจากับนายเขียว จิตของนายแดงก็มุ่งที่จะคิดหาคำพูดในการทักทายและยืมเงิน คือจิตเกาะเกี่ยวอยู่กับสิ่งที่ไม่ใช่รูป หรือพูดอีกอย่างหนึ่งว่าจิตเสวยธรรมารมณ์ (คิดเรื่องราวการยืมเงิน) ขณะเดียวกันที่จิตคิดเรื่องราวเกี่ยวกับการยืมเงินก็ไปเกาะเกี่ยวรับรู้เรื่องราวอื่น ๆ อีกโดยที่นายแดงรู้ตัวบ้างไม่รู้ตัวบ้าง เมื่อนายแดงกลับถึงบ้านถูกซักถามว่าบ้านนายเขียวเป็นตึกหรือเป็นไม้ ห้องรับแขกเป็นพื้นกระดานหรือมีอะไรปู เก้าอี้รับแขกเป็นไม้หรือเป็นหวาย ห้องรับแขกทาสีหรือเปล่า ฯลฯ คำถามทำนองนี้ นายแดงจะตอบได้ถูกต้องหลาย

---

(๔) รายละเอียดในการประมวลเข้าด้วยกันดู ผนวก

อย่าง แสดงว่าขณะที่นายแดงคิดเรื่องราวเกี่ยวกับการยืมเงินตั้งแต่เดินทางไปบ้านนายเขียวจนพบนายเขียวนั้น จิตก็ยังมีเรื่องอื่น ๆ เกาะเกี่ยวหรือรับรู้อีกหลายอย่างพร้อม ๆ กัน สภาพที่จิตไปเกาะเกี่ยวรับรู้หลายอย่างพร้อม ๆ กันนี้ ทำให้จิตไม่สงบไม่แน่วแน่อยู่ในเรื่องเดียว ซึ่งเป็นธรรมดาของคนทั่วไป เมื่อจิตไม่แน่วแน่อยู่ในเรื่องเดียว จิตก็มีอำนาจหรือกำลังน้อย เปรียบเหมือนน้ำซึ่งไหลจากที่สูงลงไป ถ้าแยกให้ไหลลง ๑๐ สาย ก็ย่อมมีกำลังน้อย ถ้าปิดให้น้ำไหลลงด้วยจำนวนเท่าเดิม แต่ไหลลงไปได้เพียงทางเดียว น้ำก็ย่อมมีกำลังมากขึ้นหลายเท่า นำไปใช้ประโยชน์ได้ดีกว่า

การควบคุมจิตให้สงบแน่วแน่อยู่ในเรื่องเดียว หรือสิ่งเดียวนั้น เรียกว่าการทำจิตเป็นสมาธิ เมื่อรวมจิตให้เป็นสมาธิรับรู้อยู่เพียงเรื่องเดียว หรือสิ่งเดียวได้ชั่วขณะแล้วจิตก็กลับไปรับรู้หรือคิดเรื่องอื่น ๆ อีก ครั้นรวมจิตใหม่ก็มีความแน่วแน่อยู่เพียงครู่เดียวอีก ดังนี้เรียกว่าเป็น "สมาธิขั้นต้น" เมื่อมีสิ่งแวดล้อมบังคับหรือมีการฝึกสมาธิมากขึ้นก็อาจจะรวมจิตให้แน่วแน่อยู่ในเรื่องเดียวได้เป็นเวลานานพอควร แล้วจิตจึงถอยจากสมาธิไปรับรู้เรื่องอื่น สมาธิลักษณะนี้เรียกว่า "สมาธิขั้นกลาง" เมื่อได้ฝึกสมาธิมากขึ้นจนสามารถรวมจิตให้แน่วแน่อยู่ในเรื่องเดียวสิ่งเดียวได้นานตามความประสงค์ของตน และเข้าสู่สมาธิได้เร็ว มีสติรู้ตัวอยู่ตลอดเวลา อยากจะออกจากสมาธิเมื่อใดก็ทำ

ได้ตามต้องการ สมาธิลักษณะนี้เรียกว่า "สมาธิขั้นสูง" ขณะที่จิตเป็นสมาธินั่นเองจะเป็นกฎ หรือเป็นความจริงตามมาว่า จิตจะมีกำลังหรืออำนาจเพิ่มขึ้นกว่าปกติ ยิ่งสมาธิสูงขึ้นเพียงใด จิตก็ยิ่งมีกำลังมีความสามารถมากขึ้นตามส่วน และอาจจะนำไปใช้ประโยชน์ได้ต่าง ๆ แต่ถ้าไม่ใช้อำนาจจิตให้เกิดประโยชน์ ปล่อยให้จิตเป็นสมาธินิ่งอยู่ ร่างกายและจิตก็จะได้รับการพักผ่อนดีกว่าการพักผ่อนในขณะนอนหลับเสียอีก ถึงแม้ว่าร่างกายและจิตอยู่ในอาการพักผ่อนในระหว่างจิตเป็นสมาธิ จิตก็ยังมีอำนาจหรือพลังในตัวมากกว่าจิตธรรมดาตามขั้นของสมาธิ

๒. ขีดความสามารถของอำนาจจิต

เพื่อให้เข้าใจขีดความสามารถของอำนาจจิตเป็นขั้นตอนและสอดคล้องกับขั้นตอนของสมาธิ จะได้กล่าวขีดความสามารถของอำนาจจิตเป็น ๓ ขั้น คือ.—

ก. อำนาจจิตขั้นต้น (เกิดขึ้นเมื่อมีสมาธิขั้นต้น)

ข. อำนาจจิตขั้นกลาง (เกิดขึ้นเมื่อมีสมาธิขั้นกลาง)

ค. อำนาจจิตขั้นสูง (เกิดขึ้นเมื่อมีสมาธิขั้นสูง)

สมาธิเป็นต้นเหตุอันแท้จริงให้เกิดอำนาจจิต และอำนาจจิตจะมากขึ้นตามลำดับในเมื่อสมาธิสูงขึ้นไป อำนาจจิตที่เกิดขึ้นในห้วงของสมาธิขั้นต้นเรียกว่าอำนาจจิตขั้นต้น อำนาจจิตที่เกิดขึ้นในสมาธิขั้นกลาง เรียกว่าอำนาจจิตขั้นกลาง และอำนาจ

จิตที่เกิดขึ้นในสมาธิขั้นสูงเรียกว่าอำนาจจิตขั้นสูง

คำว่า "**สมาธิ**" อาจจะทำให้ผู้อ่านหนักใจว่าเป็นของยาก และท้อถอยว่าตนเองยอมจำนนต่อการทำสมาธิหรือการใช้อำนาจจิตให้เกิดประโยชน์ เพราะเคยรับการสอนว่าทำสมาธิ คือทำให้ใจสงบไม่คิดอะไร ผู้เขียนก็เคยเข้าใจเช่นนั้น แต่เมื่อค้นคว้ามามากเข้าก็พบวิธีการใหม่ที่เรียนได้ง่ายทุกเพศทุกวัย แทนที่จะพูดว่า ฝึกสมาธิหรือทำสมาธิก็พูดว่า **ปรับลมหายใจ** ซึ่งฟังง่ายกว่า เมื่อปรับลมหายใจได้ จิตก็เป็นสมาธิและเกิดกำลังพิเศษขึ้นเอง อำนาจจิตขั้นต้นเรียนไม่ถึง ๒ ชั่วโมง ก็ทำได้ทุกคนไม่ว่าจะอยู่ที่ใด ถ้าไม่เข้าใจจริงก็จะเห็นเป็นเรื่องยาก

นอกจากนี้จะต้องพิจารณาให้แจ่มแจ้งเสียก่อนว่าเมื่อมีสมาธิเกิดขึ้นอำนาจจิตหรือพลังจิตก็เกิดขึ้นด้วย ระหว่างที่อำนาจจิตเกิดขึ้นนี้ ถ้าปล่อยให้สงบนิ่งอยู่ไม่ใช้ประโยชน์อย่างอื่น ๆ ก็จะเกิดประโยชน์ในตัวเองขึ้นเสมอ ทำนองเดียวกันกับน้ำซึ่งปล่อยให้ไหลลงหลายสายเมื่อปิดทุกสายไว้ก็เป็นการรวมกำลังหรือพลังงานไว้ในตัว และมีประโยชน์อยู่ในตัว ครั้นต้องการจะใช้งานให้เกิดประโยชน์จากกระแสน้ำก็ปล่อยให้น้ำไหลไปในทิศทางที่ต้องการ และในปริมาณที่ต้องการ สำหรับขีดความสามารถของอำนาจจิตที่จะกล่าวนี้ จะกล่าวเฉพาะความสามารถที่จะนำไปใช้ประโยชน์บางประการเท่านั้นรายละเอียดอย่างอื่นและประโยชน์ในตัวเองก่อนจะใช้งานจะได้กล่าวภายหลัง

ขีดความสามารถของอำนาจจิตขั้นต้น อำนาจจิตขั้นต้นจะช่วยให้มีความสามารถทั้งทางกายและทางจิตใจดีขึ้นกว่าปกติ เพิ่มความเข้มแข็งความอดทนและความขยันหมั่นเพียร ช่วยให้มีความจำดีมีสุขภาพดี เพิ่มความรู้ความเข้าใจในวิชาการต่าง ๆ ดีขึ้น ขวัญและกำลังใจดีขึ้น ในกรณีพิเศษหรือการทดสอบอำนาจจิตขั้นนี้สามารถทดลองฟันหรือแทงด้วยแรงคนไม่เข้า ไม่มีอันตราย น้ำมันที่กำลังเดือดเอามือจุ่มลงไปได้ตักกินได้โดยไม่มีอันตราย สามารถเดินลุยไปบนถ่านที่ติดไฟโดยไม่ต้องใส่รองเท้า สามารถเอามือจับโซ่ขนาดใหญ่ที่เผาไฟจนแดงได้ หรือเอามือกอบขึ้นได้ ใช้ในการรักษาโรคได้หรือช่วยส่งเสริมการรักษาอย่างอื่นให้โรคหายเร็วขึ้น ใช้ในการสะกดจิตได้ ช่วยให้มองเห็นภาพสิ่งของหรือเหตุการณ์ในปัจจุบัน และอนาคตอันใกล้ได้ แต่ก็เป็นภาพเงา ๆ ยังไม่ชัดเจนเหมือนสมาธิขั้นกลาง จึงมีส่วนผิดบ้างถูกบ้าง

ขีดความสามารถของอำนาจจิตขั้นกลาง อำนาจจิตขั้นกลางสามารถเพิ่มพูนความเข้มแข็ง ความอดทนและความขยันหมั่นเพียร ช่วยให้เกิดขวัญและกำลังใจ ช่วยให้มีความจำและความรู้ความเข้าใจได้ดีกว่าอำนาจจิตขั้นต้น[๕] ส่วนในกรณีอื่น ๆ

---

(๕) *ดูรายละเอียดในการทดลอง ในบทที่ ๓*

ก็มีขีดความสามารถสูงกว่าอำนาจจิตขั้นต้น ตัวอย่างเช่น ในการทดลองฟันหรือแทงแรง ๆ อำนาจจิตขั้นต้นยังปรากฏผลว่ามีอาการบวมแดง และมีอาการเจ็บช้ำได้ บางทีก็มีเลือดซึมออกมาบ้าง แต่อำนาจจิตขั้นกลางจะไม่มีอาการเจ็บไม่ช้ำบวม มองเห็นวัตถุในที่กำบังระยะไกล หรือเห็นเหตุการณ์ปัจจุบันและอนาคตอันใกล้ชัดเจนและถูกต้อง มีส่วนจะผิดพลาดน้อยมาก ในด้านความจำก็สามารถจำได้มากในระยะเวลาอันสั้น[๖] สามารถรับส่งข่าวด้วยกระแสจิตได้ (ถามและตอบกันได้ทางจิต) สะเดาะกุญแจให้หลุดได้, สามารถรักษาโรคได้ผลดีกว่าอำนาจจิตขั้นต้น สามารถเปลี่ยนธาตุหรือวัตถุอย่างหนึ่งให้เป็นอีกอย่างหนึ่งได้ และทำให้เป็นตัวสัตว์ที่มีชีวิตและวิญญาณได้ เช่นการทำใบไม้ให้เป็นแมลงภู่หรือเป็นนก และทำข้าวสารให้เป็นกุ้ง ความสามารถดังกล่าวมานี้ อาจารย์ในประเทศไทยได้แสดงต่อหน้าที่ประชุมหลายครั้งมาแล้ว ในปัจจุบันก็มีทำได้หลายท่าน

ขีดความสามารถของอำนาจจิตขั้นสูง อำนาจจิตขั้นสูงย่อมใช้ประโยชน์ต่าง ๆ ได้เหมือนอำนาจจิตขั้นต้นและขั้นกลาง แต่มีขีดความสามารถสูงกว่า เช่น ทำได้ดี ทำได้เร็ว ถูกต้องแม่นยำกว่า และนอกนั้นยังมีขีดความสามารถนอกเหนือไปจากอำนาจ

---

(๖) *ดูรายละเอียดในการทดลอง ในบทที่ ๓*

จิตขั้นต้น และขั้นกลางอีกมากมายหลายอย่าง ตัวอย่างการแสดงอำนาจจิตตลอดจนหลักการและวิธีการที่จะใช้อำนาจจิตขั้นสูงมีอยู่ในพระไตรปิฎกหลายแห่ง จะขอยกมาเพียงบางแห่ง เช่นน้อมจิตไปเพื่ออิทธิวิธีหลายประการคือ คนเดียวเป็นหลายคนก็ได้ ทำให้หายไปก็ได้ (หายตัว) หรือทำให้วัตถุอื่นหายไป เดินทะลุฝากำแพงหรือภูเขาไปได้ น้อมจิตให้เกิดทิพยโสต ได้ยินเสียงทิพย์กับเสียงมนุษย์ใกล้ไกลได้ เจโตปริยญาณกำหนดรู้ใจของผู้อื่นได้ ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ระลึกชาติก่อนได้เป็นอันมาก[๗] ผุดขึ้นดำลงแม้ในแผ่นดินเหมือนในน้ำก็ได้ เดินบนน้ำเหมือนเดินบนดินก็ได้ เหาะไปในอากาศเหมือนนกก็ได้ น้อมใจทำกองไม้ให้เป็นดินได้ หรือให้เป็นน้ำได้ เป็นลมก็ได้ ทำให้ปรากฏคือมองเห็นอะไรไกลใกล้ได้แม้จะมีอะไรปิดบังก็เห็นได้[๘] และอำนาจจิตขั้นสูงแม้ถูกเผาทั้งเป็นก็ไม่มีอันตราย โจรไล่ฟันก็ไม่ได้ สัตว์ร้ายก็ไม่กล้าทำอันตราย จิตขั้นสูงสุดก็อาจสำเร็จวิชา ๓ อภิญญา ๖ หรือวิชชา ๘ ประการ[๙]

---

(๗),(๘)

กรมการศาสนา, พระไตรปิฎก ฉบับภาษาไทย *เล่ม ๑๙, หน้า ๓๐๑, ๓๘๖ เล่ม ๑๔, หน้า ๕๐๕ และเล่ม ๑ หน้า ๗. (วิธีระลึกชาติ)*

(๙) ราชบัณฑิตยสถาน, พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน, *พิมพ์ครั้งที่ ๗, พ.ศ. ๒๕๐๗, หน้า ๘, ๕ และ หน้า ๙๙๑.*

สรุปความได้ว่า อำนาจจิตขั้นต้น ขั้นกลางช่วยให้มีสุขภาพดี เพิ่มความเข้มแข็งอดทน และความขยันขันแข็ง ช่วยให้มีความจำดีเพิ่มขวัญและกำลังใจให้ดีขึ้น ช่วยให้มองเห็นสิ่งอยู่ในที่กำบัง หรือรู้เหตุการณ์ในปัจจุบันอนาคตอันใกล้ได้ และมีความสามารถพิเศษอื่น ๆ แต่อำนาจจิตขั้นกลางเพิ่มความสามารถได้ดีกว่า มีความถูกต้องแม่นยำ และใช้ประโยชน์ได้พิสดารกว่าคนทั่ว ๆ ไปมาก ส่วนอำนาจจิตขั้นสูงนั้นย่อมใช้ประโยชน์ได้อย่างกว้างขวางและพิสดารมาก จึงมักจะเรียกการใช้อำนาจจิตขั้นนี้ว่า การปาฏิหาริย์ หรือการแสดงฤทธิ์ อำนาจจิตก็จะมีมากขึ้น หรือสูงขึ้นตามลำดับในเมื่อจิตมีสมาธิสูงขึ้น และจิตจะมีสมาธิสูงขึ้นก็เพราะมีการควบคุม ให้จิตมารวมเกาะเกี่ยวอยู่ในเรื่องเดียว ไม่ว่าจะทำได้เองหรือมีการฝึก

หลวงวิจิตรวาทการก็ได้ทำการวิเคราะห์ และยกตัวอย่างเกี่ยวกับอำนาจจิตไว้มาก แต่นิยมเรียกว่า**กำลังใจ** ท่านได้กล่าวยืนยันไว้ว่า "ไม่ต้องสงสัย กำลังใจเป็นของมีแน่และปรากฏตัวออกมาสำแดงเดชเพิ่มพูน **กำลังกาย กำลังความคิด---**"(๑๐) นอก-จากนี้ยังยืนยันในด้านการทำงานว่า "กำลังใจในการทำงาน หมาย

---

(๑๐) *หลวงวิจิตรวาทการ.* กำลังใจ *พิมพ์ครั้งแรก กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์นครเกษม.* ๑๑ *ส.ค.* ๒๔๙๓, *หน้า* ๓๑.

ถึงความขยันขันแข็ง ไม่เกียจคร้านความขยันขันแข็งนั้นเป็นกำลังใจอย่างสำคัญอันหนึ่ง และความเกียจคร้านเป็นสัญลักษณ์อันแน่นอนแห่งความขาดหรือบกพร่องทางกำลังใจ—"(๑๑)

คำว่ากำลังใจ อำนาจจิต, พลังจิต หรือที่พูดกันมากในปัจ-จุบันว่ากำลังภายใน นั้นก็ล้วนแต่มีความหมายอย่างเดียวกันและใช้แทนกันได้

๓. วิธีทำให้เกิดอำนาจจิตหรือพลังจิต

จิตจะมีอำนาจหรือพลังเพิ่มขึ้นกว่าปกติ เมื่อจิตเป็นสมาธิดังกล่าวมาแล้วข้างต้น ฉะนั้น วิธีทำให้เกิดอำนาจจิตก็คือ การทำจิตให้เป็นสมาธิ หรือพูดง่าย ๆ ก็ว่าการควบคุมจิตให้เกาะเกี่ยวรับรู้อยู่เฉพาะเรื่องเดียว ถ้าจะให้คำจำกัดความตามหลักพระพุทธศาสนา การทำจิตใจให้เป็นสมาธิก็คือ "การตั้งจิตมั่นอยู่ในอารมณ์เดียว" อารมณ์ที่จิตตั้งมั่น หรือรับรู้นั้นเป็นได้ทั้งประเภทรูปและไม่ใช่รูป (ประเภทนามธรรม) เมื่อต้องการให้เกิดอำนาจจิตให้สูงกว่าปกติมาก ก็จำเป็นต้องมีการฝึกให้จิตเป็นสมาธิสูงขึ้นโดยลำดับ

---

(๑๑) *หลวงวิจิตรวาทการ* Op. cit., *หน้า* ๒๓๓. *เล่มเดียวกันกับ* (๑๐)

วิธีฝึกจิตให้เกิดสมาธิหรือฝึกให้มีอำนาจจิตสูงขึ้นนั้น อาจจะแยกเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ ๓ ประการคือ—

ก. การฝึกให้จิตเป็นสมาธิ ตามหลักฐานในพระพุทธศาสนา มี ๔๐ วิธีซึ่งเรียกว่า กัมมัฏฐาน ๔๐

ข. การฝึกด้วยวิธีข่มจิตหรือวิธีนึกคิดเพื่อช่วยให้จิตเป็นสมาธิ ได้แก่วิธีซึ่งปรากฏในศาสนาอื่น และในตำราของผู้รู้ทางยุโรปและอเมริกา

ค. การฝึกไปพร้อม ๆ กับการปฏิบัติกิจประจำวัน คือ ปฏิบัติงานไปด้วย ฝึกทำจิตให้เป็นสมาธิไปด้วยโดยไม่เสียงาน

บางคนมีความเห็นผิดพลาดไปต่าง ๆ เช่น คิดว่าการฝึกจิตเป็นเรื่องของพระ ผู้ที่ต้องทำมาหากินทั่ว ๆ ไปฝึกไม่ได้ผล บางคนก็ว่าการฝึกจิตจะทำได้ผลเฉพาะบางคนที่มีนิสัยเหมาะเท่านั้น บางคนก็ว่าถ้าจะฝึกให้ได้ผลต้องใช้เวลามากมาย และต้องทำต่อเนื่องหลาย ๆ ปี บางคนว่าคนที่ฝึกจิตมักเป็นบ้าได้ง่าย ๆ บางคนก็ว่าเมื่อฝึกจิตหรือฝึกสมาธิจะกลายเป็นคนสำรวมเข้าสังคมไม่ได้ นึกเบื่อในสังคมไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับใคร เมื่อได้วิเคราะห์ไตร่ตรองและสอบสวนตัวจริงแล้ว ได้พบว่า ในเรื่องอาชีพและการงานไม่เป็นอุปสรรคในการฝึกจิต เพราะมีวิธีฝึกหลายวิธี บางวิธีจะฝึกไปด้วย ทำงานไปด้วยก็ได้ สำหรับนิสัยของคนก็เลือกวิธีให้เหมาะกับนิสัยได้ ในเรื่องเวลาการฝึกก็

แล้วแต่จะต้องการสมาธิหรือกำลังใจขั้นใด ถ้าต้องการขั้นสูงก็ใช้เวลามาก ถ้าต้องการขั้นต้นก็ใช้เวลาน้อยเพียงไม่เกิน ๒ ชั่วโมง ดังกล่าวมาแล้ว ส่วนเรื่องกลัวเป็นบ้า เพราะการฝึกจิตก็ต้องอาศัยหลักตำราที่เชื่อถือได้ หรือศึกษากับผู้ที่มีความสามารถให้รู้เหตุของการเป็นบ้า หรือสติไม่ปกตินั้นเสียก่อน เมื่อละเว้นเหตุเสียผลก็ย่อมไม่เกิด ในการสังคมหรือการเกี่ยวข้องกับครอบ–ครัว เกี่ยวข้องกับหมู่คณะนั้น ผู้ฝึกจิตอาจจะต้องหลีกออกจากความเกี่ยวข้องบางโอกาสในระยะหนึ่งเท่านั้น ในกรณีที่ต้องการสมาธิขั้นสูงทั้งนี้เพื่อเพิ่มความสามารถพิเศษ การใช้ทำงานหรือใช้ทำกิจการต่าง ๆ ที่ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเลิกเกี่ยวข้องดังกล่าว คงปฏิบัติไปตามปกตินั่นเอง เมื่อได้เข้าใจตรงตามความเป็นจริงและรู้ขีดความสามารถของจิตขั้นต่าง ๆ แล้ว ก็น่าจะเข้าใจได้ว่า ไม่ว่าจะมีหน้าที่การงานหรืออาชีพใดการฝึกจิตจะให้ประโยชน์แก่ตนเอง และส่วนรวมได้ตามขั้นของสมาธิ เพราะจิตที่ฝึกดีแล้ว ย่อมควบคุมได้ตามความต้องการ ต้องการจะคิดเรื่องอะไรโดยเฉพาะก็ทำได้ ต้องการเลิกคิดเมื่อใดก็ได้ ต้องการให้จิตสงบเป็นการพักผ่อนที่ดีกว่านอนหลับถึง ๑๐ เท่าก็ทำได้ทุกเมื่อ ต้องการใช้ประโยชน์ของจิตอย่างไรก็ใช้ได้ตามขั้นของสมาธิ จะโน้มจิตให้ร่าเริง ให้สงบ ให้แสดงออกในทางโกรธเกลียด กลัว ก็ทำได้ทันที เปลี่ยนแปลงได้ทันทีตามต้องการ จึงนับว่าการฝึกจิตย่อมเกิดประโยชน์ได้แก่ทุกคน ทุกอาชีพ และทุก

สภาพความเป็นอยู่ จะได้ขยายความวิธีฝึกจิตโดยย่อตามลำดับ คือ—

ก. การฝึกจิตตามหลักพระพุทธศาสนา ๔๐ วิธี

การฝึกจิตหรือกัมมัฏฐาน ๔๐ ในพระพุทธศาสนามีการฝึกจิต ๒ ประเภท คือ ฝึกสมาธิ ซึ่งเรียกว่าสมถะกัมมัฏฐาน กับการชำระจิตซึ่งเรียกว่า วิปัสสนากัมมัฏฐาน เรื่องวิธีฝึกทั้ง ๒ ประเภทนี้ มีการถกเถียงหรือขัดแย้งกันอยู่ตลอดมา ผู้ถนัดทางสมาธิก็ว่าควรฝึกสมาธิก่อนจนได้สมาธิดีแล้วจึงเริ่มฝึกวิปัสสนา ผู้ถนัดทางวิปัสสนาก็กล่าวว่า การฝึกสมาธิเป็นการฝึกไปเพื่ออิทธิฤทธิ์ไม่ถูกเป้าหมายทางศาสนา จุดมุ่งหมายของศาสนาต้องการให้ประพฤติให้ดีงามยิ่ง ๆ ขึ้นไปจนหมดกิเลสเป็นพระอรหันต์ หรือถึงนิพพานนั่นเอง การที่มีความเห็นขัดแย้งกันทำนองนี้มีปลีกย่อยมากมายที่ขัดแย้งกัน สาเหตุที่ขัดแย้งกันก็เพราะรู้ไม่แจ้งแทงไม่ตลอดนั่นเอง กล่าวคือ ศึกษายังไม่ละเอียดรอบคอบพอ จำได้หรือพิจารณาเป็นบางตอน ไม่พิจารณาให้กลมกลืนกันตลอดเรื่อง จึงเข้าใจเขวไป ที่จริงมีหลักฐานในพระไตรปิฎกโดยแน่นอน ว่าฝึกสมาธิกับฝึกวิปัสสนา เป็นเรื่องเกื้อกูลสนับสนุนซึ่งกันและกัน จะฝึกวิธีไหนก็ล้วนแต่มีวัตถุประสงค์ร่วมกัน ตรงกันอยู่อย่างเดียวคือ ชำระล้างจิตให้หมดจากกิเลส หรือมลทิน หรือพูดให้ง่ายก็คือ ทำให้จิตสะอาดเป็น

จิตล้วน ๆ ตามธรรมชาติดั้งเดิม จิตตามธรรมชาติดั้งเดิมเป็นจิตที่มีอำนาจมีพลังพิเศษ หรือเป็นของวิเศษนั่นเอง เมื่อเข้าครองรูปกายเป็นคนตั้งแต่เริ่มแรก และเติบใหญ่มาตามลำดับ จิตก็ถูกเคลือบด้วยความรู้สึกนึกคิดในทางที่ผิด หรือไม่ดี ซึ่งเรียกว่าบาป เรียกว่ากิเลส หรือเรียกว่าเป็นมลทิน ตามโอกาสที่จะเหมาะแก่การใช้ถ้อยคำ หรือจะรวมเป็นตระกูลความชั่วใหญ่ ๆ เป็น ๓ คือ โลภ โกรธ และหลง หรือแยกละเอียดไปเป็น ๑๕๐๐ จำพวก เรียกว่ากิเลสพันห้า ที่แยกไว้เป็น ๒ เป็น ๓ เป็น ๕ เป็น ๘ เป็น ๑๐ เป็น ๑๖ เป็น ๑๐๘ สรุปเหลือหนึ่งก็มี บางทีแยกเป็น ๓ ชนิดด้วยกัน แต่เรียกชื่อต่างกัน การทำสมาธิก็เพื่อให้จิตสงบ สงบจากอะไร? ก็สงบจากกิเลสหรือความนึกคิดทางไม่ดีที่ฝังอยู่ในจิตชั้นในนั้น โดยที่เราไม่รู้โดยชัดแจ้งนั่นเอง เมื่อมีกิเลสจิตก็สงบไม่ได้ กิเลสค่อยหมดไปจิตก็ค่อยสงบขึ้น สมาธิก็ดีขึ้น ส่วนการฝึกวิปัสสนาก็เป็นการฝึกเพื่อชำระจิตให้สะอาด ให้กิเลสหมดไปเหมือนกัน แต่อาศัยการพิจารณาเป็นหลัก พิจารณาให้ลึกซึ้ง เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้กิเลสเข้ามาเกาะจิต ทั้งนี้โดยอาศัยธรรมชาติที่ว่า กิเลสหรือความคิดที่ชั่วไม่ได้เกาะจิตติดแน่นจนแกะไม่ออก บางขณะจิตคนเราก็สงบหรือหยุดการนึกคิดกิเลสขั้นหยาบ หรือขั้นกลางก็ไม่มีในจิต และขณะนั้นจิตก็มีพลังพิเศษในตัว สามารถคุ้มครองป้องกันอันตรายได้อย่างประหลาด จะเห็นว่าบางคนอยู่ในอันตรายน่าจะถึงตาย แต่รอดพ้นมาได้โดย

ที่เขาไม่ได้ฝึกจิตหรือไม่มีอะไรป้องกันตน วิปัสสนาก็อาศัยสมาธิเป็นเครื่องช่วยให้จิตสงบ เมื่อจิตสงบกิเลสก็ออกไปตามลำดับ ขณะนี้ก็ใช้วิธีพิจารณาหาลู่ทางตัดไม่ให้กิเลสกลับเข้ามาอีก การฝึกโดยอาศัยวิธีสมาธิเป็นหลัก ใช้วิธีวิปัสสนาประกอบแต่พอควร นั่นแหละคือวิธีฝึกสมาธิที่ถูก และวิธีฝึกจิตโดยอาศัยวิธีการทางสมาธิประกอบแต่พอควร แต่ใช้วิธีการทางวิปัสสนาเป็นหลักนั่นแหละ คือการฝึกวิปัสสนาที่ถูก เมื่อการฝึกสมาธิและฝึกวิปัสสนา ต่างก็ให้ผลอันเดียวกัน คือชำระกิเลสออกจากจิต จึงอาจจะใช้คำพูดรวม ๆ ว่าการฝึกจิต แต่ความเข้าใจในเมื่อใช้คำว่าฝึกจิตมักเข้าใจไปว่าเป็นการฝึกสมาธิ ต่อไปนี้จะได้กล่าวถึงการฝึกสมาธิทั้ง ๔๐ วิธี ซึ่งแยกเป็นหมวดได้ ๗ หมวด คือ

หมวดที่ ๑ เรียกว่า หมวดกสิณ

เป็นวิธีฝึกเพ่งให้จำภาพในทางจิต หรือเกิดภาพทางจิตชัดเจน การเพ่งหมายถึงเพ่งทางจิต คือรวมจิตอยู่ที่ภาพนั้น ๆ โดยวิธีดูด้วยตาพอจำได้ แล้วหลับตารวมจิตนึกภาพนั้น ไม่ใช่ลืมตาจ้องเขม็งที่ภาพนั้นตามที่มีผู้แต่งตำราขายหลายท่าน ซึ่งให้เพ่งพระอาทิตย์ เพ่งกระจก ฯลฯ ผู้เขียนเคยถูกถามมาบ่อย ๆ ว่า เมื่อเพ่งไปแล้วรู้สึกตาพร่าบ้าง มึนศีรษะบ้าง ปวดศีรษะบ้าง เป็นเพราะอะไร? ก็เป็นเพราะไม่เข้าใจคำว่าเพ่งนี้แหละ ยังเคราะห์ดี

ที่ถามมา ถ้าขืนฝึกต่อไปโดยเคร่งครัดก็จะได้รับผลคือตาบอด หรือเป็นบ้าในไม่ช้า วิธีเพ่งให้ได้ภาพทางจิต มักใช้คำพูดว่าให้ได้ภาพติดตาเลยเข้าใจว่า ใช้ตาจ้องเพ่งเอา ภาพที่จะใช้เพ่งจะเป็นน้ำใส่แก้ว หรือภาพลูกแก้วแบบฝรั่งก็ได้ แต่ในพระไตรปิฎกตัดทอนมา เฉพาะแบบที่ฝึกได้ผลดีและเร็ว โดยบอกขนาด และระยะที่จะวางตลอดจนรายละเอียดต่าง ๆ มีตัวอย่างให้ ๑๐ วิธี คือ วิธีที่ ๑ ถึง ๑๐

วิธีที่ ๑ เพ่งวงกลมดิน
วิธีที่ ๒ เพ่งวงกลมน้ำ
วิธีที่ ๓ เพ่งวงกลมไฟ
วิธีที่ ๔ เพ่งวงกลมลม
วิธีที่ ๕ เพ่งวงกลมสีเขียว
วิธีที่ ๖ เพ่งวงกลมสีเหลือง
วิธีที่ ๗ เพ่งวงกลมสีแดง
วิธีที่ ๘ เพ่งวงกลมสีขาว
วิธีที่ ๙ เพ่งวงกลมแสงสว่าง
วิธีที่ ๑๐ เพ่งวงกลมช่องว่าง

ผู้สำเร็จสมาธิด้วยวงกลมดิน สามารถทำอากาศหรือน้ำให้เป็นดินได้ ยืนเดินนั่งนอนไปในอากาศ หรือน้ำได้เหมือนกับในแผ่นดิน (หมายถึงใช้ภาพวงกลมดินพากายไป) และอาจนิรมิต

สิ่งอื่น ๆ นอกจากนี้ได้ ผู้สำเร็จสมาธิด้วยวงกลมแสงสว่าง ทำให้เกิดแสงสว่างได้ ผู้สำเร็จสมาธิด้วยช่องว่าง ทำให้สิ่งต่าง ๆ เป็นช่องว่างได้ เช่น ทำภูเขา แผ่นดิน กำแพงให้มีช่องแซกไปได้ (หมายถึงพากายผ่านไปได้ แต่กำแพงภูเขาก็มีสภาพอย่างเก่า ไม่เกิดเป็นช่องให้คนอื่นเห็น) สำเร็จแต่ละวิธีทั้ง ๑๐ อย่างก็มีความสามารถได้ต่าง ๆ ขอข้ามไปวิธีอื่น เพราะหาหลักฐานตามที่บอกไว้ในภาคผนวกดูได้

หมวดที่ ๒ เรียกว่า หมวดอสุภะ

เป็นวิธีเพ่งพิจารณาซากศพ ความมุ่งหมายชั้นต้นเพื่อให้ได้ภาพทางจิตเด่นชัด ว่าร่างกายมนุษย์ทุกคนเป็นสิ่งที่น่าเกลียด ไม่เที่ยง จำต้องเปลี่ยนแปลงเป็นซากศพ เช่นนั้นทำให้ลดความหลงรัก หลงห่วงใยเกี่ยวแก่ตนและคนอื่น จิตก็จะสงบลง เป็นสมาธิได้ตามความมุ่งหมายหลัก มียกตัวอย่างไว้เพียง ๑๐ วิธี คือวิธีที่ ๑๑ ถึง ๒๐

วิธีที่ ๑๑ เพ่งพิจารณาซากศพที่ขึ้นพอง

วิธีที่ ๑๒ เพ่งพิจารณาซากศพที่ขึ้นสีเขียว

วิธีที่ ๑๓ เพ่งพิจารณาซากศพที่มีน้ำหนองไหล

วิธีที่ ๑๔ เพ่งพิจารณาซากศพที่ถูกฆ่า ถูกฟัน

วิธีที่ ๑๕ เพ่งพิจารณาซากศพที่สัตว์กัดตาย

วิธีที่ ๑๖ เพ่งพิจารณาซากศพที่ขาดตกเรี่ยราด

วิธีที่ ๑๗ เพ่งพิจารณาซากศพที่ถูกฆ่าสับเป็นริ้ว ๆ

วิธีที่ ๑๘ เพ่งพิจารณาซากศพอันเปื้อนโลหิต

วิธีที่ ๑๙ เพ่งพิจารณาซากศพที่มีหนอนไช

วิธีที่ ๒๐ เพ่งพิจารณาซากศพที่เหลือแต่โครงกระดูก

รายละเอียดและผลการฝึก ทั้ง ๔๐ วิธี ดูได้จากหลักฐานที่กล่าวไว้ท้ายเล่ม

หมวดที่ ๓ เรียกว่า หมวดอนุสสติ

ได้แก่การนึกคิดพิจารณา คุณธรรม ความดี หรือธรรมชาติอย่างใดอย่างหนึ่ง มีตัวอย่างไว้ ๑๐ วิธี คือ วิธีที่ ๒๑ ถึง ๓๐

วิธีที่ ๒๑ นึกถึงคุณความดีของพระพุทธเจ้า

วิธีที่ ๒๒ นึกถึงคุณความดีของพระธรรม

วิธีที่ ๒๓ นึกถึงคุณความดีของพระสงฆ์

วิธีที่ ๒๔ นึกถึงศีลธรรมและความดีของตน

วิธีที่ ๒๕ นึกถึงทานและการบริจาคของตน

วิธีที่ ๒๖ นึกถึงความดีที่จะทำให้คนเป็นเทวดา

วิธีที่ ๒๗ นึกถึงความตาย

วิธีที่ ๒๘ พิจารณาแยกแยะร่างกาย ให้เห็นเป็นไม่งาม

วิธีที่ ๒๙ กำหนดลมหายใจ (อานาปาณสติ)

วิธีที่ ๓๐ นึกถึงคุณของนิพพาน

หมวดที่ ๔ เรียกว่า หมวดพรหมวิหาร

ได้แก่การคิดพิจารณาอย่างใดอย่างหนึ่งในวิธีที่ ๓๑ ถึง ๓๔ คือ

วิธีที่ ๓๑ การแผ่เมตตา
วิธีที่ ๓๒ การแผ่กรุณา
วิธีที่ ๓๓ การแผ่มุทิตา
วิธีที่ ๓๔ การวางจิตเป็นอุเบกขา

หมวดที่ ๕ เรียกว่า หมวดอรูป

วิธีอื่นนอกจากอรูป จัดเป็นประเภทรูปเมื่อสำเร็จถึงจิตขั้นสูงก็เรียกว่าได้ฌาน ซึ่งมีฌานที่ ๑ ถึงฌานที่ ๔ ผู้ที่สำเร็จฌานที่ ๔ แล้วต้องการให้สมาธิประณีตยิ่งขึ้นก็ฝึกอรูปฌานต่อไป คือวิธีที่ ๓๕ ถึง ๓๘ ซึ่งจะต้องฝึกไปตามลำดับจากวิธีที่ ๓๕ ถึงวิธีที่ ๓๘

วิธีที่ ๓๕ กำหนดเอาอากาศเป็นอารมณ์
วิธีที่ ๓๖ กำหนดเอาวิญญาณเป็นอารมณ์
วิธีที่ ๓๗ กำหนดเอาความว่างเป็นอารมณ์
วิธีที่ ๓๘ วางจิตสงบนิ่ง โดยปล่อยวางอารมณ์ว่างในวิธีที่ ๓๗ เสีย

หมวดที่ ๖ เรียกว่า อาหารปฏิกูลสัญญา

ให้นึกพิจารณาอาหารให้เห็นเป็นสิ่งที่น่าเกลียด เพื่อเป็นแนวทางให้เห็นว่า ร่างกายก็เป็นสิ่งที่น่าเกลียดด้วย เพราะเกิดและเจริญเติบโตขึ้นมาด้วยอาหาร เป็นการป้องกันไม่ให้จิตรักห่วงหรือสงวนร่างกายของตน หรือผู้อื่นถึงขั้นหลงยอมทำชั่วเพื่อร่างกายนั้น และช่วยให้จิตสงบเป็นสมาธิได้ ไม่คิดอย่างโน้นอย่างนี้ซึ่งล้วนเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับร่างกายทั้งนั้น หมวดนี้ได้แก่วิธีที่ ๓๙

วิธีที่ ๓๙ พิจารณาอาหารให้เห็นเป็นสิ่งที่สกปรกน่าเกลียดทั้งในระหว่างแสวงหาหรือได้พบเห็นว่าอยู่ในที่ไม่สะอาด ระ-หว่างที่กินอาหารก็เกลือกกลั้วด้วยน้ำลายที่น่าเกลียด ขณะที่อยู่ในท้องก็ปะปนอยู่กับเลือดหนอง เสลด น้ำดี ขณะฮาหารยังไม่สุกก็มีเลือดอาบที่เหม็นคาวอยู่ หรือห่อหุ้มด้วยสิ่งที่ไม่สะอาด เมื่ออาหารในท้องถูกย่อยแล้วก็กลายเป็นเลือดเป็นน้ำเหลือง น้ำปัสสาวะน่าเกลียดยิ่งขึ้น เมื่อกลายเป็นเนื้อหนัง กระดูก เล็บแล้วก็เป็นของน่าเกลียด เมื่อเป็นกากเหลือไหลออกมาเป็นอุจจาระปัสสาวะ เป็นเหงื่อก็น่าเกลียด เมื่อไปเปื้อนร่างกายส่วนใดหรือเปื้อนสิ่งใดก็ทำให้เหม็นและสกปรกไปด้วย

หมวดที่ ๗ เรียกว่า จตุธาตุวัตถาน

ได้แก่การพิจารณาธาตุทั้ง ๔ ในร่างกาย คือรวมส่วนต่าง ๆ ในร่างกาย ส่วนที่แค่นแข็งเป็นพวกธาตุดิน จำพวกเหลวซึมซาบไปได้เป็นธาตุน้ำ พวกที่พัดหรือดันไปมาได้เป็นธาตุลม จำพวกที่ร้อนหรืออบอุ่นได้ เรียกธาตุไฟ ให้เห็นว่ากายไม่มีอะไรนอกจากธาตุทั้ง ๔ เพื่อให้จิตสงบไม่คิดฟุ้งไป ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับกายทั้งนั้น การพิจารณาอย่างละเอียดใช้วิธีพิจารณาให้เห็นว่ากายเป็นเพียงอาการ ๓๒ หรืออาการ ๔๒ ในหมวดนี้เรียกรวมเป็นวิธีเดียวคือ วิธีที่ ๔๐

วิธีที่ ๔๐ การพิจารณาธาตุ ๔

วิธีนี้มีรายละเอียดอยู่มาก และดำเนินการได้ต่าง ๆ กัน แต่ก็กระทำเพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายเดียวกันทั้งนั้น

ทั้ง ๔๐ วิธี ที่กล่าวมานี้เป็นการฝึกที่มีหลักฐานและรายละเอียดในพระพุทธศาสนา ซึ่งแบ่งไว้ในตอนต้นว่า เป็นประเภท ก. จึงจะขอกล่าวถึงการฝึกประเภท ข. และ ค. ดังต่อไปนี้

ข. การฝึกจิตด้วยวิธีข่มจิตและวิธีนึกคิดเพื่อช่วยให้จิตเป็นสมาธิ

การฝึกประเภทนี้มีปรากฏในศาสนาอื่น และในตำราของผู้รู้ทางยุโรปและอเมริกาตามที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ ๒ มีหลายอย่างที่คล้ายคลึงกับวิธีในพระพุทธศาสนา ซึ่งอาจจะดัดแปลงจาก

พระพุทธศาสนาก็ได้ เพราะในต่างประเทศก็ได้ศึกษาพระพุทธศาสนามาเป็นเวลานาน และได้แปลพระไตรปิฎก ซึ่งเป็นภาษาบาลีจบก่อนที่ประเทศไทยเราแปลเป็นไทยหลายปี ถึงอย่างไรก็ดี วิธีต่าง ๆ ของต่างประเทศก็เข้าอยู่ในวิธีฝึกในพระพุทธศาสนานั่นเอง บางวิธีเทียบดูแล้วไม่ตรงกับวิธีใดเลยใน ๔๐ วิธี เป็นด้วยในต่างประเทศเขาเอาวิธีใช้อำนาจจิตไปปนอยู่ในวิธีฝึกจิต ถ้าเราตรวจสอบดูวิธีการใช้จิต วิธีฝึกสมาธิ และผลประโยชน์ที่จะได้รับจากวิธีฝึกทั้ง ๗ หมวด (๔๐ วิธี) แล้วก็จะมีรายละเอียดมากกว่าของต่างประเทศจนไม่สามารถจะคิดวิธีใหม่ให้นอกเหนือออกไปได้อีก ตัวอย่างเช่น การฝึกติดต่อทางจิต ฝึกสะกดจิต การดูเห็นทางจิตโดยไม่ต้องใช้ตา การฝึกบังคับการหลับ การตื่น ฝึกบังคับบุคคลหรือเหตุการณ์ฝึกสะกดจิต การเข้าทรง ก็ล้วนแต่เป็นการใช้อำนาจจิต ไม่ใช่การฝึกจิต ส่วนการฝึกด้วยวิธีนึกคิดต่าง ๆ ในพระพุทธศาสนาก็มีละเอียดครบถ้วนกว่า วิธีฝึกเพ่งแก้วน้ำ แสงแดด เพ่งกระจกก็มีอยู่แล้วในหมวดกสิณ

ค. การฝึกจิตไปพร้อม ๆ กับการปฏิบัติกิจประจำวัน

คือระหว่างที่ทำกิจการอะไรอยู่ก็ฝึกจิตไปด้วย หรือระหว่างที่หยุดพักนั่งเล่น นอนเล่น ระหว่างที่กินอาหาร ระหว่างที่นั่งถ่ายอุจจาระ ปัสสาวะ ก็ฝึกจิตได้ทั้งนั้นโดยฝึกตามวิธีที่ ๓๘

พิจารณาอาหารให้เห็นเป็นสิ่งสกปรกน่าเกลียด และวิธีที่ ๔๐ การพิจารณาธาตุ ๔ หรือใช้วิธีที่ ๒๘ การกำหนดลมหายใจซึ่งมักนิยมเรียกว่าวิธี อานาปาณสติ และเป็นวิธีที่พระพุทธเจ้า ทรงใช้ในวันตรัสรู้ นอกจากนี้ก็ใช้วิธีฝึกจิตประเภท ข. คือ วิธีข่มจิตและนึกคิดเพื่อให้จิตเป็นสมาธิ วิธีที่ ๒๘ การกำหนดลมหายใจเป็นวิธีที่เหมาะทุกโอกาส และเหมาะทุกนิสัยของบุคคล ทำได้ทุกเมื่อ เรื่องนี้ชวนให้สงสัยและมีผู้เข้าใจคลาดเคลื่อนอยู่มาก คือเข้าใจว่าการฝึกจิตต้องมีที่สงบ ต้องนั่งนิ่งอยู่หรืออยู่ในอาการสงบ อยู่ในอาการนิ่ง จึงจะฝึกจิตได้ บางคนเข้าใจถูกมาอีกนิดหนึ่งว่า ตอนทำงานหรือมีกิจในการอ่าน การฟังก็ฝึกจิตได้ แต่จะทำให้งานนั้นเสียผล หรือเกิดความว้าวุ่นสองฝักสองฝ่าย ความจริงแล้วถ้าเลือกวิธีฝึกที่เหมาะสมฝึกไปด้วย ทำงาน อ่านหนังสือ เขียนหนังสือ หรือฟังเพลงไปพลาง ฝึกจิตไปพลางก็ไม่ทำให้เสียงานกลับจะทำให้ทำงานได้ผลดีขึ้น แต่มีความเหน็ดเหนื่อย หรืออ่อนเพลียน้อยลง เรื่องนี้จะเกิดความเข้าใจและเชื่อถือได้ว่าเป็นความจริง ต้องพิจารณาผลการวิจัยต่อไปนี้เสียก่อน

ผลการวิจัยในการฝึกจิต หรือฝึกสมาธิทุกแบบซึ่งผู้เขียนทำการวิจัยมากกว่า ๒๐ ปี ปรากฏผลว่า ไม่ว่าจะฝึกแบบใด จิตจะสงบหรือเป็นสมาธิจะต้องมีเหตุ หรือสิ่งบอกเหตุที่ต้องเหมือนกันอยู่อย่างหนึ่งคือ ลักษณะของลมหายใจ ถ้าลมหายใจมีลักษณะราบเรียบ สม่ำเสมอและหายใจน้อยครั้งลงแผ่วเบาลงมากเพียงใด

สมาธิก็จะสูงขึ้นตามลำดับ จนกระทั่งสมาธิสูงขึ้นถึงฌานที่ ๔ แล้วก็ไม่ต้องหายใจ[๑๒] กล่าวคือ เครื่องยนต์แห่งร่างกายเดินเครื่องซึ่งหรี่ลงเบาที่สุด จนสามารถใช้อากาศเพียงเล็กน้อยก็ดำรงชีพอยู่ได้ ไม่ต้องสูดลมเข้าออกทางจมูกอาศัยลมที่ซึมซาบไปทางช่องจมูก ช่องผิวหนังก็เพียงพอ เรื่องนี้นอกจากจะตรงตามหลักฐานในพระไตรปิฎกหลายแห่งแล้วยังตรงกับผลการทดลองที่ประเทศอินเดีย ประเทศอังกฤษและประเทศอเมริกา ซึ่งทดลองฝังโยคีไว้ใต้ดินเป็นเวลาหลายวันแต่ไม่ตาย[๑๓] การวิจัยเรื่องลมหายใจเกี่ยวกับสมาธิเพื่อหาสิ่งบอกเหตุ หรือเหตุในการที่จิตเป็นสมาธิสูงขึ้น ได้วิจัยซ้ำซากหลายหนได้ผลดังต่อไปนี้

๑. คนธรรมดาหายใจไปตามปกติ นาทีละประมาณ ๑๘ ครั้ง ตรงตามหลักฐานของแพทย์แผนปัจจุบันโดยนับเฉพาะการหายใจเข้าอย่างเดียว (หรือจะนับการหายใจออกอย่างเดียวก็ได้) ทั้งนี้เป็นเกณฑ์เฉลี่ยของผู้ใหญ่

๒. คนนอนหลับ การหายใจนับได้เฉลี่ยนาทีละ ๑๘ หรือ ๒๐ ครั้ง แล้วแต่จะหลับสนิทเพียงใด แสดงว่าคนนอนหลับได้พักผ่อนดีที่ร่างกายนิ่ง ส่วนการทำงานภายในลดลงกว่าเวลา

---

(๑๒) *กรมการศาสนา,* พระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย *เล่ม ๑๘, หน้า ๖๑๗.*

(๑๓) A. Sealey, **MAN of MIRACLES,** *ซึ่งนำบางตอนมาลงหนังสือพิมพ์บางกอกไทม์ ฉบับ ๒๕ ธ.ค. ๐๔.*

ตื่นเพียงเล็กน้อย หรือกล่าวว่าหรี่เครื่องยนต์ของร่างกายลงได้เล็กน้อย

๓. คนที่จิตเป็นสมาธิขั้นต้น อยู่ในเกณฑ์ที่จะทดลองเอามีดฟันแทงไม่เข้า ส่งจิตไปดับพิษร้อนของน้ำมันเดือด หรือโซ่เหล็กเผาไฟแดงได้ผลพอจะให้ทุกคนล้วงลงในน้ำมันเดือด หรือจับเหล็กที่ร้อนแดงได้ หรือใช้จิตนั้นไปรักษาโรคบางอย่างได้ และทำอย่างอื่น ๆ ไปตามขีดความสามารถของอำนาจจิตขั้นต้นดังกล่าวไว้ในบทนี้ ผู้มีสมาธิระดับนี้จะหายใจประมาณนาทีละ ๕ ครั้ง การทดลองอำนาจจิตต้องเรียนรู้วิธีส่งอำนาจจิต และวิธีตรวจสอบก่อนจึงจะได้ผลทุกครั้ง จะเห็นได้ว่าสมาธิขั้นต้นเท่านั้นเราก็หรี่เครื่องยนต์ของร่างกายลงได้ อีกครึ่งหนึ่งของการนอนหลับสนิท เพราะการหลับสนิทหายใจนาทีละ ๒๐ ครั้ง แต่สมาธิขั้นต้นหายใจเพียงนาทีละ ๕ ครั้ง

๔. ผู้ที่ทำจิตให้อยู่ในสมาธิขั้นกลาง ในระดับที่จะสะเดาะกุญแจให้หลุด ติดต่อส่งข่าวทางจิตกันได้ มองเห็นคนหรือสิ่งของในที่ปกปิดกำบังได้ เห็นภาพเหตุการณ์ในอดีตหรืออนาคตระยะใกล้ได้ สามารถแปลงธาตุหรือทำให้เกิดเป็นตัวสัตว์ที่มีชีวิตได้ หรือความสามารถอื่น ๆ ในขีดความสามารถของอำนาจจิตขั้นกลาง ดังกล่าวไว้ในบทนี้ บุคคลที่อยู่ในสมาธิระดับนี้จะหายใจประมาณนาทีละ ๒ ครั้งเท่านั้น

การหายใจซึ่งเป็นสิ่งบอกเหตุ หรือเป็นเหตุของสมาธิที่ถูกต้องนั้น จะมีลักษณะเบา–ยาว–สบาย–สม่ำเสมอ และต่อเนื่องไม่น้อยกว่า ๑๕ นาทีจึงจะใช้ประโยชน์ได้ดีสำหรับผู้เริ่มฝึกไม่ใช่แกล้งอัดลมไว้ และจะมีลักษณะแผ่วเบามองเห็นการกระเพื่อมของส่วนอก หรือส่วนท้องน้อยลงทุกที เมื่อสมาธิสูงขึ้นถึงขั้นกลางจะเห็นการกระเพื่อมได้ยากมากซึ่งต่อไปจะสังเกตไม่เห็นอาการกระเพื่อมพร้อม ๆ กับลมหายใจเดินสม่ำเสมอแผ่วเบาลงนี้ จิตใจจะค่อย ๆ สงบนิ่งไม่ฟุ้งซ่านยิ่งขึ้น รู้สึกสบายเพลินปลอดโปร่งยิ่งขึ้นจนในที่สุดจะเห็นทางจิต โดยชัดเจนเป็นแสงสว่าง หรือความมืด ไม่เห็นมีร่างกาย หรือทุกสิ่งในโลก เสมือนไม่มีเลยเห็นแต่จิตหรือวิญญาณของตนลอยอยู่ การแกล้งทำให้ลมหายใจน้อยลงทำได้ไม่นาน และการหายใจจะแรง และจิตใจไม่สงบ ไม่สบาย จะอึดอัดหรือมึนตื้อ ถ้าฝืนทำไปบ่อย ๆ จะเป็นโรคประสาท และโรคอื่น ๆ ได้ วิธีง่าย ๆ แบบวิทยาศาสตร์เหมาะสำหรับฝึกเด็ก ๆ และคนที่ฝึกได้ยากก็คือ วิธีหายใจเข้าออกตามจังหวะเสียงโดยใช้เครื่องบันทึกเสียงให้จังหวะการหายใจซึ่งจะได้กล่าวละเอียดในบทหลัง การมีครูที่สามารถตรวจสอบได้ดี จึงเป็นการช่วยให้ฝึกสมาธิได้เร็ว ลมหายใจที่ลดลงแผ่วลงนั้น นิยมเรียกว่าลมละเอียด ถ้าปรับลมให้ละเอียดได้ส่วนกับการสงบนิ่งของจิต สมาธิก็จะตั้งมั่นหรือก้าวหน้าไปได้ ถ้าผิดส่วนกันสมาธิก็ถอยลง เมื่อปรับลมได้ถูกและเคยชินไม่กี่ครั้งจะ

ตั้งลมตั้งสมาธิในขั้นที่เคยชินนั้นได้ทันที และจะดำรงอยู่โดยไม่ต้องไปพะวงในการปรับ หรือการรักษาให้คงไว้ ฉะนั้น เมื่อทุกคนปรับลมหายใจลงได้เท่าใด ก็ทำให้ชิน และปรับให้ได้เร็วต่อไปจะเป็นไปเองโดยไม่ต้องห่วงในการควบคุม จึงกล่าวได้ว่าเราจะฝึกสมาธิไปด้วย ทำงานอะไรไปด้วยก็ได้ ซึ่งการทำดังกล่าวจะเกิดผลดีหลายอย่างเช่น

๑. ทำงานได้ผลดีขึ้น เขียนหนังสือก็ได้เร็ว และถูกต้องดีขึ้น อ่านหนังสือหรือฟังอะไรก็เข้าใจและจำดีขึ้น เพราะจิตมีสมาธิและมีอำนาจมีกำลังใจดีขึ้นกว่าปกติ

๒. ร่างกายได้พักผ่อนไปในตัว เพราะเราหรี่เครื่องยนต์ของร่างกายลงได้และจิตใจก็สงบมั่นคง ฉะนั้น เมื่อต้องการพักผ่อนหรือหลังจากเหน็ดเหนื่อย แม้ขณะนั่งรถหรือเดินอยู่ก็ทำจิตเป็นสมาธิ ด้วยวิธีปรับลมในชั่วระยะไม่นาน ก็ทำให้ร่างกาย และจิตใจสดชื่นขึ้นได้โดยเร็ว

๓. การอ่อนเพลียละเหี่ยใจหลังจากทำงานจะมีน้อยลงมาก เรื่องนี้ตรงกับผลการวิจัยของนักวิทยาศาสตร์ และนักจิตวิทยาสมัยใหม่ ตามที่กล่าวไว้ในบทที่ ๒ ใจความมีว่าความเหนื่อยอ่อนเกิดจากจิตมากกว่าเกิดจากการออกแรงเสียอีก แม้จะนั่งรถเฉย ๆ เดินทางไปไกล ๆ ถ้าคิดฟุ้งซ่าน รำคาญใจ เบื่อหน่ายอยู่เป็นเวลานาน ๆ ก็จะทำให้เกิดความรู้สึกอ่อนเพลียมาก ถ้าจิตใจสงบแจ่มใสก็มีอาการเหนื่อยอ่อนน้อยมาก

๔. การหายใจลดลงพร้อมด้วยจิตสงบลงนี้ ช่วยทำให้สุขภาพดี มีอำนาจหรือพลังทางจิตสูงขึ้น ทำให้อายุยืนและเป็นการช่วยรักษาโรคภัยได้ด้วย ตัวอย่างในพระไตรปิฎกก็มีหลายแห่ง เช่น พระกำลังเข้าฌานอยู่ถูกไฟเผาเพราะพากันคิดว่าตายจึงเผาเสีย แต่ปรากฏว่าไม่มีอันตรายอะไรเลย[๑๔] นอกจากนี้ผลการทดลองของนักวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ ก็เป็นเครื่องยืนยันได้คือ การทดลองเรื่องค้างคาวเข้าฌาน หรือจำศีล[๑๕] ใจความว่ามีค้างคาวหลายประเภทที่จำศีลได้ คือพอถึงฤดูหนาวก็เกาะนิ่งอยู่ได้ตลอด ๓ เดือน โดยไม่เคลื่อนไหว ไม่กินอาหาร นักวิทยาศาสตร์ได้ทดลองเอาใส่ตู้เย็นให้คล้ายอากาศฤดูหนาว ค้างคาวเหล่านั้นก็เริ่มจำศีล เมื่อทดลองตรวจสอบการเต้นของหัวใจและการหายใจปรากฏผลว่าในเวลาปกติหัวใจเต้น ๑๘๐ ครั้งต่อ ๑ นาที เวลาจำศีลลดลงเหลือ ๓ ครั้งต่อ ๑ นาที และการหายใจตามปกตินาทีละ ๔๘๐ ครั้ง เวลาจำศีลลดลงเหลือนาทีละ ๘ ครั้ง (จะเห็นได้ว่าลดลงได้ส่วนกัน คือหัวใจเต้นลดน้อยลง ๖๐ เท่า การหายใจก็ลดลง ๖๐ เท่า) ค้างคาวสีน้ำตาลที่จำศีลทุกฤดูหนาวอายุถึง ๒๐ ปี ซึ่งถ้าเทียบตามหลักวิชาแล้ว มันตัวโตเท่า ๆ กับ

---

(๑๔) *กรมการศาสนา,* พระไตรปิฎก ฉบับภาษาไทย *เล่ม ๑๘, หน้า ๖๘๖.*

(๑๕) *ช่างอากาศ ทอ., "ค้างคาวมีคุณสมบัติพิเศษ,"* ช่างอากาศ, *ฉบับ มิ.ย. ๐๖ และวารสารวิทยาศาสตร์ของสมาคมวิทยาศาสตร์แห่งประเทศไทย ฉบับ ธ.ค. ๐๖ เรื่อง สัตว์จำศีล*

หนูควรมีอายุเพียงประมาณ ๑ ปีเศษเท่านั้น เมื่อเครื่องยนต์แห่งร่างกายทำงานน้อยลงหรือหรี่เครื่องลงได้เช่นนั้น ร่างกายก็จำเป็นต้องใช้พลังงานในการเดินเครื่องของร่างกายเพียงเล็กน้อย ใช้พวกไขมันที่สะสมไว้ในกายก็พอ ฉะนั้นไม่ต้องกินอาหารร่างกายก็ไม่ทรุดโทรม

ผลการทดลองดังกล่าวมานี้ จะเป็นการยืนยันว่าเมื่อสมาธิสูงขึ้น เครื่องยนต์แห่งร่างกายจะทำงานน้อยลง การเต้นของหัวใจน้อยลง การไหลเวียนของโลหิตก็น้อยลง ด้วยเพราะหัวใจเป็นอวัยวะสูบฉีดโลหิต แต่อำนาจจิตกลับสูงขึ้นตามสมาธิ ฉะนั้นการวิจัยของฝรั่งเกี่ยวกับฮอร์โมนที่กล่าวไว้ในต้นบทที่ ๑ นี้จึงผิดพลาดหรือถูกในบางกรณีเท่านั้น

การฝึกจิตไปพร้อม ๆ กับการทำกิจกรรมต่าง ๆ ทำโดยวิธีสร้างความนึกคิดขึ้นใหม่ ทดแทนความนึกคิดที่บั่นทอนสุขภาพ จากผลการวิจัยของนักวิทยาศาสตร์ได้ผลว่า ความเหนื่อยอ่อนเกิดจากจิตใจ หรืออารมณ์ มากกว่าเหนื่อยอ่อนเพราะการออกแรง ฉะนั้น แทนที่จะปล่อยให้จิตเรานึกคิดในทางเบื่อหน่าย รำคาญ ลุกลน ซึ่งเป็นการบั่นทอนสุขภาพ ก็เอาความนึกคิดที่ดีอย่างอื่นเข้าแทน คือใช้ความนึกคิดเกี่ยวกับการฝึกจิต หรือควบคุมจิตในบทที่ ๑ และบทที่ ๒ ข้อสำคัญไม่ให้เสียงาน กล่าวคือคิดชั่วขณะประเดี๋ยวเดียว ในโอกาสที่จิตไม่ตั้งมั่นอยู่กับเรื่องกิจการที่ทำนั้น เมื่อมีความพอใจสนใจในกิจการนั้นแล้วก็ไม่ต้อง

นึกคิดอย่างอื่นอีก และมีการนึกคิดที่ช่วยลดความเหนื่อยอ่อนลงได้มากก็คือ การนึกคิดให้เป็นนิสัย ที่ฝังใจเป็นอัตโนมัติในแง่ดี ตัวอย่างเช่น ท่านอาจารย์พุทธทาสภิกขุสอนว่า ในระหว่างที่ทำอะไรก็ตามให้ถือว่า มีแต่การทำตามหน้าที่ไม่มีคนทำ เพราะเมื่อแยกคนหรือตัวเราให้ละเอียดลงก็เป็นแต่ธาตุและธรรมชาติที่มองไม่เห็น เมื่อเห็นทางจิตว่าไม่มีคนก็ไม่มีใครจะต้องเหนื่อย ต้องรำคาญหรือลำบาก เวลาทำงานก็ให้เห็นว่ามีแต่การทำงาน คนทำงานไม่มี เวลาเดินก็เห็นว่า มีแต่การเดินไม่มีคนเดิน ดังนี้เป็นต้น ส่วนการกระทำก็ต้องทำไปตามหลักการ ไม่ชักช้าให้ได้ผลงานดีที่สุดที่จะทำได้ นี่เป็นความนึกคิดที่ถูก ที่ดีอย่างหนึ่ง แต่ถ้าใช้ผิดก็เป็นความชั่ว เช่น คิดว่าเมื่อไม่มีคนก็ไม่มีบาปบุญ ดังนี้เป็นความเห็นผิดจากทำนองคลองธรรม เป็นโทษแก่ตนและส่วนรวมอย่างใหญ่หลวง การทำงานไปพลาง รักษาลมละเอียดไปพลาง ก็เป็นวิธีที่ดีและเป็นประโยชน์มาก เมื่อเราฝึกปรับลมหายใจให้เบา—ขาว—สบายได้แล้ว เวลาทำงาน เวลาคิด เวลานั่งยืนเดิน เวลาพูดคุยก็รักษาลมหายใจที่สบายนี้ไว้ การงานที่ทำที่คิดที่พูดก็จะมีผลดีเกินกว่าธรรมดา

สรุปความว่า จิตเป็นพลังงานพิเศษและเป็นธรรมชาติรู้ จึงสามารถรู้อะไรได้ทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต และสามารถเปลี่ยนเป็นกำลังงานอื่น ๆ ได้ ตามหลักของวิทยาศาสตร์ เมื่อฝึกจิตถูกทางก็จะทำให้มีความสามารถเพิ่มขึ้นเป็นพิเศษ ทั้งใน

ทางกาย และทางใจ ทางสมอง และความสามารถพิเศษนี้จะมีมากหรือน้อยเพียงใด ก็ขึ้นอยู่กับสมาธิจะสูงเพียงใด มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนว่า สมาธิขั้นใดมีขีดความสามารถอะไรบ้าง และมีวิธีที่จะทดสอบ หรือพิสูจน์โดยพร้อมมูล ตัวอย่างการใช้อำนาจจิตตั้งแต่ขั้นต้นถึงขั้นสูง ก็มีผู้ทดลองให้ดูได้ในปัจจุบัน ที่นึกคิดเอาว่าเป็นไปไม่ได้ หรือเป็นเรื่องหลอกลวง ก็เพราะไม่ได้ศึกษาในทางจิตโดยถูกต้อง และไม่มีน้ำใจเป็นนักวิทยาศาสตร์แท้จริง หรือไม่ปฏิบัติตามหลักการเชื่อถือ (กาลามสูตร ๑๐ ข้อ) ในพระพุทธศาสนา ที่ว่าไม่ให้เชื่อโดยการคาดคะเน หรือการเดา ฯลฯ ให้พิสูจน์หรือทดลองปฏิบัติให้เห็นจริงก่อนจึงเชื่อ อำนาจจิตหรือกำลังใจมีประโยชน์แก่บุคคลทุกคน ทุกอาชีพ และทุกสาขาวิชา เป็นประโยชน์ในการพัฒนาชุมชนและประเทศชาติอย่างใหญ่หลวง

เมื่อได้พิจารณาหลักแห่งกรรมแล้ว ก็จะสรุปได้ว่าผู้มีกรรมดีในชาติก่อนจะมีจิตเข้มแข็งเป็นสมาธิที่ดี มีอำนาจในตัวสูงในชาตินี้ได้โดยไม่มีอาจารย์ฝึกทางจิตให้ แต่จับหลักการพักจิต หรือหลักลมละเอียดได้โดยไม่รู้ตัว หรือรู้ได้เฉพาะตัว ความจริงผู้นำฝ่ายโลกเสรีก็มีความเข้มแข็งทางจิตไม่แพ้ผู้นำฝ่ายคอมมิวนิสต์ แต่การฝึกจิต ฝึกกำลังใจ หรือฝึกสมาธิให้แก่ผู้น้อยที่ต้องลงมือทำงานสาขาต่าง ๆ นั้น หลายประเทศได้ละเลยโดยคิดผิดว่าไม่สำคัญบางประเทศมีการฝึกให้แต่ฝึกไม่ตรงหลักการ

ที่สำคัญ ผู้เขียนได้ยกเอาหลักสูตรการฝึก ด้านกำลังใจหรือสมาธิของฝ่ายโลกเสรี กับฝ่ายคอมมิวนิสต์มาเปรียบเทียบในบทที่ ๗ เพื่อจะได้พิจารณาว่า ใครจะฝึกได้ดีกว่า เข้มกว่า? ใครกำลังชนะ? และในที่สุดใครจะชนะ? มีคำตอบอันถูกต้องแน่นอนอยู่แล้วสำหรับผู้ที่ฝึกจิตถึงขั้นสูง

การฝึกสมาธิหรือที่เรียกว่าฝึกสมถกัมมัฏฐาน กับการฝึกวิปัสสนานั้น เป็นการฝึกที่ส่งเสริมกัน และฝึกควบคู่กัน แยกออกเด็ดขาดจากกันไม่ได้ ซึ่งมีหลักฐานในพระไตรปิฎกใจความว่า “ภิกษุย่อมเจริญสมถะและวิปัสสนาคู่กันไปด้วยอาการ ๑๖.......”(๑๖) การมีครูที่สามารถทำได้จริงสอน จะได้ผลดี ได้ผลเร็ว กว่าการค้นคว้าทดลองด้วยตนเอง มีอาจารย์ที่ฝึกศิษย์ทั้งในทางสมถะและวิปัสสนา ยังเข้าใจผิดอีกหลายท่านว่าเป็นการฝึกที่แตกต่างกัน ฝึกคนละอย่างถึงกับถกเถียงโกรธเคืองกันไปก็มี ผู้เขียนเคยเอาพระไตรปิฎกเล่ม ๕๑ ไปเปิดข้อความดังกล่าวข้างต้น คือการฝึกจิตนั้นย่อมใช้ทั้งสมถะและวิปัสสนาคู่กันไปด้วยอาการ ๑๖ ให้อาจารย์ที่มีชื่อเสียงดูหลายท่านต่างก็ตีความไม่ถูกว่าจะฝึกควบคู่กันอย่างไร ผู้เขียนจะได้ค้นคว้าเปิดเผยในภายหลังในขั้นนี้มุ่งหวังจะเชิญชวนให้ฝึก เพื่อใช้ประโยชน์ของอำนาจจิตทั้งทางโลกและทางธรรมเสียก่อน

---

(๑๖) *กรมการศาสนา,* พระไตรปิฎก ฉบับภาษาไทย, *เล่ม ๕๑, หน้า ๔๗๒.*

ควรทำสมาธิให้เกิด ผู้มีดวงใจเป็นสมาธิย่อม ทำกิจการทุกอย่างได้สำเร็จเสมอ

จากพุทธภาษิต

(สมาธึ ภิกฺขเว ภาเวถ สมาหิโต ยถา ภูตํ ปชานาติ)

จงเชื่อมั่นเถิดว่าขณะนี้ถึงแม้ว่าท่านยังไม่เคยลงมือฝึกสมาธิ ท่านก็มีอำนาจจิตอยู่ในตัวแล้ว และอาจนำไปใช้ประโยชน์ได้หลายอย่าง ในเมื่อท่านรู้วิธีและจังหวะในการทำ ซึ่งจะทราบได้โดยแจ่มแจ้งจากผู้เขียนหรือท่านผู้รู้อื่น ๆ

บทที่ ๒
การค้นคว้าเกี่ยวกับอำนาจจิต

๑. กล่าวทั่วไป

ส่วนมากยังเข้าใจคลาดเคลื่อนอยู่ว่า เมื่อคนเรายังต้องปฏิบัติงานประจำวันหรือมีอาชีพต้องทำงานต่าง ๆ อยู่ ย่อมไม่มีทางจะฝึกจิตหรือฝึกสมาธิได้ผล หรือกล่าวง่าย ๆ ว่าการฝึกจิตนั้นไม่มีประโยชน์อะไรสำหรับคนที่ต้องมีงานทำประจำอยู่วันละหลาย ๆ ชั่วโมงเป็นเพราะจิตต้องนึกคิดกังวลอยู่ในเรื่องการงาน เรื่องการกินดีอยู่ดี และความก้าวหน้า จะฝึกจิตได้ผลถึงกับใช้ประโยชน์ของอำนาจจิตได้ต่าง ๆ นั้น ก็จะต้องใช้เวลา และความพยายามมาก เหมาะสำหรับผู้ที่เป็นนักบวช หรือผู้ที่ว่างงานและฐานะดีแล้วเท่านั้น แต่เมื่อผู้เขียนได้ศึกษาและวิจัยมาเป็นเวลาหลายปีแล้ว ก็ปรากฏผลว่าความเข้าใจดังกล่าวนั้น ยังคลาดเคลื่อนอยู่ กล่าวคือการฝึกจิตนั้นมีวิธีการฝึกอยู่มากตามที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ ๑ ข้อ ๓ เมื่อทำการฝึกจิตวิธีใดวิธีหนึ่งแล้วย่อมได้รับประโยชน์ตอบแทนตามส่วน ดีกว่าไม่ฝึกเสียเลยและมีหลายวิธีที่ใช้ฝึกไปพร้อม ๆ กับการปฏิบัติงานประจำวันได้ และบางวิธีก็ใช้ฝึกในระหว่างที่ว่างงานชั่วระยะเล็กน้อย

หรือขณะที่เริ่มนอนก็ได้ การฝึกไปทีละเล็กละน้อยก็ได้ผลตามส่วน

อีกประการหนึ่งเมื่อเห็นคนที่ลุยไฟได้ กอบโซ่ที่เผาไฟจนแดงได้ ทดลองความเหนียวคงได้ ทำให้น้ำมันที่กำลังเดือดร้อนน้อยไม่มีอันตราย ในเมื่อเอามือจุ่มลงไปหรือรักษาโรคบางอย่างด้วยอำนาจจิตได้ และอย่างอื่น ๆ ที่ใช้สมาธิใกล้เคียงกัน ก็คิดเอาเองว่าเป็นผู้มีความสามารถมาก คงจะต้องฝึกนานและฝึกได้น้อยคนที่สุด ความจริงแล้วการกระทำดังกล่าว เป็นเพียงอำนาจจิตขั้นต้นเท่านั้นซึ่งจะเกิดขึ้นได้จากสมาธิขั้นต้น ทุกคนอาจสามารถเรียนรู้และปฏิบัติได้จริงภายในเวลาไม่เกิน ๒ ชั่วโมงต่อหนึ่งอย่าง ทั้งนี้จะต้องสอนให้เข้าใจเป็นขั้นตอน ผู้เขียนได้เคยทดลองสอนผู้ที่สนใจกว่า ๓,๐๐๐ คน มีทั้งประเภทอายุ ๑๘ ปี ถึง ๕๐ ปี ประเภทถือศาสนาคริสต์และเป็นนักบวชก็มีผลปรากฏว่าเรียนได้ผลดีทุกคน ทั้งนี้เพราะทุกคนก็มีสมาธิและมีอำนาจจิตขั้นต้นอยู่แล้ว บางคนก็ทำให้เกิดสมาธิได้เองโดยไม่ต้องไปศึกษากับอาจารย์ใด แต่ยังขาดหลักการและวิธีการที่จะนำไปใช้ จึงใช้ประโยชน์ของอำนาจจิตไม่ได้ทุกโอกาสที่ตนประสงค์จะใช้ ตัวอย่างง่าย ๆ เช่น เมื่อเดินคิดอะไรอยู่ด้วยความสนใจหรือพอใจมาก เพื่อนที่รู้จักเดินสวนมาใกล้ ๆ ก็ไม่เห็นหรือเรียกในคำแรกก็ยังไม่ได้ยิน บางโอกาสอ่านหนังสือที่ถูกใจสนุกเพลิดเพลินก็อ่านได้ตลอดคืนไม่ง่วง หรือเมื่อจะต้องสอบเพื่อ

รูปแสดงการปิดตาอ่านหนังสือและการใช้เครื่องฟังของ ขุนวิจิตสุขการ ผู้ตั้ง "สถานฝึกสมาธิ ความจำ และบำบัดโรคด้วยจิต" เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๒ ใกล้สะพานผ่านฟ้า พระนคร ตามที่กล่าวในหน้า ๗๙ และ ๘๒ นับว่าเป็นผู้หนึ่งที่ช่วยคลี่คลายเผยแพร่ได้กว้างขวางในเรื่องการสะกดจิต การเห็นทางจิต (ดูหน้า ๗๙) การฝึกความจำ ฝึกสมาธิ และการเรียนขณะหลับ

การฝึกแบบหนึ่งคือ จูงใจให้เห็นดวงกสิณที่ติดข้างฝา เป็นโป๊ะไฟฟ้ากลมมีขนาดตามแบบพุทธศาสนา มีแสงภายในให้เห็นเด่นชัด ส่วนการฝึกจำอาศัยหลักสูตรจำของรอทช์ประกอบ คนอายุ ๗ ถึง ๑๔ ปี ฝึกหรือจูงใจง่ายกว่าระยะอื่น

ความก้าวหน้าที่สำคัญยิ่งก็ตั้งใจดูหนังสืออย่างจริงจัง ไม่ง่วง หรือบางระยะไม่ได้ยินเสียงวิทยุที่อยู่ใกล้ ๆ เหล่านี้ก็ล้วนแต่จิตเกิดสมาธิขึ้น และมีอำนาจจิตขึ้นนั่นเอง จึงเกิดความอดทนขยันขันแข็งกว่าปกติวิสัย ทั้งยังเป็นเครื่องยืนยันว่าจิตมีแน่แม้จะลืมตาอยู่ หูก็เปิดอยู่ แต่เมื่อไม่มีจิตมาควบคุมประสาทหูและตาแล้วก็ไม่ได้เห็นไม่ได้ยิน ส่วนสมาธิขั้นกลางในขั้นที่ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยเป็นเวลานานประมาณ ๑๐ – ๓๐ นาทีดังนี้ บางคนก็ทำได้โดยไม่ต้องเรียนกับอาจารย์ก็มี เพราะผู้นั้นอาจจะฝึกไปพร้อม ๆ กันกับงานประจำวันหรือยามว่างเล็ก ๆ น้อย ๆ หรือเป็นบุญของเขาเองจึงได้พบวิธีทำให้เกิดสมาธิ ทำให้เกิดอำนาจจิตโดยบังเอิญหรือโดยพิจารณารู้ขึ้นมา

ฉะนั้น จึงขอเน้นว่าสมาธิขั้นต้นหรือการใช้อำนาจจิตขั้นต้นนั้น สามารถศึกษาได้สำเร็จในเวลาอันสั้น ส่วนสมาธิขั้นกลางหรือการใช้อำนาจจิตขั้นกลางนั้น ต้องใช้เวลามากและมีอาจารย์ที่สามารถ จึงจะเรียนได้สำเร็จทุกขั้นตอนของสมาธิขั้นกลางอนึ่งในระหว่างที่ทำจิตให้เป็นสมาธิโดยไม่มีการใช้อำนาจจิตก็มีอำนาจจิตเกิดมากขึ้นตามลำดับที่สมาธิเดินสูงขึ้นไป และเป็นการพักผ่อนร่างกายและจิตใจดีกว่าการนอนหลับ[๑] นอกจากนั้นยังสามารถป้องกันอันตรายได้ในตัวดีขึ้นตามขั้นของสมาธิ ส่วน

---

(๑) *ดูในบทที่ ๑. หน้า ๓๐*

การใช้อำนาจจิตนั้น เป็นการใช้พลังงานเป็นการเสียพลังงานทั้งทางร่างกายและทางจิตใจ ถ้าใช้อำนาจจิตมากนัก ก็ให้โทษยิ่งกว่าการใช้กำลังกายมากเกินส่วนเสียอีก ซึ่งจะได้ทราบจากผลการวิจัยในบทที่ ๓

๒. การค้นคว้าเกี่ยวกับจิตและอำนาจจิตในต่างประเทศ

คำว่าต่างประเทศนี้ มุ่งหมายไปถึงประเทศในทวีปยุโรปและอเมริกา ซึ่งได้มีการค้นคว้าและมีทุนสนับสนุนอยู่มาก การค้นคว้าและทดลองด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อแสดงว่าจิตหรือวิญญาณไม่มีนั้น มีการพิจารณาและวิจัยอื่นหลายอย่างแต่ก็ไม่มีเหตุผลเพียงพอ แต่ถึงกระนั้นก็ยังทำให้คนเป็นจำนวนมากหลงเชื่อไปได้ เป็นเวลาหลายสิบปี เชื่อด้วยอำนาจของอุปทานไปยึดมั่นว่าผู้ค้นคว้าวิจัยนั้นเป็นบุคคลสำคัญหรือค้นคว้าเรื่องอื่น ๆ ได้ดีหลายอย่างให้เป็นประจักษ์พยานอยู่แล้ว เรื่องนี้ได้ยกตัวอย่างการวิจัยครั้งสำคัญมาให้ดูแล้ว ๒ เรื่อง ในบทที่ ๑ ต่อไปนี้จะขอยกตัวอย่างการวิจัยที่ยืนยันว่าจิตหรือวิญญาณมีจริงบ้าง

หลังสงครามโลกครั้งที่ ๑ การค้นคว้าของนักวิทยาศาสตร์ในด้านคัดค้านว่าจิตไม่มีนั้น ก็ยังหาข้อพิสูจน์ที่น่าเชื่อไม่ได้ นอก–จากนั้นผลการค้นคว้ายังโอนเอียงให้เข้าใจไปในทางที่ว่าจิตมีจริงเสียอีก ฉะนั้น หลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ นักวิทยาศาสตร์ก็เริ่มมีความเชื่อมั่นว่า จิตมีจริงและมีอำนาจ หรือพลังที่จะช่วย

ส่งเสริมให้พลังทางกายดีขึ้น หรือทำให้ร่างกายเกิดการผิดปกติเจ็บป่วยได้ จะได้นำเอาผลการค้นคว้ามากล่าวเป็นบางประการต่อไป

จากบทความเรื่องวิธีทำให้ท่านสบายไปตลอดปี ในหนังสือรีดเดอร์ไดเจส[๒] กล่าวว่า "มนุษย์เราแต่ละคนต่างก็มีพลังเพื่อความสมบูรณ์ นั่นคือพลังของอารมณ์อันแจ่มใส———" บทความนี้มีผลการทดลองของนักวิทยาศาสตร์หลายท่าน เช่น วิลเลียมเจมส์ กล่าวว่าอารมณ์มี ๒ ชนิด คือ อารมณ์เสียและอารมณ์ดี เมื่อคนเรามีอารมณ์เสียแล้ว อวัยวะบางส่วนของร่างกาย เช่น กล้ามเนื้อหรือต่อมต่าง ๆ จะถูกกระแสประสาทจากสมองกระตุ้นแรงเกินกว่าธรรมดามาก อารมณ์เสียนั้นมีหลายอย่าง เช่น ความโกรธ ความผิดหวัง ความอาฆาต ความวิตกกังวล ความกลัว ความท้อถอย ความเศร้าโศกเสียใจ ความไม่พอใจ เมื่อมีอารมณ์ดี อวัยวะต่าง ๆ จะถูกกระตุ้นอย่างพอดีไม่มีส่วนใดที่ตึงเครียด หรือหย่อนเกินไป เวลาโกรธกล้ามเนื้อส่วนปลายของกระเพาะอาหารจะหดตัวแน่นมากจนอาหารผ่านออกไม่ได้ ระบบทางเดินอาหาร เช่น ลำไส้จะเกิดอาการเกร็ง ขณะเดียวกันจำนวนเม็ดโลหิตแดงก็จะเพิ่มขึ้น โลหิตจะแข็งตัวเร็วขึ้น อาการ

(๒) John Schindler, M.D., "How to live 365 Days a Year" Reader's Digest, May 1965, p. 85.

จะเป็นอยู่อย่างนี้ จนกว่าความโกรธจะค่อย ๆ ลดลง ในเวลาที่โกรธมาก ความดันโลหิตจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจาก ๑๓๐ จะขึ้นถึง ๒๓๐ หรือกว่านี้ ผลเหล่านี้แหละเป็นผลร้ายต่อร่างกายอย่างยิ่ง บางคนถึงกับเจ็บป่วยไม่สบายไป เพราะความโกรธของตนเอง และเคยพบบ่อย ๆ ที่คนโกรธถึงขีดสุดหัวใจจะขาดโลหิตไปหล่อเลี้ยงเพราะเส้นโลหิตตีบ บางทีถึงกับเป็นลมตายไปก็มี ดร. HANDS SELYE ได้ทดลองให้เห็นว่าอารมณ์เสียอยู่บ่อย ๆ จะทำให้เกิดการป่วยไข้ขึ้นได้ นอกจากนี้ได้วิจัยพบว่าอารมณ์ไม่ดี เช่นความโกรธ ความวิตกกังวล ความเศร้าโศกและอารมณ์ตึงเครียดอย่างอื่น ทำให้เกิดอาการเจ็บกล้ามเนื้อ เรื่องนี้เพิ่งมารู้กันแน่นอน เมื่อคราวสงครามโลกครั้งที่ ๒ ส่วนในสงครามโลกครั้งที่ ๑ นั้น ทหารจำนวนมากที่ออกรบในแนวหน้าเป็นโรคเจ็บปวดกล้ามเนื้อ ซึ่งเป็นเพราะเอ็นและกล้ามเนื้ออักเสบ แต่ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๑ นั้น ยังเชื่อกันว่าโรคเจ็บปวดกล้ามเนื้อดังกล่าวนั้น เป็นด้วยสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ เป็นเหตุ เช่น อากาศชื้น และความเป็นอยู่ไม่ดี ในสงครามโลกครั้งที่ ๒ จึงปรากฏผลว่าไม่ใช่เพราะสิ่งแวดล้อมเป็นเหตุ รบในเขตหนาว เขตร้อน หรือสภาพอื่น ๆ ทหารก็เป็นโรคเจ็บปวดกล้ามเนื้อเท่า ๆ กัน แต่จะเจ็บป่วยด้วยโรคนี้ทวีมากขึ้นเรื่อย ๆ ตลอดเวลาที่เคลื่อนที่ใกล้แนวรบเข้าไปทุกที เมื่อค้นคว้าดูก็ลงเอยกันว่าโรคเจ็บปวดกล้ามเนื้อที่เกิดขึ้นกันนั้นเป็นเพราะอารมณ์เสีย ทำให้

ประสาทเคร่งเครียดเกินไป อาการดังกล่าวนี้คนทั่ว ๆ ไปอาจเป็นได้เหมือนกัน โดยเฉพาะคนที่ถูกบังคับให้ทำอะไรที่ตนไม่ชอบ เมื่อต้องทนทำไปนาน ๆ ก็จะเกิดเจ็บป่วยดังกล่าวได้ ผู้ป่วยที่บอกว่ามีอาการปวดศีรษะบริเวณท้ายทอยเรื่อยลงไปจนถึงต้นคอนั้น ปรากฏว่า ๘๕ เปอร์เซ็นต์เกิดการเจ็บป่วยเช่นนั้นเพราะอารมณ์ตึงเครียดเป็นเหตุ คนที่ปวดท้องคิดว่าตนเป็นแผลที่กระเพาะ มีประมาณครึ่งจำนวนที่เป็นเพราะการเปลี่ยนแปลงของอารมณ์มากเกินไปเป็นเหตุ จากการวิจัยอย่างกว้างขวางลงเอยว่า **กล้ามเนื้อทุกส่วนของร่างกายนั้นเปลี่ยนแปลงไปเพราะอารมณ์ได้** บทความนี้ยังได้กล่าวไว้ว่า

การที่คนจะมีสุขสมบูรณ์นั้น ต้องเป็นคนมีอารมณ์ดีอยู่เสมอ การมีอารมณ์ดีอยู่เสมอนี้เป็นยาขนานเอกที่ทำให้ร่างกายมีความสุขสมบูรณ์เท่า ๆ กับยาพวกปฏิชีวนะ หรือเป็นยาพวกฮอร์โมนและคอร์ตีโซน **วิธีทำให้ร่างกายผลิตฮอร์โมนในจำนวนพอดีนั้นก็คือการมีอารมณ์ดีอยู่เสมอ** มีคนไข้รายหนึ่งรู้สึกเจ็บแน่นแถวหน้าอกระหว่างทำงานก็ไม่เอาใจใส่ แต่พอไปหาแพทย์ แพทย์บอกว่าสงสัยจะเป็นโรคหัวใจ คนไข้รายนี้ก็ตกใจนึกว่าตนเป็นมากมายหนักเหลือเกิน จึงเที่ยวไปหาผู้เชี่ยวชาญทางโรคหัวใจหลายแห่งไม่เป็นอันทำงาน ผู้เชี่ยวชาญเหล่านั้นตรวจไม่พบว่ามีโรคอะไร ให้กลับไปทำงานตามเดิม เมื่อไปทำงานตามเดิม ก็รู้สึกหายไปเอง ทั้งนี้ก็เพราะเวลามีเรื่องคิดมากมีกังวลมากมาย

ก็เกิดอาการเจ็บไข้ขึ้นได้ เมื่ออารมณ์ดีก็ช่วยให้โรคหายได้

ตามรายงานการค้นคว้าที่อเมริกา ปรากฏว่าได้ยอมรับเอาเรื่องจิตทำให้เกิดโรคต่าง ๆ นี้ขึ้นมาเป็นหลักสูตรของแพทย์อีกวิธีหนึ่งเรียกว่า ไซโคโซแมติก เมดิซิน และได้พากันพิสูจน์ให้เห็นว่า การกระทบกระเทือนทางใจมาก ๆ ทำให้อวัยวะปฏิบัติหน้าที่ผิดปกติ ทำให้เซลล์ของร่างกายเกิดโรคขึ้นได้ และทำให้อวัยวะเปลี่ยนรูปไปได้(๓)

นายแพทย์โว๊ลฟ์ และวูลฟ์ แห่งโรงพยาบาลเพนวิทนีย์ ผู้เชี่ยวชาญทางโรคประสาท ได้ให้คำจำกัดความคำ "ไซโคโซ-แมติก เมดิซิน" ว่า เป็นวิชาแพทย์ที่ว่าด้วยสมุฏฐานและวิชารักษาโรคของร่างกายอันเกิดจากความผิดปกติของจิต โรคที่เกิดจากจิตดังกล่าวนี้ ก็มีโรคหืด ขี้มูกไหล กระเพาะและลำไส้อักเสบ ความดันโลหิตสูง ปวดศีรษะเรื้อรัง ลมพิษ ผื่นคัน ถ่ายปัสสาวะรดที่นอน ปวดประจำเดือน จามบ่อย ๆ ฯลฯ ศาสตราจารย์โว๊ลฟ์และวูลฟ์ได้ทดลองคนไข้รายหนึ่งชื่อทอม ซึ่งเป็นโรคกระเพาะตีบ ได้เปิดหน้าท้องและคอยสังเกตผลทางจิต เวลาทอมรื่นเริงเบิกบานและเวลาหิวกระเพาะจะชุ่มมีน้ำย่อยไหลออกมามาก

---

(๓) คณะนายแพทย์. "ยามหัศจรรย์ที่แพทย์ลืมใช้" ปัญหาชีวิต *ประจำเดือนสิงหาคม - กันยายน ๒๔๙๕. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สหไทย. หน้า ๙.*

และที่ผิวกระเพาะมีเลือดคั่ง กระเพาะบีบตัวบ่อยขึ้นเมื่อเวลาทอมเศร้าเสียใจ ผิวกระเพาะจะซีดและแห้ง หลังจากที่มีความโศกเศร้ามาก จะทำให้มีโลหิตไหลออกมาเป็นหย่อม ๆ ผิวอ่อนของกระเพาะจะหนาและแข็งขึ้น เมื่อทุกข์โศกหายไป ทุกอย่างที่ผิดปกตินั้นหายไปด้วย ระยะที่กระเพาะเปลี่ยนแปลงมาก ๆ นี้ ถ้ามีการกระทบกระเทือนที่ผิวอ่อนของกระเพาะบ่อย ๆ จะเกิดแผลง่ายที่สุด เมื่อโกรธมากก็จะมีโลหิตมาคั่งในกระเพาะมากขึ้น ในเวลากระเพาะซีดใบหน้าก็ซีด และเวลากระเพาะแดงเพราะมีโลหิตมาคั่งมาก ใบหน้าก็มีสีแดงด้วย

ดร. เวส แห่งมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย เป็นหัวหน้าค้นคว้าโรคมะเร็งที่เกี่ยวกับจิต สรุปผลการค้นคว้าว่า คนไข้ที่ชอบซ่อนความรู้สึกในใจมีอารมณ์เคร่งเครียดในใจ จะเป็นเหตุให้โรคมะเร็งเจริญเติบโตได้เร็วขึ้น ส่วนคนไข้ที่จิตใจเยือกเย็น โรคมะเร็งก็จะเจริญหรือกำเริบขึ้นได้ช้า

ที่มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ได้ทดลองพิสูจน์ว่ากาแฟทำให้คนนอนไม่หลับจริงหรือไม่ โดยแบ่งนักศึกษาออกเป็น ๒ พวก ก่อนเข้านอนให้พวกหนึ่งดื่มกาแฟ อีกพวกหนึ่งดื่มนม ปรากฏว่าพวกดื่มกาแฟนอนไม่ค่อยหลับ แต่พวกดื่มนมนอนหลับสนิทได้เร็ว การทดลองครั้งหลังได้สกัดเอากรดที่ทำให้นอนไม่หลับในกาแฟเอาไปใส่ในนม ทดลองให้นักศึกษาเป็นจำนวนมากดื่มก่อนนอนอีก ปรากฏผลว่าพวกที่ดื่มนมที่มีธาตุทำให้นอนไม่

หลับ กลับนอนหลับสนิทเร็วตามเดิม และพวกที่ดื่มกาแฟนั้นก็นอนไม่ค่อยหลับดังคราวก่อนนี้ แสดงว่าอำนาจจิตที่เกิดเพราะ**ความยึดมั่น เชื่อมั่นนั้น ก็ทำให้ร่างกายเปลี่ยนแปลง ทำให้นอนไม่หลับได้**

ในต่างประเทศ สมาคมค้นคว้าทางจิตได้พยายามพิสูจน์ทดลองเกี่ยวกับอำนาจจิตมากมาย ในด้านอื่นที่นิยมค้นคว้ามากในลำดับถัดลงมาก็คือ การสะกดจิต นอกนั้นก็เกี่ยวกับการรับส่งข่าวทางจิต การเห็นด้วยจิต (ไม่ต้องใช้ตา) การฝึกจิตหรือควบคุมจิต และการค้นคว้าเรื่องวิญญาณ

จูลโรแมง ชาวฝรั่งเศสได้พิมพ์หนังสือที่กรุงปารีส พ.ศ. ๒๔๖๗ ชื่อว่า "การเห็นที่ไม่ต้องใช้ตา" เขายืนยันในหนังสือว่ามีหลายคนที่สามารถเห็นได้โดยไม่ต้องใช้ตามองดู ผู้ที่เห็นได้ดังนี้จะอยู่ในภาวะอย่างหนึ่งคล้าย ๆ คนถูกสะกด จูลโรแมงเล่าว่าเขาเองได้เข้าสมาธิอยู่ร่วม ๑๕๐ ชั่วโมง จนกระทั่งสามารถเห็นสิ่งของและอ่านหนังสือได้ขณะปิดตาอยู่

นางสะแตนลีเห็นสีต่าง ๆ ได้โดยการสัมผัส[๔] ดร. ยูทธ์ ศาสตราจารย์แผนกจิตวิทยา แห่งมหาวิทยาลัยบาร์นาด ใน

---

(๔) วารสารวิทยาศาสตร์ ฉบับ มี.ค. ๐๗ เรื่องผู้เห็นสีฯ ของสมาคมวิทยาศาสตร์แห่งประเทศไทย และดูบทที่ ๓ ในเล่มนี้ประกอบ

นิวยอร์คทดลองพร้อมกับศาสตราจารย์อื่น ๆ อีกหลายคน การทดลองนั้นกระทำเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๖ โดยให้นางสะแตนลี ซึ่งอายุ ๔๒ ปี ยื่นมือเข้าไปในกล่องที่มีรูสำหรับลอดแขนเข้าไป เอาเศษผ้าสีต่าง ๆ หุ้มด้วยพลาสติกบาง ๆ ให้ลูบคลำไม่เกิน ๒ นาที ปรากฏว่าทายสีได้ถูกต้อง นางสะแตนลีเล่าว่านางต้องเข้าสมาธิให้ดีก่อนจึงทายได้ถูก

วิชาสะกดจิตเริ่มนิยมกันในยุโรปตั้งแต่ ค.ศ. ๑๗๓๔ นายแพทย์เมสเมอร์แห่งกรุงเวียนนา ได้รักษาโรคโดยใช้วิธีสะกดจิตจนมีชื่อเสียงโด่งดัง เอมิลคูเอได้ตั้งโรงเรียนสอนวิชาสะกดจิตเป็นคนแรกที่เมืองนังซี เมสเมอร์ได้เคยรักษาโรคของขุนนางผู้หนึ่งซึ่งเป็นโรคกล้ามเนื้อรัดตึงปวดเจ็บอย่างรุนแรง นายแพทย์อื่นตรวจไม่พบสาเหตุและรักษาไม่หาย เมสเมอร์รักษาด้วยการจูงใจโดยเอานิ้วมือแตะตรงที่ปวดแล้วถามว่า รู้สึกร้อนหรือเปล่า เมื่อขุนนางผู้นั้นบอกไม่ร้อน เขาก็บอกว่าเมื่อไม่ร้อนก็ไม่มีโรคอะไร เป็นแต่เพียงโรคอุปาทานหรือคิดไปเอง ทำดังนี้ ๓ ครั้ง และย้ำว่าการเจ็บปวดเป็นด้วยนึกคิดไปเองจึงรู้สึกไปว่าเจ็บปวด ส่วนร่างกายนั้นสมบูรณ์ดีทุกอย่าง การพูดจูงใจและเน้นหนักแน่นทำให้โรคเจ็บปวดนั้นหายไปได้ แต่ต่อมาเกิดเจ็บปวดขึ้นอีก เมสเมอร์จึงใช้วิธีสะกดให้หลับ แล้วพูดจูงใจในขณะหลับ และทำซ้ำ ๒ – ๓ ครั้ง โรคที่ปวดก็หายขาดไม่กลับเป็นอีก

เนื่องจากการค้นคว้าทางสะกดจิต ยังไม่พบหลักเกณฑ์อันแท้จริง ส่วนมากวางหลักเกณฑ์ที่สำคัญคือ ฝึกให้สายตาแข็ง ฝึกให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง และฝึกบังคับผู้อื่นอย่างง่ายก่อน เช่น เวลาเดินสวนกันตั้งใจไว้ให้แรงกล้าว่าให้คนเดินสวนมานั้นหลีกไปทางขวา ดังนี้เป็นต้น การสะกดก็ตั้งจิตให้มั่นคงแล้วพูดจูงใจอย่างช้า ๆ หนักแน่น และใช้เสียงเบาพอควรขั้นต้นก็จูงใจให้หลับก่อน เมื่อสั่งให้หลับได้ดีแล้ว ต่อไปก็สั่งให้เป็นไปต่าง ๆ ในเรื่องที่ไม่ฝืนใจหรือขัดใจผู้ถูกสะกด

ผู้เขียนได้ติดตามการค้นคว้าของต่างประเทศหลายด้าน และได้เขียนรายละเอียดวิจัยเปรียบเทียบข้อดีข้อเสีย หรือสิ่งที่ถูกที่ผิดไว้โดยละเอียดแล้วในหนังสือ "วิทยาศาสตร์ทางใจ ฉบับส่องโลก" สำหรับเรื่องการสะกดจิตได้พบว่ามีผู้เริ่มจับหลักเกณฑ์ที่ถูกต้องได้คือ นายเลทเนอร์ คอนราดี่ แห่งนิวยอร์ค กล่าวคือ เขาเน้นเรื่องการควบคุมจิต และการควบคุมการหายใจ เขาได้กล่าวว่า "————ปัจจัยสำคัญในการสะกดจิตเพื่อควบคุมความตั้งใจของผู้ที่ถูกสะกด ก็คือการควบคุมการหายใจของเขา (ผู้ถูกสะกด)"[๕] นายเลทเนอร์ใช้วิธีหายใจเข้าให้ลึกและหยุดนิ่ง ๑๐ วินาที แล้วหายใจออกช้า ๆ และควบคุมให้ผู้ถูกสะกด

---

(๕) Konradi leitner, **How to Hypnotize,** New York, N.Y. Stravon Publisher, 1950, p. 26.

หายใจเข้าออกในจังหวะเดียวกัน การควบคุมการหายใจนี้ก็เป็นการช่วยให้จิตเป็นสมาธินั่นเอง จึงตรงกับความจริงที่ว่า เมื่อจิตเป็นสมาธิก็มีพลังหรืออำนาจ ทำอะไรได้แปลก ๆ แต่นักสะกดจิตอื่น ๆ ส่วนมากเน้นหลักสำคัญว่า ต้องฝึกให้สายตาแข็งจึงจะสะกดได้สำเร็จ ซึ่งไม่ตรงกับความจริง เพราะมีการสะกดจิตในระยะไกลกันได้ในระยะ ๒ – ๓ กิโลเมตร ซึ่งการสะกดจิตระยะไกลก็ไม่จำเป็นต้องใช้สายตาแข็ง ถึงแม้ว่าหลักสำคัญไม่ถูกต้องก็ทำได้สำเร็จ เพราะต่างก็มีหลักข้ออื่นที่พาดพิงมาในด้านการทำจิตใจให้เป็นสมาธินั่นเอง นายเลทเนอร์ใช้หลักควบคุมการหายใจทั้งผู้สะกดและผู้ถูกสะกดประกอบกับการพูดจูงใจ และได้กล่าวถึงขั้นตอนในการทำให้ผู้ถูกสะกดมีความรู้สึกไปต่าง ๆ และทำให้หมดความรู้สึกเป็นบางบริเวณ เช่น การสะกดเพื่อการถอนฟันโดยไม่ต้องฉีดยาชาเป็นต้น นักสะกดจิตส่วนมากก็เขียนหลักวิชาในการคัดเลือกผู้ที่จะนำมาสะกด การสะกดให้หลับและการสะกดสั่ง การคัดเลือกคนที่จะนำมาสะกดให้หลักว่า ผู้ที่จะสะกดได้นั้นต้องเป็นผู้ที่ยินยอมให้สะกด เป็นบุคคลที่ไม่เมาสุรา ไม่เป็นลมบ้าหมู ไม่มีความโศกเศร้า เป็นต้น การสะกดสั่งนั้นกระทำเมื่อสะกดให้หลับแล้วเช่น สั่งให้หมดความรู้สึกหรือชาในบางบริเวณ เอาเข็มแทงก็ไม่รู้สึก ถอนฟันก็ไม่รู้สึกเจ็บ สั่งให้ตัวแข็ง หรือให้เป็นตัวละคร หรือเป็นใครคนหนึ่งก็ได้ แล้วเขาก็แสดงท่าทางหรือตอบเรื่องราวของคนนั้น

ได้ การที่วางหลักการวิธีการที่ไม่ถูกต้องสมบูรณ์นั่นเอง จึงทำให้ผู้ฝึกสะกดจิตล้มเหลวกันเป็นส่วนมาก

หลักการที่ผู้เขียนค้นพบก็คือ ต้องรู้วิธีรวมพลังจิตและส่งพลังจิตไปยังผู้ถูกสะกด ส่วนวิธีการนั้นก็คือ ต้องส่งไปยังจุดรวมประสาท โดยรวมลงเป็นจุดเล็ก ถ้าจะให้ได้ผลโดยฉับพลันทันที ต้องพุ่งจิตไปในจังหวะที่ผู้ถูกสะกดอ่อนแอที่สุด วิธีนี้เรียกตามตำราว่า วิธี **นารายณ์แผลงศร** รายละเอียดการฝึกสะกดจิตดูได้จาก **"วิทยาศาสตร์ทางใจ ฉบับส่องโลก"**

การค้นคว้าเรื่องวิญญาณ ได้มีสมาคมค้นคว้าทางวิญญาณ

ในประเทศอังกฤษ อเมริกาและในยุโรป ระยะที่ค้นคว้ากันอย่างกว้างขวางเริ่มตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๔๐ ความมุ่งหมายก็เพื่อที่จะพิสูจน์ทดลองว่า จิตของบุคคลเราจะถูกควบคุมด้วยจิตผู้อื่นได้หรือไม่ วิญญาณผู้ที่ล่วงลับไปแล้วจะยังคงเหลืออยู่หรือไม่ มีนักวิทยา–ศาสตร์และนายแพทย์ที่มีชื่อเสียงร่วมกันค้นคว้าหลายคนในกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ เซอร์เจมส์ ได้รวบรวมหลักฐานการทดลองพิมพ์เป็นหนังสือชื่อ เซอร์ไววอล (๖) เรื่องราวการเข้าทรงในหนังสือบางเรื่อง ก็น่าอัศจรรย์จนแทบไม่น่าเชื่อ เซอร์–วิลเลียม ซึ่งเป็นสมาชิกในสมาคมค้นคว้าทางวิญญาณก็ได้แต่งหนังสือยืนยันการค้นคว้าตั้งแต่ปี ๑๘๗๒ (พ.ศ. ๒๔๑๕) ไว้

---

(๖) SURVIVAL, Sir JAMES MARCHANT K.B.E.

หลายเล่ม เช่นหนังสือการค้นคว้าเรื่องวิญญาณ[๗]

ในปี ๑๘๗๑ เซอร์วิลเลียมได้ทดลองให้คนทรง ชื่อโฮม เข้าทรงประมาณ ๕๐ ครั้ง ในการเข้าทรงนั้นสมาคมค้นคว้าทางวิญญาณได้บันทึกไว้ บางครั้งได้เห็นตัวคนทรงที่ชื่อโฮมนี้ ค่อย ๆ ลอยขึ้นจากพื้นสูงประมาณ ๖ นิ้ว ลอยอยู่ประมาณ ๑๐ วินาที ครั้งหนึ่งคนทรงนี้ได้เอามือลนไฟเทียนช้า ๆ โดยไม่รู้สึกร้อน อีกครั้งหนึ่งได้คุ้ยถ่านในเตาที่กำลังลุกแดงอยู่แล้วหยิบเอาก้อนหนึ่งวางลงบนมือขวา ผู้ได้เห็นการเข้าทรงของนางเกตตี้ และนายโฮมได้เขียนรับรองไว้หลายคน

ศาสตราจารย์ริเชท์ แห่งซอร์บอนน์ ได้ทดลองเกี่ยวกับคนทรงต่าง ๆ อยู่ ๓๐ ปี ได้แต่งหนังสือเรื่อง ๓๐ ปี แห่งการค้นคว้าเรื่องวิญญาณ เซอร์อาเทอร์ ซึ่งเป็นสมาชิกคนหนึ่งในสมาคมการค้นคว้าทางวิญญาณของอังกฤษ ได้เขียนยืนยันเรื่องการเข้าทรงไว้มาก เขากล่าวว่า การเข้าทรงไม่ใช่จะหลอกลวงเสียทุกรายไป และได้ทดลองกับคนทรงทั้ง ๓ ทวีป ได้พบคนที่หลอกลวงไม่เกิน ๔ ครั้ง บางครั้งคนทรงที่เคยเข้าทรงได้ผลดีก็หลอกลวงได้ เมื่อคนทรงอยู่ในอาการครึ่งหลับครึ่งตื่น โดยที่คนทรงเองก็ไม่รู้ตัว ผู้ชำนาญในการสังเกตอาการกิริยาของคนทรงเมื่อยังเข้าทรงไม่สนิท ย่อมไม่เอาใจใส่ในตอนนี้ เซอร์–

---

(๗) RESEARCHES in SPIRITUALISM.

อาร์เทอร์ เคยได้เห็นร่างผู้ตายชัดเจนเดินได้รอบ ๆ ห้อง เคยเอามือสัมผัสดู เคยเห็นคนทรงบางคนทำอะไรแปลก ๆ เช่น เมื่อเชิญวิญญาณช่างเขียนที่ตายมาเข้าทรง ก็วาดรูปได้อย่างรวดเร็วเหมือนรูปที่แขวนอยู่ในห้องรับแขกที่บ้าน เป็นต้น

ในประเทศเยอรมัน ศาสตราจารย์ทางจิตศาสตร์ ชื่อ บารอน ประจำมหาวิทยาลัยมูนิคซ์ ได้ใช้เวลาในการทดลองเรื่องวิญญาณถึง ๑๕ ปี โดยอาศัยคนทรงหลายคน บางคราวก็ปรากฏเป็นตัวคนที่ตายไปแล้วชัดเจนก็มี

ที่อเมริกาศาสตราจารย์เจมส์ ก็ได้เขียนรับรองถึงการพิสูจน์เรื่องรูปถ่ายเกี่ยวกับวิญญาณลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ของสมาคมค้นคว้าทางวิญญาณแห่งประเทศอเมริกา

การค้นคว้าเกี่ยวกับการฝึกจิตควบคุมจิตของต่างประเทศ ส่วนมากก็มีแนวทางคล้าย ๆ กันคือ **ฝึกด้วยวิธีนึกคิดเพื่อให้จิตสงบ หรือรวมความนึกคิดมาอยู่เรื่องเดียวประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งฝึกนิสัยหรือความสามารถประจำตัว** ตัวอย่างเช่นการฝึกจิตหรือฝึกสมาธิของ นาย ยี.เอ. ดันลอป[๘] นักปราชญ์

---

(๘) คณะ ส.ธรรมภักดี. จิตตปรัชญา, *พิมพ์ครั้งที่ ๓ โรงพิมพ์ ส.ธรรมภักดี พ.ศ. ๒๔๙๑*

ทางจิตวิทยาชาวยุโรปสอนให้นั่งทำสมาธิในวิธีนึกคิดตามที่เขาวางไว้ดังนี้คือ ให้คิดว่า

๑. เราเป็นเจ้าหัวใจของเราเอง

๒. เราเป็นศิษย์คนสนิทของสวรรค์

๓. ความรักของเราเป็นของสดชื่น

๔. อำนาจของเราเป็นของกล้าแข็ง

๕. ความรู้ของเรากำลังเฟื่องฟูคู่ฟ้า

๖. เราเป็นคนมีความสุข มีความแข็งแรง

๗. เราเป็นคนมีอำนาจในร่างกาย และในบุคคลอื่น

๘. คุณพ่อคุณแม่ของเราเป็นผู้ควรเคารพบูชา

๙. คุณของศาสนา และคุณของนายเป็นสิ่งที่ใครจะลบล้างไม่ได้ เราจะต้องต้านทานไว้เสมอ

๑๐. เราเป็นผู้สูงสุดในจำนวนของคนทั้งหมด

๑๑. เราพอใจในความดีของผู้อื่น

๑๒. เรามีเมตตาปรานีต่อคนทั่วไป

๑๓. ความคิดของเราหนักเหมือนอย่างก้อนเหล็ก สามารถทุบตีอุปสรรคให้แหลกละเอียดไปได้

๑๔. ความต้องการใด ๆ ต้องสำเร็จแก่เราทั้งหมด

๑๕. เราคิดว่าในโลกนี้ไม่มีความชั่วร้าย เราจะไม่คิดความชั่วร้าย จะไม่ฟังคำหยาบ จะไม่ดูสิ่งที่รกตา และจะพูดแต่คำอ่อนหวาน

๑๖. เราขอขอบใจผู้ประทานชีวิตให้แก่เราโดยแท้จริง

ฯ ล ฯ

ความคิดที่เขาวางไว้นี้ ให้เราเลือกเอาแต่อย่างใดอย่างหนึ่ง หัดจิตใจขณะใดขณะหนึ่งตามแต่ความสะดวก จะเอาข้อไหนก็คิดข้อนั้นไปจนกระทั่งใจมั่นคง เกิดความกล้าหาญ วิธีรักษาอำนาจจิตไว้ก็ใช้วิธีคิดดังกล่าววันละ ๒ ครั้งคือ ก่อนนอนและเวลาตื่นนอน การฝึกนิสัยหรือความสามารถประจำตัวนั้น นักปราชญ์ทางจิตศาสตร์ให้หลักการฝึกตามขั้นดังนี้

๑. หัดบังคับความหลับและความตื่น เมื่อหัดบังคับการหลับให้เป็นไปตามเวลาได้แล้ว ก็หัดบังคับการตื่นให้เป็นไปตามเวลาที่ต้องการ ทั้งนี้โดยตั้งใจลงไปอย่างแน่วแน่เอาจริง ต้องเป็นคำสั่งที่เด็ดขาดจากจิตใจ

๒. บังคับความคิดให้ปลอดโปร่งในเวลาตื่นนอน เวลาตื่นนอนมักจะงัวเงียเซื่องซึม ไม่อยากทำอะไร และใจมักหงุดหงิดโกรธง่าย เกลียดง่าย มีหลักอยู่ว่าให้เอาความคิดเมื่อวานมาต่อกับความคิดวันนี้ จะเอาความคิดอะไรก็ได้ ก่อนจะนอนหลับขอให้นึกว่า พรุ่งนี้เราจะทำอะไรบ้าง จดงานไว้ในแผ่นกระดาษ พอตื่นขึ้นก็หยิบขึ้นมาดูทันที หรือเวลาจะหลับไม่ต้องนึกคิดอะไรเลย พอตื่นขึ้นก็รีบนึกถึงงานประจำวัน

๓. ความเป็นผู้วางจิตใจให้เป็นปกติ โดยลืมเหตุการณ์ที่เลวร้าย คิดว่าสิ่งทั้งหลายต้องตกอยู่ในธรรมดาของโลกจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ เราต้องเป็นนายตัวเอง สามารถข่มเหตุร้ายด้วยการวางจิตใจให้เป็นปกติ

๔. การระงับใจไม่ให้ตื่นเต้น โดยให้พยายามบำรุงกำลังลมหายใจให้เข้มแข็ง หายใจให้ยาวและลึก และให้นึกว่าเรามีความแข็งแรงพอที่จะต่อสู้กับสิ่งเหล่านั้นได้ เมื่อได้ประสบความดีก็ฝึกสงบจิตใจให้เป็นปกติไม่ตื่นเต้น การที่หัวใจตื่นเต้นนั้นเป็นภัยแก่จิตตานุภาพอย่างแรง

๕. หัดเปลี่ยนความคิดได้ในเวลาที่ต้องการ เช่นขณะอ่านหนังสือเล่มหนึ่งอย่างเพลิดเพลิน แล้วหยิบหนังสือเล่มอื่นขึ้นอ่านแทนเปลี่ยนความคิดมาสู่เล่มใหม่ได้ทันที

๖. หัดเปลี่ยนนิสัยจากร้ายมาเป็นดี เช่น เคยมีนิสัยกล่าวคำหยาบ โกรธง่าย เกลียดง่าย ก็พยายามเปลี่ยนเสีย เมื่อเปลี่ยนเป็นดีได้แล้วก็รักษานิสัยดีไว้

เมื่อได้ฝึกให้จิตมีอำนาจ หรืออานุภาพดังกล่าวแล้วได้ผลดีก็ฝึกใช้อำนาจจิตอย่างแรงบังคับผู้อื่นและเหตุการณ์ต่อไป อำนาจจิตบังคับคนอื่นนั้นก็มุ่งหมายให้บุคคลอื่นเกิดมีความเกรงกลัวหรือมีความรัก ยอมกระทำตามในสิ่งที่ตนประสงค์ด้วยความพอใจ ทั้งนี้ได้สอนหลักการสำคัญไว้ว่า ให้หัดสายตาแข็ง ทำ

ให้เสียงชัดเจนแจ่มใส สำรวมอิริยาบถและหัดความคิดชักจูงคนอื่น

การหัดสายตาแข็ง เขาสอนให้ดูกระจกเงาโดยไม่กะพริบตา ฝึกจนดูได้นานและหัดดูแสงแดดอ่อน ๆ ลืมตากว้าง ๆ โดยไม่กะพริบ ขยายเวลาดูออกไปให้นาน ต่อไปเมื่อเวลาพูดกับใครก็หัดมองดูตาของผู้ที่พูดด้วย ไม่หลบสายตา (ข้อพิจารณา หลักการฝึกสายตาไม่ควรนำมาใช้เพราะให้โทษมากกว่าคุณ เป็นการฝึกกายไม่ใช่ฝึกจิตโดยตรง) ทำเสียงให้ชัดแจ่มใสตั้งใจให้แน่วแน่ว่าผู้นั้นจะต้องเชื่อฟังคำที่ตนพูด ทั้งนี้ต้องมีสมาธิดีและรักษาอำนาจจิตของตนไว้ด้วย การหัดให้เสียงแจ่มใสและมีจังหวะในการพูดดีนั้น วิธีที่ดีที่สุดคือ พอตื่นนอนเช้าก็ลงมือฝึกการพูดไปเลยทีเดียว คนพูดค่อยไม่ชัดถ้อยชัดคำแสดงว่ามีใจขลาด

การฝึกหัดจูงใจผู้อื่น ทำตนให้มีจิตเข้มแข็ง รวมความคิดพุ่งไปยังบุคคลคนหนึ่งโดยนึกให้เขารักและเชื่อถือตน หรือเกรงกลัวตน ขั้นแรก ๆ อาจไม่ได้ผลแต่ต้องพยายามไม่ลดละเมื่อจิตมีอำนาจแข็งกล้ายิ่งขึ้น ก็ฝึกบังคับคนอื่นในระยะไกล เช่นใช้กำลังจิตนี้ปลุกให้คนที่นอนหลับอยู่ในระยะไกล ๒ – ๓ กิโลเมตรตื่นขึ้น โดยสำรวมจิตบังคับอยู่ในใจว่า “จงตื่น จงตื่น” หลาย ๆ ครั้ง หรือรวมจิตเรียกให้มาหา เป็นต้น

การบังคับเหตุการณ์ ขั้นแรกสอนให้ตั้งความมุ่งหมายอันแท้จริงในชีวิต หรือในกิจการที่ทำ เช่น มุ่งให้ได้ตำแหน่งอันมีเกียรติอันใดอันหนึ่ง โดยตั้งความมุ่งหมายไว้ให้สูงที่สุดมุ่งหมายจะต้องการอะไรเป็นจุดหมายสำคัญ ก็พยายามทำทุกอย่างให้สำเร็จให้ได้ สำรวมจิตบังคับให้เหตุการณ์ที่ดีมาเกิดกับเรา นายเดลคาร์เนกี ได้รวบรวมหลักการที่ดีไว้มาก ซึ่งแปลเป็นไทยจำหน่ายแพร่หลาย โดยใช้ชื่อหนังสือว่า "วิธีชนะทุกข์และสร้างสุข"(๕) จะได้สรุปมากล่าวเฉพาะที่สำคัญ คือ

หลักสำคัญในการเอาชนะเคราะห์ร้าย หรือชนะทุกข์นั้นมี ๓ ประการ คือ

๑. ค้นหาข้อเท็จจริง
๒. วิเคราะห์ข้อเท็จจริง
๓. ทำการตัดสินใจ ครั้นแล้วปฏิบัติตามที่ได้ตัดสินใจ

วิธีของกาเลนลิตซฟิลด์ และนักจิตวิทยาอื่น ๆ อาจรวบรวมกล่าวได้เป็น ๔ ประการคือ

๑. พิจารณาว่ากำลังเป็นทุกข์ หรือวิตกกังวลเรื่องอะไร?

---

(๕) *อาษา ขอจิตต์เมตต์.* วิธีชนะทุกข์และสร้างสุข, *ของเดลคาร์เนกี*

อะไรเป็นสาเหตุของความวิตกกังวล

๒. พิจารณาว่า แก้ไขอย่างไร? มีวิธีใดบ้างที่จะแก้ไข

๓. ตกลงใจเอาวิธีที่ดีที่สุดมาแก้ไข

๔. จะลงมือแก้ไขเมื่อใด? ลงมือแก้ไขหรือเริ่มปฏิบัติโดยไม่ชักช้า

แทนที่จะคิดพิจารณาในใจทั้ง ๔ ข้อดังกล่าว จะใช้วิธีเขียนหรือพิมพ์ด้วยจะเป็นผลดีกว่า

วิธีทำลายนิสัยที่มีทุกข์ หรือบังคับเคราะห์ร้ายให้หนีไปมีกฎอยู่ ๖ ข้อคือ

๑. จงอย่าอยู่ว่าง จงหาอะไรมาทำให้ง่วนอยู่ พยายามเพลิดเพลินในการงานเพื่อให้ลืมความทุกข์ ความกังวล

๒. ไม่เอาธุระกับความคิดเล็ก ๆ น้อย ๆ คิดเสียว่า ชีวิตเป็นสิ่งสั้นเกินไปกว่าที่จะเอาธุระกับสิ่งเล็กน้อย ควรลืมมันเสีย

๓. จงตรวจดูสถิติ จงถามตนเองว่าเหตุการณ์เช่นนั้นอาศัยกฎเฉลี่ยมันมีทางที่จะเกิดขึ้นหรือไม่? เมื่อมีทางเกิดขึ้นได้แล้วก็สงบอารมณ์เสีย คิดหาหนทางแก้ไขดีกว่า

๔. จงต้อนรับสิ่งที่หนีไม่พ้น คิดเสียว่ามันจะต้องเป็นอย่างนั้นมันจะเป็นอย่างอื่นไม่ได้ จงยินดีรับมัน และหาทางแก้ไขตามหลักสำคัญที่กล่าวมาแล้ว

๕. ใช้คำสั่งว่า "หยุด เสียหาย" และรีบแก้ไข

๖. จงฝังอดีต คือพยายามลืมเรื่องเก่าเสีย

วิธีฝึกเพื่อให้เกิดความสุข หรือช่วยบังคับเหตุการณ์ดีมาสู่ตน ได้ให้กฎไว้ ๗ ข้อ คือ

๑. จงบรรจุจิตของเราให้มีอยู่เฉพาะแต่ความคิดถึง ความสงบ ความกล้า ความสุขสมบูรณ์ ความหวัง

๒. อย่าโกรธแค้นศัตรูของเรา เพราะเป็นผลร้ายแก่ตัวเรายิ่งกว่าที่จะเป็นผลร้ายแก่ศัตรูหลายเท่า

๓. อย่ากังวลที่จะได้รับการตอบแทนบุญคุณจากผู้อื่น เพียงแต่หวังว่าจะได้รับบ้างก็พอแล้ว ให้ถือว่าการที่ตนช่วยเหลือเป็นความอิ่มเอิบปลาบปลื้มของตน ควรสร้างนิสัยกตัญญูให้เกิดแก่ตนและลูกหลาน

๔. จงคิดแต่ความสุขสำราญ และความเจริญ

๕. อย่าเลียนแบบผู้อื่น

๖. เมื่อโชคชะตาทำให้ตนได้รับผลอย่างไร ก็จงเปลี่ยนให้ผลนั้นดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

๗. จงลืมทุกข์ของเราโดยพยายามสร้างสุขให้ผู้อื่น

หลักป้องกันความอ่อนเพลีย ป้องกันทุกข์ และส่งเสริมกำลังงาน กำลังจิตใจให้เกิดกระปรี้กระเปร่าได้ให้กฎไว้ ๖ ข้อ คือ

๑. จงพักผ่อนก่อนที่ท่านจะรู้สึกเหนื่อย การพักผ่อนเป็นการบูรณะร่างกายในการทดลองกับกรรมกร การทำงานต่อเนื่องได้ผลน้อยกว่าให้มีการพักประจำชั่วโมง

๒. จงหาวิธีพักผ่อนหย่อนใจในขณะปฏิบัติงาน การทำงานเคร่งเครียดเกินไป จะทำให้เกิดการอิดโรยอ่อนเพลีย การหายใจช้า ๆ ได้ระดับและสูดลึก เป็นการพักผ่อนประสาท การรู้สึกเบื่อหน่ายทำให้อ่อนเพลีย เป็นต้นว่า มีแขกมาบ่อย ๆ จนไม่ได้ทำงานตามนัดหมายไว้ และเกิดขลุกขลักโน่นนี่ จนดูคล้ายกับวันนั้นมีแต่สิ่งบกพร่อง ซึ่งจะเป็นเหตุให้มีอาการอ่อนเพลียอิดโรย บางทีก็ปวดศีรษะไปด้วย

๓. แม่บ้านพยายามหาทางพักผ่อนหย่อนใจในขณะปฏิบัติงานอยู่ที่บ้าน

๔. สร้างนิสัยดีงามด้วยการจัดโต๊ะไม่ให้รุงรังเตรียมแก้ปัญหาไว้ เมื่อมีปัญหาอะไรก็รีบตัดสินใจ ปฏิบัติงานตามลำดับความสำคัญ รู้จักระเบียบงาน รู้วิธีแบ่งงานให้ผู้อื่นและรู้วิธีอำนวยการ

๕. จงปฏิบัติงานด้วยความศรัทธาแก่กล้า และเพลิดเพลิน

๖. จำไว้ว่า ความวิตกทุกข์ร้อน ทำให้นอนไม่หลับและเกิด

อันตราย ไม่ใช่โรคนอนไม่หลับเป็นเหตุให้เกิดอันตราย วิธีดีที่สุดในการแก้ความทุกข์ร้อนจากนอนไม่หลับก็คือการสวดมนต์ และวิธีที่ดีอย่างหนึ่งก็คือออกกำลังให้เหนื่อย วิธีอื่น ๆ เช่น เหลือบตาดำให้สูงขึ้นหรือพูดแผ่ว ๆ ว่า "ไปเสียเถอะ ไปเสียเถอะ หย่อนคลายกันเสียที พักผ่อนหย่อนใจให้สบายเสียที" (จบข้อความที่สรุปจากหนังสือ "วิธีชนะทุกข์สร้างสุข" เพียงนี้)

การค้นคว้าเกี่ยวกับการรับส่งข่าวทางจิต

ในสมัยปัจจุบันทางยุโรปและอเมริกา ได้ค้นคว้าและทดลองเรื่องการรับส่งข่าวทางจิต และเป็นเรื่องที่ทำได้จริง ได้มีผู้เขียนตำราด้านนี้ขึ้นหลายท่าน ศาสตราจารย์ชาฟเทสเบอรี่ได้เขียนตำราเป็นที่นิยมในอังกฤษ อเมริกา เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๓ เกี่ยวกับการฝึกจิต และการส่งกระแสจิต (รับส่งข่าวทางจิต) หลักสำคัญของท่านผู้นี้คือ ทำดวงจิตให้ว่างเปล่า และวิธีทำดวงจิตให้ว่างเปล่าก็คือ พยายามไล่ความคิดต่าง ๆ ออกไป ถ้าทำจิตให้ว่างเปล่าได้วันละ ๑ นาที จะเป็นการให้กำลังและสุขภาพอันดีในทางจิตเป็นอันมาก ทั้งจะช่วยให้จิตมีสมรรถภาพในการรับส่งกระแสจิตได้ดีที่สุด ผู้รู้เขียนทำนองนี้หลายท่านและต่างก็ยืนยันว่า ในระยะชั่วที่จิตว่างเพียง ๑ นาที จิตจะมีกำลัง มีความแจ่มใส มีความสุข สามารถล่วงรู้เรื่องที่ล่วงมาแล้ว หรือเรื่องข้างหน้าอันใกล้ได้ถูกต้อง

๓. การค้นคว้าเกี่ยวกับจิตและอำนาจจิตในประเทศไทย

สมาคมเกี่ยวกับจิตในประเทศไทย ยังไม่มีสมาคมที่ค้นคว้าทางอำนาจจิตอย่างจริงจัง มักจะค้นคว้าหนักไปทางจิตวิทยา ซึ่งเป็นวิชาที่ว่าด้วยเรื่องพฤติกรรมหมายถึงการแสดงออก การประพฤติปฏิบัติออกมาต่าง ๆ นั้นเกี่ยวกับจิตใจอย่างไร หรือเพราะอารมณ์อย่างไรจึงแสดงออกอย่างนั้น นอกจากนั้นก็เป็นการค้นคว้าเพื่ออธิบายขยายความหลักตำราทางพระพุทธศาสนาและหลักตำราของต่างประเทศ ความจริงแล้ว ประเทศไทยมีอาจารย์ที่มีความสามารถสูงกว่าที่ปรากฏตามหลักฐานของต่างประเทศมากมาย แต่ขาดการประสาน และรวบรวมส่งเสริมสนับสนุนขึ้น ถ้าได้ประสานกัน ร่วมมือกันอย่างจริงจังแล้วก็จะเกิดประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่แก่ส่วนบุคคล และประเทศชาติอย่างยิ่ง ซึ่งจะได้วิเคราะห์วิจัย และยืนยันท่านผู้ที่มีความสามารถ ตลอดจนวิธีนำประโยชน์มาใช้ในบทต่อไป สำหรับสมาคมในประเทศไทยที่เกี่ยวกับจิต และทราบกันกว้างขวางในปัจจุบัน คือ

๑. สมาคมจิตวิทยาแห่งประเทศไทย เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๔ มีหม่อมหลวงตุ้ย ชุมสาย เป็นนายกสมาคม และมีนายแพทย์ประสพ รัตนากร เป็นอุปนายก มีการค้นคว้าประยุกต์จิตวิทยากับปรัชญาทางศาสนา และสังคมตามแนวทางวิทยาศาสตร์

๒. สมาคมค้นคว้าทางจิตแห่งประเทศไทย ตั้งอยู่ที่วัดมกุฏกษัตริยาราม พระนคร มีผลงานที่ดีเด่นก็คือการสะกดจิต

๓. จิตแพทย์สมาคม ตั้งอยู่ที่โรงพยาบาลบ้านสมเด็จ ธนบุรี

๔. สมาคมสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย

๕. หน่วยวิจัยพุทธ ตั้งอยู่ที่วัดเบญจมบพิตร กรมการศาสนาดำเนินการ

นอกจากนี้ก็มีการฝึกจิตและค้นคว้าทางจิตในสำนักสงฆ์ ในสำนักงาน หรือบ้านส่วนบุคคล และในป่าเขาอีกหลายแห่งที่ทำได้ผลดี ผู้อ่านอาจจะทึ่งใจหรือคิดไปว่าผู้เขียนอาจจะสติฟั่นเฟือนในเมื่อเปิดเผยความจริงในเรื่องมหาวิทยาลัยขั้นสูงในป่าเขา แต่ถ้าเป็นผู้รักความจริง ชอบค้นคว้าความจริงที่มีประโยชน์ ก็คงจะทราบความจริงภายหลัง ผู้เขียนจึงขอยืนยันเสียเลยว่า มหาวิทยาลัยในป่าเขาที่เข้าไปได้ด้วยความยากลำบากนั้น ก็คือที่อยู่ของอาจารย์ผู้มีอำนาจจิตสูง สามารถรับส่งข่าวทางกระแสจิตได้ สามารถไปมาไกล ๆ ได้ในระยะเวลาอันสั้น สามารถแปลงธาตุได้ และมีความสามารถพิเศษพิสดารต่าง ๆ มหาวิทยาลัยขั้นสูงดังกล่าวนี้ ยังมีอีกมากมายหลายแห่ง เช่น ในป่าเขาของประเทศไทยทุกภาคและในต่างประเทศ ทั้งในยุโรปและอเมริกาด้วย ถ้ามองดูในแง่การสื่อสารก็จะเห็นข่ายการสื่อสารทางจิต ระบบฉับพลันนี้ มีข่ายเกยกันหลายข่ายหลาย

ทาง ทั้งนี้ มีการรับส่งข่าวกันอยู่ทั้งในเวลากลางวันและเวลากลางคืน

ผู้เขียนค้นคว้ามานานสรุปลงได้ว่าเรื่องวิญญาณเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งควรจะพิสูจน์ทดลองให้เห็นจริงจังแต่ขาดผู้ที่จะสนับสนุน ถ้าไม่เชื่อว่าวิญญาณมีจริง ก็เป็นอันว่าบุญบาปก็ไม่มีจริงไปด้วย ที่เกิดความสับสนลังเลกันก็เพราะขาดการพิสูจน์อันถูกต้อง และแยกไม่ถูกว่าวิญญาณของผู้ตายแล้วแยกไปอย่างไรกันแน่ จะได้กล่าวละเอียดในบทหลัง

ประเทศที่จะเจริญก้าวหน้าได้เร็วจะต้องอาศัยอำนาจจิตหรือกำลังใจ กำลังสมาธิเป็นเครื่องช่วยที่สำคัญ การคิดค้นทางวิทยาศาสตร์ในขั้นแปลกและไม่น่าจะเป็นไปได้ก็ต้องอาศัยสมาธิจิตนั่นเอง ประเทศที่ไม่เห็นความสำคัญของสมาธิ ไม่ใช้คนที่มีสมาธิดี ก็จะกลายเป็นประเทศล้าหลัง หลวงวิจิตรวาทการเขียนในหนังสือมหัศจรรย์ทางจิต มีใจความว่าอเมริกาก็มีมหาวิทยาลัยที่ศึกษาทางจิต และมีหลักสูตรให้ศึกษาจิตศาสตร์ของธิเบต มีฝรั่งไปศึกษาเกี่ยวกับการฝึกจิตที่อินเดียและธิเบต แล้วกลับมาแต่งหนังสือขายมากมายหลายเล่ม แต่เล่มที่หลวงวิจิตรเห็นว่าเกี่ยวกับเรื่องมายาศาสตร์ของธิเบต ไม่มีเล่มใดดีกว่าของหญิงชาวฝรั่งเศส จึงนำมาใช้เป็นหลัก หญิงผู้แต่งตำรานี้เรียนอยู่ใน

ธิเบตหลายปี แล้วท่องเที่ยวไปประเทศจีน เกาหลี ญี่ปุ่น และกลับไปอยู่ธิเบต ในคำนำหน้าแรกของหนังสือ มหัศจรรย์ทางจิต หลวงวิจิตรกล่าวว่า "ในประเทศที่มีการศึกษาทางวิทยาการสมัยใหม่ก้าวหน้ามากที่สุด กลับหันไปค้นคว้าเรื่องมหัศจรรย์ทางจิตมากที่สุด"(๑๐)

ทั้ง ๆ ที่อาศัยอำนาจจิตคิดค้นวิชาการสมัยใหม่ สิ่งที่ประดิษฐ์ขึ้นใช้นั้น ก็ยังมีความสามารถไม่เท่าอำนาจจิตหลายอย่าง เช่น

เครื่องมือติดต่อสื่อสารชั้นเยี่ยมยอดสมัยนี้ รับส่งข่าวระหว่างเรือใต้น้ำกับบนฝั่งไม่ได้ แต่ทดลองใช้คนรับส่งด้วยกระแสจิตกันได้

การรับส่งข่าวพร้อมด้วยภาพแบบโทรทัศน์นั้น รับส่งผ่านทะลุภูเขาสูง ๆ ไปไม่ได้ แต่การรับส่งทางจิตพร้อมด้วยภาพผ่านทะลุไปได้

แสงเอกซเรย์ หรือ รังสีเรเดียมผ่านทะลุกล่องตะกั่วหนาไม่ได้ แต่กระแสจิตผ่านทะลุไปเห็นของในกล่องตะกั่วได้

วิทยาศาสตร์สร้างสิ่งที่มีชีวิตไม่ได้ แต่อำนาจจิตทำให้เกิดเป็นตัวสัตว์ได้ มีทั้งชีวิตร่างกาย และวิญญาณ

---

(๑๐) หลวงวิจิตรวาทการ. มหัศจรรย์ทางจิต, *พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พัฒนาการพิมพ์. ๕ พ.ย. ๐๗ หน้า ๓๐๕ - ๓๕๖.*

ทางวิทยาศาสตร์และการแพทย์สมัยใหม่ รักษาโรคบางอย่างไม่ได้ แต่อำนาจจิตรักษาโรคประเภทนั้นได้ และรักษาโรคอย่างอื่นได้ด้วย

วิทยาศาสตร์สร้างเครื่องจับเท็จยังไม่ได้ผล แต่อำนาจจิตจับเท็จหรือกำหนดรู้จิตคนได้

นอกจากนี้อำนาจจิตยังทำอะไรได้เหนือวิทยาศาสตร์สมัยใหม่หลายอย่างดังกล่าวมาแล้วในบทที่ ๑ จึงเป็นเรื่องที่ให้ประ–โยชน์แก่บุคคลและส่วนรวมเป็นอันมาก

เนื่องจากพระพุทธศาสนามาตั้งมั่น และเจริญรุ่งเรืองอยู่ในประเทศไทย และความปรารถนาที่จะได้ที่พึ่งช่วยสนับสนุนความก้าวหน้า ช่วยป้องกันภัยอันตรายหรือช่วยขจัดความเจ็บไข้ความทุกข์ร้อน จึงพากันยึดเอาคุณความดีด้านศาสนามาเป็นที่พึ่งที่ระลึก ซึ่งเรียกกันง่าย ๆ ว่า "**คุณพระ**" ด้วยเหตุที่เชื่อมั่นในอำนาจคุณพระว่าเป็นที่พึ่งได้จริง ไม่มีที่พึ่งอื่นดียิ่งกว่า เมื่อถึงคราวคับขันมีภัยพิบัติหรือเวลาเจ็บไข้ทุกข์ร้อนก็ระลึกยึดถือเอาอำนาจคุณพระมาช่วย ผลปรากฏว่า คุณพระช่วยให้ได้ผลสมประสงค์แปลก ๆ และพิสดารมาก จนไม่น่าเชื่อก็มีมาก มีพยานหลักฐานทั้งในอดีตและในปัจจุบันนี้มากมาย ทั้งในด้านการรักษาโรคการคุ้มครองอันตราย ตลอดจนการทำอะไรได้

แปลก ๆ เหมือนกับขีดความสามารถของอำนาจจิตขั้นต้น ขั้นกลางและขั้นสูงที่ได้กล่าวมาแล้ว อำนาจคุณพระกับอำนาจจิตจะมีความสัมพันธ์กันอย่างไร? เป็นไปได้เพียงใด? ตลอดจนวิธีนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่บุคคลและการพัฒนาประเทศด้านต่าง ๆ จะได้วิเคราะห์และเสนอแนะในบทหลังต่อไป

การรักษาโรคด้วยอำนาจจิตอำนาจคุณพระนั้นทำได้ผลดีหลายโรครวมทั้งโรคที่รักษาได้ยากด้วย การรักษาโรคแผนปัจจุบันได้รับการสนับสนุนทั่วโลกจึงเจริญก้าวหน้าดึงความเลื่อมใสคนได้เป็นจำนวนมากมาย แต่ความจริงก็ไม่สามารถรักษาโรคได้ดีทุกประเภท และยังมีโทษจากการบำบัดทั้งทางยาทางฉายแสงทางผ่าตัดฯ การรักษาแบบโบราณซึ่งประกอบด้วยการให้ยา การนวด และการใช้อำนาจจิตอำนาจคุณพระนั้นผู้เขียนก็พิสูจน์ทดลองเองมามากว่ารักษาโรคต่าง ๆ ได้ผลดีหลายอย่าง เช่นโรคมะเร็ง วรรณโรค เชื้อรา โรคปวดศีรษะเป็นประจำ อัมพาตแผล โรคหืด ไซนัส โรคประสาท ฝีต่าง ๆ และการต่อกระดูกหักเป็นต้น การเปรียบเทียบความสามารถในการรักษาโรคและตรวจโรคต่าง ๆ ของแผนปัจจุบันและแผนโบราณ ข้อดีข้อเสียในการรักษาวิธีต่าง ๆ และสรุปลงเอยเป็นโรค ๆ ว่าควรใช้วิธีใดดี หรือจะใช้วิธีผสมช่วยกันอย่างไร รวมทั้งวิธีการรักษาผู้เขียนจะกล่าวละเอียด “ในวิทยาศาสตร์ทางใจ” ฉบับแพทย์

สามแผน โดยจะนำเอาวิธีทำจิตของคนไข้และผู้เยี่ยมไข้ให้เกิดประโยชน์ในการรักษาโรคของอาจารย์ผู้มีชื่อเสียง มากล่าวประกอบด้วย เช่นของท่านอาจารย์ลี และท่านอาจารย์พุทธทาส เป็นต้น

เหตุให้มั่งมี

๑. มีความขยันหมั่นเพียร
๒. รู้จักรักษาของที่หามาได้
๓. มีคนดีเป็นมิตรไม่คบคนชั่ว
๔. เลี้ยงชีวิตตามควรแก่กำลังทรัพย์ที่หาได้

ถ้าอยากมั่งมีก็ทำจิตให้นิ่งพิจารณาทำความเข้าใจเป็นข้อ ๆ จะขยันหมั่นเพียรได้ต่อเนื่องเป็นเวลายาวนานก็ต้องอาศัยกำลังใจหรืออำนาจจิตช่วยคุม การรักษาของรักษาเงินที่หาได้ดูธรรมว่าด้วยการรักษาและการใช้ทรัพย์ คนดีคนชั่วก็ดูจากลักษณะมิตรดีมิตรชั่ว และดูมิตรสัมพันธ์ วิธีเชื่อมไมตรีให้ยาวนาน

เหตุให้ยากจน

๑. เกียจคร้าน
๒. ไม่รักษาทรัพย์ – เลินเล่อ
๓. คบคนชั่วเป็นมิตร
๔. เลี้ยงชีพไม่ ชอบธรรม ไม่รู้จักประมาณ

ลักษณะคนเกียจคร้าน

๑. ทอดธุระที่กะไว้ว่าจะทำ (กะจะทำอะไรแล้วไม่ลงมือทำอย่างจริงจัง)
๒. เบื่อหน่ายต่อการงานเฉพาะหน้า (งานประจำวันหรืองานรับมอบ)
๓. ผัดเพี้ยน เวลาเรื่อย ๆ ไป

(จาก ปัจจุบันนปโยชนกถา หน้า ๘)

มิตรสัมพันธ์ (วิธีเชื่อมไมตรี)

๑. ไม่ควรไปหากันบ่อยมากนัก

๒. ไม่ควรห่างเหินกันเนิ่นนานนัก

๓. ขอสิ่งที่ควรขอตามกาล

๔. พูดไพเราะ, สละโภคทรัพย์ และให้อภัยต่อกัน

เหตุที่จะทำให้แตกมิตร

๑. เพราะพูดจู้จี้ หรือพูดขัดใจกันเสมอ พูดจาไม่ไพเราะ

๒. เพราะเหินห่างกันเนิ่นนาน

๓. เพราะขอกันไม่เป็นเวลา ไม่เสียสละกันบ้างตามโอกาสอันควร

สามประการนี้ย่อมทำให้
มิตรหรือความรักจืดจางห่างกันไป

(จาก ธัมมนิติ มิตตกถา ข้อ ๑๐๑ และ
จากฉักกนิบาตชาดก ๓๔)

บทที่ ๓
ข้อพิจารณาเกี่ยวกับอำนาจจิต

๑. ความรู้ความเข้าใจและการพิสูจน์

ก่อนอื่นจะต้องมีความแน่ใจว่า จิตมีจริงเสียก่อน การพิสูจน์ทดลองว่าจิตมีจริงได้กล่าวมาแล้วในบทที่ ๑ ขั้นต่อไปควรจะให้เกิดความแน่ใจว่า จิตมีอำนาจก่อให้เกิดขีดความสามารถต่าง ๆ ตามที่กล่าวมาแล้วได้ เรื่องนี้ควรพิจารณาเป็นขั้นตอนดังต่อไปนี้

การทำอะไรไม่ว่าจะใช้กำลังกาย หรือใช้จิต ใช้สมองนึกคิด ก็จำเป็นต้องใช้กำลังงานหรือพลังงานซึ่งมีอยู่ทั้งนั้น กำลังงานหรือพลังทางจิตเรียกง่าย ๆ ตามความเคยชินของคนทั่ว ๆ ไปว่า "อำนาจจิต" หรือ "กำลังใจ" บางทีมีคำว่ากำลังสมอง กำลังภายใน ฯลฯ จะเรียกหรือแยกไปอย่างไรในตัวมนุษย์ก็คงมีกำลังอยู่ ๒ อย่างเท่านั้น คือ **กำลังกาย** และ **กำลังใจ**

วิธีการทดสอบว่าจิตมีอำนาจ หรือเป็นพลังงานนั้น ได้กล่าวถึงผลการพิสูจน์ทดลองต่าง ๆ ในบทที่ ๑ และบทที่ ๒ ซึ่งสรุปได้ว่าจิตมีพลังที่จะทำให้อวัยวะต่าง ๆ เปลี่ยนรูป หรือเกิดโรคขึ้นได้ ทำให้อวัยวะต่าง ๆ ทำงานผิดปกติได้มาก และช่วยให้อาการเจ็บป่วยหายได้แม้ในโรคมะเร็ง อารมณ์ดีก็ทำให้โรคเจริญได้ช้า ผู้มีอารมณ์เสียก็ทำให้โรคมะเร็งลุกลามได้รวดเร็ว

เรื่องแปลก ๆ ตามที่ต่างประเทศทดลองกันคือ ในด้านการเชิญวิญญาณเข้าทรงในการสะกดจิต ในการเห็นด้วยจิต หรือการติดต่อทางกระแสจิตนั้น ในประเทศไทยมีผู้รู้ทำได้ ทดลองได้หลายท่าน ยิ่งกว่านั้นยังทำได้ตามขีดความสามารถของอำนาจจิตทั้งสามขั้นอีกด้วย ที่สำคัญก็คือ ในประเทศไทยยังมีผู้ที่ทำได้ดีหลายท่านในปัจจุบันนี้ ส่วนในต่างประเทศนั้นในปัจจุบันหาดูได้ยาก จะหาดูได้บ้างก็ในด้านสะกดจิต ทั้งนี้เพราะผู้ที่ทำได้แปลก ๆ ส่วนมากอาศัยความเชื่อมั่นว่ามีอำนาจอะไรพิเศษมาช่วยตนเองเป็นพิเศษบ้าง หรืออาศัยการฝึกฝนที่ไม่ตรงเป้าหมายนักจึงกระทำได้ดีเป็นจำนวนน้อยมาก ยังไม่พบวิธีการสอนที่ถูกต้องแน่นอน ผู้เขียนได้พยายามค้นคว้าและพิสูจน์ทดลองมาเป็นเวลา ๒๖ ปี นับตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๕ เป็นต้นมา ถึงแม้จะทำบ้างหยุดบ้างเพราะหน้าที่การงาน และขาดการสนับสนุนจากผู้อื่น ก็พอจะได้หลักเกณฑ์ที่เป็นวิทยาศาสตร์ศึกษาได้ ทดลองได้โดยทั่วไป ทั้งนี้ได้ทดลองสอนศิษย์ประเภทต่าง ๆ กว่า ๓,๐๐๐ คน ดังกล่าวมาแล้วในบทที่ ๒ ปรากฏผลว่าขีดความสามารถต่าง ๆ ของอำนาจจิตขั้นต้นดังกล่าวในบทที่ ๑ นั้น เรียนได้สำเร็จทุกคน นำไปทดลองเองได้ทุกคน โดยใช้เวลาเรียนวิชาละไม่เกิน ๒ ชั่วโมง เพื่อเป็นหลักฐานให้ผู้อ่านนำไปพิจารณาและพิสูจน์ทดลองให้เห็นจริง ผู้เขียนจะได้สรุปตัดตอนผลการค้นคว้า และวิธีพิสูจน์เฉพาะที่สำคัญบางอย่างมากล่าวดังต่อไปนี้คือ

จิตเป็นพลังงานหรือมีพลังงาน

ก. จิตทำให้เกิดแรงตอบหรือแรงผลักดัน เรื่องนี้ทดลองได้ง่าย ๆ ได้ โดยทำให้เกิดอำนาจจิตในทางเหนียวคง แล้วทดลองเอามีดคมปลายแหลมแทงที่แขนกดลงแรง ๆ มีดไม่เข้าทะลุเนื้อแต่จะเห็นรอยบุ๋มเข้าตรงปลายมีดกด และเนื้อหนังในด้านตรงกันข้ามก็เป็นรอยบุ๋มเข้าไปแทนที่จะตุงออกและทะลุ บริเวณที่แทงจะมีสีแดงและจะมีการบวมในระยะหลัง แต่ถ้าตั้งจิตไว้แรงพอจะแทงหรือฟันก็ไม่มีอาการบวม ส่วนอาการแดงมีเล็กน้อยในระยะเวลาสั้น ๆ วิธีนี้ผู้เขียนได้ทดลองมากว่า ๑๐๐ คน เพราะเป็นวิชาเริ่มต้นในการใช้อำนาจจิต เพื่อตัดปัญหาการสงสัยได้ทดลองด้วยวิธีเอาเศษกระจกที่ตัดใส่กรอบรูปมากองขึ้นเป็นกองใหญ่แล้วให้คนที่ทำตัวให้เหนียวคง ถอดเสื้อถอดรองเท้าขึ้นไปยืนบนโต๊ะ แล้วโดดลงย่ำกองกระจกจนแตกและนอนกลิ้งกระแทกบนกองกระจกไปมา แต่ไม่มีอันตราย อีกวิธีหนึ่งใช้ทรายหว่านไปที่ลูกตาขณะที่ลืมตาตั้งจิตภาวนาอยู่ หว่านหลาย ๆ ครั้งแต่ทรายไม่เข้าตา ทั้ง ๓ วิธีนี้แสดงให้เห็นว่ากำลังจิตนั้นเป็นแรงตอบต้านทานแรงอื่นไว้ได้ ผู้เขียนและคณะเคยแสดงต่อหน้าที่ประชุมหลายครั้ง และได้ถ่ายภาพนิ่งและภาพยนตร์ไว้ด้วย[๑]

---

(๑) รายการที่แสดงอำนาจจิตต่อหน้าที่ประชุมหรือสมาคม ดูผนวก

ข. จิตทำให้เกิดพลังงานเหมือนไฟฟ้าดังที่กล่าวในบทที่ ๑ จิตบังคับอวัยวะได้เหมือนที่เอาไฟฟ้าลองจี้ที่ระบบประสาท และจิตช่วยต้านแรงไฟฟ้าได้ เรื่องนี้ได้ทดลองโดยตั้งสมาธิให้ดี ใช้ผ้าคล้องตัวไว้ช่วยเหลือเมื่อดึงมือออกเองไม่ได้ เมื่อตั้งใจดีแล้วก็จับสายไฟกำลัง ๒๒๐ โวลท์ทั้ง ๒ สายครู่หนึ่งแล้วดึงมือออกเองได้ ผู้ทดลองคืออาจารย์พัว แก้วพลอย มีผลลัพธ์เพียงใจสั่น ๆ ไปนานเกือบชั่วโมง การถูกสายไฟโดยไม่ตั้งใจ จะมีอันตราย แต่ถ้าตั้งจิตเป็นสมาธิแล้วจับสายไฟโดยไม่ลังเลจะปลอดภัย หรืออันตรายน้อยกว่ามาก

ค. จิตทำให้เกิดพลังความร้อนหรือลดความร้อนลงได้ วิธีพิสูจน์ใช้วิธีส่งอำนาจจิตไปสู่น้ำมันที่กำลังเดือดซึ่งวัดด้วยเทอร์-มอมิเตอร์ได้ประมาณ ๑๑๐ องศาเซนติเกรด แล้วเอามือจุ่มลงได้หรือเอาช้อนตักน้ำมันนั้นกินได้ หลังจากส่งอำนาจจิตลงไปในน้ำมันเพียงพอแล้ว บุคคลอื่น ๆ จะไปตักกินหรือเอามือจุ่มดูได้จะรู้สึกร้อนเล็กน้อย ไม่มีอันตรายอะไร อีกวิธีหนึ่งใช้โซ่เหล็กขนาดใหญ่ ๘ หุนเผาไฟให้แดง และส่งอำนาจจิตลงดับพิษร้อนขณะที่โซ่ยังแดงอยู่เอามือกอบขึ้นได้ เอามือลูบดูได้ บุคคลอื่นก็ทดลองดูได้โดยไม่ต้องใช้อำนาจจิตหรือเครื่องป้องกันมาช่วยอีก โซ่เหล็กที่กำลังแดงจะมีความร้อนประมาณ ๔๐๐ – ๕๐๐ องศาเซนติเกรด ถ้าส่งอำนาจจิตลงสู่น้ำมันที่กำลังเดือดหรือโซ่

ที่เผาไม่เพียงพอที่จะต้านความร้อนได้ เอานิ้วมือจุ่มในน้ำมันเดือดแล้วยกขึ้น หรือเอานิ้วแตะที่โซ่แดง แล้วเอานิ้วออกมาจะรู้สึกว่านิ้วที่จุ่มหรือแตะนั้นร้อนผ่าว ๆ มีพิษตุบ ๆ ถ้าจิตดับพิษหมดเอานิ้วออกมาก็ไม่ร้อน ทั้งสองวิธีนี้ได้สอนศิษย์ไปแล้วประมาณ ๑๐๐ คน และเคยแสดงต่อหน้าที่ประชุมมาหลายครั้ง (ดูผนวก)

จิตทำให้ลดความร้อนก็ได้ ทดลองพิสูจน์ด้วยการทำน้ำมันงาให้แข็งตัว การทำให้น้ำมันงาที่กำลังเหลวอยู่ลดความร้อนจนแข็งตัวได้นี้ มีอาจารย์ที่ทำได้ดีในปัจจุบันและเคยสอนศิษย์ให้ทำได้ไว้หลายคนก็คือ หลวงพ่อปาน วัดเขาอ้อ จังหวัดพัทลุง ผู้เขียนได้เคยไปศึกษาและพิสูจน์มาแล้ว และในทางตรงกันข้ามน้ำมันที่แข็งตัวแล้ว หรือขี้ผึ้งแข็ง ก็ทำให้ละลายเหลวลงได้ด้วยอำนาจจิต

ง. อำนาจจิตขั้นกลาง ทำให้เกิดแรงผลักดันวัตถุหรือผลักดันอณูให้เคลื่อนที่ได้ การวิเคราะห์ให้เห็นจริงมีหลายวิธี ตัวอย่างเช่น การใช้แผ่นทองเปลวที่ใช้ปิดพระพุทธรูปเอาแผ่นทองซึ่งมีกระดาษฟางปิดไว้ ๒ ด้านมา แล้วเปิดกระดาษออกข้างหนึ่งนั้นปิดลงที่หน้าผากคน หรือปิดที่แขนที่หลังที่หน้าอก จะมองเห็นแผ่นทองติดที่ผิวหนังมีกระดาษฟางปิดอยู่ต่อไปใช้ส่งพลังจิตบังคับให้แผ่นทองเข้าไปในตัวคน ทั้งนี้จะให้ใครเอามือมาแตะ

กดแผ่นกระดาษฟางที่ทับทองนั้นไว้ก็ได้ หรือไม่ต้องมีคนแตะกดไว้ก็ได้ เมื่อส่งพลังจิตไปเพียงพอแล้ว แผ่นทองจะเข้าไปในตัวคนหมด ถ้าส่งพลังจิตไปไม่พออาจเหลือแผ่นทองอยู่ครึ่งแผ่นหรือน้อยกว่าครึ่งแผ่นก็มี ในปัจจุบันก็มีอาจารย์ในพระนครบังคับแผ่นทองเข้าตัวคนอื่นได้หลายท่าน บางท่านก็บังคับให้แผ่นทองเข้าตัวได้ครั้งละหลาย ๆ แผ่นพร้อมกัน เท่าที่ผู้เขียนเคยทดลอง อาจารย์เคยเอาทองเข้าตัวให้ครั้งละ ๗ แผ่นพร้อม ๆ กันหลายครั้ง ทั้งนี้โดยปิดแผ่นทองไว้ที่หน้าผาก หน้าอก แขนและหลังรวม ๗ แผ่น เวลาบังคับแผ่นทองเข้าคงปล่อยกระแสจิตเข้าทางศีรษะแห่งเดียว อีกวิธีหนึ่งได้ทดลองโดยการสะเดาะกุญแจให้หลุดออกแทนการไขด้วยลูกกุญแจ หรือทำให้เชือกที่มัดแขน โซ่ที่รัดขาอยู่หลุดออกไปได้ ผู้เขียนเคยพบเห็นหลายครั้งและได้ศึกษาทดลองมาแล้ว การทำให้เคลื่อนที่ทะลุไปได้หรือข้ามอากาศไปได้นั้นเรียกว่า "วิชาปัดตลอด" เป็นวิธีส่งจิตบังคับให้แผ่นทองที่ปิดไว้ที่หลังฝ่ามือผ่านไปติดอยู่ในด้านหน้าฝ่ามือทั้งแผ่น หรือบังคับแผ่นทองจากฝ่ามือของผู้ส่งพลังจิต ให้แผ่นทองไปติดอยู่ที่หน้าผากของผู้อื่นที่นั่งอยู่ใกล้ ๆ ได้ นอกจากนี้ยังมีการพิสูจน์ที่พิสดารกว่านี้อีกหลายอย่าง

จ. จากอำนาจจิตเปลี่ยนเป็นแสงสว่างได้ เรื่องนี้ทำการทดสอบได้จากการเห็นโดยไม่ต้องใช้ตา ตามตัวอย่างที่ต่างประ–

เทศทดลองในบทที่ ๒ สำหรับประเทศไทยเราก็มีตัวอย่างอยู่มาก ที่มีการแสดงให้เห็นจริงต่อหน้าที่ประชุมหลายครั้ง ก็คือ การแสดงของนายแพทย์ขุนวิจิตสุขการ โดยให้เด็กที่ฝึกไว้แสดงในที่ประชุม หรือสมาคม และที่สถานีโทรทัศน์หลายครั้ง ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๐๑ ถึง ๒๕๐๔ โดยวิธีปิดตาแล้วให้อ่านหนังสือได้ หรือขี่จักรยานไปตามถนนที่คดเคี้ยวได้ อีกวิธีหนึ่งให้จำสิ่งของ ๑๐๐ อย่างบอกเป็นเบอร์ไปตามลำดับ เช่น เบอร์ ๑ ปากกา เบอร์ ๒ กางเกงฯ ไปจนถึง ๑๐๐ เบอร์ เมื่อบอกครบ ๑๐๐ อย่างแล้ว ก็ให้คนถามสลับเบอร์ตามใจได้ เช่น ถามว่าเบอร์ ๒ อะไร เบอร์ ๒๕ อะไร เมื่อเด็กตอบแล้วก็ถามต่อไปจนครบ ๑๐๐ อย่าง ปรากฏผลว่าเด็กตอบได้ถูกต้องแต่บางครั้งตอบผิดไปประมาณ ๒ อย่าง ผู้เขียนเคยไปฟังเด็กคนนี้บรรยายเป็นภาษาอังกฤษได้ชัดเจนคล่องแคล่วนานกว่า ๓๐ นาที โดยจำมาจากฟังเครื่องอัดเสียง ในระหว่างนั่งสมาธิได้สอบถามตัวเด็กเอง และขุนวิจิต สุขการ ผู้นำแสดงได้รับการยืนยันว่า การที่ทำได้เช่นนั้นเพราะเด็กได้สมาธิหลับตาเห็นแสงสว่างได้ และใช้แสงนั้นเองช่วยให้มองเห็น และสมาธิช่วยให้เกิดความจำได้แม่นยำ ในระยะเวลาสั้น ๆ ได้เคยมีฝรั่งขอทดลองเด็กของขุนวิจิต สุขการ โดยเอาสิ่งที่มองดูด้วยตาไม่เห็น ต้องใช้กล้องจุลทรรศน์ดูจึงจะเห็นรูปร่างได้ ปรากฏว่าเด็กนั่งสมาธิมองเห็นรูปร่างสิ่งนั้นได้ และเขียนรูปได้ถูกต้อง ทดลองดูของต่างกัน ๓ ครั้งก็เขียนได้ถูกต้องทั้ง ๓ ครั้ง

เรื่องจิตเป็นสมาธิแล้วจำได้ดี เข้าใจได้ดีนี้ในประเทศไทย มีตัวอย่างอยู่มาก แต่ขาดการสนใจและการเผยแพร่จึงนึกว่าไม่เคยมี มีเณรอายุประมาณ ๑๒ ขวบ นั่งสมาธิฟังอาจารย์เทศน์สอนประชาชน พออาจารย์เทศน์จบ ทดลองให้เณรขึ้นไปเทศน์ เณรก็เทศน์ได้เหมือนกับอาจารย์ มีอีกหลายแห่งที่นั่งสมาธิเห็นอะไรได้ไกล ๆ ในปัจจุบัน แต่ทางฝรั่งคือยุโรป อเมริกา ยังไม่เข้าใจเรื่องนี้ดี ได้ลงข่าวในหนังสือไซแอนซ์ไดเจส ฉบับเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๑ ในหัวข้อเรื่องว่า Sleep Learning มีใจความสำคัญคือ ทุกคนอยากมีสติปัญญาเฉียบแหลม วิธีเรียนจากเครื่องบันทึกเสียงขณะที่กำลังหลับเป็นวิธีที่ช่วยได้มาก นายเดวิด (DAVID COURTIS) ได้เขียนหนังสือชื่อ Sleep and Learn พร้อมด้วยตัวอย่าง ประเทศรัสเซียได้ทดลองการเรียนจากเสียงในเวลาหลับ โดยทดลองกับกลุ่มชนในศูนย์วิจัยปรมาณู เมืองคุปนาทิศเหนือกรุงมอสโก มีผู้เข้าทดลอง ๑๐๐๐ คน อายุ ๑๕ ปีถึง ๕๐ ปี การทดลองเป็นการสอนภาษาอังกฤษ โดยกระจายเสียงทางวิทยุเวลาก่อนนอน และกระจายเสียงซ้ำ ๆ อีกครั้งหนึ่งในเวลาเช้าตรู่ก่อนที่ผู้รับการทดลองจะตื่น นักจิตวิทยาในสหรัฐอเมริกาได้ทดลองหาข้อเท็จจริงเรื่องนี้ ใช้เครื่องบันทึกคลื่นสมองตรวจสอบ ทำการทดลองโดย ดร. ชาร์ลส์ ซีมอน แห่งรัฐแคลิฟอเนีย ลงเอยว่าคนรับรู้เวลาหลับไม่ได้ ความรู้สึกต่อเหตุการณ์ภายนอกที่มีอยู่ในระหว่างตื่นอยู่จนถึงหลับสนิทจะค่อย ๆ ลดลง วารสาร Con--

ร้อยเอก ทวี ทิวแก้ว

ผู้มองทะลุกล่องตะกั่วหนาได้ ฝึกลูกชายให้มองเห็นของในที่กำบัง และรักษาโรคด้วยอำนาจจิตล้วน ๆ ได้โดยไม่ต้องใช้ยา ตามที่กล่าวไว้ในหน้า ๘๒ ร.อ. ทวี ทิวแก้ว เป็นตัวอย่างที่ควรพิจารณาผู้หนึ่ง

การปฏิบัติและความคิดเห็นของ ร.อ. ทวีฯ เกี่ยวกับการฝึกจิต คือ

— ฝึกสม่ำเสมอทุกวันอย่างน้อยวันละ ๑๕ นาที จึงจะได้ผลดี

— วิเวกคือสถานที่อันสงบเงียบ นั้นไม่จำเป็น คือ ไม่สงบเงียบก็ฝึกได้ ไม่จำเป็นต้องฝึกในที่สงบเงียบเสมอไป

sumer's Bulletin ที่มีชื่อเสียงในอเมริกาลงบทความว่า การเรียนรู้ขณะที่หลับไม่เกิดผลถึงแม้จะทดลองขณะกำลังจะหลับ หรือกำลังจะตื่นก็ตาม จะได้รับความรู้อย่างจริงจังได้ในขณะตื่น แต่การทดลองของ ดร. วิลเดอร์ (Dr. Wilder Penfield) แห่งสถาบันวิจัยประสาทแห่งเมืองมอนทรีออล ประเทศแคนาดา พบว่าขณะผ่าตัดสมองคนไข้หมดสติ เอากระแสไฟฟ้าอ่อน ๆ สัมผัสสมองบางตำแหน่งทุกครั้ง คนที่หมดสติจะพูดเป็นเรื่องเป็นราวหรือร้องเพลงดัง ๆ แสดงว่าสมองจะทำงานได้ แม้จะหลับสนิทหรือหมดสติ ถ้ามีเครื่องกระตุ้นที่ถูกต้อง เช่น กระแสไฟฟ้า หรือกระแสจิต (กระแสจิตเปลี่ยนรูปเป็นไฟฟ้าหรือเป็นกำลังงานอื่น ๆ ก็ได้) มีความคิดเห็นขัดแย้งกันในเรื่องการเรียนขณะหลับหรือจวนจะหลับ ขณะครึ่งหลับครึ่งตื่นไม่ลงเอยกันได้ แต่ที่ประเทศไทยเราได้พบความจริงมาก่อนเป็นเวลาหลายปี และทดลองเห็นจริงหลายครั้งแล้ว คือความจริงนั้นขณะจิตเป็นสมาธิมีความสามารถพิเศษ หรือวิเศษ ทั้งด้านความจำ ความคิด ความเข้าใจและมีอำนาจต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วในบทที่ ๑ ขุนวิจิตสุขการ เป็นคนแรกที่ตั้งโรงเรียนฝึกความจำมีป้ายว่า "สถานฝึกสมาธิความจำ และการบำบัดโรคด้วยจิต" อาจารย์อีกท่านหนึ่งที่ทดลองในเรื่องการเห็นด้วยจิตจนเป็นที่รู้จักกว้างขวาง ในระยะพร้อม ๆ กับขุนวิจิต สุขการ ก็คือ ร.อ. ทวี ทิวแก้ว ซึ่งรับราชการอยู่ที่ กรมการขนส่งทหารบกใกล้สะพานแดง ร.อ. ทวีฯ ได้

ฝึกลูกให้นั่งสมาธิและช่วยรักษาโรคด้วยอำนาจจิต อำนาจคุณพระ ลูกชายคนชื่อหูทิพย์ และตัว ร.อ. ทวี เองก็สามารถมองเห็นทางจิตได้ ได้มีผู้ไปดูการทดลองหลายท่านรวมทั้งผู้เขียนด้วย วิธีทดลองทำโดยให้คนเอาของไปซ่อนไว้แล้วให้เด็กบอกที่ซ่อน พร้อมทั้งเดินไปเอาของนั้นมา บางคราวก็เอาของใส่กล่องให้ดู มีนายแพทย์สงสัยว่า แสงที่เกิดกับจิตคงจะลอดผ่านทะลุกล่องตะกั่วหนาไม่ได้ เพราะกล่องตะกั่วหนาที่ใช้เก็บเรเดียม สามารถกำบังรังสีเรเดียมไว้ได้ จึงเอากล่องตะกั่วดังกล่าวใส่ของให้ ร.อ. ทวีฯ ดูทางจิต ปรากฏว่ามองเห็นได้ ลูก ร.อ. ทวีฯ ที่ชื่อหูทิพย์นี้เป็นเด็กหูเสีย แต่ก็ไปเรียนหนังสือได้เพราะจิตเป็นสมาธิ ทำให้เกิดปัญญาและมีความจำดี ได้สอบถามบิดาของเด็กที่ชอบไปฝึกสมาธิ รวมทั้งเด็กของขุนวิจิต สุขการ ปรากฏว่าผลการเรียนดีกว่าระยะที่ไม่เคยฝึกสมาธิเป็นอันมาก

ฉ. พลังจิตเปลี่ยนเป็นพลังในทางเคมี แยกอณูหรือเปลี่ยนอณู ตลอดจนรวมอณูและควบคุมวิญญาณได้ ตัวอย่างที่อาจารย์หลายท่านในประเทศทดลองได้ก็คือ การแปลงธาตุและการทำให้เกิดเป็นสัตว์มีชีวิตขึ้นได้ เช่นการทำใบไม้ให้เป็นนก ทำใบไม้ให้เป็นแมลงภู่ ทำข้าวสารให้เป็นกุ้ง ทำหญ้าให้เป็นขนมหรือเป็นข้าว หรือทำขนมอันเดียวให้เป็นหลายอัน เรื่องนี้ยังมีอีกหลายท่านที่ไม่เชื่อว่าทำได้จริง แต่ผู้เขียนก็ได้ตรวจสอบหลาย

ครั้งและได้ศึกษาทดลองดูเอง ขอยืนยันว่าทำได้จริง อาจารย์ผู้ทำได้ก็ยังมีชีวิตอยู่หลายท่าน—มีอธิบายวิธีทำในการแปลงธาตุในวิทยาศาสตร์ทางใจ ฉบับยอดคน

เพื่อให้เข้าใจดีขึ้นว่าเป็นไปได้ ไม่ขัดกับหลักวิทยาศาสตร์ ควรจะได้พิจารณาหลักการทางวิทยาศาสตร์ประกอบ จะขอยกหลักการที่นักวิทยาศาสตร์รู้และรับรองกันโดยทั่วไปหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ มากล่าว ซึ่งตรงกับบทความในหนังสือไลฟ์ ฉบับ ม.ค. ปี ๑๙๕๖ (พ.ศ. ๒๔๙๙) คือ ไอน์สไตน์ นักวิทยาศาสตร์ชั้นเอกได้พิสูจน์ให้เห็นว่ามวลเปลี่ยนเป็นพลังงานได้ วัตถุต่าง ๆ ตลอดจนคนและสัตว์ก็คืออาการของพลังงานนั่นเอง แต่สิ่งที่มีชีวิตนั้น ยังมีพลังงานอีกชนิดหนึ่งแฝงอยู่ด้วย พลังงานอีกชนิดหนึ่งนี้คือ "จิต" ฉะนั้นรูปลักษณะในอวกาศนอกจากจะแสดงออกมาเป็นสนามแรงแม่เหล็กไฟฟ้าแล้ว ก็น่าจะแสดงรูปลักษณะเป็นสนามแรงจิตได้อีกด้วย

ตามที่ได้กล่าวถึงการพิสูจน์ทดลองว่า จิตเป็นพลังงานหรือมีพลังงานในข้อ ก. ถึงข้อ ฉ. ก็เป็นการยืนยันว่าเป็นความจริง เมื่อประกอบเข้ากับหลักการทางวิทยาศาสตร์ ที่ว่าทุกอย่างเป็นพลังงาน รวมทั้งจิตก็เป็นพลังงานก็น่าจะเป็นการเพียงพอที่จะเชื่อถือได้ว่า จิตเป็นพลังงานอย่างหนึ่ง เมื่อเชื่อว่าจิตเป็นพลังงานอย่างหนึ่งแน่นอนแล้ว ก็เป็นการง่ายที่จะเชื่อว่าการพิสูจน์อำนาจ

จิตหรือขีดความสามารถของอำนาจจิตขั้นต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วนั้นเป็นความจริงที่สามารถศึกษากันได้ กล่าวคือมีหลักการทางวิทยาศาสตร์ว่า พลังงานทั้งหลายย่อมสามารถเปลี่ยนจากพลังงานอย่างหนึ่งไปเป็นพลังงานอีกอย่างหนึ่งได้ เช่น พลังงานไฟฟ้าเมื่อผ่านหลอดไฟก็เปลี่ยนเป็นพลังความร้อนได้ พลังความร้อนก็เปลี่ยนไปเป็นแสงสว่างออกไปอีกได้ ฉะนั้น เมื่อจิตเป็นพลังงานก็ย่อมเปลี่ยนเป็นพลังงานอื่น ๆ ได้ แม้จะเปลี่ยนไปเป็นวัตถุหรือรวมอณูใหม่ก็ไม่ขัดกับหลักวิทยาศาสตร์ เพราะวัตถุก็เป็นรูปหนึ่งของพลังงานนั่นเอง ยังน่าสงสัยอีกว่าทำไมจึงสร้างสิ่งที่มีชีวิตขึ้นได้ ข้อนี้ก็เป็นเรื่องที่เข้าใจได้ เมื่อวิเคราะห์ธรรมชาติของจิตต่อไป

จิตเป็นธรรมชาติรู้

จิตหรือวิญญาณเป็นธรรมชาติที่รู้แจ้ง[๒] สรุปรวมได้ว่า จิตคือพลังงานพิเศษ และเป็นธรรมชาติรู้ในข้อที่ว่าเป็นพลังงานก็ได้วิเคราะห์วิจารณ์มาแล้ว ส่วนในข้อที่ว่าเป็นธรรมชาติรู้ก็พอจะเชื่อมั่นกันได้ทุกคนว่า จิตเรารู้อะไรได้จริง แต่ส่วนจิตของคนหลังจากตายไปแล้ว ซึ่งมักเรียกว่าวิญญาณนั้นคงจะมีผู้สงสัย หรือไม่แน่ใจอีกเป็นจำนวนมาก ในประเด็นนี้มีหนทาง

---

(๒) *กรมการศาสนา,* พระไตรปิฎก ฉบับภาษาไทย, *เล่ม ๑๘, หน้า* ๖๑๐.

ที่จะวิเคราะห์ให้เห็นจริงหลายประการ จะยกตัวอย่างเพียงบางประการ คือ

๑. ควรพิจารณาการที่คนฝันไป คนที่ระลึกชาติได้ หรือคนที่สลบ หรือตายแล้วฟื้นขึ้น ก็มีการไปรู้เห็นอะไรได้ด้วยจิต โดยมิได้อาศัยร่างกาย

๒. การเชิญวิญญาณมาเข้าทรง ซึ่งกล่าวมาแล้วทั้งในต่างประเทศและประเทศเรา เข้าทรงแล้วทำอะไรได้แปลก ๆ นี่ก็เป็นการยืนยันอันหนึ่งว่า วิญญาณของผู้ตายไปแล้วก็รู้อะไรได้เหมือนกัน ผู้เขียนเองเคยประสบมาด้วยตนเองหลายครั้ง ที่วิญญาณผู้ตายมาเข้าที่ร่างแทนวิญญาณเดิมจริงของคน ซึ่งเรียกง่าย ๆ ว่าผีเข้าและได้เคยทำพิธีไล่วิญญาณนั้นออกไปหลายครั้ง ในพระไตรปิฎกของพระพุทธศาสนา และในคัมภีร์ไบเบิลของคริสต์ศาสนาก็มีตัวอย่างจริงเรื่องผีเข้าและไล่ผีอยู่หลายแห่ง

๓. การทำให้เกิดเป็นสัตว์มีชีวิตด้วยอำนาจจิต เช่นการทำใบไม้เป็นนกทำข้าวสารเป็นกุ้ง หรือทำใบไม้เป็นแมลงภู่ ทำใบไม้เป็นขนมหรือทำขนมชิ้นเดียวเป็นหลายชิ้น ซึ่งขณะนี้อาจารย์ที่ทำได้ก็มีหลายท่าน เมื่อจะแยกออกพิจารณาด้านร่างกายของสัตว์ ก็นับว่าไม่ขัดกับหลักวิทยาศาสตร์ เพราะส่วนเล็กที่สุดของวัตถุของอากาศ และของมนุษย์ สัตว์ ต้นไม้ ทางวิทยาศาสตร์ก็ค้นพบแล้วว่าเหมือนกันหมด คือเป็นละอองไฟฟ้าบวก ละอองไฟฟ้าลบอยู่รอบแกนกลาง เรียกว่า ปรมาณู จะเป็นธาตุอะไร

แตกต่างกันก็เป็นเพราะจำนวนละอองของไฟฟ้าในปรมาณูนี้ต่างกัน เมื่อแยกปรมาณูออกไปอีกก็เป็นพลังงานต่าง ๆ ไป ดังเช่น ระเบิดปรมาณู เมื่อปรมาณูแยกออกไปก็เป็นความร้อน เป็นแสงสว่างและเป็นแรงผลักดัน ฉะนั้นในทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่นี้จึงรับรองว่าวัตถุตลอดจนคน สัตว์ ต้นไม้ ท่อนไม้ ดิน แสงสว่างทุกอย่างก็ล้วนเป็นการรวมกลุ่มของพลังงานทั้งนั้น นักวิทยาศาสตร์จึงสามารถทำวัตถุหนึ่ง ให้เป็นอีกอย่างหนึ่งได้ เช่น ทำขี้เลื่อยเป็นขนมปัง ทำตะกั่วเป็นทอง ทำยางเทียม ฯลฯ โดยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ แต่บางอย่างลงทุนมากไม่คุ้มค่า แทนที่จะใช้พลังทางวิทยาศาสตร์มาจัดปรมาณูใหม่ เราใช้พลัง

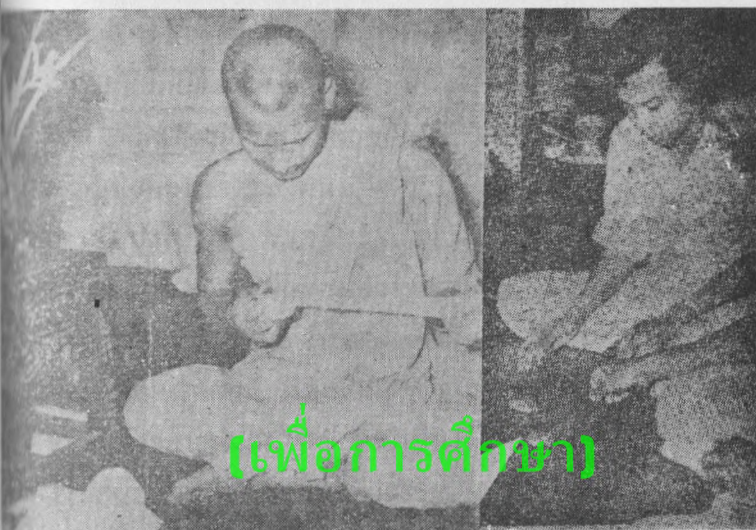
ทางจิตแทนเพื่อเปลี่ยนธาตุก็ไม่เห็นจะขัดกับหลักวิทยาศาสตร์ข้อไหน? ควรวิเคราะห์ต่อไปว่า เมื่อทำให้เป็นสัตว์ มีร่างกายชีวิตและวิญญาณได้ ซึ่งสัตว์ที่ทำขึ้นจากพลังจิตมีชีวิตอยู่ได้ ๒ หรือ ๓ ชั่วโมง บางอย่างอยู่ถึง ๗ วัน แล้วแต่ความแรงของพลังจิต เราจะคาดคะเนยกย่องว่าผู้ทำสัตว์นั้นสามารถสร้างวิญญาณขึ้นได้หรือ? แน่ทีเดียว เขาสร้างวิญญาณขึ้นไม่ได้ ถ้าสร้างวิญญาณไม่ได้ก็คงเหลือทางเดียว คือวิญญาณอื่นที่มีอยู่แล้วในโลกเข้ามาครองหรือมาสิงอยู่ในรูปกายของสัตว์นั้นซึ่งเป็นไปได้ตรงกับหลักฐานในศาสนาต่าง ๆ นี่ก็พอจะเห็นได้ว่าวิญญาณของผู้ตายไปแล้ว ก็มีการรู้ได้ หรือเป็นธรรมชาติรู้นั่นเอง

๔. จากการทดลองหลายครั้งหลายหน และหลายแห่งเกี่ยว

กับการนั่งสมาธิ มองเห็นของในกล่องตะกั่วหนา เห็นสิ่งที่เล็กจนตาเปล่าดูไม่เห็น การเห็นได้ อ่านหนังสือได้ขณะปิดตา การกำหนดรู้จิตใจคนได้ การเห็นหรือได้ยินระยะไกลได้ เหล่านี้ก็เป็นเครื่องแสดงว่าจิต หรือวิญญาณรู้อะไรได้โดยไม่ต้องอาศัยตาหรือหู ในทางตรงกันข้ามตาและหูที่เปิดอยู่กลับไม่เห็นหรือไม่ได้ยินได้ เช่น ขณะคิดอะไรเพลินอยู่มีคนที่ชอบพอกันเดินผ่านหรือเรียกก็ไม่ได้ยิน หรือเมื่อทำจิตให้เป็นสมาธิถึงขั้นสูง หูที่เปิดอยู่ก็ไม่ได้ยินอะไร และหยุดความนึกคิดเรื่องราวต่าง ๆ ได้ แสดงว่าอวัยวะต่าง ๆ ที่เราถือว่าทำหน้าที่คิด ทำหน้าที่เห็น ทำหน้าที่ได้ยิน ฯลฯ เหล่านั้น จะทำหน้าที่ไม่ได้เมื่อจิตหรือวิญญาณไม่เข้ามาควบคุม แต่ตรงกันข้ามจิตหรือวิญญาณ รู้ได้เห็นได้คิดได้โดยไม่ต้องอาศัยอวัยวะเหล่านั้นช่วย จึงเป็นเครื่องยืนยันแล้วว่าจิตเป็นธรรมชาติรู้

ปัญหาที่สำคัญต่อไปก็คือ คนเราจะต้องรับผลกรรม ต้องรับผลจากการประพฤติ และปฏิบัติตนทุกอย่างหรือไม่ หรือพูดอีกนัยหนึ่งก็คือ จะมีบุญบาปตอบสนองเสมอไปหรือไม่? เรื่องนี้พระพุทธศาสนามีรายละเอียดยืนยัน และมีเหตุผลหลายประการที่น่าเชื่อถือ แต่จะต้องพิจารณาให้ลึกซึ้งจึงจะเข้าใจแจ่มแจ้งว่าทุกคนต้องรับผลกรรมหรือรับบุญบาปที่ตนทำไว้และถ้าได้ฝึกสมาธิและวิปัสสนาได้ผลดีก็ยิ่งจะเห็นชัดเจนทีเดียว พระพุทธ–

ศาสนาเป็นศาสนาที่มีหลักฐานตัวอย่างจริง มีเหตุผลที่ลึกซึ้ง และมีรายละเอียดมากมาย ในด้านเหตุผลก็กล่าวไว้มากมายว่า เหตุอย่างไรทำให้เกิดผลอย่างไร หรือย้อนจากผลไปก็แสดงให้เห็นว่าผลอย่างนั้นเกิดแต่เหตุอะไร สำหรับด้านเหตุก็มีความรอบคอบสมบูรณ์ ทำนองเดียวกับเหตุในทางวิทยาศาสตร์ เช่น ทางวิทยาศาสตร์พิสูจน์ว่าน้ำเกิดได้จากเหตุ คือเอาอากาศออกซิเจน และไฮโดรเจนมารวมกัน แต่จะเอามารวมกันดื้อ ๆ ก็ไม่เป็นน้ำขึ้นได้ จะต้องมีเหตุประกอบหรือเหตุสนับสนุนซึ่งในทางศาสนาเรียกว่า**ปัจจัย** เมื่อมีเหตุและมีปัจจัยครบถ้วนแล้ว จึงจะเกิดผลที่ต้องการคือน้ำได้ ปัจจัยอื่น ๆ ในการผสมออกซิเจนและไฮโดรเจนให้เป็นน้ำก็มีอุณหภูมิ และความกดดันที่ได้เกณฑ์ตามกำหนดดังนี้เป็นต้น ทางพระพุทธศาสนามีคำสอนทั้งเหตุและปัจจัยที่สมบูรณ์ทำนองเดียวกับวิทยาศาสตร์ จึงเป็นความจริงที่ตายตัวไม่มีการเปลี่ยนแปลง และเฉพาะเรื่องเหตุปัจจัยมีกระจายอยู่ในบทต่าง ๆ มาก แต่ในพระอภิธรรมมีเรื่องเหตุปัจจัยติดต่อกันถึง ๑๓ เล่ม คือ พระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย เล่ม ๖๘ ถึงเล่ม ๘๐ ส่วนในเรื่องกรรมมีหลักใหญ่อยู่ในเรื่องกรรม ๑๒ ซึ่งจัดเป็น ๓ หมวด หมวดหนึ่งแบ่งเป็น ๔ ประเภท ได้แก่หมวดกรรมที่ให้ผลตามคราว หมวดกรรมให้ผลตามกิจ และหมวดกรรมที่เข้าไปตัดคือแย่งให้ผลก่อน ด้วยเหตุที่กรรมบางอย่างในชาตินี้และชาติก่อนมีการให้ผลตามลำดับบ้าง ชิงให้ผลก่อนบ้าง จึง

อภิชิโตภิกขุ

อาจารย์ผู้ทำใบไม้ให้เป็นนกได้ ตามที่กล่าวไว้ในหน้า ๘๕ ภาพนี้เคยนำลงหนังสือพิมพ์เดลิเมล์ ฉบับ ๑๒ ต.ค. ๒๔๙๖ มีรายละเอียดในการสัมภาษณ์และถ่ายภาพ บางกอกไทม์ ฉบับ ๗ ต.ค. ๒๕๐๖ ได้นำรูปข้างบนและข่าวมาลงซ้ำอีก

หลังจากสัมภาษณ์อาจารย์อภิชิโตภิกขุแล้ว คณะบางกอกไทม์ได้ขอให้อาจารย์ฉลองแสดงการทำข้าวสารให้เป็นกุ้ง และได้นำรูปลงหนังสือ–พิมพ์ ทั้งตอนที่ข้าวสารเริ่มเป็นกุ้งไปครึ่งหนึ่ง และเป็นข้าวสารอีกครึ่งหนึ่งลอยอยู่ในน้ำด้วย

ทำให้กรรมที่มีกำลังน้อยรอเวลาให้ผล คนเราจึงมักจะเข้าใจผิดกันอยู่มากว่าทำดีแล้วก็ไม่ได้ดี ทำดีไม่มีคนเห็นก็ไม่เกิดผลอะไร **ความเชื่อที่ผิดอย่างนี้แหละ ที่มีกันมากและทำให้คนพยายามหาลาภยศ สรรเสริญ และสุขด้วยวิธีไม่เป็นธรรม** พากันปกปิดความชั่วความผิดของตน ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าชั่วหรือบาปก็ทำไปโดยการปิดบังให้รู้เฉพาะบางคน แล้วยังสอนหรือปราบปรามผู้อื่นที่ทำผิด มีบางรายที่กรรมยังให้ผลช้าไปจึงทำให้ผู้อื่นเข้าใจว่าทำชั่วก็ได้ผลดี หมดความเชื่อถือเรื่องกรรม ด้วยเหตุนี้แหละจึงทำให้คนประพฤติชั่วทั้งเด็กผู้ใหญ่ ขาดความเคารพต่อกฎหมาย ขาดความเคารพต่อผู้ใหญ่ บ้านเมืองจึงไม่สงบสุข และไม่เจริญก้าวหน้าเท่าที่ควรจะเป็นไปได้

ลองย้อนพิจารณาเรื่องผลกรรม หลังจากตายไปแล้วดูบ้าง เมื่อเราแน่ใจว่าวิญญาณเป็นธรรมชาติรู้ สามารถรู้เรื่องอะไรได้ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว ฉะนั้น วิญญาณของผู้ตายจึงรู้ว่าทุกข์ รู้ว่าสุขสบาย รู้ว่าลำบากหิวโหย รู้จักคนที่ยังอยู่สถานที่เคยอยู่เคยไปได้ ด้วยเหตุนี้เองกรรมจึงตามสนองหรือติดตัวไปได้ สมกับภาษิตที่ว่า "ทำกรรมใดเล่าเหมือนเงาตามตน แม้สร้างกุศลเหมือนกันแลนา" คือจะทำชั่วหรือทำดีก็ตอบสนองได้ตลอดไป น่าจะคิดปัญหาอีกว่าตายไปแล้วก็ไม่รู้เรื่อง ไม่ใช่ตัวเราจะไปทุกข์ร้อนอะไร? ข้อนี้ก็เป็นความเข้าใจที่ผิดอีก เพราะวิญญาณ

เป็นธรรมชาติรู้ ทุกคนต่างก็รักชีวิตของตนและไม่อยากตาย ความอยากมีชีวิตอยู่ของจิต และจิตเป็นพลังงานพิเศษ นี่แหละจึงมีพลังที่จะสร้างกายชั้นใน หรือเรียกว่ากายทิพย์ขึ้นได้ บางทีก็เรียกว่า "เจตภูต" จะเรียกให้ง่ายก็คือกายผีหรือกายเทวดา กายชั้นในนี้จะเป็นกายคนหรือกายผีก็ตาม ย่อมจะเป็นการรวมตัวของกลุ่มพลังงานตามหลักวิทยาศาสตร์ และกลุ่มพลังงานนี้ก็มองไม่เห็นด้วยตาเช่นเดียวกับพลังงานอื่นอีกมากมาย ในปัจจุบันนักวิทยาศาสตร์สร้างเครื่องมือวัดพลังจิตได้แล้ว และเห็นได้ชัดทั้งคนเป็นและคนตาย ดูรายละเอียดในฉบับยอดคน กายชั้นในก็เป็นสิ่งที่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่าแต่เห็นด้วยตาในคือพลังจิตได้ คนเรารักและเสียดายชีวิต และร่างกายของตนแม้พิการก็ไม่อยากตาย เมื่อตายไปแล้วมีกายชั้นในเป็นที่อยู่อาศัย ก็ยังรู้ว่าเป็นตนอยู่ รู้จักญาติ รู้จักสถานที่ และที่สำคัญก็คือรู้จักกายชั้นในทำนองเดียวกับกายของคนธรรมดา ด้วยเหตุนี้เองจึงต้องรับกรรมที่ทำไว้ ปัญหาอาจจะมีต่อไปว่าถึงแม้จะไปมีกายใหม่ รู้ว่าเป็นตนรับกรรมต่าง ๆ ได้ไม่นานก็ไปเกิดและกลายเป็นคนอื่นไป เรื่องนี้ก็เป็นการคิดผิด ๆ ไปอีก เมื่อจิตมีกายครองรับกรรมของตนเช่นนั้นก็จะกำหนดเอาเองว่า จะตายหรือจุติจากร่างนั้นต่อไปดังนี้ก็ไม่มีเหตุผล เพราะเมื่อรู้ว่าเป็นตนอยู่ก็ย่อมรักและเสียดายไม่คิดอยากจากไปอีก และกายชั้นในดังนั้นไม่ต้องมีอาหารหล่อเลี้ยงเหมือนคน ฉะนั้น จึงสามารถมีอายุอยู่ได้นานกว่าชีวิตคน

ธรรมดาหลายเท่า เรามีชีวิตเป็นคนธรรมดาเพียง ๖๐ ปีบ้าง ๘๐ ปีบ้าง ก็ยังอยากมีความสุข ต้องการอย่างโน้นอย่างนี้ เมื่อไปครองกายชั้นในก็มีความรู้ความอยากเช่นเดียวกัน จะคิดเอาเองว่าตายแล้วก็แล้วไปอย่างนั้นไม่ถูก เหตุปัจจัยที่จะให้เกิด ให้จุติมีอย่างสั้น ๆ ว่า "กรรม จึงชื่อว่าเป็นไร่นา วิญญาณชื่อว่าเป็นพืช ตัณหาชื่อว่าเป็นยางเหนียวในพืช[๓] ใจความว่า เมื่อมีเหตุปัจจัยครบทั้ง ๓ อย่างคือ มีกรรม มีวิญญาณและมีตัณหา (ความอยาก) ก็ย่อมจะต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่อีก

ด้วยเหตุผลตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จึงขอเน้นว่าจิตเป็นตัวการสำคัญที่จะควบคุมให้คนมีความเข้มแข็ง ซื่อตรง ขยันหมั่นเพียร มีศีลธรรมอันดี และเสียสละเพื่อตนเอง เสียสละเพื่อส่วนรวมหรือประเทศชาติ จะเป็นคอมมิวนิสต์ก็ตรงจิตนี่แหละ จะเอาชนะลัทธิคอมมิวนิสต์ก็ชนะได้ โดยการเปลี่ยนแปลงที่จิต ที่ความนึกคิด ฉะนั้น การจะสร้างความเจริญให้ก้าวหน้าแก่ตนเองก็ดี การพัฒนาประเทศให้มีความสุขสมบูรณ์ก้าวหน้าได้เร็ว ก็สำคัญที่จิตนี่เอง อำนาจจิตจึงมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อมนุษย์และประเทศชาติ แต่ยังมีความรู้ความเข้าใจที่จะนำเอามาใช้ประโยชน์กันน้อยมาก

---

(๓) *กรมการศาสนา,* พระไตรปิฎก ฉบับภาษาไทย *เล่ม ๓๑, หน้า ๓๕๘.*

ยังมีเรื่องสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่เข้าใจคลาดเคลื่อนกันอยู่มาก คือเรื่องคุณพระ หรืออำนาจคุณพระ ความจริงแล้วจะเป็นพระหรือคนธรรมดาก็มีส่วนประกอบอยู่สองอย่างเท่านั้น คือกายกับจิต ที่ให้เกิดอำนาจแปลก ๆ ขึ้นได้ก็เป็นเรื่องของจิตหรืออำนาจจิตนั่นเอง แต่ถ้าเป็นจิตที่ดีที่สะอาดประณีตก็มีกำลังหรืออำนาจสูงกว่าจิตธรรมดา คุณพระมีความเกี่ยวพันใกล้ชิดกับอำนาจจิต คือช่วยให้จิตมีสมาธิได้ง่ายและเร็วขึ้น คุณพระก็คือคุณความดีทางจิตที่เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวกล่อมเกลาจิตของคนให้เกิดความสงบสุข เกิดสมาธิหรือเกิดอำนาจจิตขึ้นได้ แต่ถ้าเป็นพุทธศาสนาก็ถือกันว่า คุณพระพุทธ คุณพระธรรม คุณพระสงฆ์ คุณบิดามารดา และครูอาจารย์ เป็นคุณพระทั้ง ๕ ขอยกความเห็นท่านผู้มีความรู้สูงคือ ท่านอาจารย์ พุทธทาสภิกขุ มากล่าวประกอบกันดังต่อไปนี้

"คุณพระ ตามความรู้สึกของข้าพเจ้านั้นคือ อำนาจธรรมชาติอันเร้นลับเกินกว่าที่จะเรียกว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไปเสียอีก———— คำคำนี้มีความหมายลึกและกว้างเช่นเดียวกับคำว่า "พระเจ้า" ซึ่งยากแก่การจะเอามาอธิบายด้วยคำพูดให้ถูกต้องและสมบูรณ์ คนจึงรู้จักสิ่งนี้น้อยเกินไป————————ปัญหาเหลืออยู่แต่เพียงว่า ใครจะทำให้ปรากฏออกมาได้หรือไม่เท่านั้นเอง "คุณพระ" เป็นสิ่งที่มีอยู่แล้ว

โดยตัวเอง ในตัวเอง ไม่ต้องมีใครมาสร้าง————คุณพระเป็นสิ่งที่อาจเข้าถึงได้ ๓ ระดับคือ ด้วยการกระทำที่ดีงามเป็นชีวิตประจำวัน ด้วยกำลังจิตที่อบรมถูกวิธี และด้วยกำลังปัญญาที่เป็นไปถึงที่สุด————สำหรับข้อที่บางคนถามว่า คุณพระจะช่วยจริงหรือไม่นั้น มันขึ้นอยู่กับข้อที่ว่า เรามีคุณพระที่แท้จริงหรือไม่มี? เราทำคุณพระให้ปรากฏออกมาจากธรรมชาติอันสูงสุดนั้นได้หรือไม่? ถ้ามีจริงได้จริง ก็ช่วยได้จริง————"(๔)

ใจความสำคัญที่กล่าวข้างบนนี้ก็คือ คุณพระเป็นคุณความดีที่เกิดขึ้นด้วยการทำความดีเป็นประจำวัน หรือการอบรมจิตฝึกจิตนั่นเอง ผู้เขียนมีความเห็นว่าการฝึกใช้อำนาจจิตเป็นวิธีที่เข้าถึงคุณพระ และรู้จักคุณพระได้แจ่มแจ้ง แต่ใช้เวลาน้อย คุณพระเป็นความดี เป็นคุณธรรมทางจิต ฉะนั้น เมื่อจิตเรายึดมั่นในคุณพระหรือเชื่อไว้บ้างก็ทำให้เกิดสมาธิง่ายขึ้น เร็วขึ้น เมื่อจิตมีสมาธิก็เกิดอำนาจ เกิดพลังพิเศษขึ้น อำนาจจิตที่เกิดขึ้นโดยอาศัยคุณพระสนับสนุนนี่แหละคือ "อำนาจคุณพระ" ความนิยมของคนจำนวนมากในประเทศไทยมักจะเรียกอำนาจจิตที่

---

(๔) *พุทธทาสอินทปัญโญ, "คุณพระ"* คุณพระและการพิสูจน์คุณพระ, กองอนุศาสนาจารย์กรมยุทธศึกษาทหารบก, พระนคร ; *โรงพิมพ์กรมยุทธศึกษาทหารบก, พ.ศ. ๒๕๑๑, หน้า ๑.*

เกิดขึ้น และทำให้สำเร็จประโยชน์ได้แปลก ๆ นั้นว่า "คุณพระ" เพราะอาศัยระลึกถึงคุณพระเป็นการเริ่มแรก ถ้าจะเรียกควบกันไปว่า อำนาจจิตอำนาจคุณพระ ก็น่าจะได้ แต่ขอให้เข้าใจไว้ว่า อำนาจคุณพระก็เป็นรูปหนึ่งของอำนาจจิต หรือพลังจิตนั่นเอง ผู้เขียนขอเสนอแนะว่าการฝึกจิต หรือยกระดับกำลังใจขึ้นนั้น วิธีอาศัยคุณพระเป็นวิธีที่ช่วยให้ได้ผลเร็วขึ้นมาก

๒. ข้อพิจารณาเกี่ยวกับการฝึกและการใช้อำนาจจิต

ยังมีผู้เข้าใจผิดพลาดอยู่อีกมากในเรื่องการฝึกจิตและการใช้อำนาจจิต อันเป็นเหตุให้ได้รับความเสียหายแก่ส่วนรวมหรือประเทศชาติเป็นอันมาก แต่ขาดการวิเคราะห์รอบคอบ จึงไม่ทราบผลเสียหายซึ่งกำลังทวีมากขึ้นทุกที จะขอยกตัวอย่างบางประการดังต่อไปนี้

ก. มีการใช้อำนาจจิต อำนาจคุณพระในการรักษาโรค ทำให้ประชาชนแตกตื่นไปดูและไปรักษากันมาก แต่ทำไม่ได้ผลจริงตามโฆษณา หรือตามที่เล่าลือกัน มีตัวอย่างมากมายในปัจจุ–บันและจะมีมากขึ้นต่อไปอีก ถ้าไม่มีการแก้ไข เฉพาะระหว่าง พ.ศ. ๒๕๐๐ ถึง ๒๕๑๐ ก็มีตัวอย่างครั้งสำคัญหลายครั้ง เช่น การรักษาคนตาบอดให้มองเห็นได้ที่วัดเกาะ พระนคร การรักษาโรคต่าง ๆ โดยกินน้ำพุที่ทำขึ้นจากคนเข้าทรงที่เขตราชบุรี ปลายเดือน ม.ค. ๒๕๐๐ การรักษาโรคโดยอาศัยอำนาจพระเจ้าจูงใจ

ให้เชื่อมั่นในพระเจ้าแล้วโรคจะหาย ในพระนครการรักษาคนหูหนวกให้หาย ที่วัดใจกลางพระนครการรักษาโรคต่าง ๆ ด้วยการขอน้ำในสระโกสินารา ส่วนในรายอื่น ๆ ในพระนครและต่างจังหวัดก็ยังมีอีกมาก และมีขึ้นเรื่อย ๆ ที่สำคัญก็คือการอาศัยการโฆษณาหลายแบบ เช่น นำเอารูปผู้ใหญ่ ชั้นรัฐมนตรีที่เข้าไปหาลงหนังสือพิมพ์ ให้มีการเล่าลือกันทั้งทางรถไฟ รถยนต์และเรือ ยกตัวอย่างผู้ที่หายโรคทันตาเห็น มีการใช้คนพวกเดียวกันเข้ามารักษาและหายได้เร็ว เอาตัวคนที่ว่ารักษาหายมาแสดงตัวหน้าประชาชน มีบุคคลสำคัญด้านตำรวจ ทหารและพลเรือนหรือพระเป็นกรรมการเก็บเงินบำรุง และเงินค่ายาที่ปลุกเสก มีหนังสือพิมพ์และวิทยุเป็นเครื่องกระจายข่าว ฉะนั้น แต่ละรายที่ยกตัวอย่างข้างต้น จึงมีประชาชนทั้งในพระนคร และต่างจังหวัดไกล ๆ เดินทางมาดูและมารักษากันมากมาย บางรายก็ดำเนินการอยู่ได้ถึงสองสามเดือน เพราะประชาชนไปหามากต้องแย่งกันเข้าไป บางรายยังไม่หายก็นัดวันมารักษาซ้ำอีก ครั้นส่วนมากรักษาไม่ได้ผล หาวิธีปกปิดไม่ไหวแล้วก็เลิกรักษา หาโอกาสต่อไปอีก ผู้เดือดร้อนหลายหมื่นคนที่พาคนไข้มารักษาแล้วไม่ได้ผล หรือมาตอนเขาเลิกกันแล้ว ผลที่เลวร้ายก็คือ ทำให้ประชาชนจำนวนมากมายขาดความเลื่อมใสทางศาสนา หันเหไปเห็นจริงตามที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์โฆษณาว่า ศาสนาเป็นเครื่องหลอกลวงคนโง่ ทั้งพยายามยกตัวอย่างเรื่องราวต่าง ๆ ในปัจจุบัน

สนับสนุนด้วย

ข. ผู้ที่มีความรู้ดี ผู้มีอำนาจหน้าที่สำคัญจำนวนมากไม่เชื่ออำนาจจิตอำนาจคุณพระ แม้แต่ขีดความสามารถของอำนาจจิตขั้นต้นที่กล่าวมาแล้วในบทที่ ๑ ก็ไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ จึงมักจะแสดงความคิดเห็นไปในทางคัดค้าน ทำให้ผู้มีความรู้น้อยกว่าและผู้ที่เคยเคารพยำเกรงอยู่มากพลอยเห็นผิดตามไปด้วย ผู้ที่มีอำนาจจิตดีกว่าผู้เขียนหลายท่านนั้น เมื่อได้แสดงผลทางอำนาจจิต อำนาจคุณพระให้ที่ประชุมดู กลับถูกวิจารณ์ไปว่า เป็นการเล่นกลหรือมีการปกปิดให้เข้าใจผิดไป ไม่ใช่ทำได้จริง

ค. ผู้ที่มีความเลื่อมใสในศาสนาเชื่อเรื่องอำนาจจิตอำนาจคุณพระ ได้พยายามฝึกจิตค้นหาความรู้ และใช้อำนาจจิตด้วยวิธีต่าง ๆ แต่ทำไม่ได้ผลดี เพราะขาดหลักวิชาที่ถูกต้อง ขาดครูที่มีความสามารถดี จึงทำได้ผลบ้าง ไม่ได้ผลบ้าง ทำให้ลดความเชื่อถือที่มั่นคง ทั้งผู้ใช้อำนาจจิตและผู้รู้เห็น การแพร่ข่าวความล้มเหลวในการใช้อำนาจจิต อำนาจคุณพระ เช่น ข่าวของผู้ที่เคยทดลองฟันไม่เข้า เมื่อมาแสดงให้ที่ประชุมดูก็ฟันเข้า ผู้ที่อ้างว่ามีพระดีเอาแขวนคอเป็ดไก่ ทดลองยิงก็ไม่อาจคุ้มครองอันตรายได้จริง การทดลองรักษาโรคกับทดลองอย่างอื่น ๆ ได้ผลบ้าง ไม่ได้ผลบ้าง ไม่มีการชี้แจงให้เข้าใจเป็นหลักวิชาที่ถูกต้องว่าเป็นเพราะอะไร เมื่อคนส่วนมากได้รู้หรือเห็นการทดลองที่ล้มเหลวทั้งทางวิทยุ ทางหนังสือพิมพ์ และทางโทรทัศน์ เป็น

การยืนยันหลายครั้ง ก็ย่อมมีจิตใจโน้มเอียงไปว่า เป็นเรื่องทำไม่ได้จริง เป็นผลกระทบกระเทือนไปถึงศาสนาที่มีเรื่องแปลก ๆ นั้นด้วย ที่จริงมีกฎเกณฑ์ที่แน่นอนเป็นวิทยาศาสตร์ แต่การเผยแพร่ที่ถูกต้องสมบูรณ์ยังไม่ได้จัดทำขึ้น

ลองใช้ความพิจารณาวิเคราะห์ให้ลึกซึ้งลงไปอีกว่า เมื่อ ๔๐ ปีก่อนฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้แผ่อำนาจไปได้เพียงเล็กน้อย แต่ขณะนี้แผ่ขยายไปหลายสิบเท่า ทั้งนี้ฝ่ายโลกเสรีมีกำลังพลน้อยกว่าหรือ? ทางฝ่ายโลกเสรีมีอาวุธยุทโธปกรณ์ด้อยกว่าหรือ? เปล่าเลยทางฝ่ายโลกเสรีมีกำลังพลสูงกว่า และมีอาวุธยุทโธปกรณ์มากกว่าทั้งในด้านปริมาณ และคุณภาพ ถ้าเช่นนั้นเหตุใดคอมมิวนิสต์จึงแผ่ขยายได้มากมายในห้วงระยะ ๔๐ ปี? ซึ่งสาเหตุสำคัญก็คงเหลืออีกเพียงอย่างเดียวคือ ฝ่ายคอมมิวนิสต์**มีความสามารถในการปฏิบัติการทางจิตวิทยาได้ดีกว่า** ทั้ง ๆ ที่เขานำสิ่งที่ไม่เป็นความจริงมาใช้โฆษณาปะปนอยู่มาก ผู้ก่อการร้ายและกองโจรปฏิบัติการโดยไม่ลดละ ทั้ง ๆ ที่ต้องลำบากกรากกรำอดอยากอยู่ในป่าเขา และอยู่ในบริเวณที่กันดารเป็นเวลายาวนาน กำลังน้อยกว่าและอาวุธด้อยกว่าฝ่ายโลกเสรี แต่ไม่ยอมท้อถอยย่อมแสดงถึงการดำเนินการทางด้านจิตใจกระทำได้ผลดี ซึ่งจากข่าวสารของทางราชการและอาจารย์ทางจิตได้พบเห็นพวกเวียตกง ซึ่งเป็นฝ่ายคอมมิวนิสต์ในประเทศญวน มีความเข้มแข็งด้านจิตใจมาก จำนวนคนและอาวุธด้อยกว่ามากกับการกินอยู่

อดอยาก มีข้าวเป็นอาหารจำเป็น ส่วนกับข้าวก็อาศัยเกลือเป็นหลัก มีหลายหน่วยที่ต้องกินข้าวต้มกับเกลือ นาน ๆ จึงจะมีของเค็มหรือของสดกิน แต่ส่วนมากเต็มใจอดทนได้ ลองแอบให้อาหารดีไปกิน กลับได้รับคำตอบว่า เพื่อนและนายของเขาอีกหลายคน และโฮจิมินห์ก็กินอดอยากอย่างนี้ เขาเองจึงไม่ต้องการอาหารพิเศษไปกว่าผู้อื่น ควรวิเคราะห์ออกเป็นบทเรียนว่า ตัวอย่างเป็นสิ่งสำคัญมากในการสร้างสรรค์นิสัยคน และตัวอย่างที่ดีของหัวหน้าชั้นสูงซึ่งใช้อำนาจจิตข่มให้อดทน**รักษาสัจจะที่จะทำหรือประพฤติสิ่งที่ดีได้เป็นประจำ** ในระยะยาวนาน ย่อมดึงดูดให้คนส่วนมากเอาอย่าง และคนส่วนมากเอาอย่างในทางที่ดีเป็นปัจจัยเครื่องบังคับจิตใจให้คนส่วนรวมเอาอย่างในทางที่ดีด้วย จะมีวิธีการสร้างขวัญและกำลังใจในทางดีนี้อย่างไร? จะได้กล่าวในบทต่อไป

ความเจริญรุดหน้าทางด้านวัตถุ ทำให้คนชั้นปัญญาชนจำนวนมากที่มีตำแหน่งหน้าที่สำคัญ **ขาดความเชื่อถือทางศาสนาอย่างจริงใจ** เรื่องนี้จะเห็นได้ชัดจากการแสดงออกมาหรือการบรรยายในที่ประชุมชน บรรยายทางวิทยุและโทรทัศน์ ตลอดจนการเขียนเอกสารต่าง ๆ สิ่งที่ทำได้จริงในขอบเขตของจิต ที่ปรากฏในศาสนาก็ไม่เชื่อถือว่าทำได้จริง ยิ่งกว่านั้นยังใช้ปัญญาด้านอื่นมาอธิบายเปรียบเทียบให้ผิดเพี้ยน หรือขัดแย้งกับหลักฐาน

ในศาสนาหลายประการ เช่น ตอนพระพุทธเจ้าเกิดในประวัติว่าเดินได้ ๗ ก้าว และพูดได้ ท่านผู้รู้อธิบายว่าเป็นการเปรียบเทียบ ไม่ใช่จริง คือเปรียบกับพระพุทธเจ้าเผยแพร่ศาสนาไปได้ ๗ เมืองใหญ่ ในพระไตรปิฎกว่า ในวันตรัสรู้มีมารมาผจญ พระพุทธเจ้าเอาชนะได้ด้วยวิธีอดทนนิ่งอยู่พวกมารจึงพ่ายแพ้ไป ผู้รู้สมัยใหม่อธิบายว่า จะมียักษ์มีมารที่ไหนกัน? เป็นเพียงการเปรียบเทียบกับจิตใจที่ท้อถอยอยากจะเลิกบำเพ็ญเพียรกลับไปอยู่ในพระราชวังตามเดิม นั่นแหละคือมาร ฟังดูก็น่าเชื่อและหลงเชื่อกันไปมากมายแล้ว ทั้งนี้ก็เป็นด้วยรู้ไม่ตลอด ในพระไตรปิฎกท่านให้ความหมายไว้แน่นอนว่า ยักษ์ มาร หรือผี คืออะไร จะให้เห็นด้วยตาเหมือนยักษ์วัดแจ้งก็ไม่ตรงกับศาสนา วิเคราะห์โดยรอบคอบแล้วจะเห็นได้ว่า การพยายามเปรียบเทียบให้เกิดความขัดแย้งแตกต่างออกไปนั้น มีผลเสียหายอย่างใหญ่หลวง เพราะทำให้คนเข้าใจไปว่า คำสอนในพระพุทธศาสนานี้ไม่ได้กล่าวไว้ตามความจริง ต้องตีปัญหาเอาใหม่จึงจะได้รู้ความจริง เลยกลายเป็นการสนับสนุนฝ่ายคอมมิวนิสต์ดังกล่าวมาแล้ว และยังเป็นการทำให้ศาสนาเสื่อมเข้าอยู่ในหัวข้อที่ทำให้ศาสนาเสื่อม คือไม่ศึกษาโดยเคารพ ไม่พิจารณาเนื้อความโดยเคารพ การแปลความให้คลาดเคลื่อนไปเช่นนั้น ทำไปตามความคิดเห็นของตนอันมีความไม่เชื่อถือ ความไม่เคารพ ไม่รอบคอบเป็นมูลเหตุ ไม่มีเหตุผลและหลักฐานยืนยัน ซึ่งเมื่อเอาเรื่องอื่นที่แปลกพิสดาร

หลายอย่างในศาสนามาตีความ ก็จะหาทางเปรียบเทียบไม่ได้โดยตลอด แต่ถ้ามีความศรัทธาเชื่อถือว่า คำสอนในศาสนาเป็นความจริงแล้วไต่สวนค้นคว้าให้ทั่วถึง ก็จะพบว่า มีเหตุผลสอดคล้องต้องกันว่าเป็นจริงตามคำสอน ตัวอย่างง่าย ๆ ก็คือ หลักฐานในศาสนามียืนยันเรื่องจิตเรื่องวิญญาณว่ามีจริง เป็นกำลังงานพิเศษเป็นธรรมชาติรู้ ไม่ตายไปพร้อมกับกาย วิญญาณที่ยังอยู่จำแนกตามกรรม ตามการเสวยอารมณ์ เป็นผี เป็นเทวดา เป็นยักษ์ เป็นมาร เป็นเปรต เป็นพรหม ฯลฯ และมีความสัมพันธ์กับคนได้ในบางโอกาส มีวิธีพิสูจน์ทดลองได้

นอกจากจะพูดขัดแย้งอำนาจจิต อำนาจคุณพระ ยังหาว่าคนที่เชื่อเป็นพวกงมงาย ยิ่งไปกว่านั้นยังขัดแย้งและเสียดสีด้วยการเขียนลงหนังสือ พูดทางวิทยุและโทรทัศน์ บางคนยังไม่ถึงใจ ยังติดป้ายไว้ว่า "อย่าเชื่อน้ำมนตร์ อย่าเชื่อยาหม้อ" ผู้เขียนเก็บหลักฐานเหล่านี้ไว้ดูหลายอย่าง ไม่อยากจะเอ่ยชื่อจะเป็นการเสียมารยาท ขอแปลกใจที่เขาทำให้คนพลอยหลงเชื่อเพื่อรักษาผลประโยชน์ตนได้สำเร็จโดยขาดความแนบเนียนเหมือนฝรั่ง? ฝรั่งที่เขาเจริญทางวัตถุมาก ๆ เขาก็ต้องอาศัยอำนาจจิต อำนาจสมาธิ เขาจึงเจริญได้เร็ว ตรงตามคำของหลวงวิจิตรในหนังสือมหัศจรรย์ทางจิต ที่ว่าประเทศที่เจริญก้าวหน้าทางวิทยาการมากเขายิ่งค้นคว้าเรื่องความมหัศจรรย์ทางจิตมากขึ้น ซึ่งควรจะเติมต่อไป

ว่า ค้นคว้าแล้วเขายังใช้ให้เกิดประโยชน์แก่บุคคลหรือประเทศชาติด้วย นอกจากอังกฤษ เยอรมัน จะแปลพระไตรปิฎกเสร็จก่อนไทย และชาวยุโรปอเมริกามาค้นคว้าเรื่องจิต ค้นคว้าการรักษาโรคแผนโบราณ และยาในไทย อินเดีย จีน และธิเบต ลงมือศึกษาจริงจังหลายปีจนเขียนตำราต่าง ๆ ไว้มากแล้ว เขายังมีการวิจัยอำนาจจิต และนำไปใช้อย่างจริงจัง แต่บางอย่างปกปิดไม่เปิดเผย เวลานี้ฝรั่งเริ่มหลั่งไหลมาศึกษาในประเทศไทยที่มาบวชก็มาก เขาปรารถนาทำได้มากกว่าการเรียนรู้ ศิษย์ชาวอเมริกาของผู้เขียนเขาบอกว่า เขาเรียนรู้มามาก อยากจะเรียนปฏิบัติคือทำให้ได้เองมากกว่า ปัจจุบันนี้ฝรั่งไปศึกษาในต่างจังหวัดกันมาก รู้ว่าอาจารย์ที่ไหนดีจะไกลเท่าใดก็ไป ในปี ๒๕๑๑ ผู้เขียนไปเยี่ยมท่านอาจารย์พุทธทาส ที่ไชยา จังหวัดสุราษฎร์ ก็พบฝรั่งทั้งหญิงและชายไปศึกษาอยู่กับท่าน ที่วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ก็มีฝรั่งไปศึกษา ที่ไปบวชเรียนอยู่ด้วยก็มียังอีกหลายวัดที่ฝรั่งไปศึกษาชั่วคราวบ้าง บวชอยู่บ้าง เขาเริ่มจะหาทางเข้าไปหาอาจารย์ในป่าลึก ๆ อีก ฝรั่งที่มาค้นคว้าส่วนมากมีความรู้สูงเป็นขั้นปริญญากันหลายคน

ที่ว่าฝรั่งเขาทำแนบเนียนคือ เรื่องการนำเอาอำนาจจิตไปใช้ในสาขาวิชาต่าง ๆ เขาไม่เปิดเผย วิชาการต่าง ๆ ที่ต่างชาติไปเรียนเขาจะยกเว้นไม่ให้เรียนไว้หลายอย่าง เรื่องสำคัญที่ไม่

ได้เรียนนี้มีการวิจัยเกี่ยวกับจิต และการนำไปใช้รวมอยู่ด้วย ซึ่งเป็นความจริงที่แน่นอนเหลือเกินว่า ที่เยอรมัน รัสเซีย และอเมริกามีการใช้อำนาจจิตประกอบกับวิชาการสมัยใหม่ ข่ายการรับส่งทางกระแสจิตและสิ่งบอกเหตุอย่างอื่น ได้ยืนยันกันว่ามีผู้ได้สมาธิขั้นสูงอยู่ในประเทศเหล่านั้น และยังมีในประเทศอื่น ๆ อีก

สรุปความว่าบางประเทศรวมทั้งประเทศเรา มีผู้ที่ได้สมาธิขั้นต้นถึงขั้นสูง และใช้ประโยชน์ได้ดีจำนวนมาก แต่คนส่วนมากยังมองข้ามไปไม่สนับสนุน หรือส่งเสริมให้เกิดประโยชน์

แพร่หลาย แต่ตรงกันข้ามท่านผู้ศึกษาทางวัตถุมามาก อาศัยความรู้ด้านเดียวของตนขัดแย้งกีดกันดังกล่าวมาแล้ว จึงทำให้คนส่วนใหญ่เกิดความลังเลใจ ไม่เชื่อเรื่องอำนาจจิต อำนาจคุณพระ ไม่เชื่อว่าคนทั่ว ๆ ไปจะฝึกใช้อำนาจจิต อำนาจคุณพระเพื่อให้เกิดประโยชน์ได้ในระยะเวลาสั้น ๆ เรื่องนี้ก็เป็นเหตุสำคัญให้คนลังเลใจไม่เชื่อทางศาสนาเป็นช่องทางให้คอมมิวนิสต์แทรกแซงได้ง่าย ยิ่งกว่านั้นยังเป็นเหตุปัจจัยให้ประเทศชาติ เจริญก้าวหน้าได้ช้า บางประเทศถึงกับเกิดยุคเข็ญเดือดร้อนกันทั้งประเทศเป็นเวลาหลายปี ซึ่งผู้เขียนจะได้เสนอแนะเหตุผลพร้อมด้วยวิธีแก้ไขในบทต่อไป ขอเน้นว่าในประวัติศาสตร์และผลที่ปรากฏในปัจจุบันมีตัวอย่างมากมายที่ชี้ให้เห็นชัดว่า ในสมัยใด

ประเทศชาติสนใจในทางเรื่องจิต และนำอำนาจจิตมาใช้ให้เกิดประโยชน์ สมัยนั้นประเทศชาติก็จะเจริญก้าวหน้าได้เร็ว แต่สมัยใดที่ประเทศชาติหลงละเมอเพลินด้านวัตถุมาก ไม่เอาใจใส่เรื่องศาสนาเรื่องจิต ขาดความสนใจเรื่องการฝึกจิต การแก้ไขควบคุมจิต สมัยนั้นก็จะเจริญก้าวหน้าได้ยากโดยเฉพาะอย่างยิ่งชนชั้นหัวหน้าหน่วยงานระดับต่าง ๆ เป็นปัจจัยสำคัญยิ่ง ดูตัวอย่างได้จากจีน อินเดีย เยอรมัน อเมริกา รัสเซีย พม่า และประเทศอื่น ๆ แต่ละสมัยจึงจะเข้าใจได้ดีถ้ามีความรอบคอบพอ

หลักในการเชื่อก่อนจะเชื่ออะไรนั้นควรอาศัยหลักที่นักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายได้ยอมรับนับถือทั่วไปนั่นเอง ซึ่งเป็นหลักที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้เรียกว่า "กาลามสูตร" ทรงวางไว้เป็นแนวทาง ๑๐ ประการ ความว่าก่อนที่จะตกลงปลงใจยึดมั่นในความจริง หรือก่อนเชื่อสิ่งใดก็จะต้องถือหลักไว้ในใจดังนี้คือ

๑. อย่าได้ถือโดยฟังตามกันมา (ฟังเขามายังเชื่อไม่ได้)

๒. อย่าได้ถือโดยลำดับสืบกันมา (คนก่อน ๆ พูดหรือทำต่อ ๆ กันมา ก็ยังไม่ควรเชื่อว่าถูกว่าจริง)

๓. อย่าได้ถือโดยความตื่นเต้นว่าได้ยินว่าอย่างนั้น (เข้าทำนองกระต่ายตื่นตูม)

๔. อย่าได้ถือโดยการอ้างตำรา (มีในตำราก็ยังเชื่อไม่ได้ว่าถูกว่าจริง)

๕. อย่าได้ถือโดยนึกเดาเอา (ยังไม่เข้าใจดี จะเดาเอาก็ยังเชื่อไม่ได้ว่าถูกว่าจริง)

๖. อย่าได้ถือโดยคาดคะเน (ยังไม่เข้าใจดี จะคาดคะเนเอาก็ยังเชื่อไม่ได้ ว่าถูกว่าจริง)

๗. อย่าได้ถือโดยตรึกตรองตามอาการ (การตรึกตรองเอาตามลักษณะอาการจะเชื่อว่าถูกว่าจริงไม่ได้)

๘. อย่าได้ถือโดยชอบใจว่าต้องกับลัทธิของตน (ตรงกับข้อปฏิบัติที่ตนเคยทำมาจะเชื่อว่าถูกว่าจริงยังไม่ได้)

๙. อย่าได้ถือโดยเชื่อว่าผู้พูดสมควรจะเชื่อได้ (ถึงแม้ว่าผู้ที่พูดที่เขียนจะเป็นบุคคลที่ควรเชื่อถือได้ ข้อความนั้น ๆ ก็ยังเชื่อไม่ได้ว่าถูกว่าจริง)

๑๐. อย่าได้ถือโดยนับถือว่า เป็นครูของเราพูดหรือเขียน

ความสรุปของกาลามสูตรพระพุทธองค์ทรงกล่าวว่า "เมื่อใดท่านรู้ตัวเองว่าอารมณ์เหล่านี้เป็นกุศล ไม่มีโทษ เป็นไปเพื่อประโยชน์ และปฏิบัติได้ผลจริง เมื่อนั้นก็ควรเชื่อสิ่งนั้น" รวมความว่าก่อนที่จะตกลงปลงใจเชื่อในสิ่งใดสิ่งหนึ่งต้องพิสูจน์และทดลองให้เห็นจริงหรือพิจารณาเข้าใจอย่างแน่ชัดแล้วว่าดีไม่มีโทษ ทั้งยังมีประโยชน์ปฏิบัติดูก็ได้ผลจึงจะยอมเชื่อ

ท่านยังไม่เชื่อวิทยาศาสตร์ทางใจก็ควรพิจารณาหลักการให้ดีเสียก่อนแล้วลองปฏิบัติดู เมื่อไม่สำเร็จก็ซักถามรายละเอียดแล้วขอเรียนวิธีทำให้ทำได้จริงจากท่านผู้รู้.

ลักษณะของความจริง

๑. ความจริงย่อมไม่ขัดกัน
๒. ต้องพิสูจน์ให้ลงเอยกันได้
๓. ต้องเป็นไปอย่างใดอย่างหนึ่ง
โดยแน่นอน
๔. ต้องมีเหตุผลเพียงพอ

วิธีทำให้คนเลื่อมใส

การทำให้คนเลื่อมใส คือ ทำให้เคารพเชื่อถือ เห็นชอบด้วยมีหลายหมวด จะนำมากล่าว ๓ หมวด คือ สังคหวัตถุ ๔ ธรรม เป็นที่ตั้งแห่งความเลื่อมใส และปมาณ ๔

ปมาณ ๔ เครื่องทำให้คนเลื่อมใส ๔ อย่าง

๑. รูป หมายถึงร่างกาย กิริยามารยาท การแต่งกาย ท่าทาง ความยิ้มแย้มแจ่มใส ความอ่อนน้อม (ส่วนที่เห็นด้วยตาที่เกี่ยวกับกาย ให้แสดงออกด้วยอาการน่ารัก น่าชม และยิ้มแย้มอยู่เสมอ)

๒. เสียงพูดจาออกเสียงต่าง ๆ (เกี่ยวกับ วาจา การพูดการออกเสียงเวลาดีใจตกใจการร้องเพลงฯ) ให้น่าฟัง อ่อนหวานสุภาพ

๓. ศิลปวิชา มีวิชาความรู้ดี มีศิลปะ คือรู้กลเม็ด ให้คนชอบใจ

๔. เคร่งครัดในคุณธรรมอันดี คือมีศีลธรรมที่ดี ประจำตัว (เกี่ยวกับจิต) เช่น เมตตาเสียสละ

บทที่ 4
เปิดเผยวิธีใช้อำนาจจิต

วิธีฝึกที่ดีนั้นควรฝึกทั้งการใช้อำนาจจิต และฝึกสมาธิไปพร้อม ๆ กัน เพราะวิชาที่เกี่ยวโยงกันทั้ง 2 อย่างนี้สามารถช่วยสนับสนุนกันโดยตรงตลอดเวลา ตัวอย่างเช่น เมื่อเราเบื่อหน่ายหรือตกใจ กลัว หรือจิตฟุ้งซ่านในเวลาฝึกสมาธิ เราก็ต้องใช้อำนาจจิตมาควบคุมไว้ หรือเมื่อจิตเป็นสมาธิก็จะมีอำนาจจิตอยู่ในตัวซึ่งจะช่วยควบคุมให้สมาธิก้าวหน้ายิ่งขึ้น

ข้าพเจ้าได้สอนวิธีใช้อำนาจจิตขั้นต้นมาแล้วมากกว่า ๑,๐๐๐ คน ตามความชำนาญที่มีอยู่ ปรากฏว่า **การสอนใช้เวลาประมาณ ๓๐ นาที ถึง ๒ ชั่วโมงต่อวิชา** แล้วแต่ความสามารถของผู้รับการสอน วิชาเหล่านี้ผู้รับการสอนสามารถทดลองได้เองโดยไม่มีอันตราย โดยให้ใช้มีดฟันหรือแทงที่แขน หว่านทรายเข้าตา เดินหรือนอนกลิ้งบนกองกระจกแตกด้วยเท้าเปล่าและไม่สวมเสื้อ ใช้มือกอบโซ่ที่เผาไฟจนร้อนแดงขึ้นได้ เอามือล้วงลงในน้ำมันที่เดือด และตักน้ำมันที่กำลังเดือดใส่ปาก นอกจากนี้ยังสามารถใช้อำนาจจิตขั้นต้นในการรักษาโรค ไล่ผีปีศาจสะกดจิต และควบคุมจิตเพื่อให้เกิดความสุขหรือความสามารถพิเศษต่าง ๆ

อำนาจจิตขั้นกลางและขั้นสูงสามารถใช้เช่นเดียวกับเรื่องอัศจรรย์หรือปาฏิหาริย์ในคัมภีร์ของศาสนาต่าง ๆ เมื่อเราเข้าถึงสมาธิขั้นสูงก็จะมีอำนาจจิตขั้นสูง และสามารถเริ่มต้นทำจิตให้บริสุทธิ์เพื่อความสุขชั้นยอดเยี่ยม (นิพพาน)

ท่านควรจะฝึกการใช้อำนาจจิตขั้นต้น ๓ ขั้นเสียก่อนอย่างน้อยขั้นละ ๒ วิชา เพื่อให้อำนาจจิตที่น่าอัศจรรย์นั้น กระตุ้นเตือนให้ท่านเรียนใช้อำนาจจิตขั้นต่อไป ทั้งนี้เพราะการใช้อำนาจจิตขั้นต้นฝึกได้เร็ว และเห็นผลทันใจ ก่อให้เกิดกำลังใจที่จะฝึกขั้นต่อไปอีก เมื่อฝึกใช้อำนาจจิตขั้นต้นสำเร็จทั้ง ๓ ขั้นแล้ว ก็ย่อมเป็นเครื่องกระตุ้นเตือนให้อยากใช้อำนาจจิตขั้นสูงต่อไปอีก จึงเป็นเหตุให้เต็มใจตั้งใจที่จะฝึกจิต หรือฝึกสมาธิเพื่อให้สามารถใช้อำนาจจิตขั้นกลางและขั้นสูงต่อ ๆ ไป ขณะเดียวกันก็จะพยายามขัดเกลาจิตใจให้สะอาด ประพฤติตนดีด้วยความหวังที่จะก้าวหน้าทางจิตต่อไป

มีคนจำนวนมากที่ตั้งใจฝึกจิตหรือฝึกสมาธิแล้วก็บ่นว่าฝึกตั้งนานไม่เห็นได้อะไรเลยเลิกฝึก ความจริงนั้นจะให้เห็นว่าได้อะไร ก็ต้องทดลองใช้อำนาจจิตดูจึงจะเกิดผลเกิดประโยชน์ขึ้นและอยากได้อะไรก็ใช้อำนาจจิตช่วยให้ได้มาตามประสงค์

เวลานี้มีหนังสือหลายเล่มที่สอนเรื่องอำนาจจิตผิดทาง และผู้เขียนก็สอนให้โดยตรงไม่ได้ ถ้าขืนปฏิบัติตามวิธีนั้นก็อาจเป็น

อันตรายทางจิตใจและร่างกาย **ข้าพเจ้าจะให้หลักการสำคัญ ๓ ประการ** ดังต่อไปนี้ :–

๑. จะต้องมีสมาธิก่อน จึงจะเกิดอำนาจจิตได้

๒. การฝึกสมาธิที่ถูกทาง **จะต้องกำหนดที่ตั้งจิตไว้โดยแน่นอน** รู้ว่าปรากฏการณ์หรือนิมิตอะไรบ้าง ซึ่งอาจเกิดขึ้นในขั้นต่าง ๆ ของสมาธิ และจะปฏิบัติต่อนิมิตนั้นอย่างไร นอกจากนั้นต้องทราบวิธีแก้ข้อบกพร่องต่าง ๆ ในสมาธิแต่ละขั้น

๓. การใช้อำนาจจิต จะต้องรู้วิธีการ ๓ อย่างคือ ทำสมาธิเพื่อรวมอำนาจจิต, ส่งอำนาจจิตออกไป และ ตรวจสอบอำนาจจิตว่าเพียงพอกับเรื่องนั้นแล้วหรือยัง

ใช้หลักสำคัญทั้ง ๓ ประการข้างบนนี้ และมีครูที่สามารถช่วยแก้ไขการปฏิบัตินับว่า เป็นทางลัดในการใช้อำนาจจิต

วิธีฝึกใช้อำนาจจิต

ผู้เขียนได้ศึกษาหนังสือหลายเล่มของประเทศต่าง ๆ ได้ฝึกจิต และพยายามเชื่อมโยงเข้ากับวิทยาศาสตร์ทั่วไป ขณะนี้ข้าพเจ้าคิดว่า ได้พบทางที่เหมาะในการศึกษาเรื่องจิตใจ ทางในการศึกษานี้**ผู้อื่นสามารถเรียนใช้อำนาจจิตโดยตรงได้ในเวลาอันสั้นไม่ว่าหญิงหรือชาย** ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรักที่จะเรียกว่า **"วิทยาศาสตร์ทางใจ"**

สมาธิเป็นกุญแจสำคัญที่สุดในการใช้อำนาจจิต การฝึกให้ใช้อำนาจจิตมีหลักใหญ่อยู่ ๓ ประการ คือ

๑. วิธีรวมอำนาจจิต (ทำสมาธิ)

๒. วิธีส่งอำนาจจิตออกไป

๓. วิธีตรวจสอบอำนาจจิตที่ส่งออกไปว่า มีพอที่จะใช้การได้แล้วหรือยัง

สมาธิอาจแบ่งออกได้เป็น ๓ ขั้น คือ

๑. สมาธิขั้นต้น (ทำให้เกิดอำนาจจิตขั้นต้น)

๒. สมาธิขั้นกลาง (ทำให้เกิดอำนาจจิตขั้นกลาง)

๓. สมาธิขั้นสูง (ทำให้เกิดอำนาจจิตขั้นสูง)

สมาธิขั้นสูง มักจะเรียกว่า **"ฌาน" ฌานมี ๔ ขั้น คือ ฌานที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ และฌานที่ ๔**

ขั้นตอนในการฝึกใช้อำนาจจิตขั้นต้น มีดังนี้ :-

ขั้นที่ ๑

ให้เรียนวิธีรวมอำนาจจิต และวิธีส่งอำนาจจิตไปยังบริเวณเล็ก ๆ ในร่างกาย เมื่อได้ตรวจสอบว่าอำนาจจิตได้ส่งไปเพียงพอแล้ว ผู้เรียนสามารถใช้มีดคม ๆ ฟันแทงร่างกายส่วนนั้นหรือส่วนอื่นก็ฟันหรือแทงไม่เข้า ตัวอย่างอื่นในการทดลองอำนาจจิต

ขั้นนี้มีการส่งอำนาจจิตไปยังตาทั้งสองข้างแล้ว หว่านทรายเข้าตา ทรายจะไม่เข้าตา ตัวอย่างที่สาม คือ การส่งอำนาจจิตไปทั่วร่างกายแล้วทดลองด้วยการล้มตัวลงทับบนกองกระจกแตก และกลิ้งตัวทับไปมาโดยไม่มีอะไรปกปิดร่างกายท่อนบน

ขั้นที่ ๒

สอนให้ส่งอำนาจจิตไปยังที่อื่นนอกร่างกายของตน เป็นต้นว่าส่งอำนาจจิตไปยังโซ่ใหญ่ที่เผาจนร้อนแดง เพื่อทำให้หมดพิษร้อน แล้วใช้มือจับยกโซ่นั้นขึ้นได้ในขณะที่โซ่ยังร้อนแดงอยู่ ในทำนองเดียวกันนี้สามารถส่งอำนาจจิตไปยังถ่านที่ติดไฟอยู่ ทำให้คนเดินเท้าเปล่าไปบนถ่านติดไฟนั้นได้ ผู้ที่ไม่มีความรู้เรื่องอำนาจจิตก็สามารถจับโซ่แดงและเดินลุยไฟไปได้ เมื่อได้มีการส่งอำนาจจิตลงไปเพียงพอแล้ว ตัวอย่างอื่น คือการส่งอำนาจจิตไปยังน้ำมันเดือดเพื่อดับพิษร้อน หลังจากได้ทดสอบอำนาจจิตที่ส่งไปแล้ว ใคร ๆ ก็สามารถเอามือจุ่มลงในน้ำมันเดือด และตักใส่ปากในขณะที่น้ำมันกำลังเดือดอยู่

ขั้นที่ ๓

สอนวิธีส่งอำนาจจิตออกไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ ตามที่จะปรารถนาเช่น วิธีรักษาโรคต่าง ๆ วิธีสะกดจิตและ

วิธีใช้จิตในเรื่องอื่นตามที่ตนจะปรารถนา จะใช้ช่วยความจำ ช่วยในการทำงานหรือใช้แก้ปัญหาชีวิตประจำวันก็ได้ โรคบางอย่างสามารถรักษาด้วยอำนาจจิตได้ชั่วเวลาเล็กน้อย ตัวอย่างเช่น แขนหักรักษาให้ใช้ทำงานได้เลยโดยไม่เจ็บปวดภายในเวลา ๓๐ นาที ทีแรกข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้จึงได้ไปดูและเรียนวิธีรักษากระดูกหัก เวลานี้ผู้เขียนได้เคยรักษาคนกระดูกหักมาแล้วหลายราย และได้สอนให้ผู้อื่นไปทำได้ผลอีกหลายคน จงกระโดดออกมาจากครอบกะลาเสียเถิด อย่าให้วิชาการสมัยใหม่หรือฝรั่งเขาครอบเราไว้จนฝังใจว่าวิชาของเขาดีทั้งนั้น ถูกทั้งนั้น วิชาของคนโบราณเป็นเรื่องงมงายไปเสียหมด ความจริงนั้น ทั้งวิชาการสมัยใหม่และวิชาการสมัยโบราณก็ล้วนแต่มีทั้งคุณและโทษมีทั้งข้อดีข้อเสียด้วยกันทั้งนั้น นักวิทยาศาสตร์ที่แท้จริงหรือนักศึกษาที่แท้จริง ควรตั้งจิตให้เป็นกลางให้เป็นธรรมแล้วพิจารณาและพิสูจน์ทดลองให้เห็นจริงและนำเอาข้อดี นำสิ่งที่ให้คุณของวิชาการทั้งสมัยโบราณและสมัยใหม่มาใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ตนและส่วนรวม จึงจะนับว่าเป็นผู้รู้ผู้ฉลาดโดยแท้

การฝึกใช้อำนาจจิตนั้นผู้เขียนเห็นว่าควรจะยึดหลักการสำคัญและขั้นตอนในการฝึกใช้อำนาจจิตทั้ง ๓ ขั้น ดังกล่าวมาแล้ว ซึ่งจะใช้เวลาเรียนวิชาหนึ่งไม่เกิน ๒ ชั่วโมง **เรียนได้ทั้งหญิงและชายเรียนได้ทุกศาสนา** เมื่อเรียนทำได้แล้วก็สามารถนำไปทำที่อื่นทดลองที่อื่นได้ ไม่ใช่ทำได้เฉพาะต่อหน้าอาจารย์

เครื่องประกันให้กล้าทดลองได้ใช้ประโยชน์ได้โดยไม่ผิดพลาด หรือเป็นอันตราย ก็คือ**วิธีตรวจสอบอำนาจจิต** ที่ส่งออกไปว่ามีพอที่จะใช้การในเรื่องนั้น ๆ ได้แล้วหรือยัง ตัวอย่างง่าย ๆ ในการตรวจสอบเช่นเมื่อส่งอำนาจจิตไปยังน้ำมันที่กำลังเดือด แล้วอยากทราบว่าอำนาจจิตจะพอเพียงที่จะทำให้น้ำมันหายร้อนหรือยัง ก็ลองเอานิ้วจุ่มแตะน้ำมันดูถ้ารู้สึกอุ่น ๆ ก็เอานิ้วจุ่มลึกลงไปได้ จุ่มลงแล้วยกนิ้วออกมาถ้ารู้สึกร้อนผ่าว ๆ รู้สึกร้อนและเต้นตุบ ๆ ก็ยังใช้ไม่ได้ ต้องส่งอำนาจจิตลงไปอีก เมื่อส่งลงไปเพียงพอแล้วก็จะเอามือจุ่มลงไปได้ ตักกินได้ ทั้ง ๆ ที่น้ำมันกำลังเดือดอยู่ ผู้อื่นเคยทดลองจุ่มหรือตักกินก็ได้ มีหลายรายไม่มีหลักการที่ถูกต้องพอให้ศิษย์ใช้คาถาดับพิษน้ำมันแล้วก็ให้ตักใส่ปากเลย แล้วก็เกิดอันตรายปากคอพองต้องนอนหยอดข้าวต้มหลายวันกว่าจะหาย อนึ่งน้ำมันที่กำลังเดือดนี้เมื่อเราส่งอำนาจจิตลงไปเพียงพอแล้วจุ่มดูได้ตักกินได้นั้นจะเอาเครื่องวัดความร้อน (เทอร์มอมิเตอร์) วัดจุ่มไว้ในน้ำมันที่กำลังเดือดดูด้วยก็ได้ ความร้อนขึ้นสูงถึง ๑๑๐ องศาเซนติเกรดก็ยังรู้สึกว่าน้ำมันอุ่น ๆ หรือเย็นเอามือจุ่มหรือตักกินได้ แต่ถ้าใช้อำนาจจิตขั้นกลางหรือขั้นสูงส่งไปที่น้ำมันที่กำลังเดือดน้ำมันจะเย็นและเครื่องวัดความร้อนจะอยู่ปกติไม่ขึ้นแสดงความร้อนให้เห็น

ตัวอย่างการตรวจสอบอีกอย่างหนึ่งคือ การลุยไฟเมื่อส่งอำนาจจิตลงไปที่ถ่านไฟซึ่งติดไฟแดงอยู่นั้นเพียงพอแล้วก่อน

จะเดินลุยไฟก็ควรเอาใบไม้วางบนถ่านดู ถ้าใบไม้เหี่ยวลงไม่ไหม้เป็นรูใหญ่ ๆ ก็เป็นอันว่าส่งอำนาจจิตไปพอใช้งานได้แล้วเดินลุยไฟนั้นได้แล้ว ถ้าจะตรวจสอบให้แน่อีกทีก็เอาเท้าเปล่าแตะกดลงไปบนถ่านไฟ ถ้ารู้สึกอุ่น ๆ เมื่อยกเท้าออกมาแล้วก็หายร้อน ไม่มีอาการร้อนผ่าว ๆ ต่อไปจึงเดินลุยไฟได้ มีตัวอย่างที่เดินลุยไฟแล้วเกิดอันตรายและถึงตายก็มี ทั้งนี้ก็เพราะขาดหลักสำคัญคือวิธีตรวจสอบอำนาจจิตนั่นเอง

ขอเน้นว่า การฝึกใช้อำนาจจิตให้ได้เร็วทันใจนั้นควรเรียนหรือฝึก**โดยตรงจากอาจารย์ที่ทำได้และสอนดี** หรือรู้วิธีถ่ายทอดวิชาโดยรอบคอบจึงจะได้ผลดีใช้ประโยชน์ได้ไม่ผิดพลาด สำหรับผู้ที่ไม่มีเวลาหรือไม่ประสงค์จะเรียนจากอาจารย์โดยตรงจะฝึกตนเองค้นคว้าด้วยตนเอง ควรจะได้อ่าน**วิทยาศาสตร์ทางใจฉบับเรียนด้วยตนเอง** ซึ่งข้าพเจ้าได้แต่งขึ้นและพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้ว

เคล็ดลับในการใช้อำนาจจิต

(๑) **ทำจิตให้สงบเป็นสมาธิเสียก่อน** วิธีง่ายที่สุดก็คือ ทำจิตให้หยุดจากความนึกคิดหรือหยุดจากความกังวลห่วงใยในกิจการหรือเรื่องราวต่าง ๆ ทั้งนี้ใช้เวลาประเดี๋ยวเดียวก็พอ เมื่อจิตหยุดก็ใช้อำนาจจิตได้เลย วิธีนี้เหมาะสำหรับมีเวลาน้อย หรือมีเหตุฉุกเฉินที่จะต้องรีบทำทันที ถ้ามีเวลามากขึ้นก็ควรจะได้

น้อมใจเคารพต่อสิ่งที่ควรเคารพ เช่น พระทั้ง ๕ มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ บิดามารดา และครูอาจารย์ ถ้ามีโอกาสที่จะกราบไหว้และจุดธูปเทียนบูชาได้ก็ควรกระทำด้วย บางวิชาก็มีระเบียบให้จัดเครื่องบูชาตามที่อาจารย์องค์ก่อน ๆ สั่งไว้ พร้อมด้วยอัญเชิญคุณพระทั้ง ๕ มาช่วยให้ใช้อำนาจจิตอย่างนั้นได้สำเร็จ

(๒) **มีเจตนาและเป้าหมาย** การใช้อำนาจจิตทุกครั้ง ต้องมีเจตนาและมีเป้าหมาย เจตนาก็คือความตั้งใจที่จะให้เป็นอย่างไรนั้นเอง ส่วนเป้าหมายก็คือสิ่งที่จะทำให้เปลี่ยนแปลงหรือให้เกิดขึ้นเป็นขึ้นตามเจตนา เช่นจะทำให้น้ำมนต์น้ำในขันที่จะทำนั้นก็เป็นเป้าหมาย จะสะกดจิตให้คนหลับหรือทำตามสั่ง คนที่เราจะสะกดนั้นก็เป็นเป้าหมายจะรักษาคนเจ็บไข้ด้วยอำนาจจิต คนไข้นั้นก็เป็นเป้าหมายจะทำให้น้ำมันที่กำลังเดือดหายร้อน น้ำมันนั้นก็เป็นเป้าหมาย

(๓) **เลือกจุดรวมอำนาจจิต** การส่งอำนาจจิตหรือพลังจิตไปยังเป้าหมายต้องเลือกบริเวณรวมอำนาจจิตที่สำคัญและเหมาะ–สม เช่นทำน้ำมนต์ในขัน ก็นึกภาพผิวน้ำในขันซึ่งเป็นวงกลมจะเห็นภาพนั้นทางจิตหรือไม่เห็นก็ตาม ใจก็ตั้งความสำนึกรู้บริเวณผิวน้ำที่จะเสกหรือที่จะส่งอำนาจจิตลงไปอยู่ตลอดเวลา เพื่อเป็น

เครื่องช่วยให้สำนึกรู้บริเวณผิวน้ำที่จะเสกได้ง่ายและถูกต้อง ก็ใช้มือแตะขันน้ำทั้งสองข้างไว้ ขณะเดียวกันนี้ให้รวมจิตไว้ที่กึ่งกลางวงกลมผิวน้ำในขัน คือ **รวมจิตรับรู้ดิ่งลงตรงกึ่งกลางผิวน้ำพร้อมกับนึกภาพผิวน้ำทั้งหมด**

ในการสะกดจิตให้คนหลับ คนที่ถูกสะกดเป็นเป้าหมายภาพที่นึกให้เห็นเลา ๆ ก็คือร่างกายของผู้ที่ถูกสะกด บริเวณที่รวมอำนาจจิตพุ่งเข้าไป คือบริเวณจุดกึ่งกลางระหว่างคิ้ว

ในการรักษาโรคของคนเจ็บไข้ก็อาจจะส่งอำนาจจิตรวมลงที่จุดกึ่งกลางระหว่างคิ้ว หรือกึ่งกลางบริเวณที่เจ็บปวด ทั้งนี้ควรจะได้ศึกษาละเอียดเป็นโรค ๆ ไป

(4) **การใช้คำภาวนาประกอบ** เพื่อช่วยให้จิตมารวมจดจ่ออยู่เรื่องเดียวหรือสิ่งเดียวที่เราต้องการให้เกิดผลด้วยอำนาจจิตเป็นการช่วยรวมจิตให้มีกำลังมากขึ้นเราจึงใช้คำภาวนาเป็นเครื่องช่วยอีกอย่างหนึ่ง คำภาวนานี้อาจจะเป็นคาถาที่อาจารย์ได้มอบให้ หรืออาจจะเป็นคำพูดธรรมดาก็ได้ ตัวอย่างเช่นการสะกดจิตให้หลับอาจภาวนา คือพูดในใจว่า "จงหลับ จงหลับ" หรืออาจจะพูดให้ดังเพียงแผ่วเบาพอได้ยินก็ได้ หรือจะภาวนาเป็นคาถาตามที่ได้เล่าเรียนมาก็ได้ ส่วนมากมักจะภาวนาในใจติดต่อกันไปหรือภาวนาในใจเป็นห้วง ๆ ก็ได้ ส่วน**การนึกภาพ**ตามที่กล่าวในข้อ ๓ นั้นก็จะ**ต้องกระทำอยู่ตลอดเวลา**ที่ส่งอำนาจจิตออกไป

การภาวนาคาถานั้นมีวิธีภาวนาที่ใช้กันมากอยู่ ๖ วิธี คือ

๑. ภาวนาเป็นจบ คือว่าคาถาหรือพูดในใจไปหนึ่งครั้งหรือหนึ่งเที่ยวก็นับเป็นหนึ่งจบ ภาวนา ๓ จบก็คือว่า ๓ ครั้งนั่นเอง บางวิธีให้ภาวนา ๑๐๘ จบ มักใช้ลูกประคำซึ่งมีจำนวน ๑๐๘ ลูก มาชักประกอบเพื่อเป็นเครื่องบอกว่าภาวนา ๑๐๘ จบแล้ว

๒. ภาวนาเป็นอัดใจ คือหายใจเข้าแล้วอัดลมหายใจไว้ไม่หายใจเข้าไม่หายใจออก แล้วภาวนาหรือว่าคาถาจนสุดลมหายใจ เมื่อสุดลมหายใจหรือสุดที่จะอัดลมไว้แล้วก็เรียกว่า ภาวนาหนึ่งอัดใจ จะเอากี่อัดใจก็หายใจเข้าและว่าซ้ำจนได้ให้ครบ

3. ภาวนาเป็นสมาธิ คือตั้งจิตเป็นสมาธิดีแล้วก็ภาวนาคาถาเรื่อย ๆ ไป หายใจเป็นสมาธิ ไม่ต้องอัดลมหายใจไว้ ใช้เวลานานตามต้องการ บางวิธีก็ให้ภาวนาจนเทียนหนักหนึ่งบาทที่จุดไว้หมดเล่ม

4. ภาวนาเป็นคาบ คือว่าคำภาวนาพร้อมกับสูดลมหายใจเข้าทางจมูก ว่าคำภาวนาจนได้ ๑ จบ ต่อไปจึงเป่าลมออกทางปาก**พร้อมกับว่าคำภาวนา** ให้ได้อีก ๑ จบ การเป่าลมออกทางปากให้เป่าโดยแผ่วเบาและยาวมุ่งจิตเป่าลงสู่เป้าหมายหรือของที่เราจะเสก ถ้าคำภาวนายาวเวลาสูดหายใจเข้าทางจมูก ก็ต้องอัดลมไว้จนภาวนาคาถาจบจึงเริ่มเป่าออก รวมความว่าภาวนาได้ ๒ จบ

จบแรกสูดลมเข้าจบหลังเป่าลมออก รวม ๒ จบ ดังนี้เรียกว่าหนึ่งคาบ จะให้ได้กี่คาบก็ทำซ้ำต่อไปอีก

๕. ภาวนาเป็นคาบผสมอัดใจ คือหายใจเข้าพร้อมกับภาวนาคาถา และอัดลมหายใจไว้ภาวนาต่อเนื่องกันไป จนถึงปลายลมแล้วจึงเป่าลมออกทางปาก พร้อมกับภาวนาคาถาเรื่อยไป ตอนอัดลมไว้และตอนเป่าออกไม่จำกัดว่าจะภาวนาได้กี่จบ ถ้าคำภาวนาสั้นก็ว่าได้หลายจบ ถ้าคำภาวนายาวก็อาจจะได้จบเดียวหรือ ๒ จบ เป่าออกครั้งหนึ่งจะเรียกว่า ๑ คาบหรือ ๑ ครั้งก็ได้ ทำหลายครั้งตามวิธีที่อาจารย์กำหนด การภาวนาเป็นคาบผสมอัดใจนี้เหมาะสำหรับผู้ฝึกใหม่ หรือผู้ฝึกชำนาญแล้วแต่ยังไม่มีความสามารถถึงสมาธิขั้นสูงก็ควรใช้วิธีนี้ประกอบเพราะเป็นวิธีที่ส่งอำนาจจิตออกได้ดี

๖. ภาวนาวิธีผสม คือภาวนาเป็นคาบผสมอัดใจ เมื่อรู้สึกเหนื่อยก็ใช้วิธีภาวนาเป็นสมาธิสลับกันไป หรืออาจจะใช้วิธีอื่น ๆ สลับกันก็ได้

ข้อควรระลึกในการใช้อำนาจจิตก็คือ พยายามทำใจให้สงบแน่วแน่ ปลอดโปร่งสบาย**ไม่เหนื่อย** และทำต่อเนื่องกันไปจนเกิดผลที่ต้องการ ถ้ารู้สึกเหนื่อยก็ใช้วิธีภาวนาเป็นสมาธิช่วยผ่อนคลายให้หายเหนื่อยหรือเกิดความสงบแน่วแน่ขึ้น

เคล็ดลับในการเพิ่มพูนอำนาจจิต

ได้กล่าวไว้ในบทที่ ๑ แล้วว่าอำนาจจิตหรือพลังจิตจะเพิ่มมากขึ้นในเมื่อจิตเป็นสมาธิสูงขึ้น หรือพูดง่าย ๆ ว่าเมื่อจิตสงบสบายปลอดโปร่งมากขึ้น อำนาจจิตก็จะเพิ่มมากขึ้นตามส่วน นอกจากนี้ยังได้กล่าวยืนยันไว้ว่าการใช้อำนาจจิตขั้นต้น ซึ่งสามารถใช้ประโยชน์ได้หลายอย่างนั้นก็สามารถจะเรียนได้สำเร็จและนำไปทำหรือทดลองได้ไม่ว่าที่ใด เพราะผู้เขียนได้ค้นคว้าวิธีถ่ายทอดวิชาให้ผู้อื่นมาเป็นเวลา ๒๐ ปีเศษแล้ว เคยสอนวิชาใช้อำนาจจิตให้แก่เด็กผู้ใหญ่ ผู้หญิงตลอดจนผู้ที่นับถือศาสนาอื่น ๆ คือศาสนาคริสต์ ศาสนาอิสลาม ผู้นับถือลัทธิเชื่อผีได้แก่ชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ผู้เขียนก็เคยทดลองสอนให้ใช้อำนาจจิตได้ผลดีมาแล้วหลายราย มีหลักฐานยืนยันทั้งที่สอนเป็นส่วนตัวและไปสอนเป็นทางราชการ วิธีฝึกหรือสอนให้แก่ผู้อื่นให้ได้ผลดีให้ได้ผลเร็วตลอดจน **วิธีใช้อำนาจจิตให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ ได้ดีขึ้นกว่าความสามารถที่ตนมีอยู่หรือให้ได้ผลดียิ่งนั้นก็คือการเพิ่มพูนอำนาจจิต** เคล็ดลับในการเพิ่มพูนอำนาจจิตมีอยู่ ๒ ประการคือ

๑. วิธี
๒. จังหวะ

วิธีก็คือการดำเนินการหรือพิธีการ หรือวิธีทำนั่นเอง บางอาจารย์ก็มีวิธีการหรือพิธีการก่อนจะทำขณะทำยืดยาวน่าเบื่อ บางอาจารย์ก็สอนให้ทำเอาดื้อ ๆ จนศิษย์จับหลักไม่ได้ว่าเกิดผลนั้นขึ้นมา เป็นขั้นเป็นตอนอย่างไร ครั้นไปทำลับหลังอาจารย์ก็ทำไม่สำเร็จ ผู้เขียนมีความเห็นว่าวิธีการนั้นควรมีทั้งแบบธรรมดาและแบบเร่งด่วนและได้เคยสอนศิษย์ไว้ทั้ง ๒ วิธีเสมอ คือดำเนินการก่อนใช้อำนาจคุณพระตามแบบที่สมบูรณ์เป็นขั้นเป็นตอน และวิธีใช้อำนาจจิตอำนาจคุณพระโดยตัดวิธีการให้น้อยลง หรือใช้โดยทันทีไม่มีวิธีการเริ่มต้น ทั้งนี้ก็โดยอาศัยตั้งจิตให้นิ่งให้เป็นสมาธิทันทีหรือปรับลมหายใจควบคุมลม หายใจทันทีนั่นเอง แล้วจึงใช้อำนาจจิตไปพร้อม ๆ กับการปรับลมโดยไม่ชักช้า ในเรื่องวิธี ได้กล่าวมาแล้วใน**เคล็ดลับการใช้อำนาจจิต** ๔ ประการคือ–ทำจิตให้สงบเป็นสมาธิ–มีเจตนาและเป้าหมาย–เลือกจุดรวมอำนาจจิต และ–การใช้คำภาวนาประกอบ

จังหวะ จังหวะหมายถึง **เวลาหรือโอกาสที่แน่นอนอันหนึ่งซึ่งเมื่อทำอะไรลงไปก็ได้ผลดีที่สุด** เช่นเวลาเราจะต่อยให้มีกำลังมาก ให้หมัดหนักก็ต้องต่อยในจังหวะที่เราอัดลมหายใจไว้ ในจังหวะที่เราหายใจออกจะยกของหนักก็ยกไม่ขึ้นไม่มีกำลัง จะต่อยจะเตะก็ไม่มีกำลัง จังหวะที่กำลังทางกายจะดีก็คือจังหวะหายใจเข้าแล้วอัดลมหายใจไว้ไม่หายใจเข้าไม่หายใจ

ออก แต่ในระหว่างที่อัดลมหายใจไว้ก็ย่อมจะอัดไว้ได้นานระยะหนึ่ง ในระยะที่อัดลมหายใจไว้จึงมีขณะหนึ่งที่มีกำลังมากที่สุด **ระยะที่มีกำลังมากที่สุดนี้แหละคือจังหวะ หรือโอกาสที่จะเกิดผลดีที่สุด** สำหรับผู้ที่ฝึกใหม่ ๆ จังหวะที่ดีอยู่ประมาณตอนกลาง ๆ ของระยะที่อัดลมไว้ได้ ทั้งนี้เพราะกำลังกายจะดีที่สุดก็ต้องอาศัยกำลังใจที่ดีที่สุดเข้าประกอบกัน **กำลังใจที่ดีที่สุดก็คือขณะที่มีสมาธิดีที่สุด** หรือจะพูดให้ง่ายเข้าก็คือกำลังใจที่ดีที่สุดก็คือ ขณะที่มีความตั้งใจจริงจังที่สุดหรือรวมจิตรวมความนึกคิดอยู่ในเรื่องเดียวนั้นได้โดยเด็ดเดี่ยว ฉะนั้นจึงสรุปได้ว่าจังหวะที่ดีที่จะใช้กำลังกายหรือใช้อำนาจจิต (กำลังใจ) คือจังหวะตอนกลาง ๆ ของระยะอัดลมหายใจไว้ ทั้งนี้ได้ทดลองมาหลายครั้งหลายหนและทดลองสอนศิษย์มาเป็นจำนวนมากแล้ว พร้อมทั้งตรวจค้นหาจังหวะที่ดีที่สุด

ที่กล่าวว่าตอนกลาง ๆ ของระยะอัดลมไว้เป็นจังหวะดีที่สุดนั้น ก็จำเป็นต้องพิจารณาให้ซึ้งลงไปอีกว่า ตอนกลาง ๆ นั้นตอนไหนกันแน่? จะแบ่งครึ่งให้อยู่กลางเลยหรืออย่างไร? ความจริงนั้นไม่ใช่กลางพอดีจะต้องตรงจุดใดแน่ก็ต้องสังเกตความนิ่งความแน่วแน่ของจิต ถือเอาตรงสมาธิดีที่สุดนั่นเอง ดังนั้นผู้ไม่ชำนาญจะต้องตั้งจิตให้แน่วแน่ดีก่อนหรือภาวนาช่วยให้จิตเป็นสมาธิดีเสียก่อน ไม่ควรรีบทดลองอำนาจจิตในขณะที่เริ่มอัดลมหายใจไว้ หรือในตอนปลายลม เรื่องนี้ผู้ที่ตั้งใจพิจารณา

ทดลองดูก็พอจะรู้และเข้าใจเรื่องจังหวะที่ดีนี้ได้ แต่ถ้าเห็นว่าจะเสียเวลาทดลองก็ควรเรียน และซักถามจากอาจารย์ที่ดีก็จะลงมือทำได้เลย เพราะมีอาจารย์คอยกำกับชี้ให้เห็นสิ่งที่ถูกหรือผิดในขณะลงมือปฏิบัติ ซึ่งจะทำให้เข้าใจและจำได้แม่นยำมีความมั่นใจตลอดไปไม่สงสัยเคลือบแคลง สำหรับผู้ที่ชำนาญแล้วฝึกจิตไว้ดีพอควรแล้วย่อมจะสามารถตั้งจิตสมาธิได้เร็วจึงสามารถทดลองอำนาจจิตได้ทันที**ไม่ต้องรอจังหวะกลาง ๆ ของระยะอัดลมหรือไม่ต้องอัดลมก็ได้** ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในเรื่องการภาวนา ๖ อย่าง มีภาวนาเป็นอัดลมภาวนาเป็นสมาธิฯ เป็นต้น

สำหรับผู้ที่ไม่ชำนาญก็ไม่ต้องท้อใจว่าเมื่อมีเหตุการณ์ฉุกเฉินก็จะตั้งจิตไม่ทัน หรือรอจังหวะกลาง ๆ อัดลมไม่ทัน เรื่องนี้ไม่ต้องกังวลใจเมื่อมีเหตุการณ์กะทันหันขึ้น จิตก็จะเกิดความแข็งกล้าขึ้นได้เร็ว พลังจิตก็เกิดขึ้นเร็วกว่าที่เคยทดลองในเวลาไม่มีเรื่องราวสำคัญ ฉะนั้นอาจารย์ที่ไม่มีหลักการในเรื่องจังหวะที่ดีจึงมักไม่กล้าให้ทดลองในสิ่งที่มีอันตราย และมีภาษิตช่วยรักษาชื่อเสียงของตนไว้ว่า **"ของดีห้ามลอง"**

น่าจะมีปัญหาต่อไปอีกว่า เมื่อจังหวะอัดลมไว้มีกำลังกายกำลังใจดีเวลาต่อสู้ติดพันกัน อัดลมไว้ไม่ได้ตลอดเวลา จำเป็นต้องหายใจออกจะไม่มีอันตรายหรือ? เรื่องนี้มีวิธีแก้ คือเมื่อหายใจเข้าอัดลมไว้แล้วต่อไปก็ต้องมีการหายใจออก ขณะที่

หายใจออกก็ตั้งจิตให้แน่วแน่ไว้เป็นการใช้กำลังใจช่วยอยู่ แต่เพื่อเพิ่มพูนทั้งกำลังกายกำลังใจขึ้นได้รวดเร็วอีก ก็ใช้วิธีหายใจออกทางจมูกให้สั้นที่สุดคือกระแทกลมหายใจออกทางจมูกโดยแรง และเร็วแล้วสูดลมหายใจเข้าในทันที การหายใจออกเบายาวและชักช้าอยู่นั้นทำให้เกิดระยะความอ่อนแอทางร่างกายขึ้น

เรื่องจังหวะที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนี้เป็นเรื่องจังหวะส่งพลังจิตของผู้ที่จะส่งเป็นการเพิ่มพูนอำนาจจิต ของผู้ส่งอย่างเดียว ผลที่ได้รับยังไม่ดีที่สุด **เพื่อจะเพิ่มพูนอำนาจจิตให้เกิดผลดีขึ้นจะต้องให้ได้จังหวะส่งเสริมกันกับผู้รับอีกด้วย** เรื่องนี้จะยกตัวอย่างให้เห็นง่าย ๆ คือ เวลาเราจะต่อยผู้อื่นให้เกิดผลดีที่สุด จังหวะที่พุ่งหมัดออกไปเราก็ใช้จังหวะอัดลมหายใจในระยะที่ได้ผลดีที่สุดของเราดังกล่าวมาแล้วข้างต้น แต่จะเพิ่มพูนกำลังกายกำลังใจให้ดีขึ้นอีกก็ต้องใช้จังหวะให้หมัดกระทบศัตรูหรือผู้ถูกต่อยในขณะที่เขาอ่อนแอที่สุด จังหวะที่เขาอ่อนแอก็คือจังหวะที่เขาหายใจออก ระยะที่เขาหายใจออกนั้นจะมีขณะหนึ่งที่เขาอ่อนแอที่สุด คือระยะตอนปลายสุดของการหายใจออก ความจริงนักมวยใช้จังหวะที่ดีของตนถูกต้องทุกคน แต่เขาไม่รู้จังหวะที่ดีที่สุด คือจังหวะที่ตนเองเข้มแข็งที่สุด และคู่ต่อสู้อ่อนแอที่สุดนั้นเป็นจังหวะที่ให้หมัดกระทบจึงจะได้ผลดีที่สุด

ความจริงข้อนี้เป็นเครื่องช่วยให้หายสงสัยได้เป็นอย่างดีว่า เหตุใดบางคนถูกต่อยในที่สำคัญโดยแรงหลายครั้งแต่ไม่เป็นไร **บางคนถูกต่อยในที่ไม่สำคัญนักและไม่แรงนักแต่ถึงชักถึงตายได้ นี่ก็เพราะวิธีและจังหวะนั่นเอง** นอกจากนั้นจิตใจต้องนิ่งแน่วแน่หรือมีความตั้งใจที่จะต่อยอย่างจริงจัง ควบคุมการต่อยให้ดีที่สุดเท่านั้นไม่คำนึงถึงผล คือจะมุ่งหน้าหรือตั้งใจจะให้คู่ต่อสู้ตาย ตั้งใจจะให้คู่ต่อสู้บาดเจ็บดังนี้เป็นเจตนาที่มัวหมองเป็นบาปทำให้อำนาจจิตลดน้อยลง เพราะความพยาบาทความโกรธ ความแข่งดีเข้าครอบงำจิต ที่ถูกควรวางจิตเป็นกลาง สังวรในหน้าที่หรือถือเป็นหน้าที่เราทำหน้าที่ให้ดีที่สุด ไม่ใช่มุ่งให้เกิดผลร้ายแก่ผู้อื่นในการจะพ่นน้ำมนต์รักษาโรค หรือในการทาบจิตในการสะกดจิต ก็จำเป็นต้องใช้วิธีและจังหวะที่ดีที่สุดดังกล่าวมาแล้วนี้เป็นเครื่องเพิ่มพูนอำนาจจิต **นอกจากวิธีและจังหวะแล้วยังมีการเพิ่มพูนอำนาจจิตที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือการพูดจูงใจหรือสั่งในใจให้ผู้รับเกิดอำนาจจิตช่วยส่งเสริมผลที่ต้องการด้วย** ตัวอย่างเช่นพูดจูงใจให้คนไข้รู้สึกและจำให้แม่นยำว่าความเจ็บปวดของตนได้หายไปแล้วไม่เป็นอีกดังนี้เป็นต้น วิธีการดังกล่าวนี้เป็นการเพิ่มพูนอำนาจจิตของตนโดยใช้อำนาจจิตของคนไข้นั่นเองเข้ามาช่วยส่งเสริม ช่วยรักษาช่วยควบคุม ฉะนั้นจึงเป็นเคล็ดลับอันหนึ่ง ที่ทำให้คนจำนวนมากพากันงงและสงสัยว่าคนที่รักษาหรือเสกเป่านั้นก็ไม่มีวิชาอะไรไม่เคยร่ำเรียนอะไร

ทำไมจึงทำให้โรคหายได้ ทำไมไปบนบานเจ้าพ่อจึงหายจากโรคได้ ที่จริงก็เป็นด้วยความเชื่อมั่นนั่นเองทำให้เกิดพลังจิตขึ้น บางคนแกล้งหลอกว่าจะเป่ารักษาโรค หรือพ่นน้ำมนต์ให้โดยที่ตนไม่ได้ร่ำเรียนวิชาอะไรไม่รู้วิธีรักษาแต่ทำให้โรคหายได้ ก็เคลือบแคลงสงสัยว่าไม่น่าจะเป็นไปได้ บางคนเลยเข้าใจผิดพลาดอย่างร้ายแรง คือคิดเอาเองว่าวิชาการรักษาโรค หรือการเสกเป่านั้นเป็นการหลอกลวงเพราะตนเองไม่เคยเรียนยังทำได้ผล ซึ่งความจริงนั้นเมื่อคนไข้เชื่อมั่นจริงจัง ก็เกิดอำนาจจิตขึ้นเองและบันดาลผลขึ้นได้

เรื่องอำนาจจิตดังกล่าวนี้ ควรจะได้พิจารณาและพิสูจน์ให้ถ่องแท้จึงจะเข้าใจดี ข้อสำคัญอย่าไปเชื่อหรือยึดถือตามอาจารย์ที่เขาไม่รู้จริง หรือไม่เข้าใจจริงจะทำให้เราเขวไปคว้าเอาของไม่จริงมาไว้ และพาให้คนอื่นหลงผิดตามไปด้วย

วิธีใช้อำนาจจิตที่กล่าวในบทนี้ ได้เปิดเผยเคล็ดลับที่สำคัญคือ **การใช้วิธีและจังหวะเพิ่มพูนอำนาจจิตของตนรวมทั้งการใช้อำนาจจิตของผู้อื่นมาส่งเสริมอำนาจจิตของตนให้ได้ผลดีขึ้น** ข้อพิจารณาที่สำคัญก็คือการใช้อำนาจจิตให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ นั้นพยายามใช้อำนาจจิตของผู้อื่นช่วยส่งเสริมอำนาจจิตของตนด้วยจะได้ผลดีมากแต่**เมื่อใช้อำนาจจิตผู้อื่นมาร่วมไม่ได้ ก็จงแน่ใจว่าลำพังการใช้อำนาจจิตของตนเองตามเคล็ดลับที่กล่าว**

ก็ได้ผลดีพอแล้ว ผู้ที่สนใจในเรื่องจิตย่อมจะพิจารณานำไปใช้ประโยชน์ได้ แต่ถ้าผู้ใดยังไม่เข้าใจแจ่มแจ้งและนำไปใช้ประโยชน์ไม่ได้ผลเต็มที่ ก็ควรอ่านหนังสือ**วิทยาศาสตร์ทางใจ-ฉบับส่องโลกและฉบับยอดคน** ซึ่งผู้เขียนจะได้แยกวิธีใช้อำนาจจิตอธิบายละเอียดเป็นอย่าง ๆ ไป เช่นการใช้อำนาจจิตรักษาโรคหรือใช้อำนาจจิตประกอบการใช้ยา ประกอบการนวดก็จะแยกกล่าวเป็นโรค ๆ ไป การสะกดจิต การทำให้เกิดความจำดีเข้าใจดี การรับส่งข่าวทางจิต หรือการดูเห็นทางจิต การแปลงธาตุ ๆ เหล่านี้จะได้แยกอธิบายเป็นอย่าง ๆ ท่านผู้ใดต้องการสอบถาม กรุณาตัดบัตรสอบถามในหนังสือเล่มนี้ส่งไปด้วย ท่านจึงจะได้รับคำตอบจากผู้เขียนโดยแน่นอนทั้งนี้เพื่อสงวนสิทธิ์ไว้สำหรับผู้ที่ซื้อหนังสืออันเป็นการเสียสละ เพื่อนำผลกำไรไปใช้ในทางที่เป็นกุศลการใช้อำนาจจิตช่วยควบคุมคนช่วยให้การงานก้าวหน้า **ช่วยในกิจการค้าหรือกิจการสาขาต่าง ๆ ให้เกิดผลดี** จะได้กล่าวภายหลังจากวิธีใช้อำนาจจิตในการพัฒนาประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้เห็นหรือเข้าใจกิจการที่ใหญ่โตก่อนแล้วจึงย้อนลงมาสู่กิจการเล็กหรือกิจการส่วนตัวต่อไป

หลักการแก้ใจที่ไม่มั่นคง

(การทำใจให้หนักแน่นมั่นคง)

๑. รักษาความสะอาดทั้งภายในและภายนอก คือทำร่างกาย เครื่องนุ่งห่ม เครื่องใช้สอยที่อยู่ให้สะอาด

๒. ให้มีคุณธรรมทั้ง ๕ นี้ เสมอกันไม่ยิ่งหย่อนกว่ากันคือ ความเชื่อ ความพากเพียร ความระลึก (สติ) ความตั้งใจจริง และความไตร่ตรองคิดสอดส่อง

๓. ฉลาดในการจำเครื่องหมายจำลักษณะของสิ่งต่าง ๆ ที่พบเห็น

๔. รู้จักปลุกใจให้เข้มแข็ง, เบิกบาน, รู้จักข่มใจให้พอดีพองาม อย่ากล้านักอย่าร่าเริงนัก นึกหาสิ่งที่ทำให้อ่อนแอแล้วเลิกละเสียค้นหาเหตุที่ทำให้เข้มแข็งแล้วปฏิบัติ

๕. เมื่อรู้สึกว่าใจหนักแน่นมั่นคงดีแล้วก็วางเฉยอย่ากดหรือยกจิตขึ้นรักษาไว้ให้เป็นนิสัย

๖. คบแต่คนที่มีใจหนักแน่นทำจริง ไม่คบคนใจอ่อนแอโลเล

๗. นึกถึงสิ่งที่ตนตั้งใจว่าจะทำแล้ว พยายามทำให้ได้ด้วยความตั้งใจในทางที่ดี

๘. ให้รักต่อความมั่นคงหนักแน่นอยู่เสมอ ระลึกถึงผลที่จะได้รับจากการมีใจหนักแน่นมั่นคง

(จาก ป ปัญจสูทนี)

คุณสมบัติของหัวหน้า

๑. มีความอดทน

๒. มีความขยัน

๓. มีความเอ็นดู (เมตตา)

๔. มีความระมัดระวัง

๕. มีความเผื่อแผ่ (การเสียสละการแบ่งปัน)

๖. หมั่นตรวจตรา (ตรวจพบสิ่งไม่ดีก็ต้องกล้าแก้ไข)

(จาก-ธัมมนีติ ราชธัมมคาถา ข้อ ๒๖๘)

ทุกคนที่หวังก้าวหน้าจำเป็นต้องพยายามเป็นหัวหน้าที่ดี หัวหน้าในการควบคุมงาน หัวหน้าในการดำเนินงาน หัวหน้าครอบครัว หัวหน้านักเรียน หัวหน้าชั้น หัวหน้าสำนักงาน หัวหน้าบริษัทฯ ก็ล้วนเป็นเรื่องของหัวหน้า และควรมีคุณสมบัติหรือประพฤติตนตามลักษณะทั้ง ๖ ข้อข้างบนนี้จึงจะเจริญก้าวหน้าดี และถ้าอยากจะร่ำรวยเร็วก็โปรดพลิกดูลักษณะพ่อค้าที่จะทำมาค้าขึ้นประกอบกับเหตุให้มั่งมีและเหตุให้ยากจน

บทที่ ๕
เปิดเผยวิธีฝึกจิต

การฝึกจิต หรือฝึกสมาธินั้นได้กล่าวไว้ในบทที่ ๔ แล้วว่า วิธีฝึกที่ดีนั้นควรฝึกทั้งการใช้อำนาจจิต และฝึกสมาธิไปพร้อม ๆ กัน เพราะวิชาทั้ง ๒ นี้เกี่ยวโยงสนับสนุนกันโดยตรงตลอดเวลา **การฝึกใช้อำนาจจิตขั้นต้นนั้นทำได้เร็วและได้ผลทันใจ เรียนได้ทั้งหญิงและชาย ทุกชาติทุกศาสนา** ใช้เวลาไม่เกิน ๒ ชั่วโมงก็เข้าใจและทดลองได้นำไปทดลองที่ใดก็ได้ ผลดังนี้ย่อมก่อให้เกิดกำลังใจที่จะฝึกขั้นสูงต่อ ๆ ไปอีก **เป็นการแก้ความท้อถอยและความเข้าใจผิดของคนจำนวนมากที่พากันเข้าใจหรือพูดอยู่เสมอว่า ฝึกจิตหรือฝึกสมาธิตั้งนานแล้วก็ไม่เห็นได้อะไร** ก็จะเอาอะไรกันเล่า! เมื่อจิตเป็นสมาธิถึงขั้นสูงจะเอาอะไรก็ได้จะต้องการเงินมาก ๆ ก็แปลงธาตุด้วยพลังจิตได้ หรือจะสอดส่องหาลู่ทางที่สุจริตหาเงินทองก็ได้จะใช้ประโยชน์ต่าง ๆ ได้ทั้งทางโลกและทางธรรม ส่วนสมาธิขั้นกลางก็ใช้ประโยชน์ได้ดีหลายอย่างดังกล่าวมาแล้ว สมาธิขั้นต้นก็ช่วยให้มีความขยันหมั่นเพียร มีความซื่อสัตย์กตัญญู จิตโน้มเอียงมาชอบประพฤติปฏิบัติดีงาม นอกจากนั้นยังใช้ประโยชน์ให้ประกอบกิจการงานต่าง ๆ ได้ดีทุกอาชีพทุกสาขา

ปัญหาที่ว่าฝึกได้ยาก คนที่มีกิจการงานยุ่ง ๆ ย่อมไม่มีเวลาฝึกหรือฝึกก็ไม่ได้ผล ข้อนี้ก็ได้กล่าวไว้ละเอียดในบทที่ ๑ แล้วว่า การฝึกนั้นมีหลายวิธีทั้งของไทยและของต่างประเทศ จะฝึกจิตฝึกสมาธิไปพร้อม ๆ กับการทำงานประจำวันอยู่ก็ได้ซึ่งจะเป็นเครื่องช่วยให้ทำงานได้ผลดีขึ้นเสียอีก

ยังมีหลายคนที่โลเลจับจดอยากจะฝึกจิต แต่ไม่รู้จะเอาวิธีไหนดี พยายามเสาะแสวงหาอาจารย์ที่ดีสำนักสอนที่ดี ไปสำนักใดเขาก็บอกว่าวิธีของเขาดีกว่าวิธีอื่นมีเหตุผลอธิบายต่าง ๆ จนตัดสินใจไม่ถูกว่าวิธีใดดีคือฝึกได้ผลเร็ว ผู้เขียนจึงขอแจ้งให้ทราบความจริงว่าจะพิจารณาดูผลที่จะได้รับจากการฝึก

หรือรายละเอียดในการฝึก ถ้าชอบใจก็ฝึกตามวิธีนั้นเป็นหลัก ส่วนวิธีอื่น ๆ ให้ประกอบกันในบางโอกาส จะฝึกโดยไม่ต้องมีพิธีรีตองอะไรเลย ไม่ต้องภาวนาอะไรเลยก็ได้ฝึกที่ใดก็ได้ ตัวอย่างเช่นวิธีฝึกปรับลมหายใจ จะฝึกในเวลาทำงานในเวลานั่งนอนยืนเดิน ก็ฝึกได้โดยจัดลมหายใจทดลองหายใจเข้าออกสั้นบ้างยาวขึ้นบ้างเบาลงบ้าง ลักษณะไหนสบายก็รักษาลักษณะการหายใจดังนั้นไว้ให้ได้นาน ๆ เมื่อจำได้แม่นยำแล้วต่อไปก็ไม่ต้องปรับหาลมสบายอีก เพราะจำได้แล้วก็ตั้งลมหายใจ หรือเริ่มหายใจในลักษณะที่สบายที่ปลอดโปร่งนั้นทันทีดังนี้เป็นต้น

ถ้าต้องการรู้ว่าการฝึกสมาธิของตนดีขึ้น หรือเลวลง หรือคงเดิมก็จับเวลาดูการหายใจว่า นาทีหนึ่งหายใจกี่ครั้ง ประมาณ

๒๐ นาที ก็จะรู้ได้แน่นอน คือ คนธรรมดาหายใจนาทีละประมาณ ๑๘ ครั้ง **เมื่อฝึกสมาธิหรือควบคุมจิตให้นิ่งก็จะหายใจเบา-ยาว-สบาย-สม่ำเสมอและต่อเนื่อง** ในหนึ่งนาทีจะหายใจประมาณ ๑๐ ครั้ง เมื่อควบคุมจิตใจนิ่งให้สงบดีขึ้นก็จะหายใจน้อยครั้งลงไปอีกและเกิดความเพลิดเพลินความสบายมากขึ้นอีกตามส่วน

เพื่อให้การศึกษาจิตง่ายและเห็นผลได้เร็ว เหมาะสำหรับฝึกทั้งเด็กและผู้ใหญ่ควรใช้เครื่องบันทึกคำภาวนาไว้ให้ได้จังหวะตามการหายใจหรือเป็นที่หลักยึดถือ คือหายใจเข้าออกตามจังหวะเครื่องบันทึกเสียงนั้น ตัวอย่างเช่นบันทึกเสียงคำว่า **"พุท"** และ **"โธ"** ต่อเนื่องกันไว้นาทีหนึ่งให้ได้เสียงคำว่า "พุท–โธ" ทั้ง ๒ คำนี้จำนวน ๑๒ ครั้งโดยใช้เสียงให้สม่ำเสมอ เมื่อถึงเวลาฝึกจิตก็เปิดเครื่องบันทึกเสียงให้มีเสียง พุท–โธ เรื่อย ๆ ไป เมื่อมีเสียง **พุท ก็หายใจเข้า** เมื่อมีเสียง **โธ ก็หายใจออก** เป็นการฝึกหายใจนาทีละ ๑๒ ครั้ง ควรฝึกทุกวัน–วันละหนึ่งชั่วโมงหรือครึ่งชั่วโมง เพื่อให้เคยชินและจำได้แม่นยำ ใช้เวลาฝึกประ–มาณ ๑๕ วันถึง ๓๐ วัน เมื่อทำได้ดีแล้ว ไม่ต้องเปิดเครื่องบันทึกเสียงก็ปรับลมหายใจได้ใกล้เคียงกัน ต่อไปจึงลดการหายใจลงไปอีกโดยบันทึกเสียงให้ได้คำว่า **พุทโธ** นาทีละ ๑๑ ครั้ง แล้วฝึกหายใจตามนั้นจนเคยชินหรือจำได้แม่นยำ ต่อไปจึงลดการ

หายใจให้ลดน้อยลงไปอีก การหายใจได้นาทีหนึ่ง–น้อยครั้งลงไปแต่มีลักษณะที่ดีคือ **เบา-ยาว-สบายสม่ำเสมอและต่อเนื่อง** ก็เป็นการยืนยันว่าจิตเป็นสมาธิดีขึ้นและมีกำลังมีอำนาจมากขึ้นไปด้วยในตัว การเริ่มต้นฝึกไม่จำเป็นต้องเริ่มจากการหายใจนาทีละ ๑๒ ครั้งเสมอไป ถ้าปรับลมหายใจดู เห็นว่าหายใจถูกลักษณะที่ดีได้นาทีละเท่าใดก็เริ่มจากการหายใจเข้าออกจังหวะนั้นเลยก็ได้

อย่ามัวลังเลหรือถกเถียงเรื่องคำภาวนา บางคนมัวถกเถียงกันว่าคำภาวนาอย่างนั้นดีอย่างนี้ดี ความจริงไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร ภาวนาอย่างไรก็ได้ ไม่ภาวนาเลยก็ได้ดังกล่าวมาแล้วในเรื่องการปรับลมหายใจ คำภาวนานั้นเป็นเพียงเครื่องประกอบหรือเครื่องอาศัย ช่วยให้จิตสงบนิ่งไม่สัดส่ายคิดเรื่องราวต่าง ๆ เมื่อจิตเริ่มสงบก็มีความปลอดโปร่งสบายมีความเพลิดเพลิน จึงทำให้เราลืมคำภาวนาหรือลืมภาวนาไปเองโดยไม่ตั้งใจ เมื่อเป็นเช่นนี้ก็พยายามรักษาความสงบความสบายนั้นไว้โดยไม่ต้องภาวนาอะไรทั้งสิ้น แต่คนส่วนมากเข้าใจผิดเมื่ออาจารย์ผู้ฝึกสั่งให้ภาวนาอะไรก็ภาวนาเรื่อยไป พอจิตเริ่มสงบลืมคำภาวนาก็รีบภาวนาอีก เป็นการถอยหลังหรือทำลายสมาธิของตนเอง เพราะกลับมาภาวนาใหม่ก็เท่ากับเริ่มต้นฝึกใหม่นั่นเอง เปรียบเหมือนเราขึ้นบันไดบ้านเมื่อขึ้นไปได้ ๓ ขั้นแล้วก็กลับลงมาขั้นที่ ๑ ใหม่อีก ไต่ขึ้นไปถึง

ขั้นที่ ๓ ได้อีกก็ถอยมาขั้นที่ ๑ ซ้ำซากอยู่เช่นนี้ก็เป็นอันว่าขึ้นไปได้เพียง ๓ ขั้นเท่านั้นก็เลิกทุกที การฝึกจิตก็เช่นเดียวกัน เมื่อจิตสงบนิ่งลืมภาวนาก็เปรียบเหมือนฝึกได้สูงขึ้นถึง ๓ ขั้นแล้ว แต่ครั้นกลับมาภาวนาใหม่ก็เท่ากับถอยมาอยู่ขั้นที่ ๑ ใหม่อีก ที่ถูกนั้นควรพยายามพิจารณาและสังเกตว่าลมหายใจลักษณะที่สงบสบายจนลืมภาวนานั้นมีลักษณะอย่างไร ทำอย่างไรจึงจะทำให้การหายใจเกิดความสงบสบายอย่างนั้น เมื่อสังเกตได้แล้วก็จำไว้ ต่อไปเมื่อเริ่มฝึกสมาธิก็ตั้งลมอย่างนั้นเลยทีเดียว เมื่อตั้งได้เร็วก็เท่ากับเราขึ้นไปสู่สมาธิขั้นที่ ๓ หรือบันไดขั้นที่ ๓ ได้เร็วหรือขึ้นได้ทันที ฉะนั้นจึงมีโอกาสในการที่จะไต่ขึ้นสู่ขั้นสูงต่อไปได้อีก ไม่ต้องถอยหลังกลับไปกลับมาดังที่กล่าวมาแล้วให้หมดเวลาไปเสียเปล่า ๆ แต่ถ้าจิตสงบสบายไปครู่หนึ่ง หรือนานหน่อยแล้วจิตถอยกลับมาเอง คือไม่สงบนิ่ง กลับคิดเรื่องราวอื่น ๆ ขึ้นอีก เมื่อเป็นเช่นนี้ก็เริ่มตั้งจิตตั้งลมที่ถูกเสียใหม่ ถ้าตั้งไม่ได้จริง ๆ จึงเริ่มต้นด้วยการภาวนาซึ่งการเริ่มต้นด้วยการภาวนานี้เป็นการขึ้นต้นใหม่หรือ บางทีก็จำเป็นต้องอาศัยวิธีการอย่างอื่นมาช่วยควบคุมจิต บางทีก็ต้องอาศัยวิธีวิปัสสนาเข้ามาช่วย เพื่อให้จิตเริ่มสงบ แล้วจึงดำเนินการฝึกสมาธิต่อไปตามวิธีที่เรายึดถือเป็นหลัก เรื่องนี้จะได้ยกตัวอย่างการดำเนินการฝึกจิตอย่างย่อต่อไปว่า จิตสมาธิจะดำเนินต่อเนื่องกันไปอย่างไร ปฏิบัติอย่างไรจึงจะถูกต้องในเมื่อจิตได้มีความสงบสบายก้าวหน้าไป

จงจำไว้ว่า **วิธีฝึกจิตที่ทำแล้วได้ผลดีก็ใช้วิธีนั้นสำหรับฝึก เมื่อเกิดติดขัดไม่ก้าวหน้าก็หมั่นพิจารณาและสอบถามท่านผู้รู้** อย่ามัวโลเลเลือกวิธีฝึกจนไม่ได้ลงมือทำจริงจังหรือลงมือฝึกจริงจังชั่วระยะสั้น ๆ ติดขัดก็ลองเปลี่ยนวิธีใหม่อยู่เสมอดังนี้ไม่ถูก ควรจะยึดถือวิธีใดวิธีหนึ่งเป็นหลักในการฝึกจิตอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ส่วนวิธีอื่นเป็นวิธีประกอบและใช้ในบางโอกาส ไม่ควรจะมัววิเคราะห์วิจารณ์ว่าวิธีนั้นดีกว่าวิธีนี้วิธีนั้นไม่ดีจนเสียเวลาที่จะลงมือฝึกจริงจัง **ไม่ว่าจะฝึกวิธีใดเมื่อถูกทาง ก็จะเกิดผลเหมือนกันคือ ลมหายใจจะเปลี่ยนมาเป็นลักษณะที่ถูกที่ดีดังกล่าวมาแล้ว**

ลักษณะวิธีฝึกจิตที่ดีนั้น ควรจะต้องมีลักษณะดังนี้คือ

๑. กำหนดที่ตั้งจิตไว้โดยแน่นอน ว่าจะตั้งจิตหรือความนึกคิดไว้ที่ใด หรือนึกคิดเรื่องอะไรในกรอบแค่ไหน

๒. เมื่อฝึกถูกทางแล้วสมาธิจะก้าวไปอย่างไร สังเกตได้อย่างไรว่าทำถูกต้องแล้ว

๓. ควรจะทราบว่าในระหว่างที่ฝึกจิตนั้นเมื่อสมาธิก้าวหน้าต่อไปจะมีปรากฏการณ์อะไรเกิดขึ้นทางจิตคือ จะรู้สึกหรือเห็นอย่างไร มีวิธีปฏิบัติอย่างไรเมื่อรู้หรือเห็นเช่นนั้น

๔. เมื่อเกิดนิมิต คือเกิดความรู้สึกเกิดการเห็นทางจิตขึ้น จะต้องรู้ว่าเกิดนิมิตอย่างไรถูกทางเกิดอย่างไรเป็นการผิดทาง และรู้วิธีปฏิบัติต่อนิมิตต่าง ๆ เหล่านั้นเพื่อให้สมาธิก้าวหน้าต่อไปอีก หรือให้รู้วิธีนำเอานิมิตนั้นมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ

ประการสำคัญที่สุดที่คนส่วนมากเข้าใจกันผิด ๆ อยู่ก็คือ มักจะกล่าวกันว่า ฝึกสมาธิตั้งนานแล้วยังไม่เห็นอะไรเลย ที่ถูกนั้นการเห็นทางจิตเป็นเรื่องของการใช้อำนาจจิตให้เกิดประโยชน์ **สำหรับในการฝึกจิตนั้นมีความสำคัญอยู่ที่ให้จิตตั้งมั่น สงบสบาย อยู่ได้นาน ๆ เพื่อให้สมาธิก้าวหน้าต่อไป** ดังกล่าวมาแล้ว **ไม่จำเป็นต้องเห็น**

ตัวอย่างการฝึกสมาธิแบบหนึ่ง

สมาธิ คือ "การตั้งจิตมั่นอยู่ในอารมณ์เดียว" อารมณ์ที่ตั้งจิตนั้นอาจจะเป็น วัตถุ รูป ความรู้สึก ความนึกคิดและสิ่งอื่น ๆ อีก วิธีฝึกสมาธินั้นมีหลายวิธี แต่วิธีทั้งหลายในโลกจะไม่มีนอกเหนือไปจากวิธีฝึกสมาธิ ๔๐ วิธีในพระพุทธศาสนา ในการฝึกสมาธิจะต้องเลือกวิธีฝึกด้วยความระมัดระวัง มิฉะนั้นจะเป็นภัยแก่ตน ข้าพเจ้าขอเสนอแนะวิธีที่ดีอันหนึ่งคือวิธีใช้ลมหายใจ ซึ่งโดยธรรมดาเรียกว่า "**อานาปานสติ**" วิธีนี้รู้สึกจะเหมาะสำหรับคนทุกคน และใช้สะกดจิตในปัจจุบันนี้ ทั้งเป็นวิธีที่ทำให้พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้อีกด้วย

การเตรียมการและข้อเตือนใจในการฝึกสมาธิ มีดังต่อไปนี้ :-

๑. การมีศีลธรรมดีย่อมเป็นรากฐานสำคัญ ที่จะทำให้สำเร็จสมาธิขั้นกลางและขั้นสูงได้

๒. การฝึกอย่างต่อเนื่องกันไปในเวลาและสถานที่เหมาะสม เป็นหัวแรงสำคัญที่จะทำให้สมาธิก้าวหน้าดีขึ้น

๓. วิธีที่จะใช้ฝึกสมาธินั้น จะต้องเลือกด้วยความระมัดระวัง และเมื่อไม่มีความจำเป็นก็ไม่ควรเปลี่ยนวิธีฝึก

๔. วิธีที่ถูกย่อมจะกล่าวถึงจิต จุดที่ตั้งจิต ปรากฏการณ์สภาพของจิตใจหรือนิมิตซึ่งอาจจะเกิดขึ้นได้ ตลอดจนวิธีปฏิบัติต่อนิมิตเหล่านั้นในสมาธิขั้นต่าง ๆ (ได้กล่าวไว้อย่างแจ่มแจ้งในวิทยาศาสตร์ทางใจฉบับส่องโลกแล้ว)

๕. วิธีแก้ข้อบกพร่องต่าง ๆ ในขั้นหนึ่ง ๆ

วิธีดำเนินการฝึกจิต

๑. ในโอกาสและสถานที่ที่เหมาะ เรากราบไหว้ต่อคุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ คุณบิดามารดา และครูบาอาจารย์ แล้วนั่งนิ่งในท่าที่ถูกต้องและในอาการหย่อนคลาย หลับตาตลอดเวลาที่ฝึกสมาธิ

๒. ตั้งจิตที่จะปฏิบัติตามศีลธรรมอันดี แล้วแผ่เมตตาไปยังสัตว์ บุคคลทั้งหลาย รวมทั้งตัวเราและสัตว์หรือวิญญาณอื่น ๆ

ทั้ง ๒ ขั้นนี้ กระทำชั่วระยะเวลาเล็กน้อย เพื่อให้จิตปลอดโปร่งราบเรียบเท่านั้น **เราอาจจะใช้อุบายอย่างอื่นแทน** เพื่อให้เกิดผลอย่างเดียวกันนี้ก็ได้, เป็นต้นว่าการสวดมนต์ หรือการนึกคิด หรือการพิจารณาที่เหมาะสม สิ่งสำคัญยิ่งที่จะต้องพิจารณาและทำความเข้าใจให้ดี คือ **ธาตุ, ขันธ์ และอายตนะสัมพันธ์เข้ากับไตรลักษณะ ๓** (อนิจจัง, ทุกขัง, อนัตตา)

๓. **เริ่มทำสมาธิ** โดยตั้งจิตมั่นอยู่ที่กึ่งกลางดั้งจมูก ตรงที่รูจมูกทั้ง ๒ ข้างมาพบกัน ภาวนาในใจว่า **"พุท"** ในระหว่างที่หายใจเข้าแล้วภาวนาว่า **"โธ"** ในระหว่างที่หายใจออก ในขณะเดียวกันเปลี่ยนลมหายใจเข้าออกให้ลึก, สั้น, ยาว, เบา ปรับปรุงลมหายใจ และคอยสังเกตว่าลมหายใจลักษณะใดที่สบายที่สุด หายใจปลอดโปร่งดี จงจำลมหายใจลักษณะนั้นไว้ และรักษาลมหายใจนั้นไว้ตลอดเวลาเพื่อให้เกิดความสุขความสำราญและความสงบ

๔. **รักษาลมหายใจที่สบายที่สุดไว้ และตั้งจิตมั่นอยู่ที่จุดรวมจิตอันเดิม** (จุดรวมของช่องจมูกทั้งสองข้าง) ตลอดเวลาคอยรับรู้แต่เพียงการกระทบที่ลมหายใจเข้าออกปะทะกับจุดรวมจิตเท่านั้น อย่าเอาใจใส่รู้ว่าลมมาจากที่ใดและจะผ่านเลยไปที่ใด การภาวนาในใจว่า **"พุทโธ"** ต้องภาวนาไว้ตามเดิมจนกว่าจะลืมภาวนาในเมื่อสมาธิดีขึ้นมากแล้ว จากนั้นไปเราก็เลิกภาวนาถึงแม้ว่าจะนึกขึ้นมาได้อีกก็ไม่กลับไปภาวนา **"พุท-โธ"** อีก

ขณะนี้สมาธิจะก้าวหน้าดีขึ้นทีละน้อย อากาศที่จะใช้หายใจก็ต้องการน้อยลงจนเรารู้สึกว่าไม่ได้หายใจเลย เราจะรู้สึกสงบปีติ และมีความสุขมากขึ้นทุกที ผลที่เกิดขึ้นเช่นนี้จะเกิดขึ้นชั่วเดี๋ยวเดียวแล้วสมาธิก็ถอยลงเป็นจิตธรรมดา นี่คือสมาธิขั้นต้น (ซึ่งในบาลีเรียกว่า **ขณิกะสมาธิ** แปลว่าสมาธิชั่วขณะ หรือพิจารณาในแง่นิมิต สมาธิขั้นต้นนี้ก็เรียกว่า **บริกรรมนิมิต** ซึ่งหมายถึงนิมิตที่เกิดด้วยการบริกรรมคือการใช้คำภาวนานั่นเอง นิมิตที่อาจเกิดขึ้นนั้น เป็นต้นว่า รู้สึกขนลุกขนพอง รู้สึกดือกดีใจ รู้สึกเสียวซ่านขึ้นในร่างกายหรือเห็นกายหรือเห็นภาพเห็นแสงวอบแวบ ปีติหรือความสุขที่เกิดในขั้นนี้ก็ยังไม่ใช่ของแท้เป็นเพียงนิมิตเท่านั้น) อย่าลืมว่าต้องตั้งจิตมั่นอยู่ที่จุดกำหนดอันเดิมเสมอ มิฉะนั้นปรากฏการณ์ที่ไม่พึงปรารถนาจะเกิดขึ้น แล้วสมาธิก็จะถอยลงหรือเปลี่ยนเป็นภาพนึก, ความตื่นกลัว, ความดีใจ สติกึ่งสำนึกหรือความหลงในภูมิตน ซึ่งผลเหล่านี้จะทำให้เกิดสมาธิที่ผิด และความเข้าใจที่ผิดพลาด **ซึ่งเราจะต้องแก้โดยดึงความตั้งใจมายังจุดที่ตั้งจิตตามเดิม**, เปลี่ยนลักษณะการหายใจ หรือกลับไปภาวนา **"พุท-โธ"** ใหม่หรือพิจารณาทำนองเดียวกับโอกาสที่ **จิตมีกำลัง** (จะกล่าวต่อไป)

ข้อเตือนใจ วัตถุประสงค์ที่สำคัญยิ่ง ก็คือ **ต้องมีสติ ทุกขั้นตอนของสมาธิ และลดอารมณ์ต่าง ๆ ลง เพื่อให้จิตแน่วแน่อยู่ในอารมณ์เดียว** (เอกัคคตา) เป็นต้นว่าเลิกภาวนา **"พุท-โธ"** ด้วย

การปล่อยให้เป็นไปเอง (อย่าเลิกภาวนาด้วยความเจตนา)

๕. เมื่อสมาธิได้ก้าวมาถึงปลายสุดของสมาธิขั้นต้นแล้ว เราจะมีจิตดิ่งอยู่ที่จุดตั้งจิตอย่างมั่นคง รู้สึกว่าไม่ได้หายใจเลย มีความสงบ ปีติ และสุข เป็นความสุขชนิดพิเศษซึ่งเหนือกว่าความสุขสำราญโดยทั่วไป ถ้าเราสามารถควบคุมจิตให้สงบมีความสุขอยู่ได้ **นานพอสมควร** และชำนาญในการเข้า ก็เป็นการเข้าถึง **สมาธิขั้นกลาง** (ในพระบาลีเรียกว่า อุปจาระสมาธิ หรือพิจารณาในแง่นิมิต **สมาธิขั้นกลางนี้ก็เรียกว่า อุคคหะนิมิต** ซึ่งแปลว่า นิมิตติดตากล่าวคือถ้านิมิตเกิดขึ้นในขั้นนี้เช่นเห็นภาพต่าง ๆ หรือเห็นแสงก็จะชัดเจนและเป็นภาพนิ่งบางทีอาจจะไม่เกิดอุคคหะนิมิตก็ได้) เนื่องจากจิตแน่วแน่และความสุขที่ลึกซึ้งเช่นนั้น ไม่ช้าก็ทำให้จิตละทิ้งร่างกายไปเสีย ขณะเดียวกัน**สติจะขาดลงโดยสิ้นเชิงชั่วเวลาเดี๋ยวเดียว** แล้วจิตก็แยกจากร่างไป, พร้อม ๆ กันนี้เองทวารทั้ง ๖ ก็จะดับสูญลงไป คงเหลืออยู่แต่ทวารใจอย่างเดียว กล่าวคือสติ (ความรู้ตัว) ได้ย้ายออกจากร่างกายไปอยู่ที่ใจอย่างเดียว **ผลที่เด่นชัดเป็นดังนี้** คือ จิตยึดมั่นอยู่ที่เดียว ด้วยความสุขสำราญ รู้อยู่ว่า "นี่คือตน เป็นจิตที่อยู่โดดเดี่ยวในความว่างและอยู่ในความสุขแจ่มใสมาก ฉันหาร่างกายของฉันและของทุกอย่างไม่พบว่าอยู่ที่ไหน" ในกรณีเช่นนี้**ส่วนมากความว่างมักจะเป็นความมืดหรือแสงโอภาส** ซึ่งขยายตัวออกกว้างใหญ่จนปิดบังร่างกายของตนเอง และทุกสิ่งทุกอย่างในสากลจักรวาลเว้นไว้แต่ใจของตน

เท่านั้น ลักษณะเช่นนี้อาจเรียกง่าย ๆ ว่า **"จิตว่าง"** หรือ การเข้าสู่ภาวะความว่าง **จัดเป็นระดับสูงสุดในสมาธิขั้นกลาง (ความว่างในขั้นนี้ไม่ใช่ว่างแท้จริง** เป็นแต่เพียงว่างไปจากรูปหยาบและกิเลสขั้นหยาบเหลือแต่รูปละเอียดและกิเลสขั้นกลางขั้นละเอียด)

เราจะอยู่ในสมาธิขั้นกลางไม่นานนัก จิตก็จะถอยไปสู่ภาวะปกติ และควบคุมร่างกายตามเคยระลึกได้ว่าอะไรเกิดขึ้น

ข้อระมัดระวังที่สำคัญยิ่ง เมื่อได้เข้าถึงสมาธิขั้นกลางแล้ว อย่าหยุดพักเป็นอันขาด ให้พยายามเข้าสู่สมาธิขั้นกลางซ้ำซากจนกว่าจะชำนาญคล่องแคล่วในการกำหนด ชำนาญในการเข้า ชำนาญในการรักษาไว้ ชำนาญในการออก และชำนาญในการพิจารณา ซึ่งเรียกว่า **วสี ๕** (อาจต้องทำติดต่อตลอดคืน หรือ ๒ วัน) ถ้าไม่ทำเช่นนี้จะหลงทางเข้าและทำไม่ได้อีกเป็นเวลานาน อาจจะเป็นเวลาหลายปี**นิมิตที่เห็นด้วยตาชั้นในได้นั้น อาจจะเกิดขึ้นหรือไม่เกิดได้** แต่ถ้าเกิดขึ้นและรู้วิธีบังคับได้ก็จะเกิดเป็นวิชาพิเศษขึ้นถ้าบังคับผิดหลักก็มีโทษมาก ฉะนั้นทางที่ปลอดภัยที่สุดก็คือปล่อยวางนิมิตเสีย มุ่งสู่สมาธิขั้นสูงต่อไป

เมื่อเข้าสมาธิขั้นกลางได้ชำนิชำนาญแล้ว ก็ฝึกให้ก้าวหน้าขึ้นอีก จนได้จิตที่แน่วแน่อยู่ในความสุขและความปีติอย่างสูงได้นานเท่าที่จะต้องการ และสามารถถอยจิตมาสู่ขั้นใดก็ได้ หรือจะเข้าไปใหม่อีกก็ทำได้โดยทันทีดังนี้ เรียกว่าได้สำเร็จถึง **สมาธิขั้นสูง**

ซึ่งเรียกได้ว่า **ขั้นฌาน** (ในพระบาลีบางแห่งก็เรียกว่า **อัปปนาสมาธิ** หรือพูดในแง่นิมิต สมาธิขั้นสูงนี้ก็อยู่ถัดขึ้นไปจาก **ปฏิภาคนิมิต** ซึ่งเป็นขั้นที่บังคับนิมิตได้ เช่นบังคับให้เล็กใหญ่ให้เกิดให้หายไปได้ทันที ซึ่งจะเกิดเป็นวิชชาขึ้นและได้ถึงความว่างอย่างสูง) ขั้นฌานเป็นขั้นที่ถึง **ความว่างอย่างสูง** คือจิตว่างจากอารมณ์ที่เป็นรูปทั้งปวง ไม่มีภาพ ไม่มีนิมิต จิตคงดิ่งนิ่งอยู่ในอารมณ์ของฌาน

ฌานมี ๔ ขั้น คือฌานขั้นที่ ๑, ที่ ๒, ที่ ๓, และที่ ๔ เมื่อสมาธิก้าวหน้าถึงฌานที่ ๔ ว่างจากกิเลสขั้นกลาง (นิวรณ์ ๕) และว่างจากรูปละเอียด สำเร็จฌานที่ ๔ แล้ว ก็เริ่มทำจิตให้บริสุทธิ์ได้ กล่าวคือฝึกตามขั้นวิปัสสนา ผู้ใดถ้ามีบุญบารมีสูงก็สามารถเริ่มฝึกวิปัสสนาได้เมื่อสำเร็จฌานที่ ๑ ผลสำเร็จขั้นสูงสุดของวิปัสสนาจะทำให้จิตหมดจากกิเลสทั้งปวง ซึ่งเป็นสภาวะการรู้แจ้งโลก สภาวะเช่นนี้เรียกว่า **นิพพาน** ซึ่งเป็น **ความว่างสูงสุด (ความว่างอย่างยิ่ง)** ว่างจากกิเลสขั้นละเอียด (สังโยชน์ ๑๐) ตรงตามที่ว่านิพพานเป็นความว่างอย่างยิ่ง (นิพพานนังปรมังสูญญัง)

ที่กล่าวมาข้างต้นนี้ เป็นหนทางที่ถูกและมั่นคงที่จะนำไปสู่สวรรค์นิพพาน และในระหว่างที่ก้าวไปนั้นก็สามารถใช้อำนาจจิต เพื่อประโยชน์ได้ทั้งทางโลก หรือทางธรรมได้เสมอ

ข้อระมัดระวังที่สำคัญยิ่ง การสะกดจิตมี ๒ ชนิด ชนิดหนึ่งการสะกดจิตผู้อื่น และชนิดที่สองสะกดตนเอง ผลบางอย่างของการสะกดจิต คล้ายคลึงกันกับผลของสมาธิขั้นต้น และขั้นกลาง และทำให้คนเข้าใจสับสน ถึงอย่างไรก็ดี ผลของการสะกดจิต และการฝึกสมาธินั้นต่างกันมากทีเดียว แต่ในการฝึกสมาธิถ้าบังคับจิตมากเกินไป ก็จะกลายเป็นการสะกดตนเองได้ ตัวอย่างเช่น การหมดสติและตัวแข็งทื่อไปชั่วระยะหนึ่ง ซึ่งเป็นการสะกดตนเอง พระอาจารย์ในดงสอนว่า ก่อนที่ร่างกายจะแข็งทื่อนั้น จะรู้สึกเย็นวูบจากปลายเท้าขึ้นไปโดยกะทันหันเป็นเครื่องเตือนล่วงหน้า ถ้าปล่อยให้เย็นถึงสะดือตัวจะแข็งทื่อขาดสติ ในกรณีเช่นนี้เราจะต้องถอยกลับโดยลืมตาเล็กน้อยแล้วหลับตาหรือหายใจแรง และลงมือทำสมาธิต่อไปอีก ความแตกต่างที่เด่นชัดระหว่างสมาธิที่ถูกกับการสะกดจิตก็คือการสะกดจิตเป็นสภาพที่มีสติกึ่งเดียวหรือหมดสติ ดังนั้น ผู้ที่ถูกสะกดจิตจึงขาดสติและนึกไม่ออกว่าได้บังเกิดอะไรขึ้นต่อร่างกายในระหว่างที่ลืมตัว เพราะการสะกด ส่วน**สมาธิที่ถูกนั้นต้องมีสติอยู่ตลอดเวลา** (คือ มี **สัมมาสติ** ตามมรรคมีองค์ ๘ ข้อที่ ๗) ถ้าตัวแข็งครั้งหนึ่งแล้วต่อไปทำสมาธิจะตัวแข็งทุกครั้งต้องแก้โดยหยุดฝึกสมาธินานถึง ๕ ปี จึงฝึกใหม่ (คำสอนของพระอาจารย์ในดง)

ทางที่ดีที่สุดที่จะรู้แน่นอนว่าเรากำลังเข้าถึงสมาธิขั้นใด

แล้ว ก็คือ**การตรวจสอบโดยวิธีใช้อำนาจจิต**ดังที่กล่าวมาแล้วในบทก่อน เมื่อจิตออกไปเสียจากจุดตั้งสมาธิแต่ยังสงบดีอยู่ย่อมจะเกิด**ภาพทางจิต** หรือนิมิตขึ้นเพราะจิตเที่ยวไปนอกลู่นอกทาง ซึ่งจัดเป็นสมาธิผิดทางยังผลให้เกิดการหลงในภูมิตนได้ การทำตามกฎเกณฑ์อันปลอดภัยที่กล่าวมาแล้วย่อมจะสำเร็จสมาธิที่ดี และใช้อำนาจจิตได้ด้วย รายละเอียดยิ่งกว่านี้อ่านได้จากวิทยาศาสตร์ทางใจฉบับส่องโลก ซึ่งผู้เขียนเรื่องนี้ได้แต่งไว้ (มีที่ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด)

เมื่อจิตถอยจากสมาธิขั้นหนึ่งขั้นใด เราจะต้องทำซ้ำจากขั้นตอนที่เหมาะอีก หรืออาจจะเริ่มจากขั้นต้นที่สุดใหม่ ถึงอย่างไรก็ดี เมื่อทำซ้ำหลายหนแล้วก็ไม่ได้ผลเราต้องค้นให้พบว่าอะไรเป็นสาเหตุสำคัญให้ล้มเหลว โดยปกติต้นเหตุที่ทำให้ล้มเหลวนั้นก็คือ**นิวรณ์ ๕ (เครื่องกีดกั้นความสำเร็จ ๕ ประการ)** ซึ่งมีดังนี้.–

๑. กามฉันทะ (ความพอใจรักใคร่ในวัตถุกาม)

๒. พยาบาท (ความไม่พึงพอใจความยินร้าย)

๓. ถีนมิทธะ (ความง่วงงุนท้อแท้)

๔. อุทธัจจะกุกกุจจะ (ความฟุ้งซ่าน)

๕. วิจิกิจฉา (ความสงสัย โลเล ไม่แน่นอนใจ)

เมื่อเราทราบแน่ว่านิวรณ์ข้อใด เป็นต้นเหตุ ก็แก้ไขด้วยการพิจารณาในทางต่อต้านไว้ ซึ่งได้เขียนไว้แล้วในพระธรรม ในทางปฏิบัติจริง เราย่อนิวรณ์ ๕ ลงเหลือ ๒ ประการ คือ **จิตมีกำลังมาก** และ **จิตกำลังอ่อน** ลักษณะของจิตมีกำลังมากคือ ฟุ้งซ่าน หลงในภูมิตน พยาบาท คิดเกี่ยวแก่ความรักใคร่หรือเรื่องเก่าหรือความคิดใหม่ ๆ ลักษณะของจิตกำลังอ่อนคือ ท้อแท้หดหู่ หงอยเหงา หงุดหงิด ลังเล นิวรณ์ข้อที่ ๓ และข้อที่ ๕ เป็นประเภทจิตกำลังอ่อน นิวรณ์อีก ๓ ข้อเป็นประเภทจิตมีกำลังมาก

จิตมีกำลังมาก แก้โดยพิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างว่าเป็นของว่างเปล่าปราศจากแก่นสาร และน่าเบื่อหน่ายด้วยวิธีนึกแยกแยะออกจนเป็นส่วนเล็กที่สุด ประกอบการพิจารณา การพิจารณานี้ เป็นเพียงอุบายดึงให้จิตที่มีกำลังมากถอยมาเป็นจิตที่ปลอดโปร่งราบเรียบและสงบไม่แจ่มชัดเหมือนพิจารณาในขั้นวิปัสสนา ซึ่งเป็นภาพจริงและรื้อถอนกิเลสขั้นละเอียดทิ้งได้ เมื่อได้บังเกิดผลที่ต้องการดังนี้แล้ว เราก็เริ่มทำสมาธิต่อไปอีก

จิตกำลังอ่อน แก้โดยการพิจารณาเกี่ยวกับความดีและบุญกุศลของพระพุทธเจ้าหรือของตนเอง หรือเกี่ยวกับผลขั้นสุดท้าย อุบายอันนี้จะช่วยบำรุงน้ำใจที่อ่อนให้เข้มแข็งกระปรี้กระเปร่า ปลอดโปร่งและราบเรียบ

ข้อจดจำ เมื่อจิตปลอดโปร่งราบเรียบหรือแจ่มใสเราต้องกลับไปตั้งจิตที่จุดรวมจิตโดยไม่ชักช้า ไม่ต้องพิจารณาอุบายแก้ไขจิตมีกำลังมาก หรือจิตกำลังอ่อนอีกต่อไป มิฉะนั้นจิตจะถูกแก้ไขมากเกินไป ตัวอย่างเช่น จากจิตที่มีกำลังมากเป็นจิตที่ปลอดโปร่งราบเรียบ ถ้าแก้มากก็กลายเป็นจิตกำลังอ่อน การใช้อุบายที่ผิดจะเกิดความล้มเหลวและอันตรายขึ้น ตัวอย่างเช่น จิตมีกำลังอ่อนแต่กลับไปใช้อุบายแก้จิตมีกำลังมากมาแก้ ย่อมทำให้จิตมีกำลังอ่อนยิ่งขึ้นอีก และหมดกำลังใจที่จะทำอะไรในที่สุด เบื่อชีวิตหรืออาจฆ่าตัวตาย

ถาม : ผู้ที่สำเร็จสมาธิขั้นสูงจะได้รับบุญกุศลอันใดที่นอกเหนือไปจากการใช้อำนาจจิต?

ตอบ : ฌานขั้นที่ ๑ ช่วยให้เราสามารถแยกจิตออกจากกายได้โดยทันที ดังนั้นเราสามารถที่จะระงับความเจ็บปวดต่าง ๆ ตลอดจนอารมณ์รุนแรง หรือความทุกข์ได้ทันทีทันใด เราสามารถหนีจากความเจ็บปวดหรือความทุกข์สูงสุดก่อนจะตาย โดยการละทิ้งร่างกายไปอยู่ในความสุขขององค์ฌาน สภาพเช่นว่านี้เรามีสติรู้ว่านั่นเป็นเรา เป็นจิตที่อยู่โดดเดี่ยวเต็มไปด้วยความปีติและความสุข ไม่มีความกังวลหรือยุ่งยาก และจะเป็นอยู่เช่นนั้นเป็นเวลายาวนานเป็นต้นว่า ๕๐๐ ปี, ๒๐๐๐ ปี แล้วแต่ขั้นของฌาน

หลังจากนั้นแล้วจิตจะกลับเป็นจิตธรรมดาและเข้าสู่การเวียนว่ายตายเกิดอีกแล้ว ก็ไม่มีอำนาจของฌานเหลืออยู่นอกจากบุญกุศลเท่านั้น สภาพที่จิตอยู่ในความสุขของฌานเรียกว่า "**สวรรค์ชั้นพรหม**" กล่าวให้ละเอียดแล้วฌาน ๔ ชั้น แยกออกได้เป็น ๒๐ ชั้น ส่วนในสมาธิขั้นต้นและขั้นกลางแยกออกได้เป็น ๖ ขั้น ฉะนั้นสวรรค์ของคนที่ตายจึงแบ่งเป็น ๒๖ ชั้น ตรงกับสมาธิ ๒๖ ขั้น หรือตามขั้นของบุญกุศล หรือจะกล่าวอีกอย่างหนึ่งว่าตามขั้นของความสุข ผู้ที่สำเร็จฌานที่ ๔ สามารถมีชีวิตอยู่ได้หลายร้อยปี ซึ่งในปัจจุบันนี้ก็สามารถจะพบเห็นได้เป็นจำนวนมากในป่าใหญ่ ของประเทศอินเดีย, ประเทศไทยและประเทศจีน มีบางท่านที่เป็นอาจารย์ใหญ่ของข้าพเจ้า

ถาม : เหตุใดผู้สำเร็จฌานขั้น ๔ จึงมีชีวิตอยู่ได้หลายร้อยปี?

ตอบ : ที่สามารถมีอายุยืนยาวได้มากเพราะในฌานที่ ๔ ต้องใช้อากาศน้อยที่สุด ดังนั้นลมละเอียดที่แทรกซึมผ่านร่างกายหรือผ่านวัตถุทุกอย่างได้ก็เพียงพอที่จะดำรงชีวิตอยู่โดยไม่มีการหายใจ สัมผัสดูชีพจรก็ไม่รู้สึกว่าเต้นแต่ยังคงมีสติอยู่ ทุกส่วนของร่างกายพักผ่อนอย่างแท้จริงดีกว่าการนอนหลับสนิท เพราะฌานที่ ๔ ให้การพักผ่อนอย่างแท้จริงทั้งกายและใจ สามารถอยู่ในฌานที่ ๔ ได้มากกว่า ๗ วัน และทำซ้ำต่อไปอีกได้ ฉะนั้นจึงไม่น่า

ประหลาดเลยที่โยคีสามารถอยู่ในที่ปิดล้อมมิดชิด และฝังไว้ใต้ดินได้หลายวัน โดยไม่ต้องดื่มหรือกินอาหารเลย ถ้าเราใช้รถยนต์เพียงสัปดาห์ละ ๒๐ นาที และรักษารถนั้นไว้ให้สะอาดเรียบร้อย ก็สามารถอยู่ในสภาพใช้การได้หลายพันปีทำนองเดียวกันเมื่อผู้ใดอยู่ในฌาน ๔ เป็นประจำย่อมจะมีอายุยืนยาวมาก (เข้าฌานหลาย ๆ วัน แล้วออกจากฌานเคลื่อนไหวกินอาหารบ้างแล้วเข้าฌานอีกสลับกันไป)

ถาม : เหตุใดจึงอยู่ในฌานได้โดยไม่กินอาหาร? และจะอยู่ในฌานติดต่อเรื่อยไปหลายร้อยปีจะได้หรือไม่?

ตอบ : ที่คนอยู่ในฌานได้โดยไม่กินอาหารหลายวันเพราะว่า อาหารใช้สำหรับสร้างกำลังงานเพื่อกระตุ้นให้อวัยวะต่าง ๆ ไหวเคลื่อน ซ่อมแซมหรือสร้างอวัยวะขึ้น ดังนั้นเมื่อร่างกายและจิตใจพักผ่อนอย่างแท้จริงในฌานที่ ๔ กำลังงานหรืออาหารก็ไม่จำเป็นต่อร่างกายถึงอย่างไรก็ดีหัวใจยังต้องทำงานอยู่ แต่ทำงานเบามากจนสัมผัสดูไม่รู้สึก ด้วยเหตุนี้เองจึงอยู่ในฌานหลาย ๆ ปี ไม่ได้ มิฉะนั้นอาหารที่เก็บตุนอยู่ในร่างกายก็จะถูกใช้หมดไป เพราะการทำงานของหัวใจ หลังจากนั้นร่างกายก็จะเริ่มต้นร่วงโรยและเหี่ยวแห้ง ฉะนั้นโดยธรรมดาจะอยู่ในฌาน ๔ เพียง ๗ วันหรือ ๑๕ วัน ต่อจากนั้นก็ต้องกินอาหารและออกกำลังกายบ้างแล้วจึงเข้าฌานอีกต่อไป

ถาม : ที่เขาอยู่ในป่าใหญ่เป็นเวลานาน ๆ กันนั้น เพื่อประโยชน์อันใดหรือ?

ตอบ : เป็นเพราะเขาเห็นกันว่า หลังจากเราได้เกิดมาแล้ว ชีวิตก็จะแก่ เจ็บและตาย โดยไม่มีการหยุดยั้งและไม่มีการยกเว้น เฉพาะอย่างยิ่งความทุกข์มหาศาลก่อนจะตายนั้นเขามองเห็นแจ่มชัด เราสามารถหนีจากทุกข์มหาศาลนี้โดยการแยกจิตออกจากร่างกาย ฌานที่ ๑ จะช่วยให้เราสามารถแยกจิตจากร่างกายได้ ยิ่งกว่านั้นจิตที่แยกออกยังมีความสุขอย่างใหญ่หลวงและสามารถติดต่อกับผู้ที่มีสมาธิจิตดีได้ ป่าลึกเป็นสถานที่เปลี่ยวซึ่งยกย่องว่าเป็นที่ฝึกสมาธิได้ดี หลังจากได้สำเร็จฌาน ๔ ก็จะมองเห็นการเวียนว่ายตายเกิดซ้ำซาก เห็นชีวิตอมนุษย์และมนุษย์กำลังแก่เจ็บ ทุกข์ทรมานเวียนวนและเกิดใหม่พิจารณาไปว่าแม้จะสามารถหนีจากทุกข์ แก่ เจ็บและตายไปได้หลายพันปีด้วยอำนาจฌาน แต่ในที่สุดอำนาจฌานก็จะหมดแล้วก็ต้องเข้าสู่การเวียนว่ายตายเกิดอีก เมื่อผู้ใดเคยเห็นความทุกข์ใหญ่หลวงของความยากจนแล้ว ภายหลังกลับเป็นคนมั่งมีได้ลิ้มรสความสุข เขาย่อมจะกลัวการกลับเป็นคนจนอย่างยิ่งยวด ทำนองเดียวกัน เมื่อผู้ใดมองเห็นทุกข์ในการเวียนเกิดเวียนตายและได้ลิ้มรสความสุขอันแท้จริงของฌาน เขาย่อมจะกลัวต่อการเวียนเกิดและทุกข์ ด้วยเหตุนี้เขาย่อมพยายามที่จะได้อยู่ในความสุขถาวรและทำลายการเวียนเกิดเวียนตายเสีย สภาพ

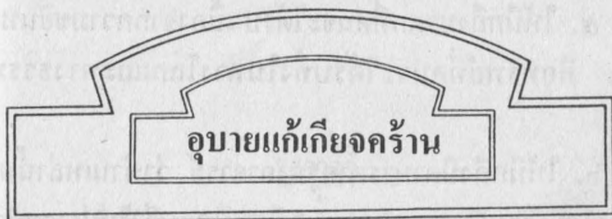
เช่นกล่าวนี้เรียกว่า **"นิพพาน"** ซึ่งมีอยู่พร้อมสำหรับทุกคนผู้มีจิตบริสุทธิ์ เช่นเดียวกับสวรรค์ซึ่งมีอยู่พร้อมสำหรับทุกคนผู้สำเร็จสมาธิ หรือผู้มีศีลธรรมดี หรืออีกนัยหนึ่งผู้มีความสุขอันแท้จริง จิตที่บริสุทธิ์ย่อมจะเกิดได้จากการฝึกวิปัสสนา ซึ่งโดยธรรมดาใช้เวลานานมาก เพราะเหตุดังกล่าวแล้วนี้จึงมีหลายคนที่ เต็มใจฝึกอยู่ในใจกลางป่า และหน่วงเวลาอยู่นานต่อนานจนกว่าจะสำเร็จสมปรารถนา

พิจารณาคำตอบข้างบนนี้ และประโยชน์ของสมาธิขั้นสูงในบทที่ ๑ ก็พอจะเห็นได้ว่า **สมาธิขั้นสูงทำให้คนเป็นผู้วิเศษ** แต่ถึงอย่างไรก็ดีในที่สุดคุณวุฒิของผู้วิเศษก็จะหมดสิ้นลงได้ จะให้ยืนยงตลอดไปไม่มีทุกข์เวียนมาหาอีกก็ต่อเมื่อได้เป็น **พระอริยะ** ก็อะไรเล่าเป็นมูลเหตุที่จะทำให้คนเป็นพระอริยะ? **ปัญญาอันเลิศ (โลกุตตระปัญญา)** นั่นแหละเป็นมูลเหตุ ทำไมหรือ! โปรดสอบสวนดูในเรื่องวิปัสสนา

พระธรรมของพระตถาคต เมื่อเข้าไปประดิษฐานในสันดานของปุถุชนแล้ว พระธรรมอันแท้จริงจะกลายเป็นของปลอมทั้งสิ้น (สัทธรรมปฏิรูป) เพราะฉะนั้นเมื่อยังเพียรแต่เรียนพระปริยัติธรรมถ่ายเดียว จึงยังใช้การไม่ได้ดี เราจะต้องฝึกทางด้านปฏิบัติ และกำจัดกิเลสทั้งปวงออกไปแล้ว จึงจะยังประโยชน์ให้สำเร็จได้เต็มที่ และทำให้พระสัทธรรมบริสุทธิ์ ไม่วิปลาศคลาดเคลื่อนจากหลักเดิม

จาก "มุตโตมัย"

อุบายแก้เกียจคร้าน

๑. ให้นึกถึงโทษของความเกียจคร้าน และเป็นอบายภูมิซึ่งเป็นเรือนจำของคนเกียจคร้าน คือคิดว่าความเกียจคร้านไม่ดีเลย มีแต่ทำให้คนเลวลงอย่างเดียว

๒. ให้นึกถึงคุณของความขยันหมั่นเพียร ซึ่งจะทำให้คนมีความเจริญก้าวหน้า มีความสุข

๓. พิจารณาทางดำเนินของคนที่ดี คนที่มีความรู้คนที่มีความสุข ซึ่งต้องอาศัยความขยันหมั่นเพียรทั้งนั้น คนเกียจคร้านจะเอาดีอย่างนั้นไม่ได้เป็นอันขาด แล้วปลุกใจตัวให้เป็นคนขยันบากบั่นว่า เราต้องเป็นคนขยัน เราต้องบากบั่นไม่ท้อถอย

๔. เคารพอาหารที่ตนจะบริโภค โดยพิจารณาเสียก่อนว่าเป็นของที่ได้จากความขยันหมั่นเพียรของคนอย่างไร? บริโภคแต่สิ่งที่ควรบริโภคแต่พอดีพองามและนึกไปด้วยว่า "เราต้องเป็นคนขยัน เราต้องบากบั่นเพื่อให้สมกับเป็นผู้บริโภคอาหารนั้น ๆ"

๕. ให้นึกถึงมรดกที่ตนจะได้รับ เนื่องจากความขยันหมั่น-เพียร คือทรัพย์ที่ตนจะได้รับทั้งในทางโลกและทางธรรม

๖. ให้นึกถึงบิดามารดาครูบาอาจารย์ ว่าท่านเหล่านั้นล้วนปรารถนาให้เราเป็นคนขยัน หมั่นเพียรเป็นคนดี ไม่ปรารถนาที่จะให้เป็นคนเกียจคร้าน นึกถึงความพากเพียรบากบั่นอย่างสูงสุดของพระบรมศาสดาของเรา

๗. ให้นึกถึงชาติ (กำเนิด) อันสูงของตนซึ่งเป็นมนุษย์ ไม่ควรทำตนให้ไร้ความสามารถคล้ายสัตว์ดิรัจฉาน

๘. ให้นึกถึงบุคคลอื่นซึ่งมีความรู้ความเจริญ และความสุขนั้น ล้วนแต่มีความขยันขันแข็งเป็นเหตุ

๙. ไม่คบคนเกียจคร้าน เลือกคบแต่คนขยัน

๑๐. น้อมใจของตนให้ชอบแต่ความขยันหมั่นเพียรและเกลียดกลัวความเกียจคร้าน

(จากปัญจสูทนี และ สุมังคลวิลาสินีภาค ๒ หน้า ๕๑๖)

บทที่ ๖
การใช้อำนาจจิตในการพัฒนาประเทศ

๑. พื้นฐานในการใช้อำนาจจิตในการพัฒนา

ผลประโยชน์เป็นเครื่องดึงดูดความเคารพ ความสนใจ และความเลื่อมใสได้ดีที่สุด ทั้งในส่วนบุคคลและชุมชน ณ ในส่วนใหญ่คือประเทศชาติก็ย่อมมีนโยบาย หรือการดำเนินงานไปสู่ผลประโยชน์ของชาติการล้างสมองหรือการจูงใจให้คล้อยตามถึงขั้นเลื่อมใสลัทธิคอมมิวนิสต์ ก็อาศัยผลประโยชน์ที่จะได้รับเป็นเครื่องล่อใจ เมื่อฝ่ายคอมมิวนิสต์ล้างสมองให้คนเลื่อมใสได้ เหตุไฉนฝ่ายโลกเสรีจึงไม่สามารถล้างสมอง หรือเปลี่ยนความนึกคิดให้เลื่อมใสทางฝ่ายตนให้ได้? ไม่ใช่เพราะการแก้ไขทางจิตผิดพลาดต่อจุดสำคัญดอกหรือ? ผลที่ต้องการย่อมจะเกิดจากเหตุที่คู่ควรกัน ลองพิจารณาผลการวิเคราะห์ ของนักวิชาการฝ่ายเราหลาย ๆ ประเทศดูบ้าง จะเห็นว่าปัญหาเรื่องเด็กวัยรุ่น ปัญหาเรื่องต่างศาสนาต่างเชื้อชาติ ปัญหาเรื่องเหตุใดคนจึงหันไปเลื่อมใสคอม–

มิวนิสต์ และปัญหาอื่น ๆ นักวิชาการสาขาต่าง ๆ ได้รายงานผลการวิจัยออกมาแต่ละปัญหา มีสาเหตุมากมาย วิธีแก้ไขก็มากจนไม่สามารถที่จะแก้ไขพร้อมกันได้ เพราะเงินไม่พอ จึงต้องทำเป็นแผนระยะยาวต่อไป เมื่อเป็นระยะยาวก็เกิดความเสียหายตามมา เช่น ทำเขื่อนกั้นนั้นไม่ทำคลองระบายไปสู่พื้นที่ต่าง ๆ เพราะขาดเงิน เลยทำให้ขาดน้ำและขาดคนทำต่อเพราะเปลี่ยนรัฐบาล นี่เป็นตัวอย่างประเทศอื่น ๆ ไม่ได้ว่าประเทศของเรา การเห็นแก่ผลประโยชน์ส่วนตัวบ้าง เห็นแก่ประโยชน์หมู่คณะส่วนน้อยบ้าง ก่อให้เกิดโครงการและแผนการที่สร้างความแตกแยกโดยไม่รู้ตัวและโดยไม่เป็นธรรม ประเทศอเมริกา รัสเซีย เยอรมันและญี่ปุ่น ฯลฯ เขาก้าวหน้ามากเข้าก็พบความจริงในเรื่องที่หลายประเทศยังโง่แต่อวดฉลาด เช่น การรักษาโรคด้วยอำนาจจิตและยาโบราณ ก็ได้พบเอกสารยืนยันว่าทำได้ผลและไม่เกิดโทษ หลายประเทศวิจัยพบว่ายาแผนปัจจุบันให้โทษมากมายหลายขนาน น้ำผึ้งมีไวตามินที่ดีและช่วยรักษาโรคได้ ซึ่งการทำแบบวิทยาศาสตร์ไม่อาจทำให้น้ำผึ้งมีคุณค่าเหมือนของธรรมชาติได้แต่อีกหลายประเทศที่มีกฎหมายหรือพระราชบัญญัติ ที่กีดกันแพทย์แผนโบราณ ซึ่งใช้อำนาจจิตและยาธรรมชาติ ไม่ยอมให้ตั้งโรงเรียนแพทย์โบราณต่าง ๆ นานาโดยไม่มีการพิสูจน์ว่าแผนโบราณทำอะไรได้ผลดีบ้าง ก็เพราะเรื่องการเห็นแก่ผลประโยชน์ของหมู่คณะกลุ่มน้อยมิใช่หรือ? แพทย์จึงไม่พอ และก็รู้อยู่เต็มอกว่าไม่พอ

ไปอีกหลายสิบปีคอมมิวนิสต์มีหน่วยพยาบาลประจำที่ในที่กันดาร เพื่อเอาชนะใจประชาชนเสียก่อน ในประเทศต่าง ๆ ก็ยังกีดกั้นการผลิตแพทย์ด้วยวิธีง่าย และทุนต่ำเหมือนฝ่ายตรงกันข้าม แน่นอนทีเดียวการเห็นแก่ผลประโยชน์ส่วนตัวก็มีอิทธิพลให้คนพูด และทำอะไรผิด ๆ ได้มาก เช่นการหาเหตุผลผิด ๆ ขัดแย้งศาสนาดังกล่าวมาแล้ว รวมทั้งขัดแย้งการรักษาโรคแผนโบราณที่ทำได้ผลดีในศาสนาต่าง ๆ บางทีก็ขัดแย้งไปเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว คือต้องการชื่อเสียงว่าตนมีความผู้ความสามารถ หรือเพื่อแต่งหนังสือขาย ฯลฯ

ความรู้สึกพื้นฐานที่สำคัญเกี่ยวกับการฝึกจิต และใช้อำนาจจิตก็คือ หลักตำราที่เขียนไว้มากมาย ผลการวิจัยที่มีเหตุผลหลาย ๆ ข้อ ผู้มีปัญญาจริงย่อมสามารถรวมให้เหลือน้อยข้อหรือข้อเดียว แต่มีผลดีหรือกินความหมดทุกข้อได้ ดังที่เคยยกตัวอย่างความชั่วหรือกิเลสมาแล้วข้างต้น จะแยกแยะเป็นหลายอย่างจนถึง ๑๕๐๐ อย่างก็ได้ แต่รวมเป็นอย่างเดียวก็กินความหมดได้ ปัญหาทั้งหลายที่แก้ไม่ได้หรือวิจัยหาสาเหตุได้มากมายจนแก้ไม่ไหวนั้น ก็สรุปรวมลงเหลือข้อเดียวได้คือ "ต้องแก้เรื่องจิต" เพื่อให้เข้าใจการฝึกและการใช้อำนาจจิตแบบสรุปรวมและเห็นความสำคัญของอำนาจจิตไปด้วย จึงขอเปรียบเทียบการฝึกแบบพุทธศาสนา แบบโลกเสรีและแบบคอมมิวนิสต์ ในรูปหลัก–สูตรโดยย่อดังต่อไปนี้

การฝึกจิตแบบพุทธศาสนา เฉพาะสำนักต่าง ๆ ที่ฝึกได้ผลดีถึงอำนาจจิตขั้นสูง ในปัจจุบันดำเนินการดังต่อไปนี้

๑. การคัดเลือกคน อาศัยอำนาจจิตคัดเลือกคนที่พอจะฝึกได้ ทั้งนี้มีวิธีกำหนดรู้จิตใจของผู้อื่นได้ ซึ่งเรียกว่า "วิธีดักใจ"(๑) ซึ่งมีวิธีการอยู่ ๔ อย่าง

๒. ให้ยาแก่ศิษย์ที่คัดเลือกแล้ว โดยให้ยาแผนโบราณเพื่อบำรุงและรักษาร่างกายส่วนต่าง ๆ ด้วยวิธีเปลี่ยนยาหลายขนานตามระยะที่ทดลองได้ผลมาแล้วหลายชั่วคน ทั้งนี้เพราะกายที่สบายมีสุขภาพดี จิตใจก็สบาย ฝึกจิตได้ง่าย

๓. ฝึกให้ทำจิตเป็นสมาธิ และทำการตรวจสอบโดยวิธีให้ทดลองใช้อำนาจจิตดู เพื่อเป็นการยืนยันกับการตรวจสอบทางจิตและให้ศิษย์รู้เห็นเองมีความมั่นใจว่าฝึกดีขึ้นเพียงใด

๔. ฝึกในภูมิประเทศและเหตุการณ์จริง เพื่อให้ยกระดับสมาธิและอำนาจจิตขึ้นได้เร็ว ขั้นนี้นับว่าสำคัญมาก ตอนต้นพาเดินไปในป่าในเขาที่มนุษย์ทั่ว ๆ ไป เข้าไปได้ยากมีสัตว์ร้ายนานาชนิด เมื่อชินเข้าก็ให้เดินคู่คือไปเพียง ๒ คน ต่อไปให้เดินเดี่ยว คือเดินไปคนเดียว กำหนดทิศทางและตำบลผ่านให้อาวุธติดตัวคือมีดเล่มเดียว ตำบลนัดพบของอาจารย์แต่ละแห่งก็ไปได้ด้วยความยากลำบากเต็มที่ ไม่มีเส้นทางต้องขึ้นเขาสูงชันแหวก

---

(๑) *กรมการศาสนา.* พระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย. *เล่ม* ๑๖ *หน้า* ๑๓๑

ก่อหนามหรือตัดลงไปในหุบในเหว ต้องประจัญหน้ากับสัตว์ที่ดุร้าย แต่ก็เต็มใจจะไปเพราะเห็นผลประโยชน์และเข้าใจเรื่องของกายกับจิตที่แท้จริงดีขึ้นแล้ว ทั้ง ๆ ที่เชื่อว่าไม่มีอันตราย หรือมีอาจารย์ควบคุมทางจิตอยู่แล้ว และจิตก็แข็งแกร่งขึ้นมาก แต่ก็มีบางคนที่ร้องไห้ ร้องไห้จนไม่รู้จะร้องเพื่ออะไร ทั้งนี้เพราะกำลังใจตกจึงหวนไปถึงฐานะความสบายและความรู้ทางโลก บางครั้งถูกปล่อยไว้กลางป่าทึบ เดินอดอาหารถึง ๑๕ วัน จนไม่อยากจะถืออะไรติดตัวยอมทิ้งหมด เพราะหมดเรี่ยวแรงจนก้าวขาแทบไม่ไหวเสียแล้ว ในที่สุดก็ต้องสู้จนจบหลักสูตร

จุดสำคัญในการฝึกขั้นนี้ก็คือ ให้พบกับที่สุด ในแง่ต่าง ๆ คือ กลัวจนถึงที่สุด สุดจนไม่กลัว หิวจนถึงที่สุด อดจนถึงที่สุด ลำบากจนถึงที่สุด ทำให้เห็นกฎความจริง และได้บทเรียนได้ความรู้ที่ฝังแน่นในจิตชั้นใน มั่นใจในความเป็นยอดมนุษย์ การฝึกจิตและการกระทำกิจการต่าง ๆ ความลำบากต่าง ๆ ตลอดจนภัยอันตรายที่มนุษย์จะพึงประสบ เป็นเรื่องเล็กเป็นเรื่องง่าย เป็นเรื่องไม่น่าเกรงกลัวอะไรทั้งนั้น จิตมั่นคงไม่มีอาการสะทกสะท้านต่อเหตุการณ์ใด ๆ เพราะพบกับของจริงมาแล้ว บางทีมีไฟพุ่งเข้ามาอย่างน่ากลัว บางทีมีเสือใหญ่ หรือช้างตกมันพุ่งเข้ามา แต่อาจารย์ก็มีอาการไม่ต่างอะไรกับเห็นต้นหญ้าหรือใบไม้ ครั้นศิษย์เจอตามลำพัง กว่าจะควบคุมจิตได้ก็ย่ำแย่ไปทีเดียว

ลองพิจารณาการฝึกของคอมมิวนิสต์ดูบ้างว่า เขาดำเนินการอย่างไร ในด้านการฝึกจิต และยกระดับกำลังจิตขึ้น

๑. การคัดเลือกคนเพื่อปฏิบัติงาน ใช้ผู้ที่มีอำนาจจิตดีที่ตรวจสอบแล้ว เป็นผู้เข้ามาคัดเลือกในบริเวณที่จะแผ่ขยายลัทธิ การคัดเลือกอย่างรอบคอบทั้งหลักวิชาทั่วไป และความรู้ทางจิต จึงนับว่าคล้ายการดำเนินการคัดเลือกของการฝึกจิตทางพุทธศาสนาเพื่อให้ถึงสมาธิขั้นสูง

๒. นำบุคคลที่คัดเลือกแล้ว ทะยอยไปยังฮานอยโดยวิธีเดินฝ่าเข้าไปในป่าเขา และไปในทิศทางที่แน่ใจว่าไม่มีใครพบเป็นเวลากว่าหนึ่งเดือน เป็นการฝึกฝนจริงปฏิบัติจริงในระยะยาว จึงนับว่าคล้ายกับการฝึกในภูมิประเทศจริงเหตุการณ์จริงคล้ายในการฝึกจิตขั้นสูงทางพุทธศาสนา

๓. ระหว่างที่ปฏิบัติจริงในระยะยาว คือเดินทางไปกลับก็เป็นเวลาประมาณ ๓ เดือน และยังมีการไปฝึกเพิ่มเติมในระยะประมาณ ๕ เดือนอีก ให้ผ่านสภาพที่สุดทำนองการฝึกจิตขั้นสูง เป็นการช่วยให้คัดเลือกและอ่านนิสัยใจคอได้ถูกต้องกว่าวิธีการอื่น ทำให้คัดเลือกผู้เป็นหัวหน้างานได้ถูกต้องผู้เป็นลูกน้องจะเลื่อมใส และกลัวเกรงกันด้วยความจริงใจ เพราะผู้จะเป็นหัวหน้ารู้จริงทำจริงเข้มแข็งจริง เขาได้ผ่านหลักสูตรทรหดที่ลูกน้องก็เห็นจริงจังด้วยตาด้วยใจและยอมแพ้กันอยู่แล้วยังไม่พอ เขาจะต้องผ่านหลักสูตรที่สูงไปกว่านั้นอีก กระสุนจะเฉียดหูหรือระเบิดจะตกข้าง ๆ ก็ไม่แสดง

อาการตื่นกลัวให้เห็น

ผู้เขียนไม่ขอเล่ารายละเอียดของหลักสูตรให้ยืดยาวซึ่งอาจจะถูกเป็นผู้ต้องสงสัย เมื่อผู้เขียนเป็นนักเรียนเสนาธิการ เคยเห็นผู้กลับใจจากคอมมิวนิสต์มาแสดงตนในห้องประชุม นักเรียนเสนาธิการที่จังหวัดอุบล จำนวน ๗ คน มีทั้งหญิงและชาย ก็พอนึกภาพได้ว่า บุคคลทั้ง ๗ คนนั้นไม่ใช่คนขั้นหัวกะทิ เขาไม่ใช่ขั้นหัวหน้า แต่ก็มีจิตใจมั่นคงควบคุมจิตของตนได้อย่างประหลาด เขาไม่แสดงให้เห็นร่องรอยแห่งการสะทกสะท้านแม้แต่น้อย ทั้งในด้านร่างกาย ใบหน้า และจิตใจ เขาพูดและตอบคำถามฉาดฉานด้วยพื้นความรู้เดิมเพียงประถม ๔ เขามีรอยยิ้มในใจและคุมอาการกิริยาปกติ เมื่อถูกถามแบบกวนโทสะผู้เขียนได้เรียนในต่างประเทศ ๓ แห่ง และเรียนในประเทศเราหลายโรงเรียน ฟังบรรยายในที่ต่าง ๆ หลายแห่ง มือชั้นครูและผู้บรรยาย ผู้มีปริญญาสูง หรือได้รับความยกย่องมากมาย ไม่สามารถจะควบคุมจิตของตนได้เป็นจำนวนมาก มีอาการไหวหวั่นในตอนต้น ๆ ที่ต้องพูดกับคนหมู่มากบ้าง แสดงความไม่พอใจในเมื่อถูกถาม ฯลฯ เห็นได้ชัดทางเสียงทางใบหน้า หรือทางคำพูดควบคุมจิตใจไม่ได้ก็พอทำเนา การแสดงออกภายนอกก็ยังคุมไม่ได้อีก ครูฝรั่งส่วนมากเขายอมรับฟังการโต้แย้งของศิษย์เขาควบคุมใจได้พอดู เขาฝึกกันอย่างไร

ลองหันไปพิจารณาหลักสูตรในด้านการฝึกด้านจิตใจ และฝึกกำลังใจของฝ่ายโลกเสรีดูบ้าง ว่าได้มีหลักสูตรให้ลงมือ

ปฏิบัติจริงจังหรือเปล่า? หลักสูตรที่นับว่าตรงเป้าหมายการฝึกกำลังใจบ้างก็คือ หลักสูตรจู่โจม (RANGER) แต่ก็ลงมือปฏิบัติจริงเพียงระยะสั้น ๆ ลองเทียบกับหลักสูตร ๒ อย่างที่กล่าวมาแล้วเอาเองว่าใครจะเข้มข้นกว่ากัน?

การฝึกกำลังใจของทหารและพลเรือนประเทศไทยเราเคยมีผู้รู้ผู้มีอำนาจทำได้ผลดี ยิ่งกว่าวิธีการของคอมมิวนิสต์ในปัจจุบันนี้เสียอีกแต่เหตุไฉนสมัยนี้ จึงไม่คัดเลือกผู้มีสมาธิดีอำนาจจิตดีมาช่วยกันปรับปรุงการฝึกกำลังใจ หรือพลังจิตเพื่อให้เกิดพลังภายในให้ทรหดอดทนเป็นนักสู้ หรือช่วยสร้างสรรค์พลังอำนาจรวมแห่งชาติ เรื่องนี้น่าคิดแต่การพูดเขียนอาจเป็นภัยแก่ตน ตัวอย่างการคัดเลือกคนที่มีความสามารถดีด้านจิต เช่น ให้ทดลองใช้อำนาจจิตดูบ้างให้ต่อสู้ฟันดาบต่อหน้าพระที่นั่งบ้าง ผู้นำในสมัยก่อนสนใจเรียนวิชาทางจิตมีจิตกล้าแข็งนำหน้ากองทัพออกรบ

๒. การใช้อำนาจจิตในการพัฒนาประเทศ

การใช้อำนาจจิต อำนาจคุณพระเพื่อให้เกิดประโยชน์แก่บุคคลคงจะพอเข้าใจได้เองแล้วว่าเป็นไปได้จริง เพราะจิตที่ฝึกแล้วย่อมมีความสามารถพิเศษต่าง ๆ ตามขั้นของสมาธิ รวมทั้งมีกำลังใจ กำลังความคิด และความจำดีขึ้น ถ้าต้องการรายละเอียดการฝึก และวิธีการจะนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ยิ่งไปกว่านี้ ก็ดูได้จากหนังสือวิทยาศาสตร์ทางใจ ซึ่งผู้เขียนส่งให้ห้องสมุดประชาชน

ประจำจังหวัดทุกจังหวัดแล้ว หรือดูหลักฐานอื่น ๆ ในภาคผนวก[๒] น่าจะกล่าวได้เสียเลยว่าเมื่อบุคคลดีหรือก้าวหน้า เพราะใช้ความรู้ทางจิตเป็น ก็ย่อมจะช่วยให้ประเทศชาติก้าวหน้าดีไปด้วย แต่เพื่อความแจ่มแจ้งจึงขอเสนอแนะแนวทางในการใช้อำนาจจิต เพื่อพัฒนากิจการต่าง ๆ และพัฒนาประเทศชาติพร้อมด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

ก. การพัฒนาบุคคล

ข. การระดมสรรพกำลังเพื่อพัฒนาประเทศ

กล่าวโดยสรุป ประเทศเป็นที่อยู่อาศัย ชาติก็เป็นกลุ่มบุคคล การพัฒนาประเทศชาตินั้น ตัวการหรือองค์ประกอบที่เป็นใหญ่ เป็นประธานในการพัฒนาก็คือบุคคลนั่นเอง เพราะฉะนั้น การพัฒนาบุคคลจึงเป็นกุญแจสำคัญ หรือเป็นจุดเพ่งเล็งที่จะต้องกระทำอย่างจริงจังเพื่อให้การพัฒนาประเทศชาติก้าวหน้าไปได้เร็ว แต่เมื่อพิจารณาถึงการพัฒนาบุคคลแล้ว ก็จะเห็นได้ว่า การพัฒนาจิตใจเป็นเรื่องที่จะต้องเพ่งเล็งมากที่สุด เพราะจิตเป็นใหญ่เป็นประธานซึ่งมีความสำคัญตามที่กล่าวข้างต้น ใจความว่าจิตเป็นสิ่งที่ฝึกได้ เมื่อฝึกถูกทางก็จะมีความสามารถพิเศษได้หลายอย่างตามขั้นของสมาธิ เช่น ช่วยเพิ่มพลังและสุขภาพทางกาย ช่วยให้

---

(๒) หลักฐานต่าง ๆ เกี่ยวกับการฝึกจิต การใช้อำนาจจิต อำนาจคุณพระให้เกิดประโยชน์ ดูผนวก

มีความรู้ มีสติปัญญาดี มีความจำดี มีกำลังความคิดดี มีความสามารถรู้และเห็นเหตุการณ์ในอดีตปัจจุบันและอนาคตได้ถูกต้องตามความเป็นจริง ตลอดจนความสามารถพิเศษอื่น ๆ ในอำนาจจิตขั้นต้นถึงขั้นสูง สิ่งเหล่านี้แหละที่จะช่วยให้การพัฒนาด้านต่าง ๆ กระทำได้เป็นผลดีอย่างยิ่ง เมื่อจิตแต่ละบุคคลมีความสามารถพิเศษดังกล่าวแล้ว ก็เป็นอันมั่นใจได้ว่า เมื่อรวมกำลังจิตของประชาชนส่วนใหญ่ให้เป็นปึกแผ่นได้ก็จะมีพลังอำนาจอันยิ่งใหญ่ที่จะดึงจิตใจคนกลุ่มน้อยให้อนุโลมหรือคล้อยตามได้ และสามารถใช้พลังอำนาจจิตที่รวมกันได้ พัฒนาประเทศชาติได้ทุกแง่ทุกมุมอย่างมีประสิทธิภาพ น่าแปลกใจที่นโยบายและหลักวิชาในการพัฒนาประเทศหรือการระดมสรรพกำลังของชาติ พลังอำนาจของชาติ ยุทธศาสตร์แห่งชาติ ยุทธศาสตร์ทหารเหล่านี้ไม่ได้กล่าวถึงการใช้พลังทางจิต หรือการรวมพลังทางจิตไว้เลย จะมีกล่าวถึงก็เพียงผิวเผิน คือกล่าวถึงเพียงจิตวิทยา ที่ว่าผิวเผิน เพราะจิตวิทยาเป็นวิชาที่ว่าด้วยพฤติกรรมหรือศึกษา เรื่องการแสดงออกในทางกาย และวาจาเท่านั้น เพราะเขายึดถือหลักความรับรู้เพียงประสาท ๕ ทาง (คือ ตา หู จมูก ลิ้น และกาย) แต่ความจริงเรามีทางรับรู้ ๖ ทาง คือ เพิ่ม "การรับรู้ทางใจ" อีกทางหนึ่ง ตรงกับพระพุทธศาสนาซึ่งเรียกว่าสัมผัส ๖ หรืออายตนะ ๖ อย่าง ถึงอย่างไรก็ดี ในการดำเนินการจริงหรือกลุ่มการศึกษาเบื้องสูง ฝรั่งก็ยึดหลักสัมผัส ๖ นั่นเอง เขาจึงเจริญก้าวหน้าได้เร็ว เป็นการแน่นอนเหลือ

เกินสิ่งที่เขาคิดค้นได้ผลดี ทั้งด้านวัตถุ และด้านจิตใจเขาก็มีการปกปิดทั้งนั้น ผู้ไปศึกษาต่างประเทศจะเห็นได้ชัด ถ้ามีแววในการสังเกตรอบคอบ เขาจะเปิดเผยให้เฉพาะที่เห็นว่าไม่กระทบกระเทือนต่อผลประโยชน์ของเขามาก ยิ่งเรื่องการนำเอาประโยชน์ทางอำนาจจิตไปใช้ หรือการค้นพบเกี่ยวกับจิตนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะปกปิด หรือเขียนให้เลี่ยงออกไป มิฉะนั้นก็จะเห็นชัดว่าลอกแบบจากศาสนาอื่น ฝรั่งเขาทดลองและเห็นผลตลอดจนนำไปใช้ประโยชน์จริงจังในเรื่องสัมผัสที่ ๖ ตามที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น แต่การเขียนหลักตำราออกมาจนบัดนี้ก็ยังมีสัมผัส ๕ เท่านั้น ผู้เขียนรู้สึกเวทนานักวิชาการที่พึ่งปริญญาต่างประเทศไว้มาก และอยู่ในประเทศที่ถือพุทธศาสนาอีกหลายประเทศ ยังยึดมั่นอยู่ในสัมผัส ๕ ไม่ยอมรับรู้เรื่องสัมผัสที่ ๖ แต่ยังบังอาจโจมตีถากถางผู้ที่เขาเชื่อถือว่าเป็นพวกโง่งมงาย ยิ่งกว่านั้นยังถึงกับผลักดันให้มีกฎหมายกีดกัน เพื่อตัดผลประโยชน์ของผู้ที่นิยมใช้สัมผัสที่ ๖ นี่ก็เป็นจุดใหญ่ยิ่งอันหนึ่งที่ทำลายการรวมพลังอำนาจจิตของชาติในการพัฒนาประเทศเพราะจิตใจที่ไม่มีอุดมการณ์เป็นแนวเดียวกัน ย่อมรวมกันไม่ได้

ลองหันไปพิจารณาหลักวิชาในการดำรงรักษา และพัฒนาประเทศชาติดูก่อนว่าจำเป็นหรือเปล่า ที่จะต้องใช้สัมผัสที่ ๖ หรือความรู้เรื่องอำนาจจิต เพื่อนำไปใช้จะเกิดผลดีเพียงใดเป็นต้น

ว่า หน้าที่ของรัฐในการรักษาความมั่นคงแห่งชาติ(๓) ยุทธศาสตร์ ฯลฯ

“หน้าที่ของรัฐบาลในการรักษาความมั่นคงแห่งชาติ

๑. การป้องกันศัตรูภายนอก
๒. การรักษาความสงบเรียบร้อย และความยุติธรรมภายในภายในประเทศ
๓. การส่งเสริมความสุขสมบูรณ์แก่ประชาชน”

“ยุทธศาสตร์แห่งชาติ คือ ศิลปะและวิทยาการในการพัฒนาการใช้พลังทางการเมือง ทางเศรษฐกิจ ทางสังคมจิตวิทยา และทางทหารของชาติ ทั้งในยามปกติและในยามสงคราม เพื่อรักษาวัตถุประสงค์ของชาติ(๔)

“ยุทธศาสตร์ทหาร คือ ศิลปะและวิทยาการในการใช้กำลังทหารของชาติหนึ่ง เพื่อรักษาวัตถุประสงค์แห่งนโยบายของชาติ โดยการใช้กำลังหรือคุกคามด้วยกำลัง(๕)

---

(๓) *พ.อ.ประจักษ์ สุวรรณมณี,* ยุทธศาสตร์แห่งชาติ และยุทธศาสตร์ทหาร, *วิทยาลัยการทัพบก. หน้า ๔๙.*

(๔) *Ibid, p. ๔๑ (พ.อ. ประจักษ์ สุวรรณมณี เล่มที่อ้างมาแล้วหน้า ๔๑)*

(๕) *Ibid. p. ๔๑ (พ.อ. ประจักษ์ สุวรรณมณี เล่มที่อ้างมาแล้วหน้า ๔๑)*

การระดมสรรพกำลังของชาติ หมายถึงการรวมกำลังในทางเศรษฐกิจ ทางการเมือง ทางการทหาร ทางศีลธรรมและจิตวิทยาเป็นหลักใหญ่ และให้หมายรวมไปถึงอย่างอื่นที่จะช่วยส่งเสริมหลักใหญ่เหล่านั้นด้วย ตัวอย่างเช่น การต่อต้านการล้มรัฐบาล การข่าว การป้องกันสาธารณภัย ฯลฯ

พลังอำนาจแห่งชาติ มีองค์ประกอบดังนี้(๖)

๑. พลังทางการเมือง
๒. พลังทางเศรษฐกิจ
๓. พลังทางสังคมจิตวิทยา
๔. สภาพทางภูมิศาสตร์
๕. พลังทางทหาร

โปรดพิจารณาและสังเกตเรื่องใหญ่ ๆ ที่เกี่ยวกับการดำรงรักษาประเทศ และการพัฒนาประเทศที่ศึกษากันในที่ต่าง ๆ จะเห็นว่าการพัฒนาก็ต้องพัฒนาในหัวข้อที่กล่าวแล้วข้างต้นนี้เอง ผู้เขียนพยายามศึกษานอกเหนือไปจากนี้หลายตำรา ตลอดจนข้อปลีกย่อยไม่ปรากฏว่าได้หยิบยกเอาเรื่องจิต เรื่องพลังทางจิตหรือการรวมพลังจิตหรือการรวมพลังทางจิตของชาติมากล่าวไว้เลย เราลองย่องไปดูหลังฉากของประเทศมหาอำนาจดูบ้าง ย่องเข้า

---

(๖) *Ibid, p. ๒๔ (พ.อ. ประจักษ์ สุวรรณมณี เล่มที่อ้างมาแล้วหน้า ๒๔)*

ไป ย่องเข้าไปให้ลึก ๆ เราจะพบว่าเขาได้เอาเรื่องจิต เรื่องพลังทางจิต และการรวมพลังทางจิตไปใช้ เขาจึงก้าวหน้าได้เร็ว เขาเอาไปใช้อย่างไรในระดับบุคคลถึงระดับชาติ จะได้กล่าวพอเป็นแนวทางต่อไป

วิชาการในโลกมี ๒ กิ่ง คือ กิ่งวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ที่เรียนรู้กันในโรงเรียน ของประเทศต่าง ๆ อีกกิ่งหนึ่งคือ เรื่องจิต พลังจิต หรือจะเรียกว่าวิทยาศาสตร์ทางจิต และจะเรียกว่าจิตศาสตร์ก็ตามใจ พลังต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้พัฒนาบุคคลและประเทศชาติก็มี ๒ ประเภท คือ ประเภทด้านวัตถุ หรือด้านวิทยาการสมัยใหม่ กับประเภททางจิต ที่เราเรียนรู้ตามหลักตำราต่างประเทศ หรือตามที่ยกมากล่าวข้างบนนั้น เป็นประเภทด้านวัตถุ หรือด้านวิทยาการสมัยใหม่ รวมทั้งจิตวิทยา ซึ่งยึดหลักสัมผัส ๕ นั้นด้วย นักปราชญ์ฝรั่งหรือการดำเนินการในระดับชาติของมหาอำนาจ เขาเพ่งเล็งหัวใจสำคัญในการพัฒนาบุคคลและประเทศชาติ นั่นคือเรื่องจิตหรือสัมผัสที่ ๖ เขาวางหลักเกณฑ์ไว้ว่า พลังทั้งสิ้นนั้นมี ๒ ประเภท ถ้าพูดในด้านการทหารก็พูดว่า อำนาจกำลังรบ ซึ่งตรงกับพลังทั้งสิ้นมี ๒ ประเภท เช่นเดียวกัน ทั้ง ๒ ประเภทนั้น ก็คือ

๑. ประเภทวัตถุหรือพวกรูป (TANGIBLE หรือ Physical Means)

๒. ประเภทไม่มีตัวตน (INTAGIBLE Means)

ประเภทไม่มีตัวตน หมายถึงขวัญ และกำลังใจซึ่งตอนต้นเขาแยกเป็น ๔ กิ่งได้แก่

ก. กำลังใจ (Morale) คือกำลังใจในการต่อสู้กับความยากลำบาก สู้กับอันตราย กำลังใจในการสู้รบ

ข. ความจงรักภักดี และการเสียสละ (ESPRIT de CORPS)

ค. การฝึก (TRAINING)

ง. ความเป็นผู้นำ (LEADERSHIP)

ในสมัยต่อมาได้พิสูจน์ทดลองจริงจัง โดยอาศัยสัตว์และคนจำนวนมาก ๆ ตามที่กล่าวมาในบทก่อนนี้ จึงได้พบว่ามีกำลังหรือ พลังมหัศจรรย์ (Occult Power) ๓ อย่าง ที่เป็นหัวใจสำคัญในการพัฒนาบุคคล และประเทศชาติคือ

๑. กำลังใจ หรืออำนาจจิต (Will Power)

๒. กำลังสมาธิ (Concentration Power)

๓. กำลังการรู้เห็นทางจิต (Visualisation Power) หรือ ทางทหารเรียกว่า การวาดภาพการรบบ้าง การวาดภาพเหตุการณ์บ้าง ใจความก็คือ การเห็นทางจิตนั่นเอง นี่แหละคือสัมผัสที่ ๖

ความจริงจะพูดเอาข้อเดียวว่า กำลังสมาธิก็พอดังเหตุผลที่กล่าวในบทที่ ๑ แล้วว่า สมาธิทำให้เกิดอำนาจจิต และทำให้รู้เห็นอะไรได้ตามความเป็นจริงทั้งอดีตและปัจจุบันและอนาคต

มหาประเทศเห็นความสำคัญของกำลังใจ และฝึกกำลังใจกันอย่างจริงจัง มาตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่ ๑ และมีแผนมีโครงการในระดับชาติ จะยกตัวอย่างเฉพาะที่ผู้อ่านจะพอติดตามเข้าใจได้คือ อังกฤษฝึกหน่วยจู่โจม (Comando) จนมีชื่อเสียง เยอรมัน รัสเซียและอเมริกาก็มีหลักสูตรคล้ายคลึงกัน ซึ่งหลักสูตรจู่โจมนี้ มุ่งหนักไปทางกำลังใจ การรวมพลังทางจิตของชาติ เขาก็มีแผนดำเนินการอย่างจริงจัง เช่น สร้างอุดมการณ์ประจำชาติ อบรมตั้งแต่เด็ก และอาศัยการโฆษณาการศึกษา การวิจัยเป็นเครื่องมือหาทางรวมกำลังใจสร้างกำลังใจให้แก่คนทุกระดับทุกวัย ที่ยกตัวอย่างการฝึก การจัดเลือกหัวหน้าของคอมมิวนิสต์ การทดลองศึกษาขณะหลับด้วยคนจำนวนพันคนของรัสเซีย มหาอำนาจอื่น ๆ เขาก็เร่งทำกันทั้งนั้น แต่การแสดงออกในทางคัดค้าน หรือว่าเป็นไปไม่ได้ ก็เป็นเรื่องของการแข่งขันการต่อสู้กันเราต้องอ่านทางจิตจึงจะรู้ความจริง

ในด้านการเมือง การมุ่งรักษาผลประโยชน์และเพิ่มพูนผลประโยชน์ด้านต่าง ๆ นั้นต้องอาศัยไหวพริบ และดำเนินการแบบซ่อนเร้นหรือพรางไม่ให้เห็นเจตนาอันแท้จริง เพื่อการได้เปรียบ เพราะประเทศต่าง ๆ ก็มุ่งผลประโยชน์ของชาติเช่นกัน การที่จะพิจารณาถึงการแสดงออก และท่าทีต่าง ๆ อย่างผิวเผินตามหลักสัมผัส ๕ อย่าง แบบจิตวิทยานั้น ย่อมจะอ่าน

เจตนารมณ์ผิดพลาดได้ง่ายในสมัยปัจจุบัน เป็นเพราะคนมีความรู้สมัยใหม่มาก ความซื่อสัตย์จงรักภักดีก็ลดน้อยลง เนื่องจากไม่สนใจในเรื่องทางจิต ทางศาสนา เมื่อไม่มีเครื่องมือสมัยใหม่อ่านจิตใจของคนในชาติ และคนต่างชาติได้ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยจิต หรืออำนาจจิต ซึ่งมีประสิทธิภาพในการหยั่งรู้ถึงจิตใจได้ถูกต้อง นอกจากนี้ยังมีประสิทธิภาพในการดึงจิตใจ หรือโน้มเหนี่ยวจิตใจให้เกิดความร่วมมือช่วยเหลือให้เข้าสู่อุดมการณ์ที่ประสงค์ได้ดีด้วย จึงนับว่าจำเป็นอย่างยิ่ง และได้ผลดีอย่างยิ่งในการอาศัยความรู้ทางจิต ในด้านการเมืองภายในและภายนอก

ประเทศมหาอำนาจต่าง ๆ เขาจึงยอมลงทุนค้นคว้าเพื่อการใช้ประโยชน์ในทางจิตนี้อย่างจริงจัง

ในด้านเศรษฐกิจ หัวใจสำคัญในเรื่องเศรษฐกิจก็คือ ผลผลิตที่มีคุณภาพดี มีปริมาณเพียงพอและรวดเร็วทุกสาขาอาชีพ ความสำคัญรองลงมาคือ การจำหน่ายออกให้ได้มาก ทั้งในและนอกประเทศ ผลผลิตทางเกษตรอุตสาหกรรม ต้องอาศัยความเข้มแข็ง อดทนซื่อตรงนั่นคือเรื่องจิตใจและกำลังใจในการทำงาน นอกจากนี้ยังต้องอาศัยสมาธิช่วยในการพิจารณา จิตใจบุคคลที่ช่วยทำงานและกลุ่มบุคคลในวงงาน เพื่อหาทางโน้มใจให้ร่วมมืออย่างจริงจังได้ตลอดไป การพิจารณาข่าวและสถานการณ์ปัจจุบันในอนาคตให้ถูกต้องว่า แต่ละอาชีพควรส่งเสริมอะไร ส่งเสริมมาก

น้อยเพียงไรจึงจะเหมาะ การปล่อยให้ราษฎรทำไปโดยเดาสุ่มหรืออาศัยการวิจัยผิวเผินแบบทั่ว ๆ ไป ไม่ใช้อำนาจจิตประกอบย่อมผิดพลาด ทำให้เกิดผลเสียหายแก่กลุ่มบุคคล และประเทศชาติอยู่เสมอ เช่น เห็นสับปะรดราคาดีก็พากันปลูกมากมาย จนขายลดราคาจากผลละ ๔ บาท เหลือ ๕๐ สตางค์ ก็ขายไม่หมด ไม่มีโรงงานรับซื้อตามส่วนของการผลิตมีตัวอย่างอื่น ๆ ทำนองนี้อีกมาก

ในด้านการทหาร กำลังใจในการสู้รบซึ่งรวมทั้งความกล้าหาญความทรหดอดทนเป็นเรื่องสำคัญยิ่งที่แสดงถึงคุณค่าของทหาร และแสดงความแตกต่างจากพลเรือน นอกจากนั้นยังช่วยดึงจิตใจประชาชนให้นิยมการทหารเหล่านี้เป็นเรื่องที่จะสร้างที่จะเปลี่ยนแปลงจิตใจ ซึ่งต้องการให้เปลี่ยนไปแบบถาวร ไม่ใช่ชั่วแล่น การดัดแปลงการสร้างการคิดค้นยุทโธปกรณ์ก็ต้องอาศัยสมาธิจิตจึงจะได้ผลดีประเทศมหาอำนาจเขาหันมาสนใจเรื่องจิตใจดังได้กล่าวมาแล้วนั้น มีหลักสูตรฝึกกำลังใจทั้งแบบเปิดเผยและแบบปกปิด แต่ปกปิดได้ เฉพาะเพื่อนมนุษย์ที่ไม่นิยมไม่ใช้ผู้มีอำนาจจิตเข้ามาช่วยเท่านั้น **ไม่มีอะไรปกปิดได้สำหรับผู้ฝึกจิตไว้ดีแล้ว** เพราะสัมผัสที่ ๖ หรือการเรียนรู้เห็นทางจิตไม่มีวัตถุ แม้ภูเขาหรือท้องทะเลลึกจะปิดกั้นไว้ได้

ในด้านสังคมและจิตวิทยา มีจุดประสงค์ที่สำคัญยิ่ง คือสร้างความร่วมมือร่วมใจกันรวมทั้งความเสียสละเครื่องมือในการสร้างก็คือ การโน้มน้าวจิตใจคน การเปลี่ยนแปลงจิตใจคนให้เข้าสู่อุดมการณ์เดียวกัน แน่นอนเหลือเกินจะไม่มีเครื่องมือใด ๆ ทางวิทยาศาสตร์ในสมัยใหม่เข้าไปโน้มเหนี่ยวจิตใจคนได้ เหตุไฉนจึงไม่ใช้ความรู้ทางจิต ไม่ใช้อำนาจจิต หรือไม่ใช้ผู้มีความสามารถทางจิตเข้าร่วมมือในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงเล่า?

นอกจากกำลังหรือพลังสำคัญทั้ง ๔ คือ พลังทางเศรษฐกิจ ทางการทหาร ทางสังคมและจิตวิทยาแล้ว บางตำรายังมีส่วนประกอบในการดำรงรักษา และพัฒนาประเทศอีกคือ สถานภาพทางภูมิศาสตร์ ทรัพยากรธรรมชาติ จำนวนประชากร อุปนิสัยประจำชาติ ขวัญหรือกำลังใจ และคุณภาพของทูต ส่วนประกอบเหล่านี้ ถ้าได้แก้ปัญหาด้านใจให้มีกำลังใจ กำลังความคิดดีแล้ว ย่อมจะแก้ปัญหาได้ดีโดยตลอด เช่น สถานภาพทางภูมิศาสตร์ทรัพยากรธรรมชาติในประเทศและจำนวนประชากร อังกฤษ และญี่ปุ่นในสมัยเดิม ยังสู้ประเทศไทยไม่ได้ แต่เขาก็ก้าวหน้าไปไกลมากเพราะกำลังใจและกำลังความคิดไม่ใช่หรือ ส่วนอุปนิสัยประจำชาติ ขวัญกำลังใจและคุณภาพของทูตเหล่านี้ก็เรื่องจิต เรื่องการแก้ การเปลี่ยนแปลงที่จิตนั่นเอง ประเทศล้าหลังมัววิจัยด้านอื่นมากมายแล้วแก้ไม่ได้ ฝ่ายคอมมิวนิสต์ได้พิสูจน์ให้เห็น

ว่า การใช้อำนาจจิตให้เกิดประโยชน์แก้ปัญหาเหล่านั้นได้ แต่ก็ยังไม่รู้อยู่นั่นแหละว่าเขาใช้อย่างไร? ตัวอย่างง่าย ๆ ในชายแดนที่ความเจริญเข้าไม่ถึง การศึกษาต่ำภูมิประเทศกันดาร เจ้าหน้าที่ไม่สามารถจะเข้าถึงประชาชนได้ แต่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ใช้ประโยชน์ทางจิตมาคัดเลือกคนในแถบที่กันดารที่ว่าโง่ ๆ นั่นแหละไปอบรมเปลี่ยนจิตใจให้เป็นคนที่ฉลาด พูดจาคล่องแคล่ว กำลังใจในการต่อสู้สูงและเปลี่ยนใจไปเลื่อมใสลัทธิคอมมิวนิสต์แบบฝังลึกลงไปได้ ฝ่ายเสรีต่อสู้ลัทธินี้มา ๒๕ ปีแล้ว เพราะเหตุไรจึงไม่สามารถแก้ที่จิตอย่างเขาบ้าง? ต้องแก้ได้แน่ ๆ ถ้าพากันหันมาเห็นความสำคัญเรื่องจิต เรื่องกำลังใจ

ตามที่ได้เสนอแนะการใช้อำนาจจิตโดยกล่าวไปตามหัวข้อของหลักวิชาสมัยใหม่มานี้แล้ว ถ้าไม่แจ่มแจ้งควรจะได้ปฏิบัติอีกรูปหนึ่ง คือการใช้ประโยชน์ของอำนาจจิตเพื่อการพัฒนาชุมชนพัฒนาประเทศชาตินั้นไปดำเนินการพร้อม ๆ กันกับหัวข้อต่อไปนี้

ก. การหาข่าวอันถูกต้อง

ในกิจการทหารใช้คำว่าข่าวกรอง แต่ข่าวกรองนั้นได้มาจากการสรุปรวมสิ่งที่บอกเหตุต่าง ๆ ตีความให้รู้สิ่งสำคัญ คือเจตนาอันแท้จริงของข้าศึก และที่สำคัญก็คือเจตนาหรือการกระทำของข้า

ศึกในอนาคตอันใกล้ นี่ก็คือการหาข่าวเรื่องวัตถุที่เห็นด้วยตาได้ แต่ตีความให้เป็นด้านจิตใจที่ยากขึ้นอีก คือตีความให้รู้จิตใจในอนาคตในวันต่อไป เวลาต่อไปของข้าศึก จึงยากที่จะถูกต้องตามความเป็นจริงโดยสมบูรณ์ การใช้อำนาจจิตหยั่งรู้ และพิจารณาทางจิตประกอบย่อมมีคุณค่า และได้ความถูกต้องดีควรแก่การเรียกว่าการหาข่าวอันถูกต้อง **ซึ่งฝรั่งเขาก็ใช้ทางจิตดังที่กล่าวมาแล้วในหน้า ๔๒**

ข่าวอันถูกต้องในการทราบจิตใจ หรือเจตนาอันแท้จริงในปัจจุบัน และอนาคต เป็นเรื่องสำคัญที่จะแก้ไขจิตสร้างกำลังใจ สร้างแนวความคิดที่ดีหรือความเสียสละได้เหมาะสม จึงมีความสำคัญทั้งในการทหาร การเมือง การเศรษฐกิจ และการสังคม ไม่ว่าจะเป็นการกระทำต่อกลุ่มคนในประเทศ หรือการดำเนินการกับประเทศอื่น ชาติอื่น ก็ย่อมต้องการข่าวที่ถูกต้องทั้งนั้น

ข. การวางหลักสูตรเกี่ยวกับจิต และการฝึกกำลังใจ

การวางหลักสูตรจะต้องใช้ผู้ที่มีความสามารถทางจิตหรือมีอำนาจจิตดี เข้าร่วมพิจารณากับผู้เชี่ยวชาญทางวิชาการสาขาอื่น ๆ เพื่อให้มีหลักสูตรที่ทำอย่างจริงจังและเหมาะสมในทุกระดับการศึกษา

๑. ในระดับอนุบาล ระดับประถมถึงระดับอุดมศึกษา ตลอดจนนักศึกษาวิชาทหาร ประเทศมหาอำนาจเขาก็ทำกันทั้งนั้น ที่เห็นด้วยตาตนเองก็คือ โรงเรียนวันอาทิตย์ การพาเด็กเข้าโบสถ์ในวันอาทิตย์ ที่อเมริกา ผู้เขียนเข้าโบสถ์ต่าง ๆ หลายครั้ง และปรากฏว่าผู้ปกครองพาเด็กไปเป็นจำนวนมาก สำหรับนักศึกษาวิชาทหารนั้นผู้เขียนเคยอยู่ที่ฟอร์ตไรเล่ย์ อเมริกาเป็นเวลา ๑ เดือน เห็นนักศึกษาชั้นมหาวิทยาลัยจำนวนมาก มาอยู่ในโรงทหารดำเนินกิจประจำวันเหมือนชีวิตทหาร เขาตื่นขึ้นวิ่งพร้อมด้วยอาวุธแต่เช้าตรู่เขาต้องฝึกในสนามฝึกกำลังใจ มีตัวอย่างการแก้ทางจิตใจ การฝึกกำลังใจของมหาอำนาจอื่น ๆ อีกมากมาย เหตุผลที่ต้องฝึกต้องฝังอุดมการณ์แต่เด็กก็เข้าหลักที่ว่า "ไม้อ่อนดัดง่าย" แต่อย่าลืมว่าต้องดัดซ้ำซากจึงจะอยู่ตัว ลองหันมาตรวจสอบบรรดาประเทศล้าหลังดูบ้างว่าเขามีหลักสูตรในด้านจิต หรือกำลังใจหรือเปล่า?

๒. ในระดับนายทหาร นายสิบและพลทหาร โดยเฉพาะนายทหารนายสิบ ซึ่งต้องเป็นผู้นำของทหารจะต้องมีหลักสูตรกำลังใจที่เข้มข้นกว่าพลทหาร หรือพลเรือนให้มาก ถ้าจะตรวจสอบดูประเทศในกลุ่มเอเซียอาคเนย์ว่าจะพากันเพิ่มหรือลด หรือละเลยการฝึกด้านกำลังใจ ก็ลองย้อนไปดูสมัยก่อนมีการฝึกทหารพราน ซึ่งฝึกทำนองหลักสูตรจู่โจม ก็ได้เลิกกันหลายประเทศ ภายหลังมามีหลักสูตรจู่โจมโดยทำตามประเทศมหาอำนาจบ้าง แต่หลาย

ประเทศทำกันไม่จริงจัง ฝึกเฉพาะนายทหารกลุ่มน้อยและก็ไม่เข้มข้น เหมือนฝ่ายคอมมิวนิสต์ การฝึกกำลังใจหลักสูตรต่อสู้และกีฬาต่อสู้ที่เคยทำกันหนักหน่วง จริงจังของนักเรียนนายสิบนักเรียนนายร้อย ได้พากันละเลยย่อหย่อนกันลงมาก

๓. ข้าราชการพลเรือนระดับเสมียน พนักงานจนถึงผู้นำระดับสูงจะต้องผ่านหลักสูตรกำลังใจ หรือแทรกการฝึกด้านกำลังใจอย่างจริงจัง มิฉะนั้น ก็คงจะสำรวยไม่ยอมเข้าถึงประชาชนโดยทั่วถึงในเขตรับผิดชอบของตน การปฏิบัติหน้าที่ย่อหย่อนไม่อดทน ก็เพราะขาดกำลังใจนี่แหละ ทำให้การวิจัย การทำสถิติ การพัฒนาประเทศผิดพลาดเสียมาก จะตรวจสอบได้ง่าย ๆ หลายอย่าง เช่น ขีดลงไปในเนื้อที่ของอำเภอเพียงกว้าง ๕ กิโลเมตร ยาว ๕ กิโลเมตร แล้วให้เวลาค้นหลักฐาน ๕ ชั่วโมงก็จะมีหลายประเทศที่จะบอกไม่ถูกว่าในบริเวณเล็ก ๆ อย่างนั้นมีบ้านกี่หลัง มีคนกี่คน ในปี ๒๕๑๐ ผู้เขียนไปศึกษาภูมิประเทศที่ต่างจังหวัด ในคณะนักเรียนเสนาธิการ มีบางอำเภอที่ตัวนายอำเภอบรรยาย ต่อหน้าที่ประชุมว่ากว่า ๑๐ ปีแล้ว ข้าหลวงไม่เคยไปเยี่ยมอำเภอนั้นเลย ทั้ง ๆ ที่รถยนต์ก็ไปถึงตัวอำเภอกว่า ๑๐ ปีแล้ว เช่นกัน

ค. การเลือกบุคคล

การคัดเลือกบุคคลที่มีความรู้อย่างเดียวเหมือนที่กระทำกันอยู่ในปัจจุบัน โดยที่ไม่พิจารณาคัดเลือกในด้านความสามารถอย่างถูก

ต้อง เป็นอุปสรรคสำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศ ฉะนั้น ลำดับแรกและเร็วที่สุดก็คือ คัดเลือกผู้มีความสามารถทางจิต มีสมาธิดีให้มาร่วมปฏิบัติงานคัดเลือกคนก่อน วิธีคัดเลือกที่ถูกต้องก็มีหลายวิธี เช่นให้ทำงาน ให้ส่งกระแสจิต หรือให้ใช้อำนาจจิตดูว่ามีความสามารถชั้นใด ผู้มีอำนาจจิตดีนี่แหละจะเป็นเครื่องมือที่ดีในการร่วมกันตรวจสอบผู้ที่มีความสามารถในการทำงาน มีกำลังใจในการทำงาน หรือมีอุปนิสัยในด้านความเสียสละความทรหดอดทนอยู่แล้วเพียงใด การคัดเลือกคนเพื่อเรียนอาชีพต่าง ๆ คัดเลือกหัวหน้างาน คัดเลือกผู้นำในระดับต่าง ๆ จะต้องวางรายละเอียดในการคัดเลือกให้เหมาะสม แม้ในการจะค้นหาตัวผู้ก่อการร้ายซึ่งวิจารณ์กันว่าปราบได้ยาก เพราะปะปนอยู่กับชาวบ้านแยกไม่ออกก็ดี การปราบผู้ก่อการร้ายที่ซุกซ่อนในป่าเขาก็ดี หากได้ใช้ผู้ที่ฝึกจิต ฝึกกำลังใจไว้ดีแล้ว ก็ย่อมจะได้ผลดีและเด็ดขาดในระยะเวลาอันสั้น แทบจะไม่ต้องกล่าวเลยว่า ผู้นำหรือหัวหน้าทุกระดับมีความสำคัญยิ่งที่จะโน้มเหนี่ยวจิตใจของหมู่ชน หรือปวงชนทั้งชาติให้หันมาในทางดี ในทางร่วมมือร่วมใจ แคนเนดี อดีตผู้นำอเมริกา ตกลงใจเด็ดขาดใช้กำลังทหารบีบบังคับคิวบาและรัสเซียให้ถอนจรวดไปจากคิวบาได้ไม่ให้ลำเลียงมาเพิ่มได้สำเร็จ ก็เพราะมีกำลังจิตสูงพอที่จะโน้มใจฝ่ายคัดค้านจำนวนมากในสภาได้และจุดสำคัญก็คือการรู้เหตุการณ์ข้างหน้าได้ถูกต้องว่าจะทำอย่างไรจึงจะสำเร็จและดึงจิตใจฝ่ายคัดค้านไม่เห็นด้วยให้หันมาร่วมมือ

นั้น จะต้องอาศัยพลังจิตที่เข้มแข็งมิใช่น้อย เรื่องทำนองนี้ในประเทศไทยสมัยใหม่ควรจะได้ยกให้ จอมพล ป. พิบูลย์ สงคราม ว่าเป็นผู้หนึ่งที่มีความดีเด่นในทางกำลังใจ และสมาธิจิต ยึดมั่นในศาสนาซึ่งเป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้ว ในบทบาทอันสำคัญหลายอย่าง ในสมัยก่อน สมเด็จพระนเรศวร ทรงเป็นตัวอย่างเด่นชัดในเรื่องกำลังใจสูงมีอำนาจจิตสูง เช่น ทรงนำทหารส่วนน้อยออกปล้นค่ายกองทัพใหญ่ของพม่าที่ล้อมกรุงศรีอยุธยาถึง ๗ ครั้ง แม้พม่าจะจัดทหารเอกคอยสกัดจับพระองค์พม่าก็ไม่สามารถจับได้ หรือถูกแทงตกจากค่ายพม่าก็ไม่ทรงหวั่นเกรง ไม่มีอันตราย ตอนช้างพระที่นั่งถึงฝ่าเข้าไปในกองทัพพม่าตามลำพัง ก็ยังทรงมีพระทัยมั่นคงทรงท้าชนช้างกับแม่ทัพพม่าจนได้ชัยชนะ ทรงนำกองทัพฝ่าทางทุรกันดารไปทางเมืองหาง เพื่อตีพม่า เหล่านี้เป็นเพียงตัวอย่างส่วนน้อย ยังมีตัวอย่างเกี่ยวกับกำลังใจสูงของพระองค์อีกมาก ผู้นำในระดับต่าง ๆ ก็ล้วนมีความสำคัญไม่น้อยถ้าได้ใช้กำลังใจ กำลังสมาธิให้เกิดประโยชน์ การคัดผู้มีความรู้นั้นไม่ยากนัก แต่การคัดผู้ที่สามารถทรหดอดทน หรือผู้ที่ฝึกให้มีกำลังใจที่เด็ดเดี่ยว มั่นคงซื่อสัตย์ได้นั้นเป็นเรื่องยากที่จะคัดเลือก เมื่อไม่ใช้ความรู้ทางจิตเข้าช่วย ก็ย่อมผิดพลาดได้มาก ในเรื่องสามก๊กนั้นเล่าปี่รู้ว่าขงเบ้งมีความสามารถทางพลังจิตดี อยู่ที่ภูเขาห่างไกลก็อุตส่าห์ไปพนมมือขอร้องให้ขงเบ้งมาร่วมงานหลายครั้งจึงยอมมาร่วม

ง. การรวมพลังจิตของกลุ่มชนและของชาติ

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่จะต้องพิจารณาให้ลึกซึ้ง เพราะว่าจิตเป็นสิ่งละเอียดอ่อน การพิจารณาว่าอะไรจะกระทบกระเทือนเกี่ยวโยงมาถึงจิตมากหรือน้อย และจะเข้าไปอยู่ในส่วนลึกของจิต (จิตใต้สำนึก) หรือไม่เพียงใดนั้น ผู้มิได้ศึกษาเรื่องจิตดีพอย่อมจะพิจารณาได้ผิดพลาด เท่าที่ผู้เขียนสอบถามอาจารย์ที่มีสมาธิขั้นสูงได้พบว่า มีหลายสิ่งหลายอย่าง ที่นักวิชาการสมัยใหม่ได้โฆษณาสิ่งที่เป็นภัยร้ายแรงทางจิตใจออกมา ทำให้เกิดอุดมการณ์ในส่วนลึกของจิต ยากแก่การแก้ไขภายหลัง จะขอยกตัวอย่างที่คล้ายคลึงกันนี้ แต่มีลักษณะพิจารณาได้ง่าย เช่น เมื่อเปลี่ยนการปกครองใหม่ ๆ ประกาศเน้นหนักไปในเรื่องเสรีภาพมากไป มิได้ให้ความหมายและตัวอย่างง่าย ๆ มิได้มีสมาธิสอดส่องว่าเมื่อเน้นไปอย่างนั้นจะเกิดผลอย่างไรขึ้น ผลที่เกิดขึ้นก็คือ ประชาชนทั้งเด็กผู้ใหญ่รู้ว่ามีการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ซึ่งเป็นเรื่องใหญ่ก็ย่อมเกิดความสนใจอย่างแรงกล้าคอยเฝ้าดูผลประโยชน์ที่จะเกิดแก่ตน และส่วนรวม จังหวะนี้เป็นจังหวะที่เหมาะ ที่จิตจะยอมรับอะไรเข้าไปในส่วนลึกได้ง่าย พอบอกว่าได้เสรีภาพก็จะดูประหนึ่งว่าตนขาดเสรีภาพที่สมบูรณ์มานานแล้ว จึงเกิดความภูมิใจที่จะใช้เสรีให้เต็มที่ เด็กวัดเด็กบ้าน ถือเสรีไม่หุงข้าวให้พระ ขัดขืน ทำอะไรเอาแต่ใจตัวลดหย่อนความเคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ หรือครูอาจารย์อย่างเห็นได้ชัดโดยทั่วกัน เรื่องนี้ผู้เขียนมุ่งหวังยกมาเป็นอุทาหรณ์ด้านจิตเท่า

นั้น ส่วนความจริงจะเป็นอย่างไรนั้นโปรดพิจารณาเอาเอง ผู้ฝึกจิตกับผู้ไม่สนใจกับการฝึกจิตควบคุมจิตยากที่จะพูดกันให้รู้เรื่อง ขอยกเป็นอุทาหรณ์อีกเรื่องเดียว ควรพิจารณาให้ลึกซึ้งก่อนเชื่อ คือ ผู้เขียนได้ไปหาท่านผู้มีสมาธิสูง พอดีได้ยินทางวิทยุว่า "งานคือเงิน เงินคืองาน บันดาลสุข" ท่านผู้รู้เลยสอนผู้ที่เข้าไปเคารพว่า เราไปว่ากันเสียอย่างนี้ คนจึงเห็นแก่เงินกันหมด จะทำอะไรก็ต้องคิดเทียบเป็นเงินทั้งนั้น จะมีแก่ใจเสียสละเพื่อส่วนรวมอย่างไรได้? ผู้เขียนฟังเรื่องงานคือเงินมาปีกว่า ไม่ได้เฉลียวใจว่าจะเป็นการจูงใจไปได้อย่างนั้น แต่เมื่อได้รับคำสอนดังนั้น ก็ตั้งใจสังเกต และเที่ยวรวบรวมความคิดเห็นในสถานที่ต่าง ๆ ปรากฏว่า

เป็นความจริงตามที่ได้รับการสอน ผู้เขียนได้ยินด้วยหูและเห็นด้วยตาในท่าทีของนายทหารนายสิบ เด็กผู้ใหญ่ ทั้งข้าราชการและพลเรือนจำนวนมากมาย ที่แสดงให้เห็นเด่นชัดทั้งทางกาย วาจา พูดออกมาดัง ๆ เสมือนเป็นความเก่งกล้าของตนว่า "เงินดีงานเดิน" หรือ "จะทำมากหรือทำน้อยก็ได้เงินเท่าเดิม จะทำให้โง่หรือ?" ในปัจจุบันนี้ มีอีกหลายประเทศที่มีลักษณะไม่น่าเชื่อสำหรับผู้ใหญ่ชั้นสูงคือ เป็นการยากมากที่จะหาหน่วยราชการใดองค์การใดที่ไม่มีการเรียกร้องเอาเงินลับ ๆ เพื่อให้ได้รับความสะดวกรวดเร็ว หรือให้ได้เข้าทำงานให้ได้รับเหมางาน ฯลฯ ในทางตรงกันข้ามจะเป็นการง่ายมากที่จะพิสูจน์หรือชี้ตัวอย่างจริงว่า หน่วยงานใดหมักหมมงานให้ล่าช้าขนาดไม่น่าให้อภัย ซึ่งเข้า

ตำรับงานคือเงินหรือเงินเดินงานดี และขาดหลักสำคัญคือการตรวจที่ดีการแก้ไขที่ดีผู้เขียนเคยเห็นคนเอาเงินไปฝากธนาคารขณะที่เจ้าหน้าที่นับเงินที่นำไปฝาก พอก้มหน้าเขียนใบฝากก็ถูกดึงเอาเงินไป ๔๐๐ บาท นอกจากนี้ยังมีตัวอย่างอีกมากมายที่เจ้าหน้าที่ของรัฐของององค์การ หรือของบริษัทไม่ซื่อ ระบบการคัดเลือกคนยังขาดการคัดเลือกทางจิตใจระบบการดำเนินงานยังขาดการพิจารณาป้องกันการกระทบกระเทือนด้านจิตใจที่สำคัญยิ่ง ที่กล่าวมานี้เป็นการให้เหตุผลว่า จำเป็นมากจะต้องแก้ด้านจิต ส่วนการสร้างศีลธรรมประจำใจ การใช้พลังจิตให้เกิดประโยชน์ จะได้เสนอแนะให้กว้างขวางในหัวข้อรวมพลังจิตของกลุ่มชนและของชาติ ตามที่เห็นว่าจำเป็นดังต่อไปนี้

๑. สร้างอุดมคติให้ฝังใจ เป็นแนวเดียวกันทั่วประเทศคือ "การร่วมมือกับรัฐสร้างผลประโยชน์ให้แก่กลุ่มชนและประเทศ" เพราะเหตุผลที่ว่ากลุ่มชนที่ถือศาสนาอื่น กลุ่มชนที่ไม่ใช่เชื้อชาติไทย กลุ่มชนที่เป็นเชื้อชาติผสมนับวันแต่จะมีบทบาทสำคัญและเพิ่มจำนวนมากขึ้น จึงควรเน้นหนักโดยวิธีเปิดเผยไปทางรักประเทศ รักที่อยู่อาศัย รักที่จะทำความเจริญก้าวหน้าให้เป็นถิ่นผาสุกของลูกหลานตน นี่คือบทบาทการรวมพลังจิตของประเทศ เพื่อให้เกิดพลังร่วมมือพัฒนาดีดีกว่าการเน้นหนักไปในทางรักชาติรักสายโลหิตแต่อย่างเดียว

๒. การสร้างความเลื่อมใสศรัทธาในศาสนา และการวางแกนกลางศาสนา แกนกลางศาสนาสำคัญต่าง ๆ ก็คือเรื่องที่จำเป็นต้องมีในศาสนา ได้แก่ความเชื่อว่าจิตหรือวิญญาณมีจริง ความดีความชั่ว หรือบาปบุญมีจริงอำนาจจิตมีจริงใช้ประโยชน์ได้จริง กรรมตอบสนองได้จริง ส่งเสริมให้คนเคารพนับถือศาสนา ส่งเสริมให้คนประพฤติดีถึงถือศาสนาอื่นก็ชี้ให้เห็นแกนกลางของศาสนา เพื่อดึงจิตใจมาเป็นแนวเดียวกัน เป็นพวกเดียวกันหมดเรื่องนี้จะต้องคัดเลือกผู้มีสมาธิดีมา ช่วยกันแสดงโดยเปิดเผยและชัดแจ้ง เช่น การพิสูจน์ว่า จิตวิญญาณเป็นพลังงานเป็นธรรมชาติรู้ต้องรับสนองกรรม พิสูจน์การใช้อำนาจจิตหรือสมาธิให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ ต่อบุคคลและส่วนรวมเหตุผลที่สำคัญก็คือ **จะต้องเน้นหนักไปว่าทุกศาสนาล้วนแต่สอนให้คนประพฤติดี** ไม่เน้นหนักลงไปว่าให้นับถือศาสนาเดียวเป็นการแก้ไขโดยตรงที่จิต และเป็นการเปิดเผยความจริงที่ยังเข้าใจคลาดเคลื่อนกันอยู่มาก ช่วยป้องกันช่วยระงับการสร้างความแตกแยกทางจิต ถึงขั้นกีดกันเหยียดหยาม ตามที่กล่าวมาแล้ว ประการสำคัญที่สุดก็คือเป็นการฝังศีลธรรมอันดีลงในส่วนลึกของจิตใจ ส่วนรายละเอียดเป็นหน้าที่ของผู้มีความสามารถดีทางจิต ซึ่งได้ตรวจสอบคัดเลือกมาช่วยในด้านนี้

๓. การสร้างความเคารพเลื่อมใส อย่างแท้จริงในองค์พระ

มหากษัตริย์ ซึ่งพิสูจน์ให้เห็นประโยชน์ยิ่งใหญ่ที่จะได้รับทั้งในส่วนบุคคล และส่วนรวมในด้านเพิ่มพลังทางจิตขึ้นได้ ในเมื่อเคารพเลื่อมใสจริงจัง ผู้เขียนเชื่อว่าพระมหากษัตริย์เป็นศูนย์ดึงดูดให้รวมจิตใจได้ดีทั่วประเทศประการหนึ่ง และยังเป็นพระหรือคุณพระในด้านช่วยเพิ่มพลังจิตอีกด้วย แต่การวิจัยของนักวิชาการลงเอยและเขียนเป็นหลักฐานไว้ว่า ศูนย์รวมพลังทางจิตของชาติ คือพระมหากษัตริย์ (เพียงอย่างเดียวเท่านั้น) แต่ผู้เขียนขอเสนอ ๓ ศูนย์ในข้อ ๑–๓ (แทนชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ควรเป็นประเทศ–ศาสนา–พระมหากษัตริย์) ขอเน้นซ้ำอีกว่า **การแก้ทางจิตนั้น ทำได้แน่**ผู้ท้อถอยว่าแก้ไม่ได้ แก้ความนึกคิดที่เลื่อมใสคอมมิวนิสต์ก็ว่าแก้ไม่ได้ ก็เพราะไม่ได้เรียนรู้เรื่องจิตอย่างจริงจัง จงอย่าคิดว่าครูคอมมิวนิสต์ เป็นยอดเทวดาที่มนุษย์สู้ไม่ได้

๔. การรักษาความเป็นธรรมโดยเคร่งครัด ข้อนี้มีความหมายกว้างขวาง คลุมไว้ทุกเรื่องที่เกี่ยวกับการสร้างความเชื่อถือ ความพึงพอใจ และการขจัดทุกอย่างที่ทำให้เกิดการแตกแยก หรือการเอารัดเอาเปรียบกัน โดยปราศจากเหตุผลอันถูกต้อง เหตุผลก็คือเมื่อทุกคนรู้ว่าทำไปด้วย**ความเป็นธรรม ปราศจากอคติ ๔ อย่าง**(๗) ก็ย่อมพึงพอใจและเชื่อถือ ไม่เกิดการแตกแยกกลับ

---

(๗) อคติ ๔ คือ ลำเอียงเพราะรัก, ลำเอียงเพราะไม่พอใจ, ลำเอียงเพราะเขลา (ไม่รู้) ลำเอียงเพราะกลัว.

เป็นการรวมจิตใจไปเคารพเลื่อมใสต่อสิ่งเดียว หรือบุคคลเดียวกัน ตัวอย่างเช่น

– การสร้างความพึงพอใจ การช่วยชีวิตไว้หรือให้การรักษาพยาบาลยามเจ็บไข้ เป็นการสร้างความพึงพอใจที่สำคัญอันหนึ่ง และเป็นวิธีที่คอมมิวนิสต์เอามาเป็นเครื่องสร้างความพอใจเลื่อมใสที่สำคัญ โดยผลิตแพทย์ระยะสั้นเพียง ๘ เดือน จากการคัดเลือกบุคคลในบริเวณ ที่จะเผยแพร่ไปอบรมเป็นแพทย์ จึงขอย้ำไว้ว่า การคัดเลือกบุคคลที่กล่าวในข้อ (ก) กับการฝึกกำลังใจให้ข้าราชการพลเรือนทุกสาขาโดยวางหลักสูตรไว้ในข้อ (ข) นั้นมีความสำคัญมาก และเป็นการประหยัดในด้านเศรษฐกิจมาก เพราะมีความสามารถดีคนเดียวก็ทำงานได้ดีเท่า ๒ หรือ ๕ คนที่มีกำลังใจในการทำงานน้อย ถ้าเลือกคนผิดดังเช่นผู้ที่จะเป็นแพทย์ เป็นหัวหน้านิคม เป็นนักเกษตร ฯลฯ ซึ่งมุ่งจะให้ไปอยู่ช่วยพัฒนาในเขตที่ความเจริญน้อยอย่าว่าแต่จะหลบเข้ากรุงหรือเข้าจังหวัดในวันหยุดราชการเลย วันราชการก็หลบมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ฉะนั้นจึงต้องแก้ด้วยปัจจัยอื่น ๆ อีกนอกจากคัดเลือกคนและฝึกด้านจิตใจ คือ ต้องจัดระบบหมุนเวียน และระบบตรวจ ระบบแก้ไข ฯลฯ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรม ได้รับความพึงพอใจ ในเรื่องการแพทย์ในที่กันดารหรือเจริญน้อย ควรคัดเลือกคนและวางหลักสูตรไม่เกิน ๑ ปี ให้รู้วิธีตรวจรักษาทั้งแผนปัจจุบัน และ

แผนโบราณ เหตุผลก็คือให้มีแพทย์เพียงพอ และเป็นที่พอใจของประชาชนส่วนใหญ่ เพราะประชาชนส่วนมาก โดยเฉพาะในส่วนภูมิภาคยังยึดมั่นเชื่อถือแผนโบราณ ซึ่งมีการใช้อำนาจจิต อำนาจคุณพระใช้ยาและวิธีนวด ยิ่งกว่านั้นการรักษาแผนโบราณก็รักษาโรคได้ดีหลายอย่าง ผลการค้นคว้าของต่างประเทศในบทที่ ๒ ก็ช่วยยืนยันแล้วว่า โรคที่เกิดเพราะจิตรักษาด้วยยาแผนปัจจุบันนั้นไม่หาย แต่รักษาทางจิตนั้นหายได้ ผู้เขียนได้ศึกษาและสอบแพทย์แผนโบราณได้ทั้งทางเวชกรรมและเภสัชกรรม แล้วทำการวิจัยผลการรักษาโรคแผนโบราณปรากฏว่า การรักษากระดูกหัก การรักษาวัณโรคการรักษาโรคแผลหนองและเชื้อราบางอย่าง (โรคหืด, โรคริดสีดวงทวาร) กับโรคเจ็บปวดอันเนื่องจากจิตหรือเนื่องจากเส้นพลิกเส้นจม เหล่านี้ การรักษาแผนโบราณรักษาได้ผลดีบางประเภทเร็วกว่าแผนปัจจุบันและลงทุนน้อย และยังมีอีกหลายโรคที่ผู้เขียนได้วิจัยจากการรักษาของอาจารย์อื่น และลงมือรักษาดูเอง ปรากฏว่ารักษาได้ผลอีกหลายโรค ผู้เขียนมีความเห็นว่าควรจะใช้ทั้งวิธีแผนโบราณ และแผนปัจจุบันประกอบกันจึงจะได้ผลดีและประชาชนจะพึงพอใจต่อรัฐขึ้นอีกเป็นอันมาก เพราะเป็นการให้ความเป็นธรรมและยึดถือความจริงเป็นใหญ่ ไม่ใช่ยึดถือผลประโยชน์ของแพทย์แผนปัจจุบันแต่อย่างเดียว มีหลายประเทศที่กีดกันแผนโบราณอย่างเห็นชัด การปฏิบัติขัดขวางไม่ให้นำแม้แต่น้ำมนต์ไปใช้ในสถานพยาบาล การบรรยายเสียดสี ดูหมิ่นโดยข้าราชการผู้

ใหญ่ ซ้ำซากหลายคน จะให้ประชาชนเข้าใจว่าเป็นเรื่องของบุคคล หรือเป็นเรื่องของรัฐบาล? **ควรเปิดการพิสูจน์กันอย่างจริงจัง และเผยแพร่ความจริงดีกว่า** ว่าโรคอะไรควรรักษาวิธีใด โรคใดควร **ใช้วิธีผสม** เพื่อแก้เรื่องสำคัญที่สุดคือ**ความแตกแยกกัน ความไม่พึงพอใจรัฐบาล** แม้ในประเทศอังกฤษเขาก็ประกาศลงข่าวสาร ว่า เมื่อรักษาแผนปัจจุบันก็ไม่เกิดผลดี คนไข้มีความประสงค์จะรักษาทางจิตหรือวิธีอื่น ก็ให้ทำการรักษาช่วยกันได้ ตามความประสงค์ของคนไข้ ดูหลักฐานใน น.ส.พ. สยามนิกร ฉบับ ๑๘ มิ.ย. ๐๓ หน้า ๘ การเปิดพิสูจน์การรักษาแผนโบราณที่ได้ผลดีนั้นเกิดประโยชน์ให้รู้ความจริงประหยัดเงินและชีวิตคนได้มาก

– การขจัดทุกอย่างที่ทำให้เกิดการแตกแยกหรือเอารัดเอาเปรียบกันเรื่องนี้มีมากมายหลายอย่าง ที่จะต้องแก้ไขถ้ามีคณะนักวิชาการผสมกับผู้มีสมาธิสูงได้ช่วยกันพิจารณาไตร่ตรองก็เกิดประโยชน์มาก จะยกมากล่าวเป็นบางอย่างคือ

การพิสูจน์อำนาจจิต อำนาจคุณพระทั้งขั้นต้น ขั้นกลางและขั้นสูง เพื่อให้รู้ความจริงไม่ให้เกิดแตกแยกดูหมิ่นกันว่าพวกเชื่อเป็นพวกงมงาย ถ้าไม่แสดงความจริง เพื่อดึงความเชื่อถือให้เป็นแนวเดียวกันแล้ว ก็นับวันแต่จะเกิดแตกแยกจนถึงกับเป็นเหตุใหญ่ ประกอบเป็นศึกกลางเมืองด้วยเรื่องศาสนา ดังตัวอย่างที่ญวน

ใต้และประเทศอื่น ๆ อีกมาก นอกจากนี้พระไตรปิฎกจะยืนยันและยกตัวอย่างการใช้อำนาจจิต และตัวอย่างการรักษาโรค การไล่ผี ฯลฯ พระยังสวดมนต์ตามบ้านตามวัด โดยนำเอาใจความในพระไตรปิฎกมาสวด เช่นบทพาหุงก็กล่าวถึง การใช้อำนาจจิตขั้นสูงของพระพุทธเจ้า ๘ ครั้ง ในเจ็ดตำนานก็นำมาสวดกล่าวถึงการใช้อำนาจจิตทำยา ไล่ผี แก้ไข ใช้อำนาจจิตป้องกันภัยร้ายต่าง ๆ ถ้าเป็นไปไม่ได้พระก็กล่าวโกหกทุกวัน จะพิสูจน์หรือจะปล่อยให้เกิดการแตกแยกพากันโง่อยู่ต่อไป? ทุกศาสนาก็ล้วนมีเรื่องการใช้พลังจิตการรักษาโรค การไล่ผี เช่นเดียวกับศาสนาพุทธ จะว่าศาสนาโกหกก็เท่ากับเป็นคอมมิวนิสต์มิใช่หรือ?

แผนและโครงการ ย่อมมีระยะให้คุณและให้โทษเกี่ยวกับความแตกแยก และไม่พึงพอใจ เช่น แผนระยะยาวในการทำเขื่อนหรืออ่างเก็บน้ำของบางประเทศ เมื่อไม่มีทุนทำคลองระบายน้ำออกไปให้ทั่วถึง ก็จะเกิดขาดน้ำขึ้น หรือเมื่อมีคลองไปด้านใด ก็มีน้ำมากเฉพาะด้านนั้นด้านอื่นก็ขาดน้ำอีกจำนวนมาก แต่ถ้าไม่กักน้ำเต็มที่น้ำก็เอ่อไปทั่วถึง เรื่องนี้ราษฎรจำนวนมากที่ขาดน้ำมีท่าทีไม่พอใจรัฐบาลมาก ถึงกับลักลอบไปทำลายเขื่อนกั้นน้ำก็มีหลายครั้ง การรายงานและประกาศผลเฉพาะแต่ผลดีส่วนผลร้ายก็ปกปิดกันไว้ ที่จริงเมื่อมีผลเสีย หรือใช้สมาธิรู้ผลที่จะเสียล่วงหน้าก็ควรแก้ไขชดเชยให้แก่ประชาชนเช่นการขุดน้ำบาดาล หรือชักชวน

พัฒนาคลองเล็ก ๆ เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนไปก่อน นี่ก็เป็นวิธีขจัดความแตกแยกและสร้างความพอใจ สร้างความร่วมมืออย่างหนึ่ง

กฎและระเบียบที่ตัดทอนประโยชน์ หรือกระทบกระเทือนจิตใจของคนกลุ่มใหญ่ ควรจะได้พิจารณาหรือหาทางชดเชยดังกล่าวในเรื่องแผนและโครงการ ตัวอย่างเช่นไม่ให้ตั้งโรงเรียนแผนโบราณ ขณะนี้โรงเรียนแผนโบราณมีแห่งเดียวคือที่วัดโพธิ์ เพราะไม่อนุญาตให้ตั้งที่อื่นอีกเป็นการทำให้เกิดการแตกแยกด้านจิตใจ เกิดความไม่พึงพอใจ และเสียประโยชน์อันจะพึงมีพึงได้จากแผนโบราณนอกจากนี้กฎหรือระเบียบที่จะกระทบกระเทือนใจบุคคล หรือส่วนรวมมาก เช่น การจะหมุนเวียนคนออกตามระบบปลดถ่าย (ถ้ามีใช้) หรือให้คนออกจากงานเข้าทำงานควรมีรายละเอียดมากพอ และรักษาความเป็นธรรมโดยเคร่งครัด เรื่องนี้มีตัวอย่างอยู่มาก เช่น มหาประเทศเขาจัดเข้าเรียนโรงเรียนต่าง ๆ สำหรับผู้ที่รับราชการแล้วเขาวิจัยกันและทำมานาน ด้วยวิธีหมุนเวียนตามรุ่นและผลงาน แต่อีกหลายประเทศที่ล้าหลังไม่เอาอย่าง กลับไปทำแบบสอบแข่งขัน และการเลื่อนฐานะพิจารณาความรู้ที่ผ่านโรงเรียนหลายโรงเรียน แทนที่จะเพ่งเล็งผลงานทำให้เกิดการวิ่งเต้น ทำให้คนหลบเลี่ยงงาน และพยายามเรียนหรือวิ่งเต้นจะสอบแข่งขันเข้าโรงเรียนมาก ๆ เป็นการขาดความเป็น

ธรรม ที่ว่าทำงานก็ย่อมต้องการผลงานที่ดี แต่คนไม่ค่อยทำงานกลับได้ดีจึงเป็นการแตกแยกกัน ผู้ขยันงานเสีย**กำลังใจในการทำงาน** และเกิด**ความไม่พึงพอใจ**หน่วยเหนือ ลองมองกลับมาดูประเทศล้าหลังว่าเป็นอย่างไรต่างกับมหาอำนาจอย่างไรในการเข้าเรียน การประดับเครื่องหมาย การบรรจุคนทำงาน? ข้อเสนอในเรื่องนี้เพิ่มเติมจากข้างต้นก็คือ ดูอย่างของมหาอำนาจและใช้ผู้มีสมาธิดีช่วยวิจัยร่วมด้วย จะเป็นผลดีในการพัฒนาประเทศมาก

การตรวจและการแก้ไข เป็นเรื่องสำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยรักษาความเป็นธรรม และขจัดความไม่พึงพอใจ ดังเห็นตัวอย่างจริงหลายเรื่องในปัจจุบัน เช่น กว่าจะรู้ว่ามีการโกงก็เสียหายไปมากแล้ว ก็เป็นการสร้างความไม่พึงพอใจ และขาดความไว้วางใจหน่วยเหนือที่ไม่สามารถและไม่เอาใจใส่ในการตรวจ ที่ร้ายยิ่งกว่านั้นคือ เมื่อมีผู้กระทำผิด ไม่มีการลงโทษบ้าง ลงโทษช้าบ้าง ลงโทษไม่เหมือนกันบ้าง คือการแก้ไขไม่ดี เป็นการสร้างความไม่พึงพอใจ และขาดความเป็นธรรม การตรวจทุกสายงานโดยรอบคอบ เพื่อได้ทราบความจริงทันทีตลอดเวลาจะต้องมีสายข่าวทั้งทางธรรมดา และคัดเลือกบุคคลด้านอำนาจจิตดี ศีลธรรมดีในระบบใต้ดินช่วยในการตรวจสอบด้วย การแก้ไขต้องวางระเบียบให้อย่างละเอียด อย่าให้เกิดขัดแย้ง หรือเป็นช่องทางให้ลำเอียงได้

ง่าย เช่น เกียจคร้านต่อการงาน ต้องกำหนดรายละเอียดว่าในปีหนึ่งหลบหลีกงานกี่ครั้ง ลาเท่าใด ขาดการปฏิบัติหน้าที่สำคัญอะไร กี่ครั้งใน ๑ ปี จึงจะเข้าเกณฑ์เกียจคร้านและไม่ควรทิ้งไว้โดยปราศจากการแก้ไข ดังนี้เป็นต้น **การตกลงใจผิดพลาดไม่เหมาะสม ทำให้เกิดการแตกแยก ทำให้เกิดความไม่พอใจ ทำให้ไม่มีกำลังใจจะทำงาน ทำให้เกิดความเสียหายคดโกงเหล่านี้ก็เพราะความบกพร่องในการข่าว การตรวจ และการแก้ไขเป็นสำคัญ**

สรุปความ

ประเทศมหาอำนาจต่าง ๆ เจริญก้าวหน้าได้เร็วเพราะนำเอาสมาธิ และอำนาจจิตไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในแง่ต่าง ๆ ประกอบกับวิชาการสมัยใหม่ และได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับจิตกันอย่างขนานใหญ่ เพื่อปรับปรุงค้นหาวิธีนำมาใช้ประโยชน์ให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นไป ประเทศใดต้องการพัฒนาได้เร็วก็ควรเอาอย่างด้านนี้ด้วย วิธีล้างสมองที่พูดกันมากโดยไม่รู้จริงจังก็คือ เรื่องจิตนี่เอง

ยังมีคนจำนวนมากเข้าใจผิดพลาดว่า จิตหรือวิญญาณไม่มีบาปบุญ หรือกรรมให้ผลอย่างจริงจังไม่ได้ไม่เชื่อว่าอำนาจจิตอำนาจคุณพระทำให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ แก่มนุษย์ได้ ฯลฯ เหล่านี้

เป็นเหตุให้เกิดการแตกแยกกัน รังเกียจกัน ขาดศีลธรรมอันดีกันมากขึ้น จนมีแต่การคดโกง ยักยอก ฉ้อราษฎร์บังหลวงกันทุกหนทุกแห่งดาษดื่น ถ้าไม่แก้ก็ลุกลามเป็นภัยต่อความมั่นคง และความสงบสุขของประเทศชาติ นอกจากนี้ยังเสียผลประโยชน์ของบุคคลและของประเทศในด้านการใช้อำนาจจิต อำนาจคุณพระ เพิ่มพูนความสามารถด้านต่าง ๆ เมื่อมีการให้ความรู้ ความเข้าใจอันถูกต้อง ก็จะเกิดประโยชน์ได้อย่างกว้างขวาง

แนวทางที่จะฝึกและใช้อำนาจจิต ให้เกิดประโยชน์แก่บุคคลและเกิดประโยชน์ในการพัฒนาประเทศนั้นจะต้อง**คัดเลือกผู้มีอำนาจจิตสูงมาร่วมมือ** ดำเนินการวิเคราะห์ วิจัยกิจการต่าง ๆ ซึ่งจำเป็นต้องใช้อำนาจสมาธิและอำนาจจิตทุกอย่างจึงจะเกิดผลดีกว่าปกติ ผู้มีอำนาจจิตดีก็มีอยู่มากในประเทศไทย ส่วนวิธีคัดเลือกก็อาจจะใช้วิธีให้ทดลองใช้อำนาจจิตดูก็จะรู้ได้ว่า ได้มีสมาธิหรืออำนาจจิตขั้นใดโดยถูกต้อง ดังที่ได้วิจัยและให้หลักเกณฑ์มาแล้วข้างต้น ในตอนต้นอาจจะทดลองใช้ผู้มีอำนาจจิตร่วมงานเพียงจำนวนน้อยร่วมอยู่ในหน่วยใหญ่ หน่วยอนุศาสนาจารย์ หรือในกรมการศาสนาเป็นต้น ใช้สมาธิหรืออำนาจจิตในการร่วมพัฒนาประเทศ ในทางการเมือง ทางเศรษฐกิจ ทางการทหาร ทางสังคมและจิตวิทยา ฯลฯ ได้กล่าวโดยย่อไว้แล้วแต่จำเป็นต้องดำเนินการอีกรูปหนึ่ง โดยอาศัยแนวทาง ๔ ประการที่กล่าวมาแล้ว

คือ

ก. การหาข่าวอันถูกต้อง ข่าวอันถูกต้องที่เกี่ยวกับการเมือง การเศรษฐกิจ การทหาร การสังคมและจิตวิทยา ซึ่งเป็นหลักใหญ่ ยังมีข่าวอันถูกต้องที่ปลีกย่อยลงไปอีกคือข่าวเกี่ยวกับ การค้า การอุตสาหกรรม การเกษตร ฯลฯ เหล่านี้สำคัญยิ่งต่อการพัฒนาบุคคล กลุ่มชนและประเทศ การหาข่าวที่กระทำกันอยู่โดยทั่วไปนั้น ถึงจะจัดเป็นหลายสาย เพียงใดก็คงรวมอยู่ในวิธีธรรมดาทั้งนั้น ยังมีอีก ๒ วิธีที่มีประสิทธิภาพสูงมักจะไม่รู้แจ่มแจ้งกันคือ วิธีใต้ดิน และวิธีใช้อำนาจจิต เมื่อใช้ประกอบกันทั้ง ๓ วิธีจึงจะควรแก่การเชื่อมั่นว่า เป็นข่าวอันถูกต้อง ความบกพร่อง ความเสียหายทั้งหลายที่เกิดขึ้นก็เป็นเพราะว่า ไม่รู้ข่าวหรือความเป็นไปอันถูกต้องในปัจจุบันและอนาคตนั่นเอง หรือจะพูดอีกอย่างหนึ่งก็คือ รู้ความเป็นไปในปัจจุบัน และรู้ผลที่จะเกิดขึ้นในภายหน้า เนื่องจากเหตุที่จะกระทำลงไปนั้น ด้วยเหตุนี้จึงต้องอาศัยผู้มีอำนาจจิตดีช่วย

ข. การวางหลักสูตรเกี่ยวกับจิตและการฝึกกำลังใจต้องวางไว้โดยรอบคอบ ละเอียดลออ ทั้งเด็กผู้ใหญ่ทั้งทหารและพลเรือน ควบคุมดูแลให้ปฏิบัติกันอย่างจริงจัง

ค. การคัดเลือกบุคคล โดยเฉพาะหัวหน้างานครูและตำแหน่งหน้าที่ที่สำคัญ ต้องพิจารณาด้านความสามารถกำลังใจ และความ

เสียสละเป็นสำคัญ และให้มีพอในการหมุนเวียน การคัดเลือกความรู้ ไม่ใช่ความดีเด่นที่จะควบคุมจิตใจของผู้ร่วมงานได้โดยเด็ดขาด บางคนฝึกยาก บางคนฝึกง่าย บางคนชอบอยู่สงบ ไม่ชอบวุ่นวายมาก อย่าคิดว่าความรู้ดีแล้ว จะดีทุกอย่าง แต่คนกำลังใจดี อำนาจจิตดี จะสามารถปรับตัว ปรับความรู้ความสามารถได้ง่าย มีตัวอย่างอยู่มากที่ผู้สมาธิดี รู้และทำอะไรได้ดีกว่าผู้ที่เรียนมามากและทำมาหลายสิบปี

ง. การรวมพลังจิตของกลุ่มชนและของชาติ โดยการพิจารณาทางจิต อย่างรอบคอบ แล้วดำเนินการเกี่ยวกับการรวมพลังจิต หรือสร้างความเลื่อมใสเต็มใจในการเสียสละต่อส่วนรวมให้เป็นแนวเดียวกันทั้งประเทศ เช่น

๑) สร้างอุดมคติให้ฝังใจเป็นแนวเดียวกัน อุดมคติหลักไม่ควรเกิน ๓ อย่าง เพื่อให้ง่ายต่อการเข้าใจ การจำ ฯลฯ

๒) สร้างความเลื่อมใสศรัทธาในศาสนา และวางแกนกลางศาสนาขึ้น ตลอดจนการพิสูจน์ทดลองสิ่งที่น่าสงสัย หรือเรื่องที่ขัดแย้งกันให้เข้าใจความจริงโดยถูกต้อง

๓) สร้างความเคารพ เลื่อมใส ในองค์พระมหากษัตริย์และหัวหน้างานในระดับต่าง ๆ โดยการสอบและทดลองด้านจิตใจอย่างจริงจังไม่ใช่สอบเพียงความรู้ธรรมดา

๔) รักษาความเป็นธรรมโดยเคร่งครัด ทุกแง่ทุกมุม โดยปราศจากอคติ ๔ ทั้งนี้จะต้องอาศัยระบบการตรวจ การแก้ไข

การคัดเลือกฯ ที่มีประสิทธิภาพเป็นเครื่องช่วย

๕) การสร้างความพึงพอใจ และขจัดความไม่พึงพอใจของราษฎรต่อส่วนรวม ต่อรัฐต้องกระทำโดยเร่งด่วน และจริงจัง

ถ้าได้ใช้ผู้ที่มีอำนาจจิตดีมาร่วมในการดำเนินงาน มีการฝึก และใช้อำนาจจิตประกอบวิชาการต่าง ๆ รวมทั้งเร่งรัดปฏิบัติตามหัวข้อที่กล่าวมาแล้ว ก็จะเกิดประโยชน์แก่บุคคล เกิดประโยชน์แก่กลุ่มชน และประเทศชาติอย่างดียิ่ง มีประสิทธิภาพในการป้องกันและปราบลัทธิคอมมิวนิสต์ ซึ่งกำลังคืบหน้าในกลยุทธ์ใหม่คือ ใช้การแทรกซึม และการปรับแก้ที่จิตใจของประชาชน ซึ่งเป็นการมุ่งหนักไปในการใช้พลังมหัศจรรย์ทางจิต และการรวมพลังทางจิต เพื่อปราบและป้องกันลัทธิคอมมิวนิสต์ได้ ประกอบกับการขจัดความแตกแยก ความขัดแย้งของกลุ่มชนประเภทต่าง ๆ ในประเทศได้แล้ว ก็ย่อมจะเกิดความมั่นคง เข้มแข็ง เป็นเครื่องช่วยสนับสนุนให้การพัฒนาชุมชน และประเทศชาติเจริญก้าวหน้าได้โดยรวดเร็ว

การคัดเลือกคนเป็นหัวใจสำคัญยิ่งในการดำเนินงานปกครองประเทศ หรือการประกอบการงานต่าง ๆ ทั้งที่เป็นการงานส่วนตัว หรือการงานของหมู่คณะ ทั้งนี้เพราะการงานต่าง ๆ จะก้าวหน้าจะขยายตัวไปได้ ก็จำเป็นต้องอาศัยคนอื่น หรือต้องอาศัยหลายคน การจะเลือกคนให้ถูกต้องได้ หรือแก้ไขคนให้ดีให้มีความสามารถมีน้ำใจช่วยเหลืออย่างจริงจัง ก็ต้องอาศัยผู้มีความ

สามารถทางจิตเราจะทำตามอำเภอใจ ใครไม่ดีก็ทำโทษ ใครไม่ดีก็ไล่ออกย่อมจะเกิดผลร้าย แต่ถ้ารู้เหตุรู้ผลที่ถูกต้องก็ย่อมมีอุบายที่จะป้องกันผลร้ายเสียได้ ดังที่มีคำเตือนไว้ว่า "**ทำโทษมิใช่โกรธโกรธาทำเพื่อรักษาวินัยให้เคร่งครัด**" ก่อนที่จะทำโทษ ต้องชี้แจงคุณประโยชน์และความจำเป็นตลอดจนมีเมตตา ที่จะแก้ไขตักเตือนเป็นขั้นตอนด้วยเหตุด้วยผลที่น่าเชื่อถือดังนี้เป็นต้น ในราชสำนักสมัยก่อนการเลือกคนทำกันจริงจัง เช่นจะเป็นแม่ทัพนายกองก็ต้องให้ลองฟันดาบหน้าพระที่นั่งคัดคน ผู้จะเป็นอาจารย์ทางจิตก็ทดลองจนเห็นจริง

ผู้เขียนขออุทิศกาย วาจา ใจ ในการที่จะเพิ่มพูนสิ่งที่ยังขาดความสมบูรณ์ หรือขาดความกระจ่างแจ้งให้แก่ผู้ที่ประสงค์จะให้เกิดความรู้แจ่มแจ้งยิ่งขึ้น และขณะเดียวกันก็ขอความกรุณาท่านผู้รู้โปรดแจ้งข้อบกพร่อง หรือส่งข้อคิดเห็นที่มีประโยชน์ไปยังผู้เขียนด้วย จะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง

ขอเน้นว่า หัวหน้าหน่วยงานตั้งแต่หน่วยเล็กถึงหน่วยใหญ่และระดับประเทศ นอกจากจะคัดเลือกโดยการสอบความรู้ และสุขภาพ เท่าที่นิยมทำกันอยู่ยังขาดความสำคัญยิ่ง ก็คือ การตรวจสอบด้านจิตใจและคุณธรรมโดยกรรมการผู้มีสมาธิสูงสามารถอ่านจิตใจคนได้ และผู้จะเป็นหัวหน้างานทุกระดับจำเป็นต้องมีคุณสมบัติในการทำให้ผู้อื่นศรัทธาเลื่อมใสเชื่อถือโดยมีธรรม ๓ ประเภทที่กล่าวไว้ในฉบับยอดคนหน้า.. ๙๙ และ ๑๐๐

ข้าราชการที่จะมีความก้าวหน้าต้อง

๑. มีปัญญา
๒. สมบูรณ์ด้วยความรู้
๓. ฉลาดในวิธีจัดงานต่าง ๆ
๔. รู้จักที่ควร และไม่ควร
๕. รู้จักยุคสมัย หรือรู้จักอักขรสมัย

(จากขุททกนิกายชาดก มหานิบาต หน้า ๓๓๘)

ปัญญาในที่นี้หมายถึงปัญญาทางโลกและทางธรรม ส่วนความรู้ก็ต้องมีความรู้ดีในหน้าที่การงานของตน และหน้าที่อื่นประกอบด้วย รู้จักยุคสมัยรู้ว่ายุคนี้สมัยนี้คนทั่วไป และคนที่ตนเกี่ยวข้องเขานิยมส่งเสริมคนชนิดใด นิยมการปฏิบัติอย่างไร การรู้อักขรสมัยก็คือรู้เขียนรู้พูดภาษาต่าง ๆ ที่นิยมในสมัยตนและที่ต้องใช้ต้องเกี่ยวข้อง

ลักษณะพ่อค้าที่จะทำมาค้าขึ้น

(หลักการที่จะช่วยให้การค้าเจริญก้าวหน้า)

๑. มีตาดี รู้ว่าสิ่งนี้จะต้องซื้อด้วยวิธีใด ขายด้วยวิธีใดจะมีกำไรอย่างไร ของนั้นแท้หรือเทียม ฯลฯ

๒. เชี่ยวชาญการค้า เข้าใจทั้งซื้อสินค้าเข้า และวิธีจำหน่ายสินค้าออก รู้จังหวะในการซื้อการขาย

๓. พรั่งพร้อมด้วยที่พึ่ง รู้จักผูกมิตรคบมิตร ทำความคุ้นเคยกับผู้มีทรัพย์ซึ่งจะช่วยให้ทุนรอนได้ คบผู้มีปัญญาทางโลกทางธรรม รวมทั้งผู้ที่ใช้อำนาจจิตได้ดี ซึ่งจะช่วยแก้ปัญหาต่างๆ ได้

บทที่ ๗
ให้ความสว่างล้างสงสัย

สาเหตุให้เกิดความสงสัยและเกิดการโต้แย้งกัน

สาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดความสงสัยและเกิดการโต้แย้งถกเถียงกันลงเอยกันไม่ได้หลายเรื่อง ทุกวันนี้ก็เพราะสาเหตุสำคัญเพียงอย่างเดียวเท่านั้นคือ "ขาดปัญญา" ผู้เขียนไม่ขอตำหนิว่าฝ่ายใดเป็นฝ่ายโง่ เพราะถ้าโง่ฝ่ายเดียว หรือโง่ทั้งสองฝ่ายก็ย่อมจะไม่มีอะไรโต้แย้งกันและก็คงไม่มีอะไรจะต้องสงสัย ที่เกิดการสงสัยหรือโต้แย้งกันอยู่นี้ ก็เพราะมีความฉลาดที่จะคิดที่จะไตร่ตรอง หาเหตุหาผลนั่นเอง พูดง่าย ๆ ก็คือคนเราได้มีปัญญาขึ้นแล้วจึงจะรู้คิดรู้ไตร่ตรองและเกิดการ**อยากรู้อยากเห็นความจริง**ขึ้นมา ก็เมื่อมีปัญญาขึ้นแล้วทำไมไม่หายสงสัย ทำไมไม่รู้ความจริงเล่า? ก็นี่แหละข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า **"ขาดปัญญา"** หรือปัญญาไม่พอความรู้ไม่พอ ถ้าจะพูดตามหลักวิชา **ปัญญา** นั้นมี ๒ อย่างคือ **ปัญญาทางโลก** และ **ปัญญาทางธรรม** ปัญญาทางโลก ก็คือปัญญาที่เกิดจากการศึกษาเล่าเรียนตามโรงเรียนต่าง ๆ ในปัจจุบัน ปัญญาที่เกิดจากการศึกษาไตร่ตรองในสิ่งที่รู้ที่เห็นมาในด้านโลก ๆ ในด้านวัตถุซึ่งได้เคยกล่าวไว้แล้วว่าศึกษากันไม่รู้จบไม่รู้สิ้นแม้แต่ธาตุแท้ที่ทางวิทยาศาสตร์จำกัดความไว้ก็จบไม่ลงว่าในโลกนี้มี

ธาตุแท้กี่ชนิด บางทีค้นพบธาตุใหม่ ๆ ขึ้นอีกหลายชนิด แต่พอค้นคว้ากันละเอียดลออขึ้นกลับพบว่า ที่ค้นพบใหม่อีกหลายชนิดนั้นยังผิดพลาดอยู่เพราะที่พบใหม่นั้นก็คือธาตุแท้ที่พบอยู่เดิมนั่นเอง มันแปรเปลี่ยนไปได้ชั่วระยะเล็กน้อย เพราะสภาพแวดล้อมไม่ช้าก็กลับไปเป็นธาตุเดิมอีก นี่ก็เข้าหลักธรรมที่ว่า **"ความไม่เที่ยง"** (อนิจจัง) การศึกษาเรื่องเชื้อโรค เรื่องดาวหาง เรื่องการทำรถยนต์ การทำจรวด ทำเครื่องสื่อสาร ฯลฯ ก็ล้วนแต่รู้ไม่จบไม่สิ้นกันทั้งนั้น ที่ไม่รู้จบรู้สิ้นก็เพราะใช้ปัญญาทางโลกเป็นหลักอย่างเดียว ยัง**ขาดปัญญาทางธรรม** พูดง่าย ๆ ก็คือขาดความรู้ความสามารถในด้านจิตนั่นเอง ได้กล่าวมาแล้ว และพิสูจน์มาแล้วว่า **จิตเป็นธรรมชาติรู้** จิตเป็นพลังงาน และการศึกษาทางจิตนั้นมีการจบสิ้นแจ่มกระจ่างไม่มีข้อสงสัยใด ๆ เกิดขึ้นได้ ปัญญาทางธรรมนั้นไม่ใช่เกิดขึ้นจากการศึกษาธรรมศึกษาพระไตรปิฎก อย่างที่สอนกันอยู่ทั่ว ๆ ไป **"ปัญญาทางธรรม และยอดปัญญานั้นจะต้องเพาะให้เกิดขึ้นจากการปฏิบัติ"** การเรียนทางธรรมโดยใช้ปัญญาทางโลกไปพิจารณาคิดเอาตรึกตรองเอาตามอาการไม่ลงมือปฏิบัติจริงจังนั้น ย่อมจะรู้เห็นธรรมผิดพลาดไม่ตรงไปตามความจริง สมดังท่านผู้รู้ทางจิตได้เขียนไว้ใน **"มุตโตทัย"** ว่า **"พระธรรมของพระตถาคตเมื่อเข้าไปประดิษฐานในสันดานของปุถุชนแล้ว พระธรรมอันแท้จริงจะกลายเป็นของปลอมทั้งสิ้น......"** (พลิกกลับไปดูบทที่๕ แต่การทำของปลอมที่แนบเนียนนี่แหละทำให้เกิดความ

เดือดร้อนยุ่งยาก แก่ผู้นำมาใช้นำมาปฏิบัติ ของปลอมในทางโลกก็ทำให้ยุ่งยากให้เดือดร้อนมากพอดู และทำให้เกิดข้อสงสัยข้อโต้แย้งกันขึ้น ยิ่งเป็นของปลอมในทางธรรมคือความรู้หรือปัญญาที่ผิดไม่ตรงกับความจริงนั้น ย่อมทำให้ผู้อื่นยุ่งยากเดือดร้อนหลายเท่า คือทำให้เกิดสงสัยเกิดการโต้แย้งพยายามเอาชนะกันจนถึงกับลุกลามไปถึงการแยกเป็นฝ่ายคอมมิวนิสต์ไม่เชื่อถือทางจิตทางธรรมให้เชื่อเฉพาะทางวัตถุ ซึ่งเรียกกันว่าให้เชื่อทาง**วัตถุนิยม** ไม่ให้เชื่อทาง **จิตนิยม** ทางจิตนิยมทำให้คนโง่ถ่วงให้โลกเจริญช้า อีกฝ่ายหนึ่งเรียกว่าฝ่ายโลกเสรีถือทั้งทางวัตถุนิยมและจิตนิยม คือเชื่อถือทางธรรมทางศาสนาด้วย เชื่อถือทางวัตถุด้วย แต่ก็**ขาดการสนับสนุนส่งเสริมทางจิตทางธรรมอย่างแท้จริง** คนจึงโน้มเอียงไปทางวัตถุนิยมกันมาก ฝ่ายวัตถุนิยมก็ฉวยโอกาสใช้จิตนิยมหรือใช้ธรรมอย่างลับ ๆ ดังได้กล่าวไว้ใน บทที่ ๓ และบทที่ ๖ รวมทั้งวิธีการ **ล้างสมอง** ซึ่งเป็นการยืนยันว่าฝ่ายคอมมิวนิสต์เขาใช้ปัญญาทางธรรมทางจิตเข้าช่วยทางลับ ๆ แต่ประกาศเปิดเผยให้ฝ่ายโลกเสรีเห็นหรือเชื่อว่าจิตนิยมนั้นไม่ดี เป็นอุบายให้ฝ่ายโลกเสรีละเลยการใช้ปัญญาทางธรรมทางจิต เพื่อตัดรอนความสามารถความทรหดอดทนกันทางอ้อม ขอให้พิจารณาให้รอบคอบว่าความรู้ทางโลกทางวัตถุ หรือปัญญาทางโลกนั้น ไม่จบสิ้นไม่ยุติและแก้ปัญหาแก้ข้อสงสัยไม่ได้หมดสิ้นจำเป็น จะต้องอาศัยปัญญาทางธรรมทางจิตเข้าช่วย จึงจะแจ่ม

แจ้งจบสิ้น และเพิ่มความเข้มแข็งความก้าวหน้าได้อย่างจริงจัง

ปรัชญาของความจริง

เพื่อให้เกิดความสว่างล้างข้อสงสัยต่าง ๆ ที่โต้แย้งกันอยู่ไม่จบสิ้น ขอให้พยายามใช้ปัญญาทางธรรมทางจิต ค่อย ๆ พิจารณาทบทวนให้ดีเสียก่อน ความจริงแล้วจะเป็นการศึกษาทางโลกหรือทางธรรม จะเป็นการศึกษาทางหลักตำราซึ่งเรียกว่า **ปริยัติ** หรือการศึกษาทางปฏิบัติเพื่อให้เกิดความรู้เกิดปัญญาขึ้นนั้นก็ล้วนแต่ต้องการรู้ความจริงแท้ ของทุกสิ่งทุกอย่างนั่นเอง ฉะนั้นจึงอาจจะโต้แย้งขึ้นได้ว่า ขึ้นชื่อว่าปัญญาหรือมีปัญญาแล้วก็ต้องรู้ความจริงแท้ หรือรู้ตามความเป็นจริง จึงไม่ควรจะแยกเป็นปัญญาทางโลกปัญญาทางธรรมขึ้นมาอีก ปัญหานี้ก็น่าฟังน่าเป็นจริง เหตุใดความจริงจึงขัดแย้งกันเล่า เพราะได้กล่าวลักษณะความจริงไว้ในหน้า ๑๐๕ แล้วว่า ความจริงย่อมไม่ขัดกัน ความจริงต้องพิสูจน์ให้ลงเอยกันได้ ความจริงต้องเป็นไปอย่างใดอย่างหนึ่งโดยแน่นอน ความจริงต้องมีเหตุผลเพียงพอ

ได้กล่าวแล้วว่าที่สงสัยหรือโต้แย้งกันอยู่ไม่จบสิ้นก็เพราะ**ขาดปัญญา** หรือขาดความรู้ที่แท้จริงรู้ไม่หมดสิ้น รู้เพียงด้านใดด้านหนึ่ง ในพระไตรปิฎกท่านเปรียบง่าย ๆ ว่าเหมือนคนตาบอด ๓ คนไปคลำช้าง คนคลำที่หางช้างก็อธิบายว่า ช้างมีลักษณะ

เหมือนไม้กวาด คนคลำที่ขาช้างก็อธิบายว่า ช้างมีลักษณะกลมยาวคล้ายเสาดังนี้เป็นต้น แม้แต่ในหนังสือวิทยาศาสตร์ทางใจ ข้าพเจ้าก็รับว่ามีข้อความที่ขัดแย้งกัน หรือแตกต่างกันโดยตัวอักษรหรือสำนวนที่จะพูดเป็นส่วน ๆ เป็นขั้นตอน เมื่ออ่านให้ตลอดทบทวนพิจารณาให้ดีโดยตลอดแล้วก็จะไม่มีอะไรขัดแย้งกันเลย ทั้งนี้เพราะวิทยาศาสตร์ทางใจต้องการเปิดเผยให้เห็นความจริงโดยแจ่มแจ้งสำหรับคนทุกระดับความรู้ จึงต้องพูดหลายอย่างหลายตอน

เพื่อให้เกิด ปัญญารวบยอด เข้าใจความจริงได้แจ่มแจ้ง ขอให้หันมาพิจารณาปรัชญาของความจริงกันต่อไป ท่านผู้รู้ได้เขียนปรัชญาของความจริงไว้หลายอย่าง หรือเขียนไว้หลายแง่หลายมุมเพื่อให้เหมาะกับบุคคลประเภทต่าง ๆ จะได้ยกมาอธิบายเป็นบางอย่างคือนอกจากลักษณะความจริง ๔ อย่างที่กล่าวมาแล้ว ยังมีปรัชญาหรือจะเรียกว่า **ความรู้รวบยอด** ของความจริง กล่าวไว้ดังนี้

"ที่ว่าจริงนั้นก็จริง ที่ว่าไม่จริงนั้นก็จริง แต่ที่จริงแน่ ๆ ไม่มีการแปรเปลี่ยน ไม่มีข้อขัดแย้งจึงจะเรียกว่า จริงแท้" ตัวอย่างที่ **จริงแท้** เช่น **สัจจธรรม** ซึ่งมี ๔ อย่างคือ ทุกข์, สมุทัย, นิโรธ และมรรค ซึ่งมีอธิบายไว้ในพระพุทธศาสนา ที่เป็นปัญหาก็

คือ **"ที่ว่าไม่จริงนั้นก็จริง"** ส่วนที่ว่าสัจจธรรมนั้นจริงแท้แน่นอนก็เพราะเป็นความจริงที่แน่นอนประจำโลกอยู่อย่างนั้น ไม่มีการเปลี่ยนแปลงหรือ ไม่มีการขัดแย้งได้ เช่น ความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ความเสียใจ ความแค้นเคืองฯ ซึ่งเป็นความจริงแท้ประจำโลกประจำมนุษย์สัตว์อยู่อย่างนั้น ถ้าจะรวมสรุปกันเข้าแล้ว ความเกิดแก่เจ็บตายความเสียใจความแค้นเคืองฯ ก็รวมเรียกว่า "**ทุกข์**" บางทีก็เรียกว่า "**ทุกขสัจ**" คำว่า "ทุกขสัจ" นี้ความหมายไม่เหมือนกันกับคำว่า "**ความทุกข์**" หรือ **ความทุกข์ยาก** ที่เราพูดเราเข้าใจกันอยู่โดยทั่วไป คำว่า "ทุกข์" นั้นท่านหมายถึงสภาพที่จะต้องเป็นไป สภาพที่ทนทานอยู่ไม่ได้จำเป็นต้องปรวน–แปรไปอย่างนั้น คือเกิดในเบื้องต้นปรวนแปรไปในท่ามกลางและแตกสลายในที่สุด แต่ความทุกข์ยากความเสียใจที่เราเข้าใจกันอยู่เป็นส่วนหนึ่งของทุกขสัจหรือ **ทุกข์** ทั้ง ๆ ที่เป็นความจริงแท้อย่างนี้ก็จะมีความเชื่อมั่นเห็นชัดแจ่มแจ้งได้ ก็ต่อเมื่อมีปัญญาพิจารณาตามโดยแยบคายและเข้าใจความหมายของแต่ละคำให้ดีก่อน เพราะคำที่พูดออกเสียงเหมือนกันเขียนเหมือนกัน แต่ใช้ในที่ต่างกันก็มีความหมายไปคนละอย่างได้ เช่น คำว่า **เดิน** ถ้าว่าคนเดิน, ท้องเดิน, งานเดิน. ก็ย่อมมีความหมายแตกต่างกันไป

ปัญหาที่น่าสงสัยในปรัชญาตอนที่ว่า **"ที่ว่าไม่จริงนั้นก็จริง"** หมายความว่าในเรื่องที่ไม่ใช่พระสัจจธรรมแล้ว จะว่าจริงก็ถูกว่าไม่จริงก็ถูก แต่ว่าจะถูกมากหรือถูกน้อยต่างกันไป เพราะ

ลักษณะของทุกสิ่งทุกอย่างนั้นเป็นสิ่งที่**ไม่แน่นอน** (ไม่เที่ยง–อนิจจัง) เมื่อไม่แน่นอนจึงถูกก็ได้ผิดก็ได้ ของที่ว่าไม่จริงก็จริงได้ บางทีก็มองดูพิจารณาดูคนและแง่คนละมุม หรือดูตามความรู้ที่ตนถนัดก็อธิบายไม่เหมือนกันแต่ก็ถูกได้ทั้งนั้น เปรียบเหมือนคนตาบอดคลำช้าง หรือเปรียบเหมือนยิงนก คนหนึ่งยิงถูกขน คนหนึ่งยิงถูกขา คนหนึ่งยิงถูกอก ก็ล้วนแต่ยิงถูกแต่จะว่าใครถูกมากถูกน้อยก็พิจารณาเอา ความจริงทั้งหลายที่นักวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ค้นพบ และเชื่อกันมานาน ถ้าใครคัดค้านว่าไม่จริง ก็ถูกเขากล่าวหาว่าเป็นคนโง่ แต่ในที่สุดค้นคว้านานเข้าก็กลายเป็นเรื่องไม่จริงไปก็มีมากมายหลายเรื่อง แล้วจะว่าใครโง่กันแน่ เดิมเคยเชื่อว่าโลกแบนต่อมานักวิทยาศาสตร์พิสูจน์หลายวิธีลงเอยว่าโลกกลม ในปัจจุบันนี้ มีการยิงจรวดออกนอกโลกไปถ่ายรูปโลกดูหลายด้านลงเอยกันว่าโลกมีรูปร่างคล้ายไข่ไก่ และเราก็ต้องเชื่อกันไปเพื่อการสอบไล่หรือเพื่อการศึกษาการสังคมพูดจากัน **แต่จะเชื่อเอาเป็นจริงเป็นจังว่าถูกแท้แน่นอนนั้นไม่ได้** เพราะไม่ใช่สัจจ–ธรรมอาจจะผิดหรือเกิดการเปลี่ยนแปรไปได้ ทั้งนี้เพราะการถ่ายภาพทางจรวดนั้นเป็นการถ่ายขณะจรวดเคลื่อนที่เร็วมาก และเป็นการถ่ายระยะไกลมากเหลือเกิน เป็นภาพแบนติดกระดาษอยู่ไม่ใช่เป็นภาพมีทรง แสงที่นำภาพไปสู่กล้องถ่ายย่อมจะหักเหไปหลายทอดหลายท่อนตามชั้นอากาศซึ่งมีหลายชั้น ดังนั้นถ้าต่อไปภายหน้าคิดจรวดหรือสถานีอากาศที่ดีกว่านี้ ช้ากว่านี้กล้องถ่ายดีกว่า

นี้ วิชาการก้าวหน้าไปกว่านี้ รูปร่างของโลกก็น่าจะผิดไปจากที่เชื่อกันอยู่ในปัจจุบัน เรื่องอื่น ๆ ที่เชื่อกันมาหลายร้อยปี พิสูจน์กันซ้ำซากหลายหนหลายครั้งก็ยังผิดพลาดได้ เช่นเดิมว่าวัตถุออกนอกโลกไม่ได้ เวลานี้จรวดก็ออกไปนอกโลกได้ เดิมว่าปรมาณูแยกตัวอีกไม่ได้ ในปัจจุบันก็ทำให้แยกตัวได้คือทำระเบิดปรมาณูได้ในกิจการทางแพทย์ทางรักษาโรค ในกิจการทางวิทยาศาสตร์ก็ล้วนแต่มีเรื่องที่เข้าใจผิดรู้ผิด ๆ กันมามากมายหลายอย่าง ที่รู้กันอยู่ทั่วไปก็มาก ที่เขาปกปิดไม่ให้คนส่วนมากรู้ก็มีมากมายหลายอย่าง เช่นการใช้ยา การใช้รังษี ที่ผิดพลาดทำให้คนตายนับแสนพิการนับแสนแล้วก็มี เมื่อรู้แล้วก็แก้ไขหรือเลิกใช้กันเสีย ไม่บอกเหตุผลอันแท้จริงในปัจจุบันนี้ก็มียาอีกหลายอย่างที่รักษาโรคหนึ่งได้ผลแต่ไปทำให้เกิดโรคอื่นขึ้นโดยไม่รู้ตัว หรือไปทำลายประสาททำลายความเป็นไปโดยธรรมชาติให้ผิดปกติ จึงกล่าวได้ว่าถ้าขาดปัญญาก็ย่อมมีข้อผิดพลาดข้อโต้แย้งสงสัยกันอยู่ไม่มีที่สิ้นสุด ควรจะหาปัญญาทางธรรมทางจิตมาสอดส่องดูด้วย จึงจะช่วยขจัดข้อผิดพลาดข้อโต้แย้งออกไปได้และช่วยให้เกิดความก้าวหน้าที่ดีที่มั่นคงขึ้นได้ เมื่อตนยังมีปัญญาทางธรรมทางจิตไม่เพียงพอ ก็ควรไต่ถามจากผู้ที่มีปัญญาดีกว่าตนคบกับผู้มีปัญญาดี ย่อมช่วยให้เป็นสิริมงคลช่วยให้ก้าวหน้าได้อย่างหนึ่ง จึงได้กล่าวไว้ในมงคล ๓๘ หรือสิ่งที่จะเป็นสิริมงคล ๓๘ ประการในข้อต้นเลยว่า ไม่คบพาลให้คบบัณฑิต (ผู้รู้ผู้มีปัญญา)

เรื่องแบบโลก ๆ จะเอาเป็นจริงเป็นจังถูกแท้แน่นอนไม่ได้ เพราะต้องอยู่ในกฎความจริงที่ว่าไม่เที่ยงเป็นอนิจจัง เมื่อมีเรื่องสงสัยขัดแย้งกันขึ้นเป็นสองอย่างสามอย่างก็พึงเชื่อไว้ก่อนว่า **มีส่วนถูกด้วยกันทั้งนั้น** แต่จะถูกมากถูกน้อยเพียงใดก็เปรียบเหมือนคนตาบอดคลำช้าง หรือการยิงถูกนกที่กล่าวมาแล้ว จะต้องไปถกเถียงเอาเป็นเอาตายกันไปหาอะไรกัน ควรจะต้องใคร่ครวญหาเหตุหาผลให้ถ่องแท้ดีกว่า คิดไม่ออกก็ถามท่านผู้รู้ผู้ชำนาญต่อไป ส่วนมากที่สงสัยหรือโต้แย้งกันอยู่ก็เพราะต่างคนต่างไม่รู้จริง และไม่เข้าใจความหมายของคำ หรือเข้าใจความหมายของคำไปเสียคนละอย่าง ก่อนจะโต้แย้งกันต้องทำความเข้าใจในคำพูดและความหมายของคำพูดนั้นให้ดี ให้รอบคอบกันก่อน ถ้าไม่เข้าใจความหมายและความเป็นไปที่ถูกต้องแล้วก็มีแง่ประเด็นที่จะสงสัยหรือโต้แย้งกันขึ้นต่าง ๆ นานาไม่จบสิ้น

ขอยกตัวอย่างเรื่องที่สงสัยโต้แย้งกันอยู่มากจนถึงกับลงหนังสือพิมพ์กันหลายฉบับ และพูดทางวิทยุกระจายเสียงกันหลายสถานีในปลายปี ๒๕๑๓ นี้จนถึงปี ๒๕๑๔ ไม่รู้จบสิ้นก็คือ เรื่องวิญญาณ เรื่องการเข้าทรงวิญญาณของนายมิตร ชัยบัญชา พระเอกภาพยนตร์ผู้มีชื่อเสียงซึ่งตายเพราะตกจากการไต่เชือกที่ติดกับเครื่องเฮลิคอปเตอร์ บางคนก็ว่าวิญญาณไม่มี บางคนว่าวิญญาณมีแต่มาเข้าทรงไม่ได้ เพราะต้องไปรับกรรมหรือบางคนก็ว่า

ตายแล้ววิญญาณต้องไปเกิดทันทีมาเข้าทรงไม่ได้ บางคนก็แก้ว่าวิญญาณไปเกิดทันทีจริงแต่ก็แบ่งภาคมาเข้าทรงได้ บางคนก็ว่าถ้าวิญญาณของผู้ตายมาจริงต้องรู้อะไรทุกอย่างเหมือนกับผู้ที่ตายแล้วยังมีชีวิตอยู่ ฯลฯ ต่างคนก็ต่างหาเหตุผลของตนมาอธิบายบ้าง มาขัดแย้งบ้างบางคนก็ยกเอาหลักตำรามาอ้าง ยกเอาเรื่องที่เคยรู้เคยเห็นมาอ้างบางคนถึงกับเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรว่าเอาว่าคนที่เชื่อวิญญาณว่ามาเข้าทรงได้หรือเชื่อว่าวิญญาณมีจริงสามารถรู้ หรือเชิญมาได้นั้นเป็นพวกโง่พวกงมงาย ผู้ที่สนใจฟังทางโน้นบ้างทางนี้บ้างก็ยิ่งสงสัยไม่รู้ว่าความจริงเป็นอย่างไรกันแน่

เมื่อไม่รู้ว่าจะเชื่อใคร เมื่อไม่รู้ว่าความจริงเป็นอย่างไรก็ให้ระลึกถึงความจริงรวบยอดที่ว่า **"ที่ว่าจริงนั้นก็จริง ที่ว่าไม่จริงนั้นก็จริง"** ทั้งนี้ก็เพราะจริงหรือถูกไปอย่างโลก ๆ บางอย่างผิดชัด ๆ แต่ก็พิสูจน์หรือพูดให้เหตุให้ผลจนทำให้เชื่อว่าถูกไปได้ ยิ่งเป็นเรื่องที่ถูกบ้างผิดบ้างยิ่งทำให้น่าเชื่อได้อย่างสนิท จึงมักจะใช้คำว่า**โฆษณาชวนเชื่อ** สำหรับการพูดเรื่องที่จริงบ้างไม่จริงบ้างให้เห็นเป็นจริงเป็นจัง เปรียบเอาง่าย ๆ เหมือนคนตาบอดคลำช้างหรือการยิงนกถูกขนบ้างถูกตัวบ้างถูกขาบ้างก็ล้วนแต่ถูกทั้งนั้น อะไรจะถูกแน่จริงต้องแยกออกมาเป็นประเด็น ๆ ไป คือเขาพูดมา ๑๐ ประโยคก็แยกพิจารณาเป็นประโยคหรือเป็นอย่าง ๆ

ไปว่าอันไหนถูกอันไหนผิดก่อนจะเชื่อก็ควรพลิกไปดูหลักการพิจารณาก่อนจะเชื่อ ๑๐ ประการ (**กาลามสูตร**) เสียก่อน ต่อไปก็พิจารณาความหมายของคำว่า **วิญญาณ**ว่าหมายถึงอะไรกันแน่ เมื่อรู้ความหมายแน่นอนตรงกันทั้งฝ่ายว่าจริงและฝ่ายโต้แย้งแล้ว ต่อไปก็ให้พิจารณาความเป็นไปอันแท้จริงของวิญญาณในระหว่างที่อยู่ในตัวคนที่มีชีวิต และหลังจากตายไปแล้วว่ามีความเป็นไปอย่างไรเสียก่อน เมื่อรู้ความจริงแล้วก็ย่อมจะหมดข้อสงสัยไม่มีอะไรจะต้องโต้แย้งกันอีก เพราะความจริงย่อมไม่ขัดกันฯ จะว่าใครโง่ก็ไม่ใช่ทั้งนั้นถ้าโง่ก็คง ไม่มีปัญญาหาเหตุผลมาโต้แย้งได้ จึงน่าจะฉลาดหรือมีปัญญาที่ว่านั้นแต่ขาดปัญญาทางธรรมหรือปัญญาไม่พอนั่นเอง จะขอยกเอาความจริงเรื่องวิญญาณ ซึ่งรวบรวมจากท่านผู้มีความรู้ความสามารถทางจิตหลายท่านมากล่าว เพื่อเป็นหลักในการพิจารณาให้หายสงสัยเรื่องวิญญาณดังต่อไปนี้

คนเรามีส่วนสำคัญอยู่ ๒ อย่างคือ**กายกับใจ** สำหรับ**ใจ**นั้นจะเรียกว่า**วิญญาณ**ก็ได้ เรียกว่า**จิต**ก็ได้มีความหมายถึงสิ่งอันเดียวกันตามเหตุผลที่ได้กล่าวมาแล้วในบทต้นเอาแค่นี้ก่อนอย่าไปปะปนกับคำว่าวิญญาณ หรือใจที่ หมายถึงอย่างอื่นเพราะการนำไปใช้ในที่ต่างกัน เช่นคำว่า "**ใจ**กลาง" หรือ "ด้ายหนึ่ง**ใจ**" หรือวิญญาณในเรื่องของขันธ์ ๕ ก็ย่อมหมายความต่างไปจากวิญญาณหรือใจที่นับเป็นส่วนสำคัญใน ๒ อย่างของคน เมื่อเข้าใจความหมาย

ของวิญญาณดีแล้ว ต่อไปต้องพิจารณาให้แน่ใจเสียก่อนว่า **วิญญาณมีจริง** เรื่องวิญญาณมีจริงนี้ก็ได้กล่าวถึงการค้นคว้าและพิสูจน์ทดลองของประเทศต่าง ๆ มาแล้วข้างต้นว่า พิสูจน์แล้วเห็นจริงจังและลงเอยกันแล้วว่าวิญญาณมีจริงหรือ**จะพิสูจน์แบบใหม่ก็บอกวิธีไว้แล้วในเรื่องวิธีพิสูจน์วิญญาณ**ซึ่งเป็นวิธีที่สามารถจะทดลองให้เห็นจริงได้ โดยมีวิธีการให้รู้เห็นแจ่มแจ้งได้ไม่สงสัย

เรื่องการเชื่อว่าวิญญาณมีจริง จะว่าเป็นพวกคนโง่งมงาย ก็ลองพิจารณาคนที่เขาเชื่อเขาพบเห็นจริงจังดูบ้างว่าควรจะเป็น คนโง่งมงายหรือเปล่า ผู้เขียนขอยกตัวอย่างบุคคลในปัจจุบันมาให้ผู้อ่านลองมาพิจารณาดู คือ ศาสตราจารย์ ดร. คลุ้ม วัชโรบล ผู้เชื่อว่าวิญญาณมีจริงท่านผู้นี้เป็นผู้เชี่ยวชาญทางชีววิทยา และได้รับทุนจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวให้ไปศึกษาต่อที่ต่างประเทศ ท่านผู้นี้เคยเขียนเรื่องวิญญาณพ่อปู่ อภินิหารพระภูมิเจ้าที่ วิญญาณในบริเวณมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ วิญญาณคุณแก้ว วิญญาณของคลั้ม วัชโรบล วิญญาณของวรีภรรยาของข้าพเจ้า รวม ๖ เรื่อง อีกท่านหนึ่งที่เชื่อวิญญาณมีจริงคือศาสตราจารย์นายแพทย์อวย เกตุสิงห์ ได้เขียนเรื่องเกี่ยวกับวิญญาณไว้แล้วกว่า ๑๕ เรื่อง เช่นเรื่องสามเณรระลึกชาติได้ วิญญาณอำลา วิญญาณวนเวียน เจ้าพ่อนนทรี คนตายมาเข้าฝันคนเป็น วิญญาณ

ต้อนรับ ไปแล้วกลับฯ เรื่องวิญญาณของศาสตราจารย์ผู้มีความรู้ความสามารถดีทั้ง ๒ ท่านนี้ได้รวบรวมพิมพ์ไว้ทั้ง ๒๑ เรื่อง ใน "เอกสารรายงานค้นคว้าเรื่องวิญญาณมีจริงหรือไม่" ซึ่งกองทัพ-บกจัดพิมพ์เป็นธรรมบรรณาการ โดยเสด็จพระราชกุศลในงานกฐินพระราชทานวัดเทวราชกุญชรเมื่อ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๑๒

นอกจากจะหาวิธีการให้เห็นได้ชัดเจนว่า วิญญาณมีจริงมาเข้าอยู่ในร่างได้จริงโดยวิธีทำให้เกิดเป็นตัวสัตว์มีชีวิตด้วยพลังจิตตามที่กล่าวไว้ในวิทยาศาสตร์ทางใจ ฉบับยอดคนแล้วก็ยังมีวิธีสร้างปัญญา และตาในขึ้นให้เห็นวิญญาณและความเป็นไปของวิญญาณได้เอง ซึ่งจะได้กล่าวต่อไป ในขั้นนี้จะได้กล่าวถึงความเป็นไปของวิญญาณ ที่ประจำอยู่ในตัวคนที่มีชีวิตเสียก่อน

เรื่องวิญญาณประจำอยู่ในตัวคนที่มีชีวิตนี้ ผู้เขียนจะขอนำคำสอนของท่านผู้รู้มากล่าว คือคำสอนของพระอาจารย์ลีธัมมธโร (พระสุทธิธรรมรังษีคัมภีรเมธาจารย์) วัดอโศการาม จังหวัดสมุทรปราการ ผู้มีจิตสมาธิสูงและเป็นอาจารย์สอนสมาธิวิปัสสนาที่มีชื่อเสียงมากองค์หนึ่ง ท่านผู้นี้เคยเดินธุดงค์มามากเคยไปอยู่โดดเดี่ยวในป่าเขากว่าสิบปี เคยเดินฝ่าเข้าไปในป่าใหญ่ ๆ หลายป่าทั้งในประเทศไทย พม่า อินเดีย ลาว เขมร ท่านอาจารย์ลีได้

เทศน์เรื่องวิญญาณในบั้นปลายของชีวิตท่าน ซึ่งผู้เขียนได้อัดเสียงจริงไว้ด้วยเครื่องบันทึกเสียง และได้เปิดฟังหลายครั้งมีใจความโดยย่อว่าดูเผิน ๆ ตัวเราคนหนึ่งมีจิตหรือวิญญาณอยู่อันเดียว บางแห่งท่านทรงแสดงไว้ว่า จิตวิญญาณของคนคนหนึ่งนั้นมันมีมากมายเหลือหลาย วิญญาณของตัวเองจริง ๆ นั้นหาไม่ค่อยจะพบ กล่าวโดยวิญญาณในตัวคนมี ๓ จำพวก คือวิญญาณจริง ๆ ของตัวเองนั้นอย่างหนึ่ง อีกพวกหนึ่งเป็นวิญญาณของสัตว์ ที่มีชีวิตซึ่งอยู่ในตัวของคนได้แก่ตัวตืดตัวพยาธิตัวเชื้อโรคตัวหนอน วิญญาณอีกพวกหนึ่งเป็นวิญญาณที่ไม่มีรูปกายมันมาอาศัยกายเราอยู่มาแทรกมาแฝงอยู่โดยเราไม่รู้ตัว จะต้องปฏิบัติจนมีจิตสมาธิสูงจึงจะสามารถรู้เห็นวิญญาณจริง ๆ ของตน และพวกวิญญาณที่มาอาศัยอยู่ในกายเหล่านี้ได้ พวกวิญญาณที่มาแฝงมาอาศัยอยู่นี้มันโกรธก็เป็นโลภก็เป็นหลงก็เป็น เกลียดก็เป็นเหมือนกัน และจิตของเราก็พลอยเป็นไปตามวิญญาณอื่นได้ด้วย ท่านเปรียบเหมือน ลูกของเรามันทะเลาะกัน อยู่ต่อหน้าเราก็ทำให้ใจเราเสียไปด้วย ทั้ง ๆ ที่เราก็ไม่ได้ทะเลาะกับมันเลยก็พลอยเป็นไปด้วยเพราะวิญญาณต่อเนื่องถึงกันได้ ท่านจึงสอนว่าเมื่ออยู่ใกล้กับคนชนิดใดคบกับคนชนิดใดก็จะพลอยเป็นไปกับคนชนิดนั้นได้ เรื่องบางอย่างเกิดในจิตของเราก็รู้สึกยินดีไปด้วย แต่บางทีมันก็ไม่ยินดี บางอย่างเรารู้ว่าดีพิจารณาแจ้งชัดแล้วว่าควรทำควรปฏิบัติ เมื่อทำไปแล้วก็จะเกิดผลดีมีความ

เบิกบานใจ แล้วเราก็ตั้งใจทำไปจนสำเร็จด้วยความสุจริต นี่แหละเป็นด้วยวิญญาณของเราจริง ๆ เพราะวิญญาณของเราจริง ๆ ย่อมจะหวังดีและซื่อสัตย์ต่อเรา แต่บางคราวตั้งใจจะทำความดี ทำสิ่งที่ดีแล้วกลับเปลี่ยนแปรไปไม่อยากทำหรือทำไปได้บ้างก็เลิก ก็เบื่อหน่ายนี่แหละเป็นด้วยวิญญาณของเรา พลอยเป็นไปตามวิญญาณอื่นหรือถูกวิญญาณอื่นแทรกแซงเข้ามา บางคราวเราก็เป็นคนดุดันโหดร้ายคล้ายยักษ์มาร บางคราวก็ดีมั่นคงเยือกเย็น ใครจะด่าก็ไม่โกรธ สุขสบาย คล้ายเป็นเทวดา ล้วนเป็นลักษณะที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่ก็เป็นไปได้ เป็นเพราะมีวิญญาณอื่นมาแทรกแซงมาแย่งกันเป็นเจ้าของร่างกาย ท่านจึงกล่าวไว้เพียงสั้น ๆ ว่าวิญญาณมันไม่ใช่ตัวเรานะ เราก็ฟังไม่ออก ไม่ออกเอาจริง ๆ ก็จะฟังออกได้อย่างไรใจเราไม่มีสมาธิสูงพอ ก็ฟังคลุม ๆ ไปอย่างนั้น ทีนี้ก็เข้าข้างตัว อันนั้นก็เป็นของเรา อันนี้ก็เป็นเรา เป็นของเรา **วิญญาณที่อยู่ในตัวเราบางพวกก็ตรงกับเราเป็นพวกเรา** ช่วยเหลือเราบางพวกเคยเป็นสหายเคยรักใคร่นับถือ บางพวกที่ไม่มีร่างกายอยากจะทำบุญสร้างกุศล ทำเองไม่ได้ก็มาอาศัยร่างของเรา ชวนให้อยากไปทำบุญกุศลที่โน่นที่นี่ก็มี บางพวกเป็นยักษ์เป็นมารหยาบช้า บางพวกเป็นเจ้ากรรมนายเวรมาแอบแฝงอยู่ คอยหาโอกาสชักจูงไปทางที่ไม่ดีให้เกิดโทสะดุร้าย หรือที่มีรูปเป็นหนอน เป็นพยาธิก็กินกัดเนื้อหนังเป็นแผล เป็นเชื้อโรคทำให้เกิดเป็นโรคต่าง ๆ เน่าเปื่อยไปก็มี

เป็นลูกเป็นก้อนเป็นเนื้องอกขึ้นก็มี มันอยู่ที่ตามันก็ถือว่ามันเป็นเจ้าของ มันแอบแฝงกายเราอยู่ก็ถือโอกาสว่าเป็นกายของมัน วิญญาณบางพวกก็ชักชวนให้เรารู้สึกไปแปลก ๆ รู้เห็นไปแปลก ๆ เสียงที่หยาบคายไม่เป็นมงคลไม่น่าจะชอบใจเราก็เกิดชอบอกชอบใจไปได้ บางทีมันรู้ดีกว่าเรารู้ล่วงหน้ามันมาส่งข่าวให้เราหลงตามมันไปมาส่งข่าวให้เราหลงเชื่อตามมันไปก็มี ส่งข่าวบอกเหตุที่จริงที่ดีก็มี เราต้องรู้จักมีสติยับยั้งให้ดีพิจารณาให้ดีว่ามันเป็นวิญญาณของเราจริง ๆ หรือเป็นวิญญาณที่มาแอบแฝงชักจูงไปทางที่ผิดที่ชั่ว ถ้าชักจูงไปทางไม่ดีก็อย่าพลอยเป็นไปกับมัน รวมความว่าวิญญาณในตัวเรามี ๓ จำพวก เป็นวิญญาณจริง ๆ ของเราอย่างหนึ่ง อีกพวกหนึ่งเป็นวิญญาณที่มีรูปกายอาศัยอยู่ในตัวเรา อีกพวกหนึ่งเป็นวิญญาณที่ไม่มีรูปกายมาแอบแฝงเราอยู่..............ผู้เขียนขอจบคำสอนของท่านพ่อลีเพียงนี้ก่อน ลองฟังเรื่องของท่านอาจารย์ผู้สามารถอื่น ๆ ดูบ้าง

อาจารย์ของผู้เขียนซึ่งยังมีชีวิตอยู่ในปัจจุบันท่านให้ความรู้และพิสูจน์ทดลองให้เห็นจริงคล้าย ๆ กับของท่านพ่อลีข้างต้น แต่มีที่แปลกออกไปบ้างคือ ท่านพ่อลีกล่าวว่าวิญญาณในตัวเรามันมีมากมายเหลือหลาย **บางพวกก็ตรงกับเราเป็นพวกเดียวกับเรา** ฟังดูเผิน ๆ ก็เข้าใจคลุม ๆ ไปเมื่อผู้อ่านพิจารณาอาจจะไม่รู้ว่าเป็นอย่างไรแน่? เรื่องนี้อาจารย์ในปัจจุบันท่านสอนไว้ว่า

วิญญาณประจำร่างของเรานี้มีวิญญาณจริง ๆ ของเราอันหนึ่ง ซึ่งจะต้องไปเกิดไปรับกรรมหรืออาจจะวนเวียนอยู่ชั่วคราว หลังจากที่เราตายแล้ววิญญาณอีกอย่างหนึ่งเป็น**วิญญาณประจำร่าง** ซึ่งติดมาแต่ชาติก่อนบางทีก็เรียกว่า**ปีศาจประจำร่าง** ถ้าเป็นเด็กอ่อนวิญญาณประจำร่าง หรือปีศาจประจำร่างนี้ก็เรียกว่า **แม่ซื้อ** บางทีเด็กอ่อนอยู่ดี ๆ ไม่มีใครอยู่ใกล้ลองคอยแอบดู เด็กจะยิ้มหัวเราะดือกดีใจหรือดิ้นคล้ายกับมีคนมาล้อเล่นหยอกเล่น บางทีอยู่ดี ๆ ก็ผวาตกใจร้องกรีดคล้ายกับมีคนมาทำให้ตกอกตกใจขนาดหนัก นี่ก็เป็นการแสดงตนหรือแสดงผลของแม่ซื้อหรือปีศาจประจำร่าง นอกจากจะมีชื่อเรียกว่าปีศาจประจำร่างหรือแม่ซื้อแล้วก็ยังมีชื่ออีกอย่างหนึ่งเรียกว่า "**เจตภูต**" ที่มีมากชื่อแต่หมายถึงสิ่งเดียวกันดังนี้เพราะความรู้เรื่องวิญญาณได้มาจากอาจารย์ต่างสำนักและต่างภาษาต่างประเทศต่างที่อยู่กัน ฉะนั้นจึงมีชื่อเรียกต่าง ๆ กันซึ่งยังมีชื่อวิญญาณที่แปลก ๆ ไปกว่านี้อีกมากมายในพระไตรปิฎกและในหลักตำราของท่านผู้รู้ต่าง ๆ บางทีก็เรียกว่าผีหรือเปรต อสุรกาย สัมพะเวสีบางทีเป็นพวกทำความดีหรือมีบุญกุศลทางประพฤติปฏิบัติธรรม วิญญาณนั้นก็เรียกเป็นเทพ เทวดา พรหมไปก็มี พวกเทพพวกเทวดาพวกผีก็ล้วนแต่เข้ามาแฝงมาแอบมาอาศัยร่างของคนอยู่ได้ชั่วขณะหรือชั่วคราวได้ หรือไป ๆ มา ๆ ได้ ฉะนั้นจึงน่าจะมีปัญหาว่า**ทำไมไม่ไปรับกรรม?** ถ้ามาได้อย่างนี้ก็ผิดหลักอภิธรรม

หรือหลักกรรม ไปซิ? ผู้เขียนขอยืนยันว่าไม่ขัดกันเลย ความจริงย่อมไม่ขัดกันฯ จะเข้าใจดีต่อไปเมื่ออ่านไปถึงวิญญาณหลังจากตายไปแล้ว และอ่านเรื่องการสะกดจิตการเข้าทรงต่อไป ตอนนี้อยากจะอ้างหลักฐานที่มีในตำราในศิลาจารึกและที่ได้จากปฏิบัติจริงก่อน ส่วนการพิสูจน์ทดลองจะได้บอกวิธีให้และผู้เขียนจะได้นัดพิสูจน์หรือแสดงในภายหลัง เอาให้แน่ ๆ ว่าวิญญาณมีจริงก่อนแล้วจึงรู้บทบาทความเป็นไปของวิญญาณ

ตำราของโรงเรียนแพทย์แผนโบราณพิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ ชื่อว่า **"ตำรายาศิลาจารึกในวัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม (วัดโพธิ์) พระนคร พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าให้จารึกไว้เมื่อ พ.ศ. ๒๓๗๕ ฉบับสมบูรณ์"** ฉบับนี้ลอกมาจากต้นฉบับที่หอสมุดแห่งชาติเป็นบันทึกต้นฉบับที่จารึกลงในหินอ่อนที่วัดโพธิ์ ภาคแรกเป็นวิชาหมอนวดและท่าฤษีดัดตนแก้โรคต่าง ๆ มีภาพประกอบ ภาคต่อไปเป็นตำรายา ในภาคตำรายานี้ได้กล่าวลักษณะแม่ซื้อ ลักษณะลำบองราหูซึ่งเป็นพวกวิญญาณมาทำให้เด็กอ่อนมีอาการเป็นไปต่าง ๆ รวมทั้งวิธีแก้ไข ในตำราภาคนี้หน้า ๓ ตรงกับศิลาจารึกที่ฝาผนังศาลาแม่ซื้อแผ่นที่ ๑ ความตอนหนึ่งว่า "......แม่ซื้อลางบางแฝงอยู่ในชงค์มักให้ไหลหลงตกใจร้องตีนมือน่องเย็นเฉียบ แม่ซื้อลางบางเลียบอยู่ในเส้น มักให้ร้อนเต้นสี่ตีนมือบิดตัวอืออืดไปมา

หวาดวายวาหน้าเขียว แม่ซื้อบรรดาเที่ยวมาสถิต ทั้งยี่สิบแปดคนสนิทกระทำโทษ......" ในหน้า ๘ ความตอนหนึ่งว่า "......โองการนี้ชื่อสารเดชวิธีใหญ่สำหรับปัดพิษเสียแสดง ลำบอง ราหู อัคคมุขี ปักษี สะพั้น ให้แพทย์กระทำ ๓ วัน ดุจกล่าวไว้ดังนี้ฯ" โรคบางอย่างที่มีอาการคล้ายวิญญาณเข้าสิง คล้ายผีเข้าคล้ายต้องภูตผีปีศาจ แต่ไม่ใช่วิญญาณดังกล่าวมาทำโทษจริงก็บอกวิธีรักษาด้วยการใช้ยา หรือใช้นวดเส้นแก้เลือดลมหายได้ดังปรากฏอยู่ที่ศิลาจารึกที่ศาลาหมอนวด และที่ศาลา ๗ เสาที่ ๑๑ ตรงกับในหนังสือหน้า ๕๓ นอกนั้นยังมีจารึกที่ศาลาอื่นอีกตรงกับในหน้าหนังสือหน้า ๕๕, ๑๑๒, ๑๑๗, ๓๒๑ และ ๓๒๔ เป็นต้น

หลักฐานในพระไตรปิฎกเกี่ยวกับเรื่องวิญญาณก็มีหลายแห่งเช่น วิญญาณที่เข้าพระโมคคัลลาในสมัยที่ท่านยังไม่สำเร็จพระอรหันต์ มีปรากฏในพระไตรปิฎกของกรมการศาสนาพิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ เล่ม ๑๘ หน้า ๖๘๔ ความว่า "......พระมหาโมคคัลลานะจงกรมอยู่ในที่แจ้งถูกมารผู้ลามกเข้าไปในท้องในไส้ มีความดำริว่า ท้องเราเป็นดังว่ามีก้อนหินหนัก ๆ และเป็นเช่นกะทออันเต็มด้วยถั่วหมัก เพราะเหตุอะไรหนอ จึงลงจากที่จงกรมแล้วเข้าสู่วิหาร นั่งอยู่บนอาสนะที่ปูไว้ ได้ใส่ใจถึงมารที่ลามกด้วยอุบายอันแยบคายของตน ได้เห็นมารผู้ลามกอยู่ในท้องในไส้ จึงเรียกว่าดูกรมารผู้ลามก ท่านจงออกมา ท่านจงออกมา......

มารนึกว่าไม่เห็นตัว.......ออกมายืนอยู่ข้างบานประตูครั้นแล้วจึงกล่าวว่า ดูกรมารผู้ลามกเราเห็นท่านแม้ที่ข้างบานประตูนั้น.......ต่อไปมารเข้าสิงชาวบ้านให้ด่าว่าพระ.......” ในพระวินัยก็มีบัญญัติเรื่องเกี่ยวกับวิญญาณหรือผีคือมีพระวินัยบ่งไว้ว่าพระที่ผีเข้าไม่ต้องลงอุโบสถ นอกจากนี้ในพระไตรปิฎกยังมีเรื่องผีเรื่องเปรตอีกหลายตอน

สำหรับผู้เขียนเองก็เคยพบเห็นผู้ที่วิญญาณอื่นมาเข้าหลายครั้ง ที่ศูนย์การทหารปืนใหญ่ลพบุรีมีวิญญาณผีตายโหงมาเข้าภรรยาของร้อยเอกธีระยุทธซึ่งโดยปรกติหญิงผู้นี้ไม่ใช่คนช่างพูดไม่เคยดื่มสุรา ครั้นมีผีมาเข้าก็พูดมาก รู้เห็นไปต่าง ๆ ดิ้นไปมาต้องคอยจับไว้ตั้งแต่ตอนเช้าจนค่ำก็ไม่หยุดดิ้นไม่หยุดพูด ได้หาหมอผีหลายหมอมาทำพิธีขับไล่ก็ไม่ออก บางคราวก็พูดหลอกว่าถ้าได้กินเหล้าจะออก ครั้นเอาเหล้าแม่โขงมาให้กินก็กินรวดเดียวหมดขวดแต่ก็ไม่มีอาการมึนเมา คงมีอาการพูดมากดิ้นไปมาพูดพร่ำไปตลอดวัน แพทย์แผนปัจจุบันตรวจก็ไม่ทราบว่าเป็นอะไร ครั้นเวลาประมาณ ๓ ทุ่มเศษ ผู้เขียนจึงถูกขอร้องให้ไปช่วยเหลือ ครั้งแรกหญิงที่ผีเข้าจ้องตาผู้เขียนอยู่เป็นเวลานานไม่พูดจาจนผู้เขียนรู้สึกว่ามีอะไรมาปะทะรู้สึกขนลุก ครั้นรู้ว่าเป็นวิญญาณมาเข้าแน่ ก็ทำพิธีให้อาบน้ำมนต์ขับไล่ ครู่ใหญ่ผีก็ออกพูดได้เป็นปกติ บางรายเมื่อใช้อำนาจจิตขับก็มีก้อนเนื้อวิ่งไป

ตามแขนเห็นได้ชัดแล้วหายไป อาจารย์เบ๋าเอิงวัดญวนนางเลิ้ง พระนคร ซึ่งค้นคว้าเรื่องวิญญาณมากท่านหนึ่ง ก็เคยประสบเรื่องวิญญาณเข้าแทรกคนหลายครั้งหลายหน มีรายหนึ่งเป็นหญิง วิญญาณทำให้มีก้อนเนื้อที่ปอดมีอาการเจ็บปวดผ่ายผอมไป แพทย์ฉายเอกซเรย์ดูเห็นก้อนเนื้องอกโตและลงความเห็นว่าเป็นมะเร็งจะผ่าตัดก็กลัวตายพอดีมาหาอาจารย์เบ๋าเอิงตรวจพบว่ามีวิญญาณทำให้เป็นอย่างนั้น จึงรักษาตามวิธีการทางขับไล่วิญญาณ หลังจากขับไล่แล้วหญิงผู้ป่วยก็หายเป็นปกติ อาการที่วิญญาณเข้าผีเข้านี้คนถูกเข้าจะมีอาการผิดปกติทันทีไม่ใช่ค่อย ๆ เป็นอาการไข้ไม่มีและเมื่อทำพิธีขับออกได้จะหายทันทีเป็นปกติได้ทันที บางรายที่วิญญาณเข้าเต็มที่กินเหล้าขวดใหญ่ ๆ หมดขวดได้ไม่เมา ผีออกแล้วก็ไม่มีอาการเมา จะให้กินยานอนหลับหรือฉีดยานอนหลับก็ไม่หลับ

เรื่องวิญญาณในตัวคนคนเดียวมีหลายวิญญาณนี้ ถ้าฟังแล้วก็เข้าใจยากมีชื่อเรียกวิญญาณเหล่านั้นไปต่าง ๆ แต่เพื่อให้เข้าใจง่ายก็พึงทราบว่าในตัวคนคนหนึ่งมีวิญญาณที่เป็นหลักควบคุมร่างกายเรากลมกลืนอยู่กับร่างกายของเราเพียงวิญญาณจริง ๆ ของเราอันเดียว ซึ่งทำให้เครื่องกลไกในร่างกายทำงานได้ถูกต้องทั้งภายในและภายนอก และทำให้ตาเห็นรูป หูได้ยินเสียง จมูกได้กลิ่น ลิ้นรู้รส กายรู้สึกสัมผัส และใจหรือวิญญาณรู้คิดนึก

จดจำโกรธเกลียดโลภหลง วิญญาณอื่น ๆ นั้นเป็นแต่เพียงมาอาศัยมาแฝงอยู่ผิวเผิน อาจจะแทรกแซงหรือชักจูงเราไปได้บ้างเป็นครั้งคราว ทำให้มีความรู้สึกหรือทำให้คิดให้พูดให้ทำอะไรแปลกจากนิสสัยเดิมได้ชั่วขณะ แต่ถ้าแทรกได้เต็มที่ก็ทำให้กลายเป็นคนละคนไปได้เหมือนกับที่ผีเข้าเต็มที่ ซึ่งข้าพเจ้าเคยขับออกที่ลพบุรี เขาจะเป็นคนไปอีกคนหนึ่ง จำลูกจำสามีไม่ได้ ดังนี้เป็นต้น วิญญาณอื่นที่มาอาศัยอยู่นั้นมีวิญญาณที่ใกล้ชิดกับเรามากอยู่อันเดียว คือ **เจตภูต** หรือจะเรียกว่า **ปีศาจประจำร่าง**ก็ได้ ตกลงวิญญาณที่มีบทบาทสำคัญประจำตัวคนเราก็มีอยู่ ๒ วิญญาณ คือวิญญาณจริง ๆ ของเราซึ่งมีบทบาทประจำและสำคัญที่สุด อีกอย่างหนึ่งก็คือเจตภูต ซึ่งจะมีบทบาทเป็นครั้งคราว บางทีทำให้เราเห็นหรือได้ยินไปได้ต่าง ๆ เมื่อพอเข้าใจวิญญาณประจำตัวคนที่มีชีวิตแล้วต่อไป ควรทำความเข้าใจบทบาทของวิญญาณหลังจากคนตายไปแล้วบ้าง

ได้กล่าวมาข้างต้นแล้วว่า วิญญาณหรือจิตเป็นพลังงานพิเศษและเป็นธรรมชาติรู้ และได้แสดงการพิสูจน์ไว้แล้ว เมื่อจิตเป็นพลังหรือเป็นกำลังงานแล้วก็เข้าตามหลักวิทยาศาสตร์ได้ว่าพลังงานย่อมไม่สูญหายไปได้เป็นแต่สามารถแปรสภาพไปเป็นพลังงานรูปอื่น เรื่องจิตเรื่องวิญญาณท่านกล่าวไว้ในรูปอื่นคือกล่าวว่า**จิตหรือวิญญาณมีการเกิดการดับได้** ต้องพิจารณาคำว่า

เกิด-ดับ ให้ดีมิฉะนั้นจะเข้าใจผิดและเกิดสงสัยเกิดปัญหาขัดแย้งกันขึ้นอีก การดับไม่ได้หมายถึงการสูญหายไป เพราะเป็นพลังงานย่อมสูญหายไปไม่ได้ **การดับ**ก็เปรียบเหมือนการดับไฟฟ้าซึ่งเราหมายถึงดับอาการที่ปรากฏของมัน ดับแสงสว่างที่เป็นอาการปรากฏออกมาอย่างหนึ่งเท่านั้น ไม่ได้ทำให้ไฟฟ้าสูญหายไป เมื่อเปิดสวิตช์ไฟอีกก็เกิดแสงสว่างขึ้นได้อีกเป็นการเกิดหรือการปรากฏของอาการไฟฟ้าออกมาอีก ส่วนตัวไฟฟ้าอันแท้จริงเราไม่เห็นและไม่มีใครรู้ว่ารูปร่างมันเป็นอย่างไร รู้แต่อาการของมัน ถ้าปล่อยให้ไฟฟ้ามันเดินไปในเตารีดก็แสดงอาการให้ปรากฏเป็นความร้อนออกมา จิตหรือวิญญาณก็เกิดดับและแปรสภาพไปได้ เวลาเราหลับสนิทหูของเราก็ยังเป็นหูอยู่อย่างเก่าประสาทและสมองมัน ก็คงมีรูปร่างมีส่วนประกอบอยู่อย่างเก่ายังทำงานอยู่ แต่หูเราก็ไม่ได้ยินเสียงทั้ง ๆ ที่รูปกายยังพร้อมมูลอยู่ นี่แหละเป็นอาการดับของวิญญาณในด้านหู ซึ่งเรียกตามทางศาสนาพุทธว่า **"โสตวิญญาณ"** แต่วิญญาณจริง ๆ ประจำตัวเราก็ไม่ได้สูญหายไป คล้ายกับไฟฟ้าไม่ได้สูญหายไปไหน

เมื่อคนเราตายวิญญาณก็ไม่ได้สูญหายไป เป็นแต่มีการดับแล้วก็มีการเกิด การเกิดก็หมายถึงการปรากฏขึ้น การมีขึ้น จะไปเกิดเป็นคนเป็นสัตว์หรือจะปรากฏในรูปอื่นอาการอื่นก็ได้ล้วนแต่เรียกว่าการเกิดทั้งนั้น เช่นจะไปแอบแฝงอยู่กับกายคนอื่นดังที่กล่าวมาแล้วก็ได้ หรือจะวนเวียนอยู่ก่อนก็ได้ หรือจะไปอาศัย

อยู่ที่ต้นไม้ ที่ถ้ำที่ป่าก็ได้ ก็ล้วนแต่เป็นการเกิด เมื่อดับแล้วก็เกิด จะว่าตายแล้วเกิดทันทีก็ถูกเพราะหมายถึงการปรากฏขึ้นใหม่ที่ไม่เหมือนเดิม คือไม่ได้ครองร่างกายอันเดิม จะว่าตายแล้วยังไม่เกิดทันทีก็ถูกเหมือนกันเพราะหมายถึงการไปเกิดเป็นคนเป็นสัตว์ขึ้นใหม่ เข้าหลัก "ที่ว่าจริงก็จริง ที่ว่าไม่จริงก็จริง" เพราะเป็นเรื่องของความไม่เที่ยง และเป็นเรื่องของการแปลความหมายของคำ การเข้าใจความหมายของคำที่กล่าวนี้ ก็หมายถึงวิญญาณอันแท้จริงของเขา ส่วนวิญญาณแฝงตัวสำคัญคือ เจตภูต หรือปีศาจประจำร่างนั้นมีบทบาทเหมือนเดิมอยู่อีก ยังไม่ยอมดับยังสำคัญว่าเป็นตัวเราอยู่อย่างเดิมไม่ยอมตาย เมื่อร่างกายจริงของเราตายไปแล้ว จะแอบแฝงหรือสิงอยู่ไม่ได้ก็อยู่กับ**กายชั้นใน** หรือจะเรียกว่า**กายละเอียด**บ้าง เรียกว่า**กายทิพย์** บ้าง **ผี** หรือ **ปีศาจ** บ้าง จะเรียกอย่างอื่นก็มี แต่ก็หมายถึงสิ่งเดียวกันคือเป็นร่างที่เรามองไม่เห็นด้วยตาธรรมดาของเรา จะพูดให้เข้าใจง่ายขึ้น ปีศาจประจำร่างคือ กำลังใจหรือพลังที่ไม่อยากตายไม่ยอมตาย เช่นตายเมื่ออายุ ๔๐ ปี ก็มีความรู้สึกว่าตนเองไม่ได้ตายและรู้สึกว่ามีร่างกายอยู่อย่างเดิมเหมือนตอนอายุ ๔๐ ปีตลอดไป เจ้าปีศาจประจำร่างที่เหลืออยู่นี้มีการดับสลายไปได้ในที่สุด และปรากฏอยู่ได้ด้วยพลังจิตของตน ถ้ามีกำลังจิตเข้มแข็งหรือผู้ที่ฝึกจิตกล้าแข็งมาก ฝึกจิตได้สูงแต่ยังไม่หมดกิเลส ความแรงในการอยากอยู่ก็มาก ปีศาจประจำร่างก็อยู่ได้นาน ท่านผู้รู้เคยตรวจพบตรงกันหลายท่าน

ว่า ปีศาจบางรายอยู่ได้ถึง ๕๐๐ ปี ๑๐๐๐ ปีก็มี และปีศาจนี้ไปสิงคนอื่นแอบแฝงคนอื่นก็ได้ ไปหลอกหลอนให้เห็นรูปร่างก็ได ถ้าไปสิงคนอื่นเต็มที่ก็ทำให้คนนั้นเปลี่ยนความรู้สึก ความจำและความเป็นอยู่ก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคนได้ ที่ไปเข้าทรงหรือผู้ทรงเจ้าเข้าผีส่วนมากก็เป็นพวกปีศาจนี้แหละไปเข้า ถ้าเข้าเพียงแฝงอยู่แอบอยู่ก็ไม่ถึงกับเปลี่ยนเป็นคนละคนไปเป็นแต่รู้ตัวครึ่ง ๆ กลาง ๆ แต่ที่เข้าทรงกันทั่ว ๆ ไปกลายเป็นงานอดิเรก หรือเป็นงานอาชีพไปก็มากมาย คือเข้าทรงไปในรูปแกล้งทำหรือในรูปการสะกดตนเองก็มีมาก ส่วนวิญญาณอันแท้จริงนั้นท่านสอนไว้ว่ามีโอกาสมาเข้าได้น้อยเต็มที เพราะต้องไปเกิดไปรับกรรมของตนตามหลักในพระอภิธรรม บางกรณีที่วิญญาณอันแท้จริงยังไม่ไปเกิดในรูปหยาบหรือรูปละเอียด วิญญาณอันแท้จริงนั้นยังวนเวียนอยู่ก็มีโอกาสมาเข้าทรง หรือเข้าสิงได้

ที่กล่าวมาแค่นี้ก็คงจะพอเข้าใจในเรื่องวิญญาณและตัดปัญหาที่สงสัยหรือโต้แย้งกันลงไปได้มาก จะเข้าใจดีอีกต่อไปก็ต้องรู้วิธีตรวจสอบ หรือวิธีดูวิญญาณต่อไป ผู้เขียนมิได้ว่าเอาตามอำเภอใจ หรือนึกคิดเอาตามความรู้แบบโลก ๆ แต่ได้พยายามศึกษาเองและรวบรวมจากท่านอาจารย์ผู้มีสมาธิสูง ซึ่งควรเชื่อและตรวจสอบตรงกันแล้ว อาจารย์ผู้มีสมาธิสูงท่านอธิบายอาการก่อนจะตายของคนโดยละเอียดตั้งแต่ก่อนจะตายมีอาการแปรปรวนทางด้านร่างกายและจิตใจอย่างไร เป็นขั้นเป็นตอนเช่น

ธาตุในกายคุมกันไม่อยู่เหมือนปกติ มีการเจ็บปวดไปทั่วทุกขุมขน ทั้งปวดทั้งเมื่อยหมดเรี่ยวแรงจนทนไม่ไหว ความเจ็บปวดที่เราเป็นกันอยู่บ่นว่ามากเหลือเกินนั้น ที่จริงยังไม่มากเหลือเกินหรือยังไม่มากเหลือทน ยังพอทนได้จึงไม่ตาย เมื่อทนไม่ไหวธาตุไฟก็แตกสลายเกิดความร้อนเผาผลาญภายในให้เร่าร้อนเหมือนไฟกองใหญ่ไปสุมอยู่ในกายจนทนอยู่ไม่ไหวจริง ๆ แล้วความร้อนในกาย ความอบอุ่นในกายก็เริ่มหมดไป ปลายมือปลายเท้าเย็นจัด เย็นขึ้นเรื่อยไปจากปลายเท้า เย็นไปถึงขาถึงลำตัวจนเย็นหมดทั่วร่างกาย การหายใจหยุดลงเรียกว่าตาย หรือกายสังขารดับ เมื่อรู้ว่าจะต้องตายทนไม่ไหวแล้ววิญญาณก็ออกจากร่างไปตามกรรมของตน เจตภูตหรือปีศาจประจำตัวก็แยกออกไปคนละส่วนกับวิญญาณอันแท้จริง ไม่ไปพัวพันกันอยู่อีก ก่อนที่อาจารย์ผู้มีสมาธิสูงท่านจะตาย มีบางท่านได้พยายามสอนศิษย์เป็นครั้งสุดท้าย โดยนั่งสมาธิ และอธิบายความแปรเปลี่ยนของร่างกายและจิตใจของท่านโดยละเอียด เล่าถึงความเจ็บปวดรวดร้าวต่าง ๆ แต่ท่านเองไม่มีอาการดิ้นรนทุกข์ร้อนอะไร คงมีความสงบสุขคล้ายไม่มีอะไรเกิดขึ้น และท่านจะแยกวิญญาณหนีออกไปเมื่อใดก็ได้แยกจิตแยกวิญญาณออกมา เพียงหนีจากทุกข์เวทนาต่าง ๆ เหล่านั้น แต่ยังไม่หนีไปยังรับรู้อาการเป็นไปของร่างกายอยู่ก็ได้ เมื่อสอนจบท่านก็บอกลาและสิ้นลมหายใจอยู่ในท่านั่งสมาธิแต่คอจะเอียงไม่ตั้งตรง

ดังนั้นสัจจธรรมที่ว่าทุกข์เป็นสิ่งที่หนีได้ทำให้พ้นไปได้ ไม่ต้องรับความทุกข์ความเสียใจ ไม่ต้องมีความโศกเศร้า ไม่ต้องมีความปวดเจ็บ ด้วยเหตุนี้จึงมีคนจำนวนมากรวมทั้งนักบวชผู้ทราบความจริงนี้จึงสู้สละทรัพย์ และความสุขทางโลกทั้งปวงไปบำเพ็ญ สมาธิวิปัสสนา อยู่ในป่าเขา เพื่อการหนีทุกข์เป็นการดำเนินตามพระพุทธองค์ผู้หนีทุกข์ได้โดยเด็ดขาด

ถาม : เมื่อสัจจธรรมเป็นของเที่ยงแท้ไม่แปรเปลี่ยน ทำไมจึงหนีจากทุกข์ได้ ทุกคนต้องมีทุกข์ มีเกิด มีแก่ เจ็บตาย แล้วก็เวียนจากตายมาเกิดแก่ฯ อีก เมื่อเกิดมีผู้หนีทุกข์ได้ จะเรียกว่าทุกข์เที่ยงแท้อย่างไรได้? สัจจธรรมก็ไม่เที่ยงแท้ คือ ไม่จริงอีกละซิ?

ตอบ : ก็ถูก **ของคุณ** แล้ว **ที่ว่าไม่จริงนั่นก็จริง** แต่จริงของคุณจริงตามความหมายและความเข้าใจของคุณ ซึ่งไม่ตรงกับเจตนาหรือความหมายของคำสอนอันแท้จริง กล่าวคือสัจจ–ธรรมในข้อที่ว่า **ทุกข์** นั้น ท่านหมายถึงความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ความเสียใจ ความโศกเศร้า ความแค้นเคืองฯ เป็นเรื่องที่ต้องมีต้องเป็น ไม่ได้กล่าวว่า ทุกข์นั้นแก้ไม่ได้ พระพุทธเจ้าเห็นตัวทุกข์ทั้งตานอกตาใน เห็นคนแก่คนเจ็บคนตาย จึงยอมสละราชสมบัติไปหาวิธีแก้ทุกข์วิธีหนีทุกข์จนสำเร็จ

สมความประสงค์ หรือจะว่าไม่จริงเพราะร่างกายพระพุทธเจ้าก็แก่ ก็เจ็บ และตาย จะว่าหนีได้อย่างไร? **ก็จริงของคุณ** อีกนั่นแหละ เพราะคุณไปหมายเอาวัตถุหมายเอารูป แต่คำว่า **"ทุกข์"** ท่านหมายว่าทางนามทางจิตเป็นหลัก เพราะแยกจิตออกจากร่างกายได้ไม่ยึดถือเอาร่างกายเป็นของตน จึงไม่พลอยเป็นไปอย่างนั้น ถ้าหมายเอาวัตถุด้วยก็ให้ หมายเอาหลังจากร่างกายแตกดับไปแล้วไม่ไปเกิดเป็นคนเป็นสัตว์ ไม่มีวิญญาณที่หลงเหลือไปแทรกไปแฝงอยู่ในรูปในกายใด ๆ ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นรูปหยาบกายหยาบ ไม่ว่าจะเป็นรูปละเอียดกายละเอียดก็ไม่มีวิญญาณไปอยู่ไปอาศัย มีตัวอย่างในพระไตรปิฎกคือ พระวังคีสะสมัยยังไม่ได้บวชเป็นผู้เชี่ยวชาญทางวิญญาณ นั่งเพ่งพิจารณาหัวกะโหลกของคนที่ตายแล้วจะบอกถูกว่าเวลานี้ วิญญาณไปอยู่ที่ไหนมีความเป็นไปอย่างไร ต่อมาวันหนึ่งพระพุทธเจ้าให้ตรวจดูกะโหลกศีรษะของพระอรหันต์ วังคีสะ เพ่งพิจารณาจนอ่อนอกอ่อนใจก็ตามไม่พบวิญญาณของพระอรหันต์ จึงทูลถามวิธีตรวจสอบหาวิญญาณของพระอรหันต์ พระพุทธเจ้าก็แนะให้บวชจึงจะเรียนรู้ได้ วังคีสะก็ตกลงบวชและภายหลังได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์

พิจารณามากไปก็มีปัญหาไม่สิ้นสุดสงสัยไม่จบสิ้นเพราะมีปัญญาแต่ปัญญาไม่พอ และประการสำคัญที่สุดก็คือจะอธิบายอย่างละเอียดเพียงใด หรือจะเขียนให้บรรยายให้รอบคอบถี่ถ้วน

เพียงใด ก็ไม่มีทางจะทำให้คนเข้าใจแจ่มแจ้งได้ ไม่มีทางที่จะทำให้คนเข้าใจถูกต้องโดยแท้จริงได้ จะเข้าใจถูกต้องสมบูรณ์ได้ผู้ฟังผู้อ่านต้องช่วยตัวเองมาก ๆ คือต้องพิจารณาเหตุผลตามและลงมือปฏิบัติตามท่านผู้รู้เมื่อติดขัด ก็ซักถามหาทางแก้ไขต่อไป ด้วยเหตุนี้พระอาจารย์มั่นภูริทัตตผู้มีสมาธิสูง ท่านจึงเขียนไว้ใน “มุตโตทัย” ว่า “......ธรรมของพระตถาคตเมื่อเข้าประ-ดิษฐานในสันดานปุถุชนแล้ว พระธรรมอันแท้จริงจะกลายเป็นของปลอมทั้งสิ้น ......” อนึ่งคำพูดหรือข้อเขียนจะทำให้เกิดความเข้าใจถูกต้องสมบูรณ์ไม่ได้นั้นเป็นทำนองเดียวกับการอธิบายคำว่า “อร่อย” ก็ไม่ทราบจะอธิบายว่าอย่างไรจึงจะถูกสมบูรณ์ได้ ของอันเดียวกันเรากินดูอร่อยแต่บางโอกาสไม่สบายของนั้นก็ไม่อร่อย หรือคนอื่นชาติอื่นกินก็ไม่อร่อย คำว่า “เพราะ” หมายความอย่างไรก็ยากที่จะอธิบาย จึงควรจำปรัชญาอีกอันหนึ่งไว้คือ

“ของจริงนิ่งเป็นใบ้ ของพูดได้นั้นไม่จริง”

ในนิกายเซนต์ มีอาจารย์สำนักหนึ่งทดสอบศิษย์ว่าใครจะเข้าใจพระพุทธศาสนาได้มากกว่ากันก็ถามทีละคนว่า แก่นใจความที่สำคัญที่สุดของศาสนาคืออะไร ศิษย์ผู้ตอบสรุปใจความได้ดีกลับได้ผลตอบจากอาจารย์ว่าได้หนังไปกิน บางคนก็ได้เนื้อได้กระดูกไปกิน ศิษย์คนที่นิ่งไม่ตอบอะไรเลยกลับได้รับ

ความยกย่องว่าถูกที่สุด ซึ่งตรงกับสุภาษิตของไทยที่มีไว้ว่า "ของจริงนิ่งเป็นใบ้ของพูดได้นั้นไม่จริง" นี่ก็เป็นข้อเตือนใจอันหนึ่งว่าอย่ามัวไปโต้เถียงขัดแย้งเอาเป็นเอาตายอะไรกันเลย มันก็ถูก ๆ ผิด ๆ ด้วยกันทั้งนั้น ของจริงความจริงแท้นั้นอธิบายให้ถูกต้องสมบูรณ์ไม่ได้ต้องพิจารณาไตร่ตรองให้ดี และปฏิบัติจริงจังก็จะรู้เห็นขึ้นได้

ถาม : เรื่องวิญญาณที่มาเข้าทรงนั้นถ้ามาได้จริง ทำไมถามถึงเรื่องราวต่าง ๆ ของคนที่ตายนั้น ผู้เข้าทรงจึงตอบไม่ถูกหรือตอบผิดบ้างถูกบ้าง

ตอบ : การตอบคำถามถูกบ้างผิดบ้าง ไม่ใช่เครื่องชี้ขาดว่าวิญญาณมาจริงหรือเปล่า เพราะการเข้าทรงวิญญาณผู้ตายวิญญาณจริง ๆ ก็มีโอกาสจะมาเข้าได้น้อย ส่วนมากเป็นเจตภูต นอกจากนั้นการเข้าก็มีเข้าได้ลึกได้สนิท หรือเข้าเพียงแฝงอยู่เผิน ๆ และบางทีก็ไม่มีอะไรมาเข้าเลย เป็นการสะกดจิตตนเองไป ถ้าสะกดได้ดีก็บอกเรื่องราวของผู้ตายได้ถูก ฝรั่งเคยทดลองสะกดคนได้สนิทแล้วสะกดสั่งให้เป็นตัวละครคนหนึ่ง หรือให้เป็นตัวผู้ที่ตายแล้ว ผู้ถูกสะกดก็รู้เรื่องของคนนั้นได้ทำท่าทางหรือวาดรูปเขียนหนังสือได้อย่างคนที่ตายแล้ว หรือเหมือนคนที่สั่งให้เป็น อย่าว่าแต่วิญญาญคนตายจะจำเรื่องราวไม่ถูกหมด ตัวเราเองยังจำไม่ได้ว่าเมื่อ ๓ วันที่แล้วกินอะไรบ้าง ทำอะไรบ้าง

ข้อเตือนใจเรื่องเล่นผีเล่นวิญญาณ

คนที่เล่นผีเล่นวิญญาณมากเป็นภัยแก่ตนมาก จะเกิดโทษมากกว่าประโยชน์ เพราะไม่เก่งจริงก็เห็นผิด ๆ ถูก ๆ จะใช้ผีใช้วิญญาณให้เกิดประโยชน์ก็ได้บ้างไม่ได้บ้าง ไม่ได้ดังใจก็คิดค้นยุ่งไปจนเกินความสามารถของตน บางท่านจิตสมาธิสูงแต่ไปเล่นวิญญาณมากเข้ากลายเป็นบ้าไปก็มาก ตัวอย่างที่เด่นชัดในปัจจุบันก็คือพระอริยะคุณาธาณ ซึ่งเป็นผู้ตั้งสำนักเขาสวนกวางที่จังหวัดขอนแก่น และเป็นผู้เขียน **เรื่องทิพย์อำนาจ** เป็นผู้มีชื่อเสียงมาก มีผู้เคารพนับถือยกย่องมากมาย แต่หันมาเล่นวิญญาณเล่นทางเข้าทรง พูดกับเทวดาได้ในที่สุดก็เป็นบ้าต่อมาก็สึกจากพระนุ่งขาวห่มขาวกิน ๒ มื้อ อยู่ที่เขาสวนกวาง สำนักอาจารย์ฝึกจิตที่ได้สมาธิขั้นสูงจริง ๆ ท่านห้ามไม่ให้เล่นวิญญาณต่อเมื่อฝึกได้ความว่างหรือถึงจิตขั้นสูงแล้วจึงจะให้เล่นวิญญาณทดลองเลี้ยงผีได้ครั้งเดียวแล้วก็ให้ปล่อยเสียไม่ให้เล่นพร่ำเพรื่อ เพราะวิญญาณเป็นของละเอียดอ่อน จิตไม่สูงพอก็รู้เห็นได้ยาก รู้เพียงเผิน ๆ ผิด ๆ ถูก ๆ จะพาให้เกิดความนึกคิดที่เลอะเทอะและถ่วงความก้าวหน้าในทางฝึกจิตอีกด้วย จะไปหวังพึ่งผีพึ่งวิญญาณ เมื่อถึงคราวเราจะขอพึ่งวิญญาณหรือผีก็ไม่มา หรือบางทีมาก็ช่วยไม่ได้ผล หวังพึ่งอำนาจจิตอำนาจคุณพระจะเป็นเรื่องที่ศึกษาได้ง่ายมั่นคง ไม่หลอกลวงฝึกได้สูงขึ้นก็ใช้ประโยชน์ได้มากขึ้น ฝึกไม่ได้เองก็หวังพึ่งคนที่เขาฝึกได้จริง

จะได้ผลแน่นอนกว่าการหวังพึ่งผีหรือวิญญาณ

ถาม : การฝึกจิตย่อมทำให้เป็นคนขาดการสังคมและจะเป็นการถ่วงความเจริญก้าวหน้าเสียด้วย เป็นการเสียประโยชน์ในการทำมาหากิน สู้เรียนวิชาทางโลกไม่ได้ เพราะวิชาทางโลกทำให้หาทรัพย์ได้ดีกว่าทางธรรม เรื่องนี้มีความเห็นอย่างไร?

ตอบ : การฝึกจิตไม่จำเป็นต้องเลิกสังคมกับผู้อื่น จะฝึกเพียงวันละ ๕ นาที หรือครึ่งชั่วโมงก็ได้ ฝึกในเวลาทำงานก็ได้ ฝึกจิตดีขึ้นก็ทำให้ทำงานได้ผลดีขึ้นเสียอีก การหาทรัพย์ประกอบอาชีพก็ดีขึ้นด้วย ดังที่กล่าวไว้ละเอียดแล้วในบทที่ ๑

สำหรับข้อที่ว่าจะเป็นการถ่วงความเจริญก้าวหน้านั้นก็เป็นอันว่าไม่จริงไปด้วย ยิ่งสมัยปัจจุบันก็ยิ่งเห็นชัดเจนขึ้น ถ้ารู้จักพิจารณาให้เป็นธรรม ตัวอย่างเช่นคนจะคิดจรวดไปนอกโลก คิดเครื่องควบคุมจรวด คิดเครื่องรับส่งข่าวและตรวจความเป็นไปของคนบนจรวดเหล่านี้ มีคนคิดได้ดีน้อยคนเต็มที เพราะการคิดอะไรที่ละเอียดซับซ้อนอย่างนี้ต้องเป็นผู้ที่มีสมาธิดี ควบคุมจิตของตนได้ดี สอนกันแบบวิชาธรรมดาไม่ได้ แม้แต่ผู้ที่จะเป็นนักบินอวกาศ ซึ่งจะไปนอกโลกก็ยิ่งจำเป็นที่จะต้องเลือกผู้มีจิตใจมั่นคงไม่ไหวหวั่นต่ออารมณ์ใด ๆ นั่นก็คือผู้มีสมาธิจิตดีนั่นเอง อเมริกาและรัสเซียมีพลเมืองหลายร้อยล้าน แต่จะหา

คนจิตใจมั่นคงไม่ไหวหวั่น ก็หาเพิ่มขึ้นได้ยากเต็มที ต้องอาศัยคนที่เคยออกนอกโลกไปซ้ำ ๆ อยู่นั่นเอง เพราะจรวดที่ไปนอกโลก ราคาสูงมากต้องคัดคนควบคุมที่สมาธิดีจิตใจมั่นคงจริง ๆ มีผู้สมัครไปมากมายแต่ถูกทดสอบจิตใจต่าง ๆ นานา เช่นให้ร้อนจัด หนาวจัด หิวจัด ถูกเหวี่ยงหรือพาเคลื่อนที่อย่างเร็วจัดบ้าง เสี่ยงอันตรายบ้าง ผู้สมัครเป็นนักบินอวกาศที่มีความรู้ดีทางวัตถุ รู้ดีทางปฏิบัติด้านวัตถุ ก็สอบตกกันเป็นแถว **เป็นการสอบตกด้านกำลังใจ หรือด้านสมาธินั่นเอง**

ถาม : รู้ได้อย่างไรว่านักบินอวกาศที่จะไปนอกโลกต้องเอาคนที่สมาธิดีจิตใจมั่นคงเป็นเรื่องสำคัญ คนที่ไปนอกโลกเขาไม่เคยฝึกสมาธิ ทำไมจึงจะมีสมาธิดีได้เล่า?

ตอบ : คนที่จิตใจไม่มั่นคง เมื่อเสี่ยงอันตรายเข้า จิตใจก็ตื่นเต้น ทำอะไรผิดพลาดได้ง่าย ผู้ที่จิตเป็นสมาธิมั่นคง ย่อมควบคุมสติควบคุมจิตใจให้ปกติได้ แม้จะมีอันตรายเพียงใด ที่รู้ว่านักบินอวกาศเขามีจิตสมาธิมั่นคงเพราะมีการลงข่าวเกี่ยวแก่การทดสอบ และข่าวเกี่ยวกับการติดตามดูสภาพจรวด และสุขภาพของนักบินอวกาศระหว่างขึ้นลงและจรวดติดขัด การหายใจและการเต้นของหัวใจไม่เปลี่ยนแปลง หรือเปลี่ยนแปลงน้อยมากอยู่ในเกณฑ์ไม่ผิดปกติ ซึ่งเป็นเครื่องวัดถึงจิตใจได้ด้วย

ถาม : การสนใจทางศาสนาและบางคนถึงกับลงมือฝึกจิตฝึกสมาธิวิปัสสนา มีประโยชน์หรือผลดีอย่างไรบ้าง? จะไม่ทำให้การประกอบอาชีพเสียผลหรือ?

ตอบ : การสนใจในศาสนาและการฝึกจิตไม่ทำให้การประกอบอาชีพเสียผล ทั้งนี้จะต้องพิจารณาให้เหมาะกับฐานะและความเป็นอยู่ของตนเพราะสมาธิมีวิธีการไม่ให้ติดหรือหลงใหลในทุกเรื่องทุกสิ่ง อาจใช้เวลาว่างเล็ก ๆ น้อย ๆ ค้นคว้าหรือไต่ถามผู้รู้ในเรื่องที่ตนสนใจจะเป็นการเรียนรู้ทางลัด และใช้เวลาน้อย ส่วนการฝึกจิตก็มีหลายวิธี จะฝึกยามว่างวันละ ๒๐ นาทีก็ได้ หรือจะฝึกไปพร้อม ๆ กับการทำงาน ตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น เมื่อฝึกได้ผลบ้างแล้วก็ย่อมเกิดคุณประโยชน์ช่วยให้จิตเข้มแข็งมั่นคงอดทนต่อความเหนื่อยยากได้ดีขึ้น และเกิดความสามารถพิเศษต่าง ๆ ตามขั้นของสมาธิ (สมาธิขั้นต้นขั้นกลางและขั้นสูง) ดังที่กล่าวไว้ในบทที่ ๑

ถ้ากล่าวตามหลักธรรมประโยชน์ในการสนใจทางศาสนาจะได้รับประโยชน์ ๓ ชั้นคือ

(ก) **ประโยชน์ชั้นต้น** (ทิฏฐธัมมิกประโยชน์)

๑. ถึงพร้อมด้วย**ความหมั่น** อันเป็นการช่วยก่อร่างสร้างตัว เช่นหมั่นศึกษาเล่าเรียนศิลปวิทยา หมั่นแสวงหาทรัพย์ในทางที่ชอบ หมั่นประกอบการงานที่เป็นประโยชน์

๒. ถึงพร้อมด้วย **การรักษา** ซึ่งเป็นการป้องกันมิให้เสื่อมถอย เช่นรักษาวิชาความรู้ไว้ไม่ให้เสื่อมไปโดยนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ รักษาทรัพย์มิให้สูญหาย หรือมิให้ใช้เกินตัว รักษาการงานในหน้าที่ให้ก้าวหน้าไม่ทอดทิ้ง

๓. **ทำให้มีมิตรที่ดี** ช่วยชักจูงส่งเสริมในทางที่ดีงามไม่คบคนชั่วเป็นมิตร

๔. **ทำให้เป็นผู้เลี้ยงชีพตามควร** กับกำลังทรัพย์ที่หามาได้ ไม่จับจ่ายฟุ่มเฟือยและไม่ฝืดเคืองจนเกินไป (มีภาษิตเตือนไว้ว่า "อย่าใช้ก่อนหาอย่าว่าก่อนเห็น")

นอกจากทั้ง ๔ ข้อนี้ ยังช่วยให้มีความสามารถพิเศษตามขีดความสามารถของอำนาจจิตขั้นต้นที่กล่าวมาแล้ว เช่นควบคุมจิตใจ ทำให้คงกระพัน ดับพิษร้อน รักษาโรคต่าง ๆ ได้ และยังมีความรู้ในวิชาการต่าง ๆ เช่นความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ทางการ–แพทย์ ชีววิทยา จิตวิทยา วิชาครู จิตศาสตร์ วัฒนธรรม ฯลฯ ตลอดจนการประพฤติปฏิบัติ และการแก้ปัญหาชีวิตประจำวันต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่มากมายในพระไตรปิฎก มีหลายอย่างที่ละเอียดลึกซึ้งและมีเหตุผลดีกว่าที่นักวิชาการสมัยใหม่เขียนไว้

(ข) ประโยชน์ชั้นกลาง (สัมปรายิกประโยชน์)

๑. ทำให้ถึงพร้อมด้วย**ความเชื่อ**ในศาสนา หรือเชื่อในความดี ซึ่งเป็นความเชื่อด้วยเหตุผล นิยมนับถือความบริสุทธิ์

และความชอบธรรม ไม่เป็นคนเชื่องมงายและไม่เป็นคนไร้ศาสนา

๒. ทำให้ถึงพร้อมด้วย **ความประพฤติทางกายและวาจา**ที่ไม่มีโทษ ทำให้เป็นผู้ชอบอยู่ในศีล

๓. ทำให้ถึงพร้อมด้วย**การสละ** คือมีอัธยาศัยเผื่อแผ่แบ่งปัน ไม่เห็นแก่ตัว ไม่เป็นคนใจคับแคบ รู้จักให้ปันเจือจานเป็นการเฉลี่ยสุขให้ผู้อื่น ทั้งทางกายทางใจ

๔. ทำให้ถึงพร้อมด้วย **ความรอบรู้ในสิ่งที่ควรรู้** เช่นรู้จักคติแห่งธรรมดา รู้จักเหตุแห่งความเสื่อมความเจริญ รู้จักเหตุแห่งทุกข์แห่งสุข

นอกจากนี้ยังมีความสามารถพิเศษ ตามขีดความสามารถของอำนาจจิตขั้นกลาง ตามที่กล่าวไว้ในบทที่ ๑ เช่นทายใจผู้อื่นได้ รักษาโรคต่าง ๆ ได้ มองเห็นของที่เล็กหรือของอยู่ในที่กำบังได้ มีความจำดีเป็นพิเศษ สะเดาะกุญแจให้หลุดได้ แปลงธาตุได้ ฯลฯ และรู้หลักธรรมต่าง ๆ ได้ลึกซึ้งกว่าประโยชน์ชั้นต้น เป็นการช่วยให้เป็นหัวหน้าที่ดี ปกครองคนหมู่มากหรือดำเนินงานที่ใหญ่โตกว้างขวางได้ดี รายละเอียดเรื่องประโยชน์ของสมาธิดูได้จากวิทยาศาสตร์ทางใจฉบับยอดคนปรับปรุงใหม่ หน้า ๗๕

(ค) **ประโยชน์ชั้นสูง** (ปรมัตถประโยชน์) คือ ทำให้พยา–ยามละกิเลส เครื่องเศร้าหมองทั้งปวงอันเป็นต้นเหตุแห่งความ

ทุกข์ จนถึงการหมดทุกข์โดยสิ้นเชิง ในระหว่างที่ละกิเลสลงได้พอควร จิตก็จะเข้าถึงระดับสมาธิขั้นสูงได้ และจะมีความสามารถพิเศษตามที่กล่าวไว้ในขีดความสามารถของอำนาจจิตขั้นสูง ถ้าจะกล่าวอีกแง่หนึ่งก็คือได้**วิชชา**ทางศาสนา ซึ่งละเอียดอ่อนหรือ**สูงกว่าวิชาทางโลกมาก** เมื่อได้วิชชาทางศาสนาแล้วอยากรู้อะไรเกี่ยวกับวิชาทางโลก ก็ได้รู้หมด สิ้นข้อสงสัยทั้งปวงโดยสิ้นเชิง

วิชชาในศาสนาพุทธ มีแยกไว้เป็น ๓ อย่างคือ วิชชา ๓, วิชชา ๘, และอภิญญา ๖ ซึ่งกล่าวไว้ในพระไตรปิฎก หรือจะดูในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๔๙๓ พิมพ์ครั้งที่ ๗ หน้า ๙๙๑ จะมีคำอธิบายเรื่อง วิชชา ไว้คือ

วิชชา ๓ ได้แก่

๑. ระลึกชาติได้ (ระลึกชาติก่อน ๆ ได้แม้หลายชาติ)
๒. รู้จุติและเกิด (รู้เห็นการเกิดการดับ)
๓. รู้ทำอาสวะให้สิ้นไป (รู้ทำกิเลสให้หมด)

วิชชา ๘ ได้แก่

๑. วิปัสสนาญาณ (มีความรู้ดีในวิปัสสนา คือรู้เห็นการเกิดดับของมนุษย์สัตว์ทั้งปวง)
๒. มโนมยิทธิ (แสดงฤทธิ์ทางใจได้)

๓. แสดงฤทธิ์ได้
๔. หูทิพย์ (ได้ยินเสียงแม้แต่เสียงที่มนุษย์ไม่ได้ยินหรือเสียงที่อยู่ไกล)
๕. ตาทิพย์ (เห็นอะไรได้ทั้งใกล้และไกล หรือที่เล็กจนมองไม่เห็น ตลอดจนของอยู่ในที่กำบังก็เห็นได้)
๖. รู้จิตใจผู้อื่นได้ (ผู้อื่นคิดอย่างไรก็รู้ได้ สภาพจิตผู้อื่นเป็นอย่างไรก็รู้ได้)
๗. ระลึกชาติได้
๘. รู้ทำอาสวะได้สิ้น

อภิญญา ๖ คือความรู้ยิ่ง ๖ อย่าง ได้แก่ความรู้ในข้อ ๓ ถึงข้อ ๘ ในวิชชา ๘ นั่นเอง

ถาม : วิชชาดังกล่าวข้างบนนี้มีจริงหรือ? มีคนทำได้ในปัจจุบันหรือ? และ**มีความจำเป็นอย่างไรในการศึกษาทางศาสนาหรือในการสอนทางศาสนา?** ในปัจจุบันมีอาจารย์หลายท่านยืนยันว่า **วิชาทางใช้อำนาจจิตเป็นอุปสรรคสำคัญในการละกิเลส และทำให้ก้าวหน้าไปได้ช้า** นั้นความจริงเป็นอย่างไรแน่?

ตอบ : วิชชาดังกล่าวข้างบนนั้น เป็นวิชชาที่มีจริง เรียนต่อกันได้จริง ผู้ที่ทำได้จริงในปัจจุบันก็กล่าวมามากแล้วในตอนต้น

สำหรับในเรื่องที่ว่าจำเป็นอย่างไรในการศึกษาหรือการสอนทางศาสนา จึงต้องมีการใช้วิชชาหรือใช้อำนาจจิต หรือใช้ฤทธิ์ เรื่องนี้ต้องพิจารณาให้รอบคอบและลึกซึ้ง ประกอบทั้งประวัติการเผยแพร่ศาสนาและ**ความต้องการของคนในปัจจุบันเป็นสำคัญ**

ลองย้อนไปดูหลักฐาน ในคัมภีร์ของศาสนาต่าง ๆ เช่น ศาสนาพุทธ ศาสนาคริสต์ ศาสนาอิสลามฯ ซึ่งเป็นศาสนาที่มีผู้เลื่อมใสเป็นจำนวนมาก คัมภีร์ศาสนาต่าง ๆ ล้วนแต่อาศัยการใช้อำนาจจิตเป็นหัวใจสำคัญ ในการดึงจิตใจของคนให้มาสนใจและเลื่อมใสทางศาสนา แล้วจึงหันเหเข้าสู่หลักธรรม หรือ

จูงเข้ามาปฏิบัติตนตามศีลธรรมตามที่จะดึงเข้าได้ ในระดับทั้ง ๓ คือดึงเข้าสู่ประโยชน์ชั้นต้น ชั้นกลาง และชั้นสูง การใช้อำนาจจิตดึงความสนใจของคนมาเลื่อมใสนั้นไม่ใช่ใช้เฉพาะตอนเริ่มต้นเผยแพร่ศาสนาเท่านั้น แต่ต้องใช้อยู่ตลอดระยะเวลาที่เผยแพร่ศาสนา ทั้งนี้เพราะ**ความต้องการหรือความปรารถนาของคน** มีต่างกันคือ คนส่วนหนึ่งต้องการละกิเลสมุ่งสู่ความหลุดพ้นหรือนิพพานซึ่งเป็นส่วนน้อย สำหรับคนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจความหมายอันถูกต้อง และเชื่อไม่สนิทว่านิพพานหรือนรกสวรรค์มีจริง ต้องการเห็นของจริง ต้องการศึกษาศาสนา เพื่อนำมาใช้ให้เกิดผลประโยชน์ในทางโลกคือ ใช้ประโยชน์ในทางอาชีพ ในการเล่าเรียน และใช้ประโยชน์ในทางหาลาภยศสรรเสริญสุข ทั้งนี้จะ

ต้องปฏิบัติตามหลักธรรมพอควร ประกอบกับฝึกใช้อำนาจจิตในตนช่วยจึงจะก้าวไปได้เร็ว ฉะนั้นการแสดงให้เห็นผลของอำนาจจิตว่ามีความสามารถพิเศษมากมาย และศึกษากันได้จึงเป็นหัวใจสำคัญในการดึงจิตใจของคนให้มาสนใจศาสนา ดังนั้นทุกศาสนาจึงต้องใช้พลังจิตให้เห็นว่ามีความสามารถพิเศษต่าง ๆ นานาในพระพุทธศาสนา ปรากฏในพระไตรปิฎกว่า เมื่อมีผู้นับถือพระพุทธศาสนากว้างขวางไปมากแล้วก็มีชาวบ้านมาขอให้พระแสดงอำนาจจิต หรือฤทธิ์ให้ดู บ่อยเกินไป จึงทรงห้ามไม่ให้พระแสดงฤทธิ์หรืออำนาจจิตขั้นสูงให้คฤหัสถ์ดู ต่อมาภายหลัง พราหมณ์ถือโอกาสว่าทางพุทธศาสนาห้ามแสดงฤทธิ์แล้วก็ยกเป็นข้อเปรียบเทียบว่าทางศาสนาพุทธนำมาใช้ประโยชน์ทางโลกได้น้อย เพราะใช้พลังจิตหรือฤทธิ์ได้น้อย ไม่เชื่อก็ลองมาแสดงฤทธิ์แข่งกันดู ในที่สุดพระพุทธเจ้าก็ต้องทรงแสดงฤทธิ์แข่งจนเห็นจริงจังว่า ทางพุทธศาสนาใช้ประโยชน์ของพลังจิตได้ดีกว่า

เหตุผลที่สำคัญอย่างหนึ่งก็คือ ทั้งในทางราชการ ในพระราชวังหรือในวัด ในบ้านฯ ก็มีการทำบุญหรือสวดมนต์กันทุกวัน วันหนึ่งหลายหมื่นแห่ง ในการสวดมนต์ก็มีบทชุมนุมเทวดา มีบทพาหุง ซึ่งกล่าวถึงชัยชนะของพระพุทธเจ้าในการแสดงฤทธิ์ถึง ๘ ครั้ง และยังมีบทอื่น ๆ อีกที่เกี่ยวกับการใช้ฤทธิ์หรือใช้พลังจิตอีกมาก เช่นในเจ็ดตำนานซึ่งใช้สวดในพิธีต่าง ๆ มี

วิธีแก้ไขในบทโพชฌงคปริต คาถาให้คลอดลูกง่ายมีในบท องคุลิมาลปริต คาถาเสกยามีในบทสักกัตวาและบทสัพพาสี คาถาไล่ผีมีในบทรัตนสูตร คาถากันผีหลอกมีในบท กรณียเมตตสูตร คาถากันงูและสัตว์เสือกคลานได้แก่บท ขันธปริต คาถาแคล้วคลาดมีในบทโมรปริต คาถาปลุกใจให้หายจากความหวาดสะดุ้งและความกลัวมีในบท ธชัคคสูตร คาถากันยักษ์และอมนุษย์ทั้งหลายอยู่ในบทอาฏานาฏิยปริต คาถาแก้ความอัปมงคลหรือเคราะห์ร้ายอยู่ในบทอภัยปริต ดังนี้เป็นต้น (ดูคำแปลได้ที่หนังสือสวดมนต์แปล) เมื่อคนในปัจจุบันศึกษาศาสนามากขึ้น รู้ความหมายรู้คำแปลก็ย่อมเกิดความสงสัยว่าไม่จริง กลายเป็นพระสวดมนต์หรือกล่าวโกหกอยู่เรื่อย ความเชื่อถือความเลื่อมใสก็ลดลงจนกลายเป็นศาสนาต่าง ๆ เอาเรื่องไม่จริงมาสอนมาสวดกัน

ฉะนั้นในสมัยนี้จึงจำเป็นต้องมีการใช้อำนาจจิต ใช้ฤทธิ์ให้คนเห็นจริงเห็นจังตามคำสอนในศาสนา มิฉะนั้นจะมีคนเชื่อแต่ปากใจจริงไม่เชื่อ เพิ่มจำนวนมากขึ้นทุกที ไม่อยากทำความดีเพราะไม่เชื่อผลแห่งกรรม

ที่ว่าอาจารย์หลายท่านตำหนิว่าการใช้อำนาจจิตเป็นอุปสรรคสำคัญในการละกิเลสนั้น ก็ระลึกปรัชญาความจริงให้ดี ทุกสิ่งทุกอย่างก็มีทั้งคุณทั้งโทษ ถ้ารู้จักนำเอาคุณมาใช้ป้องกันโทษไว้ก็ย่อมเกิดผลดีทั้งนั้น แม้แต่อาหารถ้ากินมากเกินไปก็ให้โทษ

การละกิเลสก็มีหนทางละได้หมดสิ้นอยู่ ๒ ทางคือ ปัญญาวิมุติ ละกิเลสได้หมดด้วยอาศัยปัญญาเป็นหลักใหญ่ คือฝึกหนักไปทางวิปัสสนา ซึ่งจะไม่รู้วิธีใช้พลังจิตคือแสดงฤทธิ์ได้ไม่มากอย่าง ส่วนอีกทางหนึ่งเรียกว่า **เจโตวิมุติ** ละกิเลสได้สิ้นด้วยการอาศัยสมาธิเป็นหลักใหญ่ คือฝึกหนักไปทางสมถะก่อน แล้วจึงหันไปเดินทางวิปัสสนาเป็นหลักภายหลัง วิธีนี้ทำให้จิตเป็นสมาธิสูงขึ้นโดยลำดับ และสามารถใช้พลังจิตไปตามลำดับจนถึงขั้นสูงคือแสดงฤทธิ์หรืออภินิหารได้แปลก ๆ หลายอย่าง ในสมัยพุทธกาลและสมัยต่อมาก็มีผู้สำเร็จทางปัญญาวิมุติและเจโตวิมุติด้วยกันทั้ง ๒ อย่างและจะถือความเห็นว่าวิธีใดช้ากว่าวิธีใดก็ไม่ถูก ไม่มีหลักเกณฑ์ไม่ตรงความจริง ถ้าหวังจะใช้พลังจิตให้เกิดประโยชน์ในทางโลกและทางธรรมด้วย ก็ควรฝึกวิธีอาศัยสมาธิเป็นหลักใหญ่เสียก่อน

ถาม : ตามหลักในอภิธรรมว่า เมื่อคนตายไปแล้ววิญญาณจริงต้องจุติ หรือไปเกิดไปรับกรรมทันที จะว่าบางทีวิญญาณจริงจะอยู่ชั่วคราว หรืออาจจะมาเข้าทรงได้จะไม่ผิดหรือ?

ตอบ : เมื่อคนตายแล้ววิญญาณจริงจะวนเวียนอยู่ชั่วคราว หรือไปเข้าทรงได้นั้นได้กล่าวแล้วว่ามีน้อยโอกาสเต็มที แต่ก็มีได้ (ที่ว่าจริงก็จริง ที่ว่าไม่จริงก็จริง......) ตัวอย่างเช่น คนตาย

โดยกะทันหัน ตายโหง หรือตายโดยยังไม่หมดอายุเป็นต้น บางคนตายไป ๓ วันบ้าง ๒ วันบ้างแล้วฟื้นขึ้นมาได้ จะว่าวิญญาณจริงไม่วนเวียนอยู่ จะว่าวิญญาณจริงเมื่อตายแล้วต้องไปเกิดทันทีจะถูกหรือ? ความหมายของคำว่า **ตาย** หรือ **คนตาย** ก็มีตายเพราะหมดบุญตายทุกขณะจิต ตายเพราะมีกรรมมาตัด และตายเพราะหมดอายุ เรื่องวิญญาณของคนที่ตายแล้วจะมาได้หรือไม่รับส่วนบุญได้หรือไม่ก็แล้วแต่เหตุปัจจัย จงพิจารณาความหมายและความเป็นไปเกี่ยวกับวิญญาณ ความตาย การเกิด การดับและบุญกุศลให้รอบคอบถี่ถ้วน พิจารณาแล้วลงมือปฏิบัติดู เมื่อสงสัยก็ถามท่านผู้รู้ไม่ใช่คิดเอาเองตามอารมณ์แบบโลก ๆ ดังนี้ก็คงจะหมดปัญหาหรือหมดข้อโต้แย้งเพราะเกิดความรู้ทะลุแทงตลอด เอาเวลาไปทำสิ่งที่จะเกิดประโยชน์จะดีกว่า ผู้เขียนรับพิสูจน์ให้แจ่มแจ้งอยู่แล้ว

รู้ทะลุแทงตลอด

การพิจารณาให้รอบคอบสมบูรณ์และ **การใช้จิตสมาธิช่วย** จะแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้เพราะเกิดความรู้ชนิด **รู้ทะลุแทงตลอด** ตามขั้นของสมาธิ หรือเกิดปัญญาชนิด**รู้แจ้งแทงตลอด** หมดสงสัยโดยสิ้นเชิง สำหรับสมาธิขั้นสูงเพื่อให้เข้าใจแจ่มแจ้งขอยกตัวอย่างคุณประโยชน์ของ **การแผ่เมตตา** ซึ่งมี ๑๑ อย่าง ซึ่งเรียกว่าได้อานิสงส์ ๑๑ อย่าง คือ

๑. หลับเป็นสุข
๒. ตื่นนอนเป็นสุข
๓. ฝันเป็นมงคลไม่ลามก
๔. เป็นที่รักของมนุษย์ทั้งหลาย
๕. เป็นที่รักของอมนุษย์ทั้งหลาย
๖. เทวดาทั้งหลายย่อมคุ้มครองรักษา
๗. ไฟไม่ไหม้ ไม่ทำให้ร้อนได้ พิษต่าง ๆ และศาสตราวุธ ไม่ประทุษร้ายทำอันตราย
๘. จิตย่อมตั้งมั่นได้โดยเร็วพลัน
๙. มีผิวหน้าผ่องใสงดงาม

๑๐. เป็นผู้มีสติไม่หลงตาย
๑๑. ตายแล้วไปเกิดในพรหมโลก

(อานิสงส์ ๑๑ อย่างนี้ดูได้ในพระไตรปิฎกของกรมการศาสนาเล่ม ๕๑ หน้า ๕๒๐)

คุณประโยชน์หรือผลของการแผ่เมตตาทั้ง ๑๑ อย่างนี้ ผู้ศึกษาแบบที่สอนกันตามโรงเรียนย่อมไม่มีทางจะเข้าใจแจ่มแจ้งได้ เพราะเรียนด้วยการหวังผลแบบโลก ๆ หรือแบบลวก ๆ เรื่องอานิสงส์การแผ่เมตตานี้ ผู้เขียนได้เรียนในโรงเรียนนายร้อยแผนกเทคนิค เมื่อ พ.ศ. ๒๔๘๒ มหาจันทร์เป็นผู้สอน ผู้เขียนถามว่า – ทำไมแผ่เมตตาคนอื่นจึงไม่ทำร้าย ผู้สอนตอบว่า –

เพราะเรารักเขาเมตตาเขา เขาก็รักและเมตตาเรา มิตรจิตก็มิตรใจ ถาม – ไฟไม่มีจิตใจทำไมไฟจึงไม่ไหม้และไม่ทำให้ร้อน เพราะไฟไม่มีทางรู้ว่าเรารักหรือเมตตาต่อไฟ ท่านมหาจันทร์ตอบไม่ถูกและรับว่าจะไปถามท่านผู้รู้เสียก่อนแล้วจะตอบให้เข้าใจ ปรากฏว่าหาคำตอบไม่ได้ ผู้เขียนยังติดใจสอบ – ถามผู้รู้ พระเจ้าคุณที่สอบได้เปรียญ ๘ ก็ตอบไม่ถูกหลายองค์ น่าจะเป็นความบกพร่องของผู้เขียนเองที่ไปถามไม่ตรงตัวท่านผู้ที่ตอบได้ ตั้งแต่ออกรับราชการเป็นร้อยตรีจนเป็นพันโทเป็นเวลา ๑๕ ปีแล้ว ยังหาคำตอบไม่ได้จึงเริ่มค้นคว้าพระธรรมและอ่านพระไตรปิฎก อ่านจนตลอดก็ไม่เข้าใจในเรื่องไฟไม่ไหม้ไม่ทำให้ร้อนเพราะอำนาจเมตตา ในที่สุดก็ตั้งใจฝึกสมาธิและบวชเป็นพระออกไปอยู่ป่าอยู่ถ้ำตามลำพังแห่งละ ๗ วัน ๒ แห่งจึงได้เข้าสู่สมาธิขั้นกลางได้ ต่อมานั่งเล่นธรรมดาจิตเกิดสมาธิขึ้นเองจึงยกเอาปัญหาเรื่องไฟไม่ไหม้นั้นมาพิจารณา จึงเกิดความรู้หรือปัญญาชนิดรู้ทะลุแทงตลอดขึ้นมาเอง รู้ว่าธรรมทุกข้อทุกหมวดล้วนแต่มีความเกี่ยวโยงถึงกัน ถ้าเลื่อมใสจริงจังต่อธรรมข้อหนึ่งก็จะดึงดูดให้รู้หรือให้ปฏิบัติธรรมข้ออื่น ๆ ได้ และเกิดความต่อเนื่องโยงถึงกันได้ ในเรื่องการแผ่เมตตาไฟไม่ไหม้ได้ก็นึกขึ้นมาได้ว่า การฝึกสมาธิซึ่งมี ๔๐ วิธีนั้น วิธีที่ ๓๑ (พลิกกลับไปดูบทที่ ๑) เป็นวิธีทำให้เกิดสมาธิด้วย**วิธีแผ่เมตตา** แล้วรู้โยงไปถึงผลหรืออานิสงส์ของการฝึกสมาธิแบบเจริญเมตตามีหลักฐานในพระ

ไตรปิฎกว่าจะมีสำเร็จได้ถึงฌานที่ ๔ (ดูได้จากพระอภิธรรมมัตถสังคหะ) เมื่อสำเร็จได้ถึงฌานที่ ๔ ก็ระลึกได้ต่อไปอีกว่าผู้เข้าฌานที่ ๔ นั้น จะมีฤทธิ์ (พลังจิตขั้นสูง) แผ่ออกไปด้วยอำนาจของสมาธิ หรือสามารถน้อมจิตแสดงฤทธิ์ต่าง ๆ ได้ (ดูหลักฐานได้จากพระไตรปิฎกของกรมการศาสนาเล่ม ๕๐ หน้า ๖๒๔ และ ๖๓๓ และเล่ม ๑๔ ตอนอินทรียสังวร) ตัวอย่างพระที่เข้าฌาน ๔ ถูกเผาไฟ แต่ไม่ไหม้ไม่มีอันตรายแม้แต่จีวรก็ไม่ไหม้ไฟ ก็มีในพระไตรปิฎกของกรมการศาสนา เล่ม ๑๘ หน้า ๖๘๖ นอกจากนี้ผู้เขียนเคยเห็นเคยดูอาจารย์ผู้มีสมาธิสูงแสดงอำนาจจิตได้อย่างไม่น่าเชื่อหลายครั้ง จึงเป็นอันว่าหมดสงสัยเรื่องแผ่เมตตาไฟไม่ไหม้เพราะเมตตาทำให้ได้ถึงฌาน ๔ ในพระอภิธรรมมัตถสังคหะกล่าวไว้ว่า "เมื่อเข้าฌานอัปปนาชวนะจิต ช่วยค้ำชูให้ตั้งอยู่ในอิริยาบถได้เป็นปกติไม่กำเริบเมื่อเกิดภัยเป็นต้นว่า ไฟไหม้ และช้าง เสือ โจร งู มาทำร้ายอัปปนาชวนะจิตก็ห้ามอันตรายได้ ไม่ให้มีมาถึงโยคาวจร (ผู้เข้าฌาน) ส่วนธรรมข้ออื่น ๆ ก็ต้องพิจารณาให้รอบคอบ **ประกอบกับสมาธิจิตจึงจะเข้าใจได้แจ่มแจ้งและ รู้ทะลุแทงตลอดได้** นี่ก็เป็นตัวอย่างว่าสมาธิจิตที่ดีเกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ เมื่อสภาพร่างกายและจิตใจเกิดความเหมาะสมขึ้น **ไม่จำเป็นจะต้องเกิดสมาธิที่ดี เฉพาะการนั่งในท่าสมาธิที่ถูกระเบียบ สามาธิที่ดีอาจจะเกิดขึ้นขณะยืนเดินก็ได้** อาจารย์ในดงท่านใช้คำพูดว่า ลมหายใจและจิต

เกิดสมส่วนกันสมาธิก็ดี

ถาม : การที่จะเกิดสมาธิและมีพลังจิตสูงนั้นบางคนเขาไม่เคยมีครูบาอาจารย์ไม่รู้วิธีฝึกจิตหรือไม่เคยเรียนวิธีใช้อำนาจจิต ทำไมจึงมีสมาธิดีหรือพลังจิตดีได้?

ตอบ : ไม่เคยมีครูสอนหรือไม่รู้วิธีฝึกจิตเลย แต่เกิดสมาธิดีได้นั้น ก็เพราะสมาธิการตั้งจิตมั่นคงอยู่ในเรื่องเดียวสิ่งเดียว ไม่ไหวหวั่นต่ออะไรเป็นของจริง มีประจำโลก ใครจะค้นพบ คิดได้ทำได้ก็ไม่เป็นปัญหา เพราะผลย่อมเกิดจากเหตุที่คู่ควรกัน ท่านผู้สอนหรือรู้สมาธิคนแรกก็ย่อมไม่มีครูสอนเช่นกัน ความรู้ลึกซึ้งหรือปัญญาย่อมเกิดจากการพิจารณาธรรมชาติให้เห็นตามความเป็นจริง บางวิธีก็ทำให้จิตเกิดสมาธิเอาดื้อ ๆ คือวิธีข่มหรือบังคับจิตไม่ให้คิดฟุ้งซ่านข่มให้จิตสงบเอาดื้อ ๆ บางท่านก็พิจารณาถูกช่องถูกทางได้ สมาธิสูงหรือหมดกิเลสไปได้ บางทีสภาพร่างกายและจิตใจมีความพอเหมาะขึ้นเองเกิดสมาธิจิตดีขึ้น ได้รู้เห็นอะไรได้ถูกต้อง ธรรมชั้นสูงสุดที่ทำให้เกิดสมาธิสูงขึ้นจนถึงหมดกิเลสนั้นเมื่อย่อลงคงเหลืออย่างเดียวคือละตัณหา หรือ**ไม่ยึดมั่นถือมั่น** (ละอุปาทาน) ส่วนวิธีทำหรือวิธีฝึกให้ได้ผลแบบที่ฝึกได้ตลอดเวลาก็คือ **มีสติวางเฉยหรือทำใจเป็นกลางต่อสังขารทั้งปวง** อำนาจของการวางเฉยก็ได้อำนาจจิตขั้นสูงหรือถึง

ฌานที่ ๔ ได้ ดังกล่าวในพระไตรปิฎกใจความว่า **วางเฉยจากนิวรณ์ได้ฌานที่ ๑ วางเฉยจากวิตกวิจารณ์ได้ฌานที่ ๒ วางเฉยจากปิติได้ฌานที่ ๓ วางเฉยจากสุขทุกข์ได้ฌานที่ ๔** ดูได้จากพระไตรปิฎกของกรมการศาสนา เล่ม ๕๐ หน้า ๘๔ – ๘๘ และเล่ม ๒๘ หน้า ๓๖๘ ถ้าพูดง่าย ๆ ก็คือ มีสติรู้เท่าทันว่าขณะนี้เรารู้สึกอย่างไร นึกคิดอะไรก็รีบดึงกลับวางเฉยสงบอยู่ไม่สนใจ ถ้ามีสติกำกับได้อย่างนี้ก็เกิดสมาธิดีขึ้นตามลำดับ ผู้มีบุญบารมีชาติก่อนดีเคยฝึกไว้ดีมักสำเร็จสมาธิดีเอาง่าย ๆ แบบนี้ เปรียบเหมือนคนเล่นดนตรีเก่ง ขับรถเก่งแต่เลิกเด็ดขาดมาถึง ๒๐ ปี ย่อมหลงลืมทำไม่ได้ แต่ถ้าลงมือฝึกใหม่ก็ทำได้ดีชั่วเวลาเล็กน้อยดังนี้เป็นต้น

อนึ่ง ถ้ารักษาสติให้ **วางเฉยไม่ได้ก็อาศัยการพิจารณาให้วางเฉยหรือให้ละความยึดมั่น** ดังที่กล่าวไว้ในพระไตรปิฎกฉบับของกรมการศาสนา เล่ม ๓๙ หน้า ๗๑๒ ว่า

......"ท่านจงเป็น**ผู้มีสติทุกเมื่อ พิจารณาเห็นโลกโดยความเป็นของว่างเปล่าเถิด** จงถอนความเห็นว่าเป็นตัวตนเสีย".....ถ้าเห็นโลกเป็นของว่างเปล่าโดยเทียบว่าเมื่อพันปีก่อน และอีกพันปีต่อไปทุกอย่างที่เราเห็นอยู่คือตัวเรา คน สัตว์ บ้านเรือนและสิ่งของต่าง ๆ ก็ไม่มีอย่างนี้เป็นต้น เมื่อพิจารณาแค่นี้ให้เกิด

ความว่าง ไม่ได้ ก็พิจารณาแบบอื่น ๆ อีก ตัวอย่างเช่น **มีสติรู้เท่าทันผัสสะ (สัมผัสทั้ง ๖) เป็นกลางอยู่ไม่คล้อยตาม** คือเมื่อตาเห็นรูป หูได้ยินเสียง จมูกได้กลิ่น ลิ้นรู้รส กายสัมผัส จิตนึกคิดเหล่านี้ ก็วางจิตเป็นกลาง ไม่รักไม่โกรธไม่เกลียดไม่เสียใจ มีหน้าที่อะไรก็ทำไปในทางที่ถูกที่ควร หรือจะย่อให้สั้นลงอีกก็คือทำลายความยึดถือรูป (ร่างกาย) ของตนเสียรูปอื่น ๆ ก็ไม่มีช่องทางจะเข้ามารบกวนได้ การทำลายรูปแบบนี้ท่านเรียกว่าทำให้ไม่มีรูปและกล่าวไว้ว่า ทำได้ ๒ ประการคือ การพิจารณาโดยแยบคายและการได้อรูปฌาน การพิจารณาอาจพิจารณาดังกล่าวมาแล้วหรือพิจารณาให้เห็นรูปกายเป็นเพียงธาตุ ๔ หรือพิจารณาอาการ ๓๒ ให้เห็นเป็นอสุภะไม่เที่ยงเปลี่ยนเสมอหรือ.....“**รูปไม่มี โดยพิจารณาโดยความเป็นของไม่เที่ยง เป็นทุกข์** เป็นโรค เป็นดังหัวฝี เป็นดังลูกศร เป็นอาพาธ......แตกพัง **ไม่มีที่ซ่อนเร้น ไม่มีที่พึ่งเป็นของว่าง......”** เครื่องมือที่จะทำลายความยึดมั่นในรูปกายทุกอย่างได้โดยเด็ดขาดอีกวิธีหนึ่งนั้นคือการเข้าสู่อรูปฌานที่ ๔ ดังที่ท่านกล่าวไว้ว่า

......“รูปไม่มีโดยการก้าวล่วงคือผู้เจริญอรูปสมาบัติ ๔ แล้ว เป็นผู้ไม่มีรูป......”

หลักฐานดังกล่าวแล้วนี้ ดูได้จากพระไตรปิฎกของกรมการศาสนาเล่ม ๔๗ หน้า ๔๕๐ ถึง ๔๖๐

สรุปความว่า ถึงแม้จะทำลายความยึดมั่นในรูปไม่ได้เด็ดขาดคือไม่ถึงอรูปฌานที่ ๔ ก็ยังมีโอกาสถึงสมาธิขั้นกลางและขั้นสูงตามควรแก่เหตุหรือกรรมซึ่งตนพยายามประกอบขึ้น ซึ่งจะใช้ประโยชน์ได้ต่าง ๆ ถึงไม่มีครูสอนแต่มีไหวพริบรู้เท่าทันสัมผัสทั้ง ๖ อย่าง ยับยั้งใจไว้ทันไม่ฟุ้งซ่าน เพื่อให้ได้รับผลที่ดียิ่งคือ

"คิดเฉพาะสิ่งที่เราต้องการจะคิด เลิกคิดเลิกรับรู้ในสิ่งที่เราไม่ต้องการ" นี่คือกุญแจในการเปิดโลก เพราะ "คิดเฉพาะสิ่งที่เราต้องการจะคิด เลิกคิดเลิกรับรู้ในสิ่งที่เราไม่ต้องการจะคิด" เป็นสาเหตุที่แน่นอนที่สุดที่จะให้เกิด **"รู้ในสิ่งที่ต้องการจะรู้"** เพราะเหตุว่ามีสมาธิสูงขึ้นเป็นลำดับตามแต่จะเลิกคิดเรื่องอื่น ๆ ได้จริงจังเพียงใด **"เลิกคิด"** เป็นเรื่องสำคัญที่สุดในเรื่องการฝึกจิตหรือควบคุมจิตของตน ทุกคนคงรู้ฤทธิ์ของมันแล้วคืออยากจะลืมหรือเลิกคิดเรื่องกลุ้มใจก็ลืมไม่ได้ ใครยังไม่รู้ก็ทดลองดูได้ ลองทำจิตให้สงบนิ่งไม่คิดอะไรเลยดูทีหรือว่าจะนิ่งสงบไม่นึกคิดอะไรเลยได้หรือไม่ได้นานเท่าใด?

"คิดเฉพาะสิ่งที่ต้องการจะคิดได้ ย่อมรู้ในสิ่งที่ต้องการจะรู้" เมื่อรู้ในสิ่งที่ต้องการจะรู้ได้ถูกต้องก็เท่ากับเราได้ **ยอดวิชา** หรือได้ **แก้วสารพัดนึก** เพราะอยากได้อะไรก็ **รู้ในสิ่งที่ต้องการรู้** ย่อม **รู้วิธีจะได้สิ่งนั้นมา** รู้ว่าใครจะช่วยเหลือให้ได้มา

รู้วิธีจะทำให้คนอื่นช่วย รู้ว่าใครจะเต็มใจช่วยและซื่อตรงต่อเรา ตัว **รู้** นี่แหละคือ **วิชา** และ **ไม่รู้** เป็น **อวิชา** คนทำความชั่ว คดโกง คอรัปชั่น ลักขโมย หลอกลวง กล่าวเท็จรายงานปิดบังความจริง ฯลฯ เหล่านี้ก็ทำไปด้วย**ความไม่รู้** ไม่รู้ผลร้ายจะเกิดอย่างไรบ้างเกิดเมื่อใด? **รู้ตามเป็นจริง** เกิดจาก **คิดเฉพาะเรื่องที่ต้องการจะคิด** ทั้งนี้จะสำเร็จสมประสงค์ได้โดยการปฏิบัติสมาธิถูกต้อง ซึ่งเรียกว่า "**สัมมาสมาธิ**" นี่แหละเป็นกุญแจเปิดโลกเป็นกุญแจหรือกลไกสำคัญที่จะช่วยให้ทำความดีเข้มแข็งทำการงานอะไรก็ก้าวหน้าสำเร็จสมความมุ่งหมายไม่ว่าจะทำกิจการส่วนตัวส่วนรวมหรือกิจการปกครองประเทศชาติก็สำเร็จด้วยดีทั้งนั้น เพราะ "**งานดีเกิดจากคนดี - คนดีเกิดจากจิตใจที่ดี**" จะหาคนดีก็ต้อง รู้จิตใจ ของคนโดยถูกต้อง

ถาม :จะรู้จิตใจคนได้ถูกต้องอย่างไร?

ตอบ :วิธีจะรู้จิตใจคนได้นั้นมีหลายวิธีคือ **วิธีทางจิตวิทยา** ซึ่งเป็นวิธีของฝรั่งเป็นวิธีที่เรียนกันนิยมกันมากมายในปัจจุบัน คือ **อาศัยสังเกตการกระทำของคน** พูดตามศัพท์ที่ใช้สอนตามโรงเรียนซึ่งทำให้มนุษย์ทั่ว ๆ ไปฟังเข้าใจยากขึ้น เขาพูดว่าอาศัย **พฤติกรรม** (จิตวิทยาเป็นวิชาที่ได้จากพฤติกรรม) วิธีนี้มีส่วนผิดพลาดได้มาก จะให้ถูกได้บ้างก็โดยสังเกตเป็นเวลา

นาน ความยุ่งยากความคดโกงขนานใหญ่ในประเทศต่าง ๆ ก็เกิดเพราะการคัดคนผิดพลาด รู้จิตใจของคนผิดพลาดจึงได้คนที่ไม่ดีมาร่วมงานของชาติ

วิธีที่จะรู้จิตใจคนได้ถูกต้องแน่นอนที่สุดก็คือ อาศัยสมาธิขั้นสูง ถ้าไม่ได้สมาธิขั้นสูงก็ใช้วิธีดักใจ การกำหนดรู้ใจผู้อื่นได้นั้น มีในวิชชา ๘ หรืออภิญญา ๖

วิธีรู้จิตใจคนได้ถูกต้องอีกวิธีหนึ่งก็คือ อาศัยวิธี **สังเกตการกระทำ** ประกอบส่วน **สืบสวน** และ **วิธีใช้จิต** โดยอาศัย **วิธีดักใจคน ๔ อย่าง** คือ

๑. ดักใจด้วยนิมิต

๒. ดักใจด้วยฟังเสียง

๓. ดักใจด้วยฟังเสียงละเมอของผู้วิตกวิจารณ์

๔. ดักใจด้วยใจของตน (ทำจิตของตนเป็นสมาธิดูใจผู้อื่น)

(ดูหลักฐานในพระไตรปิฎกของกรมการศาสนา เล่มที่ ๑๖ หน้า ๑๓๑)

ถาม : การเรียนวิชาคงกระพัน ดับพิษไฟลุยไฟได้ จับเหล็กที่เผาไฟได้ เหล่านี้เป็นเดียรัจฉานวิชา เป็นวิชาที่ต่ำช้าเป็นวิชาของสัตว์เดียรัจฉานไม่ควรเรียน เพราะเป็นวิชาผิดทางคือนำไปในทางไม่ดี จริงหรือไม่ขอให้ชี้แจงให้แจ่มแจ้งด้วย?

ตอบ : ที่กล่าวนั้นจริงของคนที่พูด แต่คนที่ได้ฟังถ้าเชื่อง่ายก็จะเข้าใจไม่ตรงตามความจริง การอ่านการฟังโดยไม่ใช้ปัญญาไตร่ตรองให้รอบคอบ ย่อมเข้าใจคลาดเคลื่อนจากความจริงหรือไม่ตรงตามเจตนาของผู้รู้ ซึ่งเขียนหรือพูด ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้รู้สูงจำนวนมากไม่ชอบแสดงตน ไม่ชอบพูดชอบเขียนเพราะหาคำพูดให้คนเข้าใจตามจริงได้ยาก จะเลือกสอนเฉพาะบางคน

เรื่องเดียรัจฉานวิชา หรือบางทีก็เรียกว่าติรัจฉานวิชา บางแห่งก็เรียกว่าดิรัจฉานวิชาล้วนความหมายเหมือนกัน ติรัจฉานแปลว่าขวาง สัตว์ที่ไปตามยาวก็คือไปตามขวาง คนเคลื่อนที่คือเดินด้วยการมีลำตัวตั้งขึ้น แต่สัตว์เคลื่อนที่ลำตัวนอนยาวจึงว่าขวางติรัจฉานวิชาหมายถึงวิชาที่ขวางทางไปสู่นิพพาน ถ้าดูหลักฐานในพระไตรปิฎกภาควินัยมุขติรัจฉานวิชามี ๕ อย่างคือ

๑. ความรู้ในการทำเสน่ห์
๒. ความรู้ทำให้ผู้อื่นวิบัติ (เดือดร้อนเสียหาย)
๓. ความรู้ในการใช้ภูตผี
๔. ความรู้ในการทำนายทายทัก
๕. ความรู้อันทำให้หลงงมงายไม่ใช่วิชาที่ทำได้จริง

การเรียนวิชาคงกระพันดับพิษไฟเมื่อทำได้จริงและผู้เขียนก็สอนด้วย เจตนาเพื่อยกระดับสมาธิให้ดีขึ้นได้เร็วใช้สอบกำลังใจ

มุ่งหน้าจะให้นำไปใช้ทางช่วยเหลือผู้อื่น คือใช้รักษาโรคเช่นรักษาแผลก็ปล่อยพลังคงกระพัน ไม่ให้แผลลุกลามเปื่อยพังเพราะตั้งจิตให้เหนียวคงเป็นบริเวณ ดับพิษไฟก็ใช้เป่าถอนพิษผู้ถูกน้ำร้อนลวกหรือไฟไหม้ ซึ่งโดยธรรมดาทายาแล้วก็มีพิษร้อนผ่าว ๆ ทำให้ปวดแสบปวดร้อน เมื่อใช้อำนาจจิตดับพิษก็หายได้จริงทดลองได้จริง และสอนต่อให้ผู้อื่นทำก็ทำได้ผล จึงไม่เข้าในข่ายดิรัจฉาน–วิชาเพราะไม่ตรงตาม ๕ ข้อข้างต้น และประการสำคัญที่สุดก็คือดิรัจฉานวิชาเป็นรายละเอียด ในข้อปฏิบัติของพระสงฆ์ในเรื่องศีล ถ้าอยากจะปฏิบัติตามท่านก็ถือให้ครบศีลทั้ง ๒๒๗ ข้อจะดีกว่า ในพระไตรปิฎกก็มีกล่าวว่า "**เจตนานั่นแหละเป็นกรรม**" เมื่อทำตามเจตนาที่ดีที่เป็นบุญ การกระทำนั้นก็ย่อมเป็นกรรมดี

อีกประการหนึ่ง ถ้าจะดูรายละเอียดเรื่องเดียรัจฉานวิชาให้รอบคอบแล้ว วิชาทุกอย่างที่สอนกันตามโรงเรียนและอาชีพที่เราทำกันอยู่ก็เป็นเดียรัจฉานวิชาสำหรับพระ ดูพระไตรปิฎกของกรมการศาสนาเล่ม ๑๔ เรื่องมหาศีลมีกล่าวไว้มากจะยกมาบางประโยค คือมีกล่าวว่า

....."เว้นจาก**เลี้ยงชีพ**โดยทางผิดดิรัจฉานวิชา เช่นทายลักษณะแก้วมณี....ทายลักษณะอาวุธ ทายลักษณะสตรี ทายลักษณะไก่....พยากรณ์ว่าจักมีจันทคราส....จักมีดาวหาง สุริย–

คราส...พยากรณ์ว่าจะมีฝนดี ให้ฤกษ์วิวาห์มงคล....ดูเคราะห์ร้าย....เป็นหมอทรงเจ้า....ร่ายมนต์พ่นไฟ ทำพิธีบนบานทำพิธีแก้บน ร่ายมนต์ขับผี....พ่นน้ำมนต์....รดน้ำมนต์....ปรุงยาสำรอก ปรุงยาถ่าย....ทำการผ่าตัด รักษาเด็ก ใส่ยาชะแผล....ฯลฯ"

ข้อควรจำและควรพิจารณา อย่าตำหนิคนอื่นพล่อย ๆ อย่าพูดอะไรส่งเดชโดยไม่มีหลักฐานหรือรู้คลุม ๆ ไม่ชัดก็ไม่ควรอธิบายเพื่ออยากดีเด่น ซึ่งผลจะทำให้ผู้อื่นรู้ผิด ๆ และพูดต่อให้ผู้อื่นรู้ผิดไปอีกหลายคน **ความดีกับความชั่วนั้นอยู่ใกล้ชิดติดกัน** ไม่มีช่องห่างกัน ชั่วพริบตาเดียวก็กลับจากชั่วเป็นดีหรือดีเป็นชั่ว วิชาต่าง ๆ เกี่ยวแก่การอาชีพจะว่าขวางทางไปนิพพานก็จริง จะว่าไม่ขวางก็จริง เพราะไม่ได้หมายความว่าผู้กระทำอย่างนั้นจะไม่มีโอกาสไปนิพพานได้ทำเลวทำชั่วกว่านั้นหลายเท่าติดต่อกันเป็นเวลานานถึงพันครั้ง ก็ยังกลับใจทันทีในขณะที่กำลังทำชั่วแล้วได้เป็นพระอรหันต์ คือได้ถึงนิพพาน ตัวอย่างเช่นพระองคุลิมาล ก่อนบวชองคุลิมาลพยายามฆ่าคนให้ครบพันคน แต่ฆ่าได้ ๙๙๙ คนแล้ว ครั้งที่ ๑๐๐๐ ใช้ดาบวิ่งไล่ฆ่าพระพุทธเจ้า แม้พระพุทธเจ้าทรงเดินก็วิ่งไล่ไม่ทัน พอพระพุทธเจ้าเตือนสติก็กลับใจลงกราบขอบวชทันทีแล้วภายหลังก็ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ และได้เข้าถึงนิพพาน ดูประวัติได้ในพระไตรปิฎกเล่ม ๒๐ อังคุลิมาลสูตร ถึงแม้พระองคุลิมาลสำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้วก็ยังหนีกรรมไม่

พ้น ยังต้องรับผลกรรมชั่วที่เคยทำไว้ถูกพวกเด็กขว้างปาศีรษะ **จึงควรหมั่นทำดี ความชั่วไม่ทำเลยดีกว่า**

ถาม : ทำดีก็ได้รับผลดี ทำชั่วก็ได้รับผลชั่ว ทำกรรมดีจะลบล้างกรรมชั่ว หรือทำความชั่วจะลบล้างความดีก็ไม่ได้ นี่เป็นหลักกรรมที่ถูกต้องแน่นอนใช่หรือไม่?

ตอบ : **ใช่และไม่ใช่** ก่อนจะว่าใช่ว่าจริงต้องตีความกันให้ดีก่อน ตอบกันเรื่อยเปื่อยอาจไม่ตรงตามเจตนาของผู้ถามหรือผิดความจริง ทำกรรมดีคือสร้างเหตุดีผลก็ย่อมดี แต่ทำกรรมดีหรือชั่วอาจไม่ได้รับผลเลยก็ได้ถ้าการกระทำนั้นเป็นกรรมประเภทไม่ให้ผลซึ่งเรียกว่า **"อโหสิกรรม"** และพึงพิจารณาให้ดีว่ากรรมบางอย่างเป็นกรรมที่ปะปนหรือกรรมผสมทั้งดีทั้งชั่วก็มีผลที่จะได้รับทั้งสองอย่าง เช่น ขโมยเงินเขาไปซื้อยารักษามารดาที่ป่วยหนักเป็นต้น ในแง่ที่ว่ากรรมลบล้างกันไม่ได้ ก็ต้องพิจารณาความหมายของคำว่าลบล้างให้ดีที่ว่าลบล้างเจตนาอย่างไร ถ้าเจตนาไปในทางที่ว่าจะช่วยหักล้างหรือทำให้บรรเทาเบาบางลงได้ กรรมย่อมลบล้างกันได้บ้าง เช่นนักมวยหรือนักมวยปล้ำเขาบำรุงร่างกายฝึกซ้อมในการต่อสู้มากนั้นเป็นกรรมดีเขาถูกชกแรง ๆ เขาก็ไม่เกิดอันตรายเหมือนกับผู้ที่ไม่เคยฝึกซ้อม ผู้ไม่เคยฝึกซ้อมถูกชกต่อยแรงเท่ากัน ในที่เดียวกันอาจมีอันตราย

เจ็บช้ำหรือถึงตายก็ได้ ทำนองเดียวกันผู้ที่เคยทำความดีช่วยเหลือผู้อื่นเต็มที่ตลอดเวลา ๒๐ ปี ถ้าเขาทำความชั่วเกิดโทสะไปทำร้ายผู้อื่นที่เคยได้รับความช่วยเหลือ หรือเป็นญาติมิตรกับผู้ที่เคยได้รับความช่วยเหลือดังนี้ ความดีที่เคยทำไว้มากย่อมช่วยต้านทานผลชั่วไว้ได้พอควร คนจำนวนมากเห็นอกเห็นใจที่ทำผิดพลาดพยายามช่วยเหลือหรือให้อภัย แม้แต่ศาลจะตัดสินลงโทษก็ยังมีการผ่อนผันโทษให้โดยพิจารณาถึงความดีดังนี้เป็นต้น ฉะนั้นผลกรรมหรือผลของการกระทำย่อมมีอยู่ต้องได้รับแต่อาจจะมีการต้านทานผ่อนผลลงได้หรืออาจไม่ได้รับผลเลยถ้าเป็นประเภทอโหสิกรรม (ขอให้พิจารณาเรื่องกรรม ๑๒ อย่าง)

ถาม : การค้นคว้าในด้านชีววิทยาเกี่ยวกับ การเกิดของสิ่งมีชีวิต และวิญญาณนั้น ในทางวิทยาศาสตร์และจิตศาสตร์ (หรือทางศาสนา) มีการค้นพบได้ความรู้แตกต่างกันอย่างไรบ้าง อย่างไหนถูกต้องกว่ากัน?

ตอบ : การเกิดทางวิทยาศาสตร์ยังยอมรับ หรือมีการค้นพบเพียง ๒ อย่างคือ เกิดจากการตั้งครรภ์แล้วคลอดเป็นตัวและเจริญเติบโตขึ้น กับเกิดจากไข่ ส่วนเรื่องสาเหตุที่ทำให้เกิด หรือวิญญาณที่มาเป็นต้นเหตุให้เกิดนั้นทางวิทยาศาสตร์ยังไม่สามารถพิสูจน์ได้จึงไม่มีความรู้ในด้านนี้

สำหรับในทางศาสนา หรือความรู้ที่เกิดจากอำนาจสมาธินั้นสามารถสอดส่องให้เห็น **สาเหตุหรือต้นเหตุในการเกิดตลอดจนหนทางที่จะเกิดได้** โดยครบถ้วนและแจ่มแจ้ง คือมีหลักฐานในพระไตรปิฎกของกรมการศาสนา เล่ม ๑๖ เรื่องโยนิ ๔ (กำเนิดหรือการเกิดของสัตว์ทั้งหลาย ๔ อย่าง)

การเกิดของสัตว์ ๔ อย่าง (โยนิ ๔) คือ

๑. เกิดจากคลอดออกมาเป็นตัว
๒. เกิดจากไข่ ไข่กลายเป็นตัวอีกทอดหนึ่ง
๓. เกิดจากการหมักหมม (เกิดจากเถ้าไคล) หรือเกิดจากของโสโครกของหมักของเน่า

๔. เกิดโดยผุดขึ้น หรือเกิดทันทีไม่ต้องเป็นตัวอ่อนหรือลูกอ่อนมาก่อน

การเกิดจากคลอดเป็นตัว และเกิดจากไข่นั้นเหมือนกับความรู้ทางวิทยาศาสตร์ซึ่งยอมรับว่าการเกิดมีเพียง ๒ อย่างเท่านั้น การเกิดในข้อ ๓ เกิดจากการหมักหมมก็มีตัวอย่างชัดเจนหลายอย่างเช่น ลูกมะเดื่อสุกแตกออก จะมีตัวแมลงเล็ก ๆ ทุกลูก ก็ไม่น่าจะมีไข่ของสัตว์ใดไปไข่ไว้ได้ทุกลูกอย่างไร? แป้งเหล้าหมักกับข้าวก็เกิดตัวยีสซึ่งมีชีวิต เชื้อโรคหลายอย่างที่เกิดขึ้นในตัวคนตัวสัตว์ได้ ดังหลักฐานในศิลาจารึกวัดโพธิ์ อีกอย่างหนึ่ง ตัวสัตว์เล็กมีชีวิตในตัวคนหรือสัตว์คือตัวเชื้อในน้ำอสุจิของชาย

หรือของสัตว์ตัวผู้ก็มีเพศเดียว ไม่มีเพศหญิง จะว่ามันเกิดจากไข่ก็ไม่ใช่ จะว่ามีการผสมพันธุ์เกิดเป็นตัวก็ไม่ใช่ จึงเป็นพวกเกิดจากการหมักหมม (เกิดจากเถ้าไคล) ในปัจจุบันทางวิทยาศาสตร์ผสมพันธุ์ได้สะดวกโดยอาศัยเอาน้ำอสุจิของชายหรือสัตว์ตัวผู้ไปฉีดใส่หญิงหรือสัตว์ตัวเมียเป็นการผสมพันธุ์ที่ทำได้รวดเร็วความจริงนักวิทยาศาสตร์ก็รู้กันชัดแต่ไม่ยอมรับไม่ยอมแก้หลักวิทยาศาสตร์เรื่องการเกิดด้วยเหตุ ๒ ประการ คือปกปิดความรู้ไม่อยากให้ประเทศล้าหลังรู้แม้ความรู้ในกิ่งต่าง ๆ ประเทศใหญ่เขาสงวนไม่ให้ต่างชาติเรียนโดยเฉพาะก็เรื่องที่เขาดัดแปลงหรือพบใหม่นั่นเอง อีกประการหนึ่งก็เป็นการรักษาเกียรติ รักษาหน้าที่การค้นพบบกพร่องผิดพลาดเมื่อเทียบทางศาสตร์อื่นเข้า ก็จะเสียชื่อเพราะสู้ไม่ได้

สำหรับการเกิดโดยผุดขึ้นหรือเกิดทันทีในประการที่ ๔ นั้นเป็นการเกิดที่ไม่ต้องเป็นทารก หรือลูกอ่อนเหมือนการเกิดใน ๓ ประการแรก ได้แก่พวกเทพ พวกเปรต ปีศาจ ผี ฯ ซึ่งมองไม่เห็นด้วยตาธรรมดาแต่เห็นได้ด้วยตาในนั้นพวกหนึ่ง อีกพวกหนึ่งเช่นตัวสัตว์ที่ทำขึ้นให้เกิดด้วยพลังจิต หรือวิญญาณบางประเภททำให้ตาธรรมดาเห็นเป็นตัวตนได้ สัตว์บางจำพวกที่เกิดด้วยการแบ่งตัวจากหนึ่งเป็นสอง จาก ๒ ตัวเป็น ๔ ตัว ก็เป็นพวกที่ไม่ได้เกิดจากการคลอดเป็นตัว หรือไม่ได้เกิดจากไข่เกิดเป็นตัว

โตทันที ไม่ต้องเป็นลูกอ่อนซึ่งได้แก่พยาธิตัวตืดหรือเซลล์ในตัวคน ซึ่งทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ก็พบแล้ว ศึกษากันอยู่แล้ว

ฉะนั้นการเกิดที่กล่าวไว้ในทางวิทยาศาสตร์ว่ามี ๒ อย่างกับการเกิดที่ค้นพบทางจิตว่ามี ๔ อย่าง ทางไหนจะถูกกว่าก็พิจารณาเอาเองได้ หรือจะต้องการพิสูจน์เพิ่มเติมอย่างไรก็ลองสอบถามไปดู

ในเรื่องการเกิดนี้ ทางวิทยาศาสตร์ไม่ทราบสาเหตุที่ทำให้เกิด ไม่ทราบต้นเหตุที่ทำให้เกิด แต่ในทางจิตทางศาสนารู้สาเหตุในการเกิดโดยถี่ถ้วนรอบคอบคือ

สาเหตุหรือต้นเหตุให้เกิด (ตามสมุฏฐานนัย) มี ๔ คือ

๑. กรรมคือการกระทำ (กุศลกรรมและอกุศลกรรมที่ทำให้เกิดมี ๒๕)

๒. จิตหรือวิญญาณ (จิตที่ทำให้เกิดมี ๗๕ ดวง)

๓. ความร้อน (อุตุซึ่งทำให้ร้อนหรือเย็น)

๔. อาหาร

สาเหตุทั้ง ๔ อย่างนี้ พูดรวมทั้งสาเหตุที่ทำให้เกิด ทั้งการเริ่มเกิดและสาเหตุให้เจริญขึ้นตามลำดับจนเป็นตัวคนตัวสัตว์ ถ้าจะไม่รวมสาเหตุที่ทำให้เจริญขึ้นเอาแต่สาเหตุให้เกิดท่านเรียกว่า "สิ่งที่สร้างภพสร้างชาติ"

สิ่งที่สร้างภพสร้างชาติ (สาเหตุให้มีการเกิดอีกนัยหนึ่ง) มี ๓ อย่างคือ

๑. กรรม เปรียบเหมือนเนื้อนา (หรือดินนั่นเอง)

๒. วิญญาณ เปรียบเหมือนพืช หรือเมล็ดพืช

๓. ตัณหา (ความอยาก) เปรียบเหมือนเชื้อหรือยางเหนียวในพืช

เมื่อประจวบกันหรือมีครบ ๓ อย่างก็มีการเกิดได้ ถ้าครบ ๔ อย่างดังกล่าวข้างต้นก็เป็นสาเหตุให้เจริญเติบโตขึ้นด้วย

นอกจากสาเหตุที่ให้เกิดให้เจริญแล้วยังมีลำดับในการเจริญเติบโตโดยละเอียดอีกด้วย ดังที่ปรากฏในพระไตรปิฎกของกรมการศาสนาเล่ม ๖๓ หน้า ๘๖ ว่า

......"สัตว์เกิดในครรภ์มารดาเกิดเป็น**กลละ**ขึ้นก่อน จากกลละเกิดเป็น**อัมพุทะ** จากอัมพุทะเกิดเป็น**เปสิ** จากเปสิเกิดเป็น**ฆนะ** จากฆนะเกิดเป็น**ปัญจ**สาขาผมขนและเล็บ ก็มารดาบริโภคสิ่งใดคือข้าวน้ำและโภชนะทารกอยู่ในครรภ์มารดานั้นเติบโตขึ้นด้วยอาหารคือข้าวน้ำ และโภชนะที่มารดาบริโภค"

......**กลละ** เป็นรูปก้อนกลมมีสีเหมือนหยาดน้ำมันงาอันใสติดอยู่ที่ปลายขนจามรีอันบุคคลสลัดเสีย ๗ ครั้ง ที่เหลือติดอยู่นั้นเท่ากับรูปแห่งสัตว์เมื่อแรกเกิดอยู่ในท้องมารดา (คือใสคล้ายหยาด

น้ำมันเล็กมากตาธรรมดามองไม่เห็น) ครั้นต่อมาอีก ๗ วันรูปกลละก็กลายเป็น**อัมพุท** ข้นเข้าหน่อยหนึ่งใหญ่ขึ้นหน่อยหนึ่ง สีเหมือนน้ำล้างเนื้อ ครั้นต่อมาอีก ๗ วันก็เปลี่ยนจากอัมพุทเป็น**เปสิ** คือเป็นชิ้นสีเหมือนดีบุกที่หลอมละลาย ต่อมาอีก ๗ วัน เปสิก็กลายเป็น**ฆนะ** คือข้นเข้าเป็นแท่งเหมือนเยื่อไข่ ครั้นต่อมาอีก ๗ วันฆนะก็แก่ข้นเข้าแตกเป็นปุ่ม ๕ ปุ่ม คือจะเป็นมือ ๒ เท้า ๒ ศีรษะอีกหนึ่ง......ฯลฯ

ถาม : เมื่อจิตได้ถึงสมาธิขั้นสูงแล้วจะทราบเพียงว่า **จิตตั้งนิ่งอยู่เฉย มีสติกำกับรู้อยู่ แต่ขาดตอนไปจากรูปทั้งหลาย** ไม่เห็นมีร่างกายของตนไม่มีบ้านเรือนต้นไม้และอื่น ๆ มาปรากฏทางจิตทำให้รู้สึกหมดห่วงและสุขสบายอย่างยิ่ง จึงสงสัยต่อไปว่าจะมีวิธีใช้จิตสมาธิขั้นสูงนี้ให้เป็นประโยชน์ ในทางโลกหรือทางธรรมได้อย่างไร ในสมาธิขั้นต้นบอกไว้ว่าจะใช้อำนาจจิตทำอะไรก็ให้ย้ายจิตไปตั้งที่นั่นหรือสร้างภาพขึ้น แต่สมาธิขั้นสูงตัดขาดไปจากรูปหรือปิดทวารได้ดี แล้วจะย้ายไปตั้งที่ไหนกันเพราะไม่มีอะไร? และ**จะเกิดตาทิพย์เห็นโน่นเห็นนี่ รู้เหตุการณ์ได้อย่างไร?**

ตอบ : เมื่อจะใช้อำนาจจิตขั้นสูงในทางโลกหรือทางธรรมจะต้องถอยจิตถอยสมาธิ มาอยู่ในเขตสุดของสมาธิขั้นกลาง

(อุปจาระสมาธิ) เสียก่อนเพราะสมาธิขั้นสูงมีแต่ความนิ่งความสงบความสุข เป็นจิตที่ถูกชำระล้างสิ่งสกปรกออกไป (ชำระกิเลสขั้นหยาบและขั้นกลางออกไปหมดแล้ว) ในระยะสมาธิขั้นต้นแม้หลับตาอยู่จิตก็นึกรู้นึกเห็นร่างกายของตนรู้ว่ามีกาย และนึกรู้เห็นรูปอื่นคนอื่นเรื่องอื่นไปได้ ตีวงให้จำกัดอยู่ในเรื่องเดียวไม่ใคร่ได้ จะนิ่งดิ่งอยู่เรื่องเดียวไม่ใคร่ได้ จะนิ่งดิ่งอยู่เรื่องเดียวก็ชั่วเวลาเล็กน้อย ประเดี๋ยวก็โดดไปเรื่องอื่นกำลังจิตจึงไม่มากนัก ครั้นเริ่มเข้าเขตสมาธิขั้นกลางก็เป็นการแยกจิต กับกายจากกันได้ จิตนิ่งดีขึ้น และจะคิดจะเห็นอะไรให้อยู่ในวงจำกัด เรื่องเดียว สิ่งเดียวก็ทำได้ กำลังจิตดีกว่าสมาธิขั้นต้นใช้ประโยชน์ได้ดีกว่าขั้นต้นแต่ก็ยังไม่ดีพอเพราะกิเลสอย่างกลางยังมีอยู่บ้างยังไม่หมดไป เมื่อต้องการจะใช้อำนาจจิตสูงขึ้นอีก ก็ต้องให้จิตเข้าสู่สมาธิขั้นสูงก่อนและพักจิตอยู่ในขั้นสูงครู่หนึ่งจิตก็สะอาดดีขึ้นอีก คือกิเลสขั้นกลางหมดไป แล้วจึงถอยจิตมาใหม่พอถอยมาเข้าเขตขั้นกลางก่อนที่จะมีกิเลสหรืออารมณ์ต่าง ๆ มาแทรกแซงก็หันเข้าสู่เรื่องที่จะใช้ประโยชน์เสีย คือเมื่อจิตเริ่มจะรับอารมณ์ต่าง ๆ ก็หันเข้าสู่อารมณ์ที่ต้องการเสียอย่างเดียว จะพิจารณาธรรม พิจารณาการเกิดดับหรือจะดูภาพ ดูเหตุการณ์อะไรก็พุ่งตรงไปเสียก่อนที่อารมณ์อื่น ๆ จะเข้ามาแทรกแซง ด้วยวิธีนี้จึงมีกำลังมีความสามารถดีขึ้น กว่าจิตที่อยู่ในสมาธิขั้นกลางอย่างเดียวโดยไม่ได้ผ่านสมาธิขั้นสูงมาก่อน และเรียกว่าเป็นการใช้อำนาจจิตขั้นสูง

ถ้าจะกล่าวตามหลักฐานในอภิธรรมก็จะได้ความย่อ ๆ ว่า เมื่อจะกำหนดรู้อะไรต่าง ๆ เช่นจิต นิสัย วาสนาของผู้อื่นและเทวดาย่อมรู้ได้ด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งใน ๓ วิธีนี้คือ

๑. กำหนดพิจารณากายนี้จนปรากฏชัดเกิด**อุคคหะนิมิต** (หรือเข้าสู่สมาธิขั้นกลางนั่นเอง) แล้วปล่อยวางนิมิตเข้ามาถึงจิตดวงเดิม **ฐีติจิต** (คือเข้าสู่สมาธิขั้นสูงนั่นเอง) พักอยู่พอประมาณ พอจิตถอยออกมาพักเพียงอุปจาระก็ทราบได้ว่าเหตุการณ์นั้นเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ วิธีนี้เรียกว่า**เอกวิธัญญา**

๒. กำหนดพิจารณาเหมือนข้อ ๑ (เอกวิธัญญา) พอจิตถอยมาถึงอุปจาระ (สมาธิขั้นกลาง) จะปรากฏนิมิตภาพเหตุการณ์ นั้น ๆ ขึ้น ต้องวางนิมิตเข้าสู่จิตดวงเดิมอีกครั้งหนึ่ง ครั้นถอยออกมาอีกก็ทราบเหตุการณ์นั้น ๆ ได้ วิธีนี้เรียกว่า **ทุวิธัญญา** หรือนั่นคือ เมื่อเรื่องที่ต้องการทราบมาปรากฏครั้งแรกยังไม่เอาละทิ้งเสียเข้าสู่สมาธิขั้นสูงซ้ำอีกแล้วจึงถอยออกมาใหม่

๓. กำหนดพิจารณาเหมือนข้อ ๑ พอจิตถอยหลังมาถึงชั้นอุปจาระจะปรากฏนิมิตภาพเหตุการณ์ขึ้น ต้องวิตกถามเสียก่อนแล้วจึงวางนิมิตนั้น แล้วเข้าสู่จิตดวงเดิมอีกทีแล้วจึงถอยออกมาสู่ขั้นอุปจาระ ก็จะทราบเหตุการณ์นั้นได้ วิธีนี้เรียกว่า **ติวิธัญญา** วิธีนี้ต่างกับข้อ ๓ (ทุวิธัญญา) คือในข้อ ๒ พอปรากฏนิมิตขึ้นก็ปล่อยวางไม่สนใจทำจิตขึ้นสู่สมาธิขั้นสูงเลย ส่วนวิธีที่ ๓ นี้ เมื่อเกิดนิมิตมาให้พิจารณาสอบสวนดูก่อนแล้วจึงวางนิมิตนั้น

ถาม : ถ้าได้เพียงสมาธิขั้นต้นจะอยากดูอะไรเห็นอะไร หรือเหตุการณ์อะไรไม่ได้เช่นนั้นหรือ ถ้าดูได้เห็นได้มีวิธีทำอย่างไร?

ตอบ : ได้เพียงสมาธิขั้นต้นก็ใช้ดูอะไรได้ เห็นได้เช่นกัน, แต่มีความแน่นอนน้อย และไม่แม่นยำเท่าเมื่อจิตอยู่ในสมาธิขั้นกลางและขั้นสูง ภาพที่เห็นเมื่อจิตสงบนิ่งอยู่เพียงสมาธิขั้นต้นนั้นเป็นภาพไม่ชัดเจน และบางทีก็เป็นภาพเปรียบเทียบให้แปลความหมายอีกทีหนึ่ง

ส่วนวิธีการที่จะดูจะเห็นนั้นมีหลายวิธี เช่นใช้เพ่งลูกแก้ว ดูในวงกลมดำ ดูในน้ำมนต์ เพ่งเปลวเทียน ใช้กระจกเงาประกอบ และอื่น ๆ อีก แล้วแต่อาจารย์ต้นคิดจะค้นพบหรือทดลองได้ผลมา

ถาม : การใช้อำนาจจิตในทางโหราศาสตร์ใช้สมาธิในการทำนายเหตุการณ์ หรือใช้วิธีกสิณในทางโหราศาสตร์นั้นมีวิธีการอย่างไร?

ตอบ : มีวิธีการดังนี้คือ ถ้าจะใช้อำนาจจิตขั้นสูงก็ทำตามวิธีทั้ง ๓ ที่กล่าวมาแล้ว ซึ่งมีวิธี **เอกวิธัญญา ทุวิธัญญา และติวิธัญญา ทั้ง ๓ วิธีนี้ รวมเรียกว่า ไตรวิธญาณ** ส่วนการใช้อำนาจจิตขั้นต้นก็มีวิธีต่าง ๆ กันดังกล่าวมาแล้ว ยังมีวิธีผสมอีก

คือ อาศัยวิธีการของการใช้อำนาจจิตหรือสมาธิขั้นต้นประกอบกันกับวิธีใช้อำนาจจิตขั้นสูง หรือ ใช้เครื่องมือ ใช้วิธีสมาธิขั้นต้นแต่ทำจนชำนาญหรือยกจิตให้เป็นสมาธิสูงขึ้น ความแน่นอนแม่นยำในการทำนายย่อมขึ้นกับความแน่วแน่ของจิตหรือขั้นของสมาธิ

ถาม : ขอให้ยกตัวอย่างวิธีใช้อำนาจจิตขั้นต้น ใช้สมาธิหรือใช้อำนาจคุณพระในการทำนายตลอดจนวิธีฝึกให้สำเร็จผลด้วย ผู้ที่ทำได้สอนได้นั้น นอกจากผู้แต่งวิทยาศาสตร์ทางใจแล้วมีที่ไหนบ้าง? มีวิธีลัดที่จะให้เรียนสำเร็จหรือไม่?

ตอบ : วิธีที่จะสำเร็จได้เร็ว ก็คือวิธีอาศัยอำนาจคุณพระและการเรียนโดยตรงกับอาจารย์ผู้ทำได้สอนได้ ผู้ทำได้สอนได้อยู่ในประเทศไทยก็มี ในต่างประเทศก็มีในกรุงเทพฯ ก็มี ต่างจังหวัดก็มี ยังไม่อยากบอกชื่อเจาะจงลงไป เพราะของดีกับของปลอมนั้นคล้าย ๆ กันทำนองเดียวกับธนบัตรปลอม ฉะนั้นบางทีบอกของดีให้ อาจารย์ไม่อยากสอนให้หรือดูกันผิวเผินเห็นไม่ดีเกิดอิจฉาจับกุมว่าหลอกลวง บาปกรรมนั้นก็จะตกทอดถึงตัวคนบอก จึงขอแย้มไว้ให้พอคิดค้นเอาเองบ้าง เมื่อสนใจมั่นหมายจริงจัง และอยากพิสูจน์ทดลองจริงก็จะรู้จะพบได้ถ้าไม่ละความพยายาม เมื่ออยากทราบตัวอย่างก็จะกล่าวให้ฟังย่อ ๆ เป็นบางอย่าง คือ

วิธีใช้กระจกเงาประกอบ ใช้กระจกเงาส่องหน้าวางบนฝ่ามือ นั่งแบบสมาธิ และย้ายที่ตั้งจิตมาอยู่ที่กระจกเงา จนกว่าจะปรากฏภาพทางจิตขึ้นบริเวณที่ตั้งจิต

วิธีใช้วงกลมดำ ใช้เขม่าไฟทาเป็นวงกลมขึ้นที่กระจกหรือผ้าขาว โตประมาณเท่าเหรียญบาท ทำจิตให้เป็นสมาธิและเพ่งลงที่วงกลมดำนั้น วิธีนี้บางอาจารย์มีน้ำมันที่ปลุกเสกไว้แล้ว ช่วยคือทาในวงกลมดำ ถ้าจะให้ผู้อื่นดูหรือให้เด็กดู ก็มีการเชิญครูและภาวนาครอบผู้ที่จะดูนั้นด้วย การเห็นก็เห็นที่วงกลมดำนั่นเอง เห็นลึกขยายกว้างและมีภาพที่ต้องการจะเห็นขึ้น เห็นการเคลื่อนไหวได้ เช่น ของหายก็เห็นของวางอยู่ที่เดิม เห็นตัวคนที่มาขโมยเห็นลักษณะอาการที่มาเอาไป เห็นการนำเอาไป ส่วนการใช้น้ำมันต์ก็ทำนองเดียวกับวงกลมดำ คือแทนที่จะใช้วงกลมดำเป็นที่ดูก็ใช้ดูที่น้ำมนต์ **ข้อสำคัญต้องมีการอธิษฐานว่าจะทำอะไรเสียก่อน**

นอกจากนี้ก็มีวิธีการต่าง ๆ อีกมากมายหลายอย่าง วิธีของมาดามนีนาเดอลูนา นักพยากรณ์ทางกสิณ ซึ่งมีชื่อเสียงคนหนึ่งของประเทศอังกฤษใช้วิธีเพ่งลูกแก้ว กล่าวไว้ว่า ลูกแก้วที่ทำด้วยหินแท้บริสุทธิ์ จะช่วยให้ฝึกได้เร็ว จะใช้ลูกแก้วธรรมดา, ขวดหมึกอินเดีย (มีน้ำหมึกสีดำอยู่ด้วย) หรือกระจกส่องหน้าก็ใช้ได้ การเพ่งใช้วางลูกแก้วไว้บนผ้าแพรหรือกำมะหยี่ดำ นั่งหันหน้าไปหาลูกแก้ว หันหลังให้แสงสว่าง ให้มีแสงสว่างในห้องที่ฝึก

เพียงสลัว ๆ ถ้าเป็นเวลากลางคืนควรใช้เทียนไขจุดดีกว่าใช้ตะเกียงหรือไฟฟ้า ทำใจให้เป็นสมาธิเพ่งลูกแก้วอย่างแน่วแน่ให้เห็นลูกแก้วโดยทั่วถึงทั้งลูก ถ้าจ้องหรือเกร็งประสาทเกินไปจะผิดวิธีและทำให้ปวดตามีน้ำตาออกมา ถ้าเพ่งถูกวิธีและจิตนิ่งดีไม่ฟุ้งซ่านไปอื่น ขั้นที่ ๑ จะรู้สึกว่าลูกแก้วเลือนลางไป เห็นเป็นเงา ๆ คล้ายกับลูกแก้วจะหายไป ให้เพ่งอยู่เรื่อย ๆ มองดูสบาย ๆ ทำใจให้สบาย ต่อไปจะเห็นมีรัศมีสว่างสลัว ๆ หรือสีเทา ๆ เกิดขึ้น ขั้นที่ ๒ จะเห็นเป็นหมอกเมฆเกิดขึ้นในลูกแก้วสีมัว ๆ หรือสีอื่น แล้วต่อไปจะมีจุดสว่างวอบแวบเคลื่อนไหวไปมาในลูกแก้ว ฝึกซ้ำมากเข้าจะเห็นจุดสว่างนี้โตประมาณเท่าหัวเข็มหมุด หลาย ๆ จุดเกิดขึ้น แล้วหมอกเมฆก็ค่อย ๆ จางหมดไป ขั้นที่ ๓ จุดสว่างเหล่านั้นจะรวมตัวจัดเป็นรูปร่างเป็นภาพขึ้นได้ต่าง ๆ ถ้าจิตนิ่งแน่วแน่ได้เพียงสมาธิขั้นต้น ก็เกิดภาพแปลก ๆ ขึ้น ไม่ใช่ภาพเหตุการณ์จริงที่ต้องการดู จึงต้องแปลความหมายของภาพนั้นอีกทีหนึ่ง ซึ่งได้เขียนเป็นตำราไว้มากมายหลายอย่าง ถ้าจิตแน่วแน่เป็นสมาธิขั้นกลางหรือขั้นสูงได้ก็จะเกิดภาพจริงที่ต้องการ ไม่จำเป็นต้องแปลความหมายอีก ภาพที่มักจะเห็นตอนแรก ๆ มักเป็นรูปดาวหรือเป็นฉากภาพลาง ๆ ในเงามืดหรือภาพอื่น การแปลความหมายของภาพมีมาก ขอกล่าวเพียงเป็นตัวอย่าง เช่นหีบศพ เป็นลางดี ถ้าปรากฏว่ามีศพอยู่ด้วย หมายถึงความลำบากยุ่งยากจะหมดไป นก หมายถึงจะได้รับข่าวที่คอยฟัง

อยู่ ถ้าเป็นนกกะสาจะมีการให้กำเนิดเด็ก กางเขนหรือกากบาท หมายถึงความยุ่งยากยังไม่หมด กลับจะยุ่งยากหนักขึ้น ระฆัง หมายถึงจะได้รับข่าวที่ไม่นึกไม่ฝัน ไฟ หมายถึงจะได้รับข่าวด่วนที่ไม่นึกไม่ฝัน ฯลฯ

การฝึกดูภาพดูเหตุการณ์นี้ อาศัยหลักที่กล่าวได้ในบทที่ ๑ ฉบับนี้ และวิธีกสิณที่ได้กล่าวไว้แล้วในวิทยาศาสตร์ทางใจ ฉบับส่องโลกประกอบด้วย มิฉะนั้นจะเกิดเขวผิดทาง และจะเป็นอันตรายแก่ผู้ฝึก

ถาม : การใช้อำนาจจิตในการรักษาโรคนั้น มีหลักการและวิธีการอย่างไร?

ตอบ : มีหลักการตามที่กล่าวแล้วในบทที่ ๔ ส่วนวิธีการนั้นได้กล่าวในวิทยาศาสตร์ทางใจ ฉบับแพทย์ ๓ แผน ซึ่งมีหัวข้อสำคัญ คือ

๑. การตรวจสาเหตุหรือชนิดของโรคทางจิต

๒. การรักษาด้วยอำนาจจิต

๓. การถ่ายทอดอำนาจจิตลงสู่วัตถุหรือยาเพื่อช่วยในการรักษาโรค

๔. การรักษาโรคทางไกล (รักษาคนที่อยู่ห่างไกลได้ โดยไม่ต้องไปรักษาที่บ้านคนไข้)

๕. การใช้อำนาจจิตประกอบกับการรักษาวิธีอื่น ๆ ทั้งในแผนปัจจุบันและแผนโบราณ

๖. **เปรียบเทียบผลการรักษา**ด้วยวิธีใช้อำนาจจิตกับการรักษาแผนอื่น พร้อมกับเปรียบเทียบคุณและโทษ

ถาม : วิธีทำให้อายุยืนนั้นจะเป็นไปได้หรือ และเขามีหลักเกณฑ์อย่างไร? ได้มีหลักฐานและจดสถิติไว้หรือเปล่า? และที่ว่าอายุยืนนั้นอยู่ได้นานเท่าใด?

ตอบ : วิธีทำให้อายุยืนนั้นเป็นเรื่องจริง และเป็นไปได้จริง หลักฐานและสถิติตลอดจนวิธีการทดลองค้นคว้าต่าง ๆ ก็มีอยู่โดยพร้อมมูล อายุยืนนั้นหมายถึงมีอายุอยู่ได้ตั้งแต่ ๑๒๐ ปีขึ้นไป โดยร่างกายยังมีกำลังพอเดินไปมาได้จิตใจก็ยังดี มีสติดีไม่หลงเลอะเลือน การทำให้อายุยืนนั้น เป็นเรื่องที่ทำได้จริงไม่ต้องสงสัย ในต่างประเทศเช่นอังกฤษ อเมริกา อิตาลี ฝรั่งเศส ก็มีสมาคมอายุยืน และทดลองค้นคว้ากันแปลก ๆ โดยอาศัยสังเกตทดลองกับคนบ้างกับสัตว์บ้าง เมื่อได้รวบรวมจากผลการทดลองค้นคว้าของสมาคมอายุยืนต่าง ๆ ในต่างประเทศ และรวบรวมหลักวิชาในประเทศเราเข้าประกอบกันแล้ว คงสรุปรวมได้**หลักการที่จะปฏิบัติให้อายุยืนได้ ๓ ประการคือ**

๑. **การปฏิบัติเกี่ยวแก่ร่างกาย** มีการกินอยู่หลับนอน และ

การปฏิบัติตน เช่น การออกกำลังกาย การพักผ่อน การทำตนให้สบาย เป็นต้น

๒. การใช้ยาช่วยให้อายุยืน

๓. การปฏิบัติเกี่ยวกับจิตใจ

รายละเอียดได้กล่าวไว้ในวิทยาศาสตร์ทางใจ ฉบับส่องโลก ถ้าหากท่านผู้ใดมีความข้องใจติดขัดประการใดก็ติดต่อสอบถามไปได้ หนังสือวิทยาศาสตร์ทางใจได้ส่งไปให้ห้องสมุดประชาชนของจังหวัดทุกจังหวัดแล้วจึงไม่จำเป็นต้องซื้อ นอกจากผู้ที่ต้องการไว้เป็นสมบัติส่วนตัว ถ้าหาซื้อเล่มใดไม่ได้ก็สั่งซื้อหรือส่งเงินไปยังผู้แต่งเพื่อจะได้จัดส่งให้ต่อไป

ถาม : การรักษาโรคแผนปัจจุบันสามารถรักษาได้ดีอยู่แล้วจึงไม่น่าจะจำเป็นรักษาแผนโบราณหรือรักษาทางจิตใจในเมื่อมีเงินรักษา นอกจากจะขัดสนเงินจึงหันไปใช้แผนโบราณ ถ้าเห็นว่าจำเป็นขอให้ชี้แจงด้วยว่าโรคอะไรที่รักษาทางอำนาจจิตอำนาจคุณพระ ได้ดีกว่าแผนปัจจุบันและดีกว่ากันอย่างไร? อาจารย์ที่รักษาได้ดีนั้นอยู่ที่ไหน? ผู้แต่งวิทยาศาสตร์ทางใจเปิดรับรักษาโรคหรือเปล่า?

ตอบ : ผู้แต่งวิทยาศาสตร์ทางใจยังไม่ได้เปิดรับรักษาเป็นแต่เพียงสอนต่อให้ผู้อื่น ถ้าเป็นการรักษาเพื่อแสดงตัวอย่าง

ให้ศิษย์ดูเพื่อพิสูจน์ทดลองกันให้เห็นจริงเพื่อส่วนรวมก็ทำให้ดูได้ จริงอยู่การรักษาโรคด้วยอำนาจจิตอำนาจคุณพระอาจจะสู้การรักษาแผนปัจจุบันไม่ได้หลายอย่างเพราะการค้นคว้าทดลองยังไม่ดีถึงขนาด หรือยังไม่พบอาจารย์ที่ดีพอ แต่เท่าที่ทราบและเห็นจริงอยู่ในเวลานี้ก็มีหลายโรคที่รักษาด้วยอำนาจจิตอำนาจคุณพระอย่างเดียว ไม่ต้องใช้ยาแผนปัจจุบันก็รักษาโรคได้ดี ตัวอย่างเช่น ท่านอาจารย์มหานา วัดจางวางพ่วง พระนคร สามารถรักษาโรคตัวจี๊ดเพียง ๒ ครั้ง หรือ ๒ วัน ให้หายขาดได้ไม่กลับเป็นอีก อาจารย์วัดไทรเขตธนบุรีก็สามารถรักษาโรคคอพอก และไส้ติ่งอักเสบได้ดี ความดันโลหิตสูงและโรงมะเร็ง ก็มีอาจารย์ที่ชัยนาทสิงห์บุรีและลำพูนรักษาได้ผลอยู่ในเกณฑ์ดี ริดสีดวงทวารก็มีหมอแผนโบราณรักษาได้ดีหลายแห่ง เช่นที่กรุงเทพฯ และที่สิงหบุรี กระดูกหัก วัณโรคประเภทดื้อยา และคนแพ้ยาฝรั่ง ไซนัส หืด โรคพยาธิ โรคสุนัขบ้ากัดเมื่อมีอาการแล้ว และโรคฝีต่าง ๆ ทั้งชนิดธรรมดาและร้ายแรงก็มีอาจารย์รักษาทางอำนาจจิตอำนาจคุณพระได้ดีหลายท่าน เช่นอาจารย์วัดโคกหม้อ อำเภอชุมแสง จังหวัดนครสวรรค์เป็นต้น ที่ว่ารักษาได้ดีกว่าแผนปัจจุบันอย่างไรนั้น ขอตอบว่าดีกว่าที่หายเร็วและบางโรคก็เสียค่ารักษาเพียงเล็กน้อย ตัวอย่างเช่นกระดูกหัก แพทย์ปัจจุบันลงความเห็นว่าต้องตัดแขนหรือขาที่หัก แต่ทางคุณพระก็รักษาได้มีตัวอย่างอยู่มาก หรือแขนหัก แทนที่จะเข้าเฝือกอยู่ ๑ เดือน รักษาแบบอำนาจจิตอำนาจคุณ

พระหนเดียวก็ประสานติดได้ ให้ใช้แขนที่หักหิ้วน้ำก็ทำได้ และไม่ต้องเข้าเฝือกไม่ต้องเสียเวลาการงาน อาจารย์ทำได้ขนาดนี้ เวลานี้ก็ยังมีอยู่หลายท่าน ฝีบางชนิดเป็นอยู่ได้นาน – และปวดหลายวัน เมื่อรักษาทางจิตเพียงวันเดียวก็หยุดปวด และหายได้เร็วกว่าฉีดยา ที่กล่าวมานี้เป็นเพียงตัวอย่างบางอย่าง และว่าไปตามที่รู้มาเห็นมาและเรียนมาบ้าง เพื่อประดับสติปัญญาและเพื่อการกุศลแก่ผู้ที่ใฝ่หาความจริงไม่มีเจตนาชักจูงให้ขาดความเลื่อมใสจากการรักษาแผนปัจจุบัน ซึ่งมีความก้าวหน้าดีอยู่แล้ว แต่มีความประสงค์เพียงจะให้ผู้ที่รักความจริงทั้งหลายรู้ความจริงจะได้สนใจเรื่องจิต ใช้จิตช่วยชีวิตช่วยแก้ทุกข์ให้เกิดความเจริญก้าวหน้าทุกด้าน **ผู้เขียนพร้อมที่จะรับพิสูจน์ทดลอง** ในเมื่อเป็นเรื่องส่วนใหญ่จะวิจัยให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศชาติ

ถาม : การสะกดจิตนั้นรู้สึกว่าน่าสนใจ เพราะจะช่วยในการรักษาคนไข้ให้ได้ผลดี เช่นเด็กหรือผู้ใหญ่บางคนไม่กล้าให้ฉีดยาหรือถอนฟันมีความกลัว และบางรายแพ้ยา บางรายเป็นโรคทางจิตโดยเฉพาะ ไม่มีอะไรทางร่างกายผิดปกติ แต่ก็มีอาการเจ็บปวด ได้ยินเสียงแปลก ๆ ทางหูอยู่เสมอ นอกจากนั้นยังเคยพบหลายรายที่กินยาหรือฉีดยาแล้วไม่หาย แต่ถ้าพยายามพูดเอาใจและเอายาอย่างเดียวกันให้กินหรือฉีด บอกว่าเป็นยาใหม่ที่รักษาได้ผลดีมามาก คนไข้เชื่อก็หายได้เร็วอย่างไม่คาดฝัน ดังนี้เป็นต้น

ขอถามว่าจะใช้วิธีสะกดจิตประกอบจะมีผลดีหรือไม่? และจะมีคุณและโทษอย่างไร? เคยฝึกสะกดจิตตามตำรา และอาจารย์ผู้สอนสะกดจิตที่สามารถดี แต่ก็ทำไม่ได้ผลตามที่สอนตามที่ฝึกเป็นเพราะอะไร?

ตอบ : การใช้วิธีสะกดจิตประกอบการรักษาอย่างอื่นนั้นได้ผลดีแน่เพราะจิตเป็น**ตัวการสำคัญอย่างหนึ่ง** ที่ทำให้ร่างกายเจ็บไข้ได้ ทำให้อวัยวะต่าง ๆ ผิดปกติไปได้และทำให้หายจากโรคภัยได้ ดังที่ได้ยกเอาผลการค้นคว้าของประเทศต่าง ๆ มากล่าวไว้ในบทที่ ๒

สำหรับคุณและโทษของการสะกดจิตนั้นมีแน่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสะกดลึกจนขาดสติ ทำบ่อย ๆ จะเกิดโทษ ทำนองเดียวกับโทษของการวางยาสลบ แต่ถ้าสะกดเพียงให้หลับเพียงเผลอตัวรู้สติอยู่บ้างแต่ลืมความเจ็บปวดได้ ดังนี้ก็จะเกิดประโยชน์ในการรักษาโรค หรือการปลูกฝังนิสัยที่ดี การช่วยให้เกิดความจำดี ฯลฯ ดังที่มีผู้ทดลองทำได้ผลทั้งในประเทศเราและต่าง-ประเทศ ตามที่กล่าวในบทที่ ๒ และบทที่ ๓

สำหรับการฝึกสะกดจิตที่ไม่ได้ผลนั้นเป็นเพราะขาดความรู้ใน**หลักสำคัญ** และ**ลำดับการฝึก** กล่าวคือ**หลักสำคัญ**ในการสะกดจิตมี ๔ ประการคือ **รู้รวมพลังจิต รู้ส่งพลังจิตออกไป**

รู้จุดที่จะส่งกระแสจิตไปสะกดและรู้จังหวะที่จะส่งกระแสจิตหรือพลังจิตออกไป ส่วนลำดับการฝึกก็ต้อง**ฝึกจากง่ายไปยาก** ต้องรู้ว่าบุคคลประเภทใดที่จะสะกดได้ง่ายที่สุด ฝึกสะกดให้ได้ก่อน ต่อไปจะสะกดยากขึ้นได้ เพราะเข้าใจวิธีการดีแล้ว เข้าหลักว่าสิบรู้ไม่เท่าชำนาญ สิบชำนาญไม่เท่าลงมือทำ การใช้วิธีพูดจูงใจและฝึกสายตาให้แข็ง เป็นหลักสำคัญแบบต่างประเทศนั้น เป็นวิธีที่ถูกไม่จัง เพราะเป็นเพียงวิธีประกอบไม่ใช่หลักสำคัญ เราไม่ใช้สายตาและไม่ใช้วิธีพูดจูงใจก็สะกดได้ผลดี เรื่องวิธีสะกดจิตหรือวิธีใช้พลังจิตให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ นั้น ดูเรื่องการสะกดจิต วิธีใช้อำนาจจิต เคล็ดลับในการใช้อำนาจจิตและวิธีเพิ่มพูนอำนาจจิตที่กล่าวมาแล้ว

ผู้เขียนขอย้ำว่าการฝึกใช้อำนาจจิตให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ **นั้นเรียนโดยตรงจากผู้ที่ทำได้และสอนดี** จะเป็นวิธีลัดที่จะทำได้เร็วไม่เกิน ๒ ชั่วโมงก็เข้าใจดีและลงมือทำได้ เมื่อเข้าใจและทำได้แล้วจะไปทำที่ใดหรือนำไปสอนใครก็ได้

ถาม : ผู้ที่นับถือศาสนาอื่น ๆ จะเรียนใช้อำนาจจิตแบบวิทยาศาสตร์ทางใจ โดยไม่ต้องเลิกนับถือศาสนาเดิมของตนจะเรียนได้ผลดีนำไปใช้ประโยชน์ได้ดีหรือไม่? จะยึดถือเอาพระศาสดาในศาสนาของตนมาช่วยให้เกิดความสำเร็จได้หรือไม่?

ตอบ : จะเป็นคนนับถือศาสนาใดก็เรียนได้ผลดีทั้งนั้น **เพราะเป็นวิทยาศาสตร์** จึงไม่จำกัดเพศและไม่จำกัดเรื่องชาติศาสนา ผู้เขียนเคยทดลองสอนผู้ถือศาสนาคริสต์ ศาสนาอิสลาม และผู้นับถือลัทธิเชื่อผีมาแล้ว หลายคนเขาก็ใช้อำนาจจิตได้ผลดี และไม่จำเป็นต้องเลิกนับถือศาสนาเดิม จะยึดถือเอาพระศาสดาเดิมมาช่วยก็ทำสำเร็จได้ ในศาสนาอื่นก็มีการใช้พลังจิตใช้ฤทธิ์ช่วยในการเผยแพร่ศาสนาทั้งนั้น ถ้าไม่มีพลังจิตหรือฤทธิ์พิเศษกว่าคนธรรมดา ก็คงไม่มีคนเลื่อมใสยอมเคารพกราบไหว้เป็นจำนวนหลายล้านคน และเคารพกราบไหว้กันทุกวันเป็นเวลาหลายพันปี

ถาม : อาจารย์บางคนมีความรู้ความสามารถดี แต่สอนผู้อื่นไม่ค่อยได้ผล ทำตามที่อาจารย์ทำไม่ได้เป็นเพราะเหตุไร? ถ้าเป็นเพราะไม่รู้หลักสำคัญดังนั้นเมื่ออ่านวิทยาศาสตร์ทางใจแล้วก็น่าจะฝึกจิต หรือสอนผู้อื่นได้ผลดีไม่ใช่หรือ? หรือยังขาดอะไรอีก **ขอให้ยกตัวอย่างเรื่องจริงมาให้ดูด้วย**?

ตอบ : อาจารย์ที่มีความสามารถดีมีความรู้ดี แต่สอนไม่ได้ผลก็เพราะมีเหตุ **ผลทุกอย่างย่อมเกิดแต่เหตุ นอกจากเหตุยังมีปัจจัย คือเครื่องส่งเสริมเหตุ** นี่เป็นความจริงแท้ และเป็นสัจจธรรมอย่างหนึ่งตามที่เคยอธิบายไว้แล้ว เหตุที่จะสอนได้ผลหรือ

ทำให้ผู้เป็นศิษย์ทำตามได้สำเร็จคือความรู้ความสามารถดี กล่าวคือ นอกจากรู้ดีมีหลักการสอนดี วิธีการสอนดีรู้ขั้นตอนการสอนก็นับว่าสอนได้ผลอยู่พอควร แต่พิจารณาดูเผิน ๆ ก็ว่าดีว่าถูกน่ายกย่องอาจารย์อย่างนั้นมาก ครั้นสอนคนบางพวกไม่ได้ผลเลยพาลว่าผู้รับการสอนโง่ ว่าเอาง่าย ๆ แต่ความจริงยังมีเหตุอื่นคือ **ความรู้เกี่ยวกับจิต กิจการหรือผลงานทุกอย่างก็ต้องเกี่ยวกับจิตทั้งนั้น** ที่ว่าขาดเรื่องจิตจะยกตัวอย่างที่กล่าวมานั้นก็ได้คือมีความรู้ดี ทำได้ดี รู้วิธีถ่ายทอดวิชาให้ผู้อื่นดี มีขั้นตอนการสอนดี แต่สอนคนบางพวกไม่ได้ผล บางพวกได้ผล ก็เพราะยังมีเหตุสำคัญเกี่ยวกับจิต คือจิตใจของผู้สอนและผู้รับการสอน ผู้รับการอบรม จิตใจของผู้ที่จะสอนเห็นผู้รับการสอนเป็นคนยากจนแต่งตัวไม่สะอาดเรียบร้อย พูดง่าย ๆ ก็ไม่เข้าใจ การต้อนรับหรือให้ความสะดวกแก่ผู้สอนไม่ดี ผู้สอนก็เกิดความไม่พอใจไม่เต็มใจจะสอน เพราะไม่รู้วิธีควบคุมจิตตัวเอง ผลที่สอนก็ย่อมไม่ดีเพราะจิตใจย่อมต่อเนื่องกันได้ ทีนี้ว่าถึงจิตใจของผู้รับการสอนรับการอบรม ฟังหางเสียงการพูดท่าทีและท่าทาง ก็ย่อมจะกระทบกระเทือนไปทางใจโดยไม่รู้ตัว แต่ผลรวมจะหลุดออกมาว่าไม่พอใจ ไม่ชอบใจที่จะเรียน หรือมีข้อเคลือบแคลงในใจต่าง ๆ ไม่รู้สึกว่าจะได้ประโยชน์อะไรแก่ตน จนลงว่าใจไม่เอาไม่ชอบใจแล้วผู้สอนจะวิเศษเพียงใดก็สอนไม่ได้ผล ฉะนั้นเหตุตัวสำคัญในการสอนการอบรมผู้อื่นให้ได้ผลจึงกล่าวได้ว่า

สำคัญที่เรื่องจิตใจ คือผู้รับการสอนต้องตั้งใจมีความสนใจดีจึงจะเรียนได้ผล ความสนใจความพอใจความตั้งใจอันแท้จริงเหล่านี้คือความเลื่อมใส บางทีก็เรียกว่าความเลื่อมใสศรัทธา

ด้วยเหตุนี้ **การสอนการอบรมคน การปกครองควบคุมคนเพื่อให้ได้ผล และให้กิจการงานเจริญก้าวหน้า จึงสำคัญอยู่ที่การสร้างความเลื่อมใสศรัทธา** ให้คนเต็มใจ ให้คนยินดี ให้คนตั้งใจฟัง ตั้งใจทำตั้งใจคิดตามที่ตนปรารถนาด้วยความมั่นคงถาวร นี่แหละคือการล้างสมองการเปลี่ยนแนวความคิดที่ได้ผลดีที่สุด วิธีสร้างความเลื่อมใสศรัทธานั้น ในตำราต่างประเทศซึ่งผู้เขียนได้เขียนในรูปต่าง ๆ เช่น ความเป็นผู้นำลักษณะผู้นำ การจูงใจ การเอาชนะใจคน การล้างสมอง ฯลฯ รู้สึกว่าบางอย่างมีหัวข้อมากมายอ่านแล้วก็จำไม่ไหว เกินความจำเป็นไปก็มี ว่าไว้น้อยไม่รอบคอบครบถ้วนก็มี จะยกเอาความรู้ทางจิตทางศาสนามาให้ดู จะได้เปรียบเทียบกับของต่างประเทศว่า อย่างไหนจะรอบคอบครบถ้วนเหมาะสมกว่ากัน โดยจะยกเอาของพระพุทธศาสนามาให้ดูก่อนคือการสร้างความเลื่อมใสศรัทธาท่านกล่าวไว้หลายหมวดหลายนัยตามความเหมาะสม กับผู้รับการสอนผู้รับการอบรมหรือตามสภาพจิตใจ สภาพความเป็นอยู่ของคน ตัวอย่างเช่น

ปมาณ ๔ เครื่องทำให้คนเลื่อมใส ๔ อย่าง เครื่องทำให้คนเลื่อมใส คือทำให้พอใจ เชื่อถือ เห็นชอบด้วย มีจิตยินดี ซึ่งเป็นเครื่องดึงดูดให้เกิดความสนใจ รักใคร่ เอาใจใส่ และให้ความร่วมมือ มี ๔ อย่าง

๑. รูป (หมายถึงร่างกาย บุคลิกลักษณะ อาการกิริยา และหมายถึงรูปประกอบการสอน ภาพเตือนใจ รวมความว่าสิ่งที่เห็นด้วยตาที่ช่วยดึงความพอใจสนใจ)

๒. เสียง เสียงที่กลั่นออกมาจากหัวใจแท้จริงที่หวังดีต่อผู้อื่นเมตตารักใคร่ผู้อื่น นอกจากนั้นต้องให้เข้าใจลักษณะเสียงดีด้วย

๓. ศิลปวิชา คือนอกจากมีความรู้ดีสอนดีแล้วยังต้องมีศิลปะในการพูดการปฏิบัติอีกด้วย

๔. **เคร่งครัด** ในคุณธรรมอันดี

ลักษณะเสียงดี มี ๘ อย่าง (ดูลักษณะเสียงพรหม ๘ อย่าง) บุคลิกลัษณะดีมี ๓๒ อย่าง (ดูมหาปุริสลักษณะ ๓๒) บางแห่งท่านกล่าวละเอียดกว่านี้ เช่นในพระไตรปิฎกของกรมการศาสนา เล่ม ๑๙ หน้า ๓๖๐ มี ๕ อย่าง และเล่ม ๒๑ มี ๑๐ อย่างคือ

ธรรมเป็นที่ตั้งแห่งความเลื่อมใส ๑๐ ประการ

๑. เป็นผู้มีศีล

๒. เป็นพหูสูต (ได้ยินได้ฟังได้ศึกษามาก ทรงจำไว้ได้ ท่องไว้ได้ด้วยวาจา เอาใจจดจ่อ และขบได้ด้วยทิฏฐิ คือแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี)

๓. เป็นผู้สันโดษด้วยปัจจัย ๔

๔. เป็นผู้ได้ฌาน ๔

๕. แสดงฤทธิ์ได้อเนกประการ

๖. หูทิพย์ ฟังเสียงทิพย์และเสียงมนุษย์ทั้งใกล้ไกลได้

๗. กำหนดรู้ใจของผู้อื่นสัตว์อื่นได้

๘. ระลึกชาติได้

๙. เห็นหมู่สัตว์กำลังจุติกำลังอุปบัติ (เกิดและดับ) เลวประณีต.......

๑๐. เข้าถึงเจโตวิมุติ ปัญญาวิมุติ อันหาอาสวะมิได้

ลองพิจารณาดู และเทียบกับความรู้หลักตำราของต่างประ–เทศดู ว่าอันใดจะรอบคอบครบถ้วนกว่ากัน ถ้าทำไม่ได้ครบทั้ง ๑๐ จะทำตามเพียง ๔ อย่าง หรือ ๕ อย่าง ๗ อย่างก็เลือกเอา อย่าท้อใจว่าต้องแสดงฤทธิ์ได้ เอาเพียงลูกน้องของฤทธิ์ คือใช้อำนาจจิตควบคุมตนได้ ทั้งร่างกาย วาจาและจิตใจ มีเมตตามีความเป็นธรรมอย่างมั่นคง ไม่เห็นแก่ส่วนตัวหรือพวกของตัว อดทน

เสียสละจริง ๆ ก็ดีพอควรอยู่แล้ว ถ้าให้ดีขึ้นอีกก็ใช้อำนาจจิตเพื่อประโยชน์ของตนและส่วนรวม ให้ได้พิเศษกว่าคนธรรมดาก็ย่อมจะเกิดผลดีขึ้น

ถ้าจะเอาตัวอย่างจริง ๆ ในปัจจุบัน ผู้ที่เรียนวิชาทางจิตแบบฝรั่งมามาก เรียนการปฏิบัติการทางจิตวิทยามีปริญญาสูงมากมาย จิตของตนก็ควบคุมไม่ได้เลยพากันเก่งนอกสังเวียนไปหมดหลายประเทศ แม้ประเทศใหญ่ที่เป็นครูเขาก็แก้ไขจิตใจประชาชนในประเทศไม่ได้ ยังต้องยุ่งยากจลาจล ช่วงชิงอำนาจกันอยู่ไม่หยุดยั้ง แต่ยังพยายามเป็นครูสอนชาติอื่นเขาอยู่อีกลองติดตามเหตุการณ์ประเทศต่าง ๆ ดูจะรู้เอง

เรื่องการควบคุมด้านจิตใจ ต้องทำให้เหมาะกับคนแต่ละกลุ่ม ซึ่งจะเห็นจากคำสอนในศาสนา ธรรมข้อเดียวกันแยกให้น้อยให้มาก แยกให้ยากให้ง่ายไว้ต่าง ๆ กัน ประชาชนหรือกลุ่มชน ก็ย่อมต้องใช้คำสอนคำจูงใจต่าง ๆ กันจึงจะได้ผล ผู้เรียนหลักตำราฝรั่งไปยึดมั่นเข้าเลยเอาคำพูดที่ถือว่าสูงลึกซึ้งสำหรับคนในกรุงไปใช้ในชนบท ในถิ่นกันดารจึงได้ผลน้อยเต็มทีเพราะผลเกิดในทางลับหรือทางร้ายทางล้มเหลวเสียตั้งแต่เริ่มแรกเสียแล้ว คือจิตใจที่ไม่รับนับถือว่าเป็นญาติเป็นชาติเดียวกัน คิดว่าเขาโง่เสียก่อนรังเกียจความเป็นอยู่และการพูดจา การแต่งกาย

กิริยาอาการของเขา คิดในใจยังไม่พอยังแสดงให้เห็นความรังเกียจของตนทางกิริยาอาการและวาจาเสียอีก นี่แหละโทษของการไม่ฝึกจิต หรือไม่รู้วิธีควบคุมจิตของตน ตัวอย่างจริงของผู้เขียน

ผู้เขียนได้มีโอกาสไปที่กันดาร บริเวณเทือกเขาภูพาน เพื่อทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ**ประโยชน์ของพลังจิตพลังคุณพระและการเอาชนะจิตใจประชาชนในที่กันดาร** ว่ามีความจริงตรงตามที่ผู้เขียนคาดคิดไว้หรือไม่ ในระหว่างวันที่ ๔ ถึง ๑๔ มีนาคม **พ.ศ.** ๒๕๑๓ ผู้เขียนได้ไปอบรมผู้ก่อการร้ายที่กลับใจ ที่จังหวัดสกลนคร ได้สอนเรื่องคุณพระและอำนาจจิตให้ผู้กลับใจ และให้เรียนการใช้อำนาจจิต ๒ คน คือนายผาย งามวงศ์ และ นายคำผา โดยให้เรียนวิชาคงกระพัน ทดลองแทงไม่เข้าและดับพิษน้ำมันเอามือล้วงในน้ำมันเดือดได้ และวิชารักษาโรคบางอย่างเพื่อให้ผู้กลับใจเห็นว่าคุณพระมีจริง อำนาจจิตมีจริง เป็นการลบล้างความคิดที่อบรมในป่ามาว่า คุณพระไม่มีไม่ให้แขวนพระไม่ให้เชื่อศาสนาหรือจิตนิยม ทั้งนี้มิได้ตำหนิหรือพูดถึงข้อคิดเห็นของคอมมิวนิสต์ว่าถูกหรือผิด ต่อไปได้ให้นายผายแสดงอำนาจจิตอำนาจคุณพระเอง โดยประชุมเปิดให้ทดลอง ใครจะทดลองแทงดูก็ให้นายผายปลุกเสกให้ ใครอยากล้วงน้ำมันเดือดดู ก็ให้นายผายดับพิษร้อนแล้วไปล้วงดู ทำให้ผู้กลับใจเชื่อว่า**อำนาจคุณพระมีจริงและใช้ประโยชน์ในทางรักษาโรค และใช้ประโยชน์**

อย่างอื่นได้หลายอย่าง ต่อมามีคณะข้าราชการมาขอดูเรื่องคุณพระมีจริง ที่สถานอบรมฟื้นฟูจิตใจ สกลนคร และได้ให้ทดลองแทงนายผายดู พร้อมกับให้ผู้ใจกล้าทั้งหญิงชายทดลองตัวเองได้ ก่อนที่จะกลับพระนคร ผู้เขียนได้ไปที่บ้านคำข่า ซึ่งอยู่ใกล้เทือกเขาภูพาน ในเขตอำเภอพรรณานิคม จังหวัดสกลนคร บ้านคำข่าเคยถูกผู้ก่อการร้ายทำการปิดล้อมประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๘ เพื่อชักจูงชาวบ้านให้ร่วมมือ เนื่องจากผู้เขียนไปอยู่ที่หมู่บ้านคำข่าโดยลำพังแต่ผู้เดียวไม่ให้มีการจัดทหารหรือคนคุ้มครอง จึงทำตนเป็นอาจารย์รักษาโรคและพูดจาเป็นญาติมิตรกับชาวบ้าน ไม่

เชื่อว่าคนจะเป็นคอมมิวนิสต์ เป็นแต่เพียงความคิดเห็นถูกเปลี่ยนไปคือเป็นเรื่องของจิต และอำนาจจิตก็ย่อมสามารถเปลี่ยนจิตเปลี่ยนความนึกคิดของคนได้ เมื่อคอมมิวนิสต์เปลี่ยนชาวไทยเราไปมีแนวคิดอย่างเขาได้ เราก็ย่อมเปลี่ยนกลับมาได้เช่นกัน บังเอิญโชคดีของผู้เขียนพบคนไข้กำลังรับการฉีดยา เพราะเป็นโรคเกี่ยวแก่การไหลเวียนของโลหิตไม่ดี และโรคประสาทลุกขึ้นไม่ไหว ต้องมีคนพยุงเดินเองไม่ได้เพราะสั่น ผู้เขียนใช้คุณพระและจิตรักษาประกอบกับการใช้พลังจิตของคนไข้ช่วย ดังที่กล่าวในบทก่อนปรากฏว่าคนไข้ทั้ง ๒ คนลุกขึ้นเดินได้และหายสั่นหลังจากการรักษาประมาณ ๒๐ นาที ต่อจากนั้นผู้เขียนได้ขึ้นไปอยู่ที่ถ้ำขาม บนเทือกเขาภูพานเป็นเวลา ๔ วัน เพื่อฝึกจิตและค้นหาข้อเท็จจริงทางจิต ถ้ำขามนี้อยู่ห่างจากบ้านคำข่าประมาณ

๒ กิโลเมตรรถยนต์เข้าถึงได้ แต่ต้องขึ้นเขาไปอีกประมาณครึ่งชั่วโมง อาจารย์ฝั้นผู้มีจิตสมาธิสูงเคยอยู่ที่ถ้ำนี้มานานกว่า ๑๐ ปี ทำให้ชาวบ้านคำข่าน้อย คำข่าใหญ่ บ้านหนองโดก และบ้านใกล้เคียงมีความศรัทธาเชื่อถือมาก หมู่บ้านกลุ่มนี้เหมาะที่จะเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์ เพราะใกล้เทือกเขาภูพานซึ่งเป็นบริเวณที่มียอดเขาสูงใหญ่สลับซับซ้อนมาก ที่ถ้ำขามมีต้นมะขามใหญ่ที่ปากถ้ำ มีศาลาใหญ่คร่อมปากถ้ำ ต้นมะขามจึงมีหลังคาสังกะสีปิดมิดชิด ยอดมะขามโผล่ขึ้นพ้นบนหลังถ้ำ หลังถ้ำด้านบนเป็นพื้นหินกว้างใหญ่ มีทำนบกั้นน้ำไว้เป็นสระใหญ่ และมีกุฏิหลังเล็ก ๆ อยู่ห่าง ๆ กันบนหลังถ้ำ มีท่อประปาต่อจากสระใหญ่ไปยังศาลาและกุฏิ ที่หลังถ้ำและที่ศาลาใหญ่ จะมองเห็นขุนเขาสลับซับซ้อนไปจนสุดสายตาพร้อมทั้งต้นไม้นานาชนิดสูงสล้างรกทึบ ภาพหรือวัตถุเป็นประเภทที่จัดไว้ในทางธรรมว่ารูป หรือรูปสังขาร **รูปนี้แหละจะยังความสะเทือนใจไปยังส่วนลึก ในแง่ต่าง ๆ** แล้วแต่แนวความคิดหรือความเป็นอยู่ของคนที่ได้พบเห็น และจะสะเทือนไปถึงผลงานของรัฐบาลได้เป็นอันมาก เพราะมันเป็นภาพที่ต่างไปจากความสวยงามโอ่อ่า พรีบพรับไปด้วยวัตถุทางวิทยาศาสตร์อันชวนให้เพลิดเพลินเจริญใจ ด้วยการดัดแปลงตบแต่งให้**แปลกปลอม**ไปเสียทุกสิ่งทุกอย่างที่เห็นด้วยตาได้ยินด้วยหู มันช่างต่างไปจากสภาพทุกสิ่งทุกอย่างของบ้านนอกป่าเขา ราวฟ้ากับดิน เจ้าหน้าที่ตัวแทนของรัฐบาลประ-

เทศต่าง ๆ จำนวนเกือบทั้งหมดไม่เคยฝึกจิต หรือฝึกความทรหดอดทน จึงพากันมองสภาพบ้านนอกเป็นสภาพที่น่าเบื่อน่ารังเกียจในชั่วระยะไม่กี่วัน ที่เขาต้องออกไปปฏิบัติงานเข้าถึงประชาชน งานเอาชนะใจประชาชน หรือพูดให้ตรงเผงก็คือ **งานล้างสมองประชาชน** ให้เต็มใจร่วมมือด้วยในชนบทจึงต้องล้มเหลวกันหลายประเทศ เพราะเหตุสำคัญอย่างเดียวคือ สมองตนเองก็ล้างไม่ได้เสียแล้ว ไม่สามารถจะควบคุมจิตใจของตนให้เต็มใจพอใจกับคน และทุกอย่างในชนบท นี่แหละโทษของการ**ไม่มีการฝึกด้านจิตใจ**หรือเห็นการฝึกด้านจิตใจเป็น**เรื่องเล็ก** เรื่องราวทางวัตถุและการหันเหเข้าหารายได้จากความดี ไม่ว่าจะเท็จหรือจริงด้วยหลักฐานเอกสารกลับเป็น**เรื่องใหญ่**

มองสภาพถ้ำขามและชาวบ้านแถบนั้น ในแง่ผู้รักสงบและผู้รักการฝึกจิต บริเวณถ้ำขามเป็นที่สูงเย็นสบายในฤดูร้อน ความเขียวชอุ่มของป่าเขา ลมที่โชยเอื่อย ๆ น้ำดื่มน้ำใช้ที่บริบูรณ์ ชาวบ้านบริเวณนั้นแม้จะห่างออกไปถึง ๔ กิโลเมตรเศษ ก็พากันไปใส่บาตรที่เชิงเขาทุกเช้าเป็นประจำมาโดยตลอดกว่า ๑๕ ปีแล้วเพราะความเลื่อมใสเชื่อถือหลวงพ่อฝั้น เวลานี้หลวงพ่อฝั้นผู้มีพลังจิตสูงได้ลงมาอยู่ที่วัดป่าอำเภอพรรณานิคมหลายปีแล้ว แต่ชาวบ้านยังกตัญญูในพระคุณของหลวงพ่อฝั้น (อาจาโร) ซึ่งถือเป็นผู้มาสร้างถ้ำเป็นสถานบุญกุศล ยังเลื่อมใสพากันไปใส่

บาตรทุกเช้าจนบัดนี้ มีพระประจำถ้ำอยู่องค์เดียว ชื่ออาจารย์มั่น พูดน้อย ปฏิบัติเคร่งแต่ในสมัยออกพรรษา พระที่ชอบแสวงหาที่สงบและเหมาะแก่การฝึกจิต จะมาอยู่ตามกุฏิหรือศาลาถ้ำขาม ชุดละ ๓ องค์ ๕ องค์ หรือมาองค์เดียวอยู่หลาย ๆ วันตามควรจึงกลับ และมีชุดอื่นมาอีก ในระหว่างที่ผู้เขียนอยู่บนถ้ำขาม มีพระอยู่ฝึกจิตประมาณ ๑๐ องค์ ลงมารับอาหารให้ชาวบ้านใส่บาตรที่เชิงเขาทุกเช้าแล้วก็ขึ้นไปที่ถ้ำขาม หลวงพ่อฝั้นเป็นอาจารย์ฝึกจิตที่ถือเคร่ง ไม่สะสมมีเงินมาก็สร้างถนนบำรุงความเจริญของหมู่บ้าน จึงดึงความเชื่อถือเลื่อมใสของประชาชนได้ หรือนั่นคือเข้าถึงประชาชน เอาชนะจิตใจประชาชนได้ คำว่าเข้าถึงหมายถึงการเข้าถึงจิตใจ แต่หลายประเทศ ตลอดจนประชาชนของเขาได้เสียกลลวงของคอมมิวนิสต์เสียแล้ว คอมมิวนิสต์พยายามพูดว่าไม่ให้เชื่อศาสนา ไม่ให้เชื่อคุณพระ ไม่ให้เชื่อจิตนิยม แต่เขาเองเป็นผู้ใช้จิตนิยมค้นคว้าด้านจิตใจ และใช้ประโยชน์ของพลังจิตได้อย่างลึกซึ้งดังที่กล่าวข้างต้น นั่นคือเขายึดหลักสำคัญในการล้างสมองและกลลวงคือ **จงทำต่อเขาแต่อย่าให้เขารู้ตัวว่าเราทำ** ทำนองเดียวกับการปฏิบัติทางจิตวิทยาต่อเขา ใช้พลังจิตต่อเขายกย่องเขา ประจบสอพลอเขา แต่ไม่ให้เขารู้ว่าเราทำต่อเขาย่อมจะได้ผลดีมาก

ผลที่ชาวบ้านแถบนั้นพากันยึดมั่นในศาสนา ถึงแม้ผู้ก่อการร้ายมาปิดล้อมหมู่บ้านคำข่าใหญ่ ประชุมชักชวนให้ร่วมมือ

ก็ไม่มีผู้เต็มใจไปภายหลังจึงมาขอแบ่งปันอาหารไม่สะดวกเพราะไม่มีคนในหมู่บ้านแถบนั้นไปอยู่ป่า หมู่บ้านเหล่านั้นก็ยังมีความสุขสบายมากกว่าบริเวณอื่น ซึ่งเหมาะในการเผยแพร่ลัทธิ หรือชักจูงไปอบรม เปลี่ยนจิตใจ ระหว่างที่ผู้เขียนขึ้นไปอยู่บนถ้ำขามได้มีชาวบ้านคำข่าไปเรียนวิชาใช้อำนาจคุณพระอำนาจจิต ๔ คน คือผู้ใหญ่ดวง นพรัตน์ นายจอน ลือแสน นายสุวัฒน์ นพรัตน์ และนายศูนย์ลัย อินคำน้อย มีผู้ขึ้นไปให้รักษาโรค ๒ คนได้ผลดี วันที่ผู้เขียนกลับลงมาจากถ้ำ จึงมีคนไข้จำนวนมากรอรับการรักษาด้วยอำนาจคุณพระที่บ้านผู้ใหญ่ดวง รู้สึกว่าชาวบ้าน พระธุดงค์ที่ไปฝึกจิตและผู้คนน่าเชื่อถือ ได้ให้ข่าวที่ถูกต้อง แปลกไปจากที่ปล่อยข่าวเพื่อประโยชน์ของตนให้ชั้นสูงทราบ เพราะความเป็นกันเองและเชื่อใจกัน ผู้เขียนเคยชักชวนให้พระผู้มีสมาธิสูงไปช่วยอบรมจิตใจผู้กลับใจ หรือผู้เคยไปอยู่ป่าจะได้ชักชวนให้ชาวบ้านได้อยู่เย็นเป็นสุข เรียนท่านว่าจะขอความกรุณาให้ช่วยอบรมผู้ก่อการร้าย ท่านยิ้มและตอบว่า "**ก็พวกเราเป็นผู้ก่อการร้ายก่อนไม่ใช่หรือ**" ท่านหมายถึงพวกข้าราชการ ผู้เขียนเลยนึกกระดากใจไม่กล้าชักชวนท่านต่อไป

ผู้เขียนเคยไปอบรมชาวเขาที่ตำบลป่ากลาง อำเภอปัว จัง-หวัดน่าน ซึ่งเป็นนิคมชาวเขามีชาวเขาประมาณ ๒๗๐๐ คน มีสำนักสงฆ์อยู่ที่นั่น แต่ถามได้ความว่าไหว้พระเพียง ๒-๓ คน

ผู้เขียนได้ให้รวมชาวเขาที่เป็นผู้ใหญ่บ้านและหมอผีมาได้ ๑๒ คน ถามว่าผีคืออะไรเขาว่าคนที่ตายแล้ว ผู้เขียนว่า พระพุทธเจ้าตายแล้วหรือยัง เขาตอบว่าตายแล้ว ผู้เขียนจึงว่าตายแล้วใช่ผีหรือไม่ เขาว่าใช่ ผู้เขียนจึงว่าถ้าเช่นนั้นไหว้พระพุทธเจ้าก็คือไหว้ผีใช่ไหม เขาว่าใช่ ฉะนั้นเราพวกเดียวกัน พวกไหว้ผีด้วยกัน ต่อจากนั้นได้สอนวิชาใช้คุณพระและอำนาจจิตดังที่เคยสอนที่สกลนคร มีพระอธิการไสว นายอำเภอ ข้าราชการ และชาวเขาทั้ง ๑๒ คน เรียนวิชาต่าง ๆ และช่วยกันรักษาโรคต่าง ๆ ของชาวเขา ชาวเขาที่มามากมายดีใจพากันไหว้พระกันทั้งนั้น นี่แหละผลการใช้จิตย่อมนำความเชื่อถือเลื่อมใส จูงใจง่ายได้ผลดีกว่าการใช้คำพูดอย่างธรรมดา จงอ่านประวัติการเผยแพร่ศาสนาพุทธ คริสต์ และอิสลาม ท่านเจ้าของศาสนาสมาธิสูงยิ่งก็ยังต้องอาศัยพลังจิต แสดงฤทธิ์ช่วยเผยแพร่จึงได้ผลดี แต่มาสมัยนี้กลับเห็นการใช้พลังจิตเป็นเรื่องเล็กเป็นเรื่องไม่ต้องการ ดูจะคิดว่าตนเก่งกว่าพระศาสดาเสียแล้วกระมัง จึงตำหนิการใช้พลังจิตซึ่งเท่ากับตำหนิพระศาสดาที่พากันใช้พลังจิตรักษาโรคไล่ผี ฯลฯ

หลักแก้โง่

(จากปปัญจสูทนี)

๑. ให้หมั่นไต่ถามสิ่งที่ตนไม่รู้ไม่เข้าใจ

๒. รักษาความสะอาด เกี่ยวแก่ร่างกาย เครื่องนุ่งห่ม เครื่องใช้ และที่อยู่

๓. ปรับปรุงให้มีคุณธรรมทั้ง ๕ สม่ำเสมอกันคือ อย่าให้อ่อนหรือแก่กล้ากว่ากัน คุณธรรมทั้ง ๕ นี้คือ ความเชื่อ ความขยัน ความระลึกได้ ความตั้งใจ ความคิด (คือ ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ และปัญญา)

๔. อย่าคบคนโง่ คือคนที่ไม่มีไหวพริบ

๕. ให้ฝึกใฝ่ในการหาเหตุผลของสิ่งต่าง ๆ ที่ตนพบปะ

๖. ให้ฝึกใฝ่ในทางที่จะให้ฉลาดอยู่เสมอ

หลักแก้ความไม่สบายใจ

๑. ให้บริโภคอาหารที่ถูกกันกับร่างกายของตนคือไม่ทำให้อึดอัด ฉุนเฉียวหรือไม่สบาย

๒. ให้หาที่อากาศเหมาะกับนิสัยใจคอ เป็นที่พักผ่อนหย่อนอารมณ์

๓. ให้หาอิริยาบถที่สบาย ยืน เดิน นั่ง นอน ตามส่วนที่เหมาะ อิริยาบถไหนสบายก็ถือเป็นหลัก

๔. ให้ทำตนเป็นกลาง ๆ ไม่พลอยดีใจ เสียใจเมื่อตนหรือผู้อื่นมีทุกข์ มีอันตรายหรือมีความก้าวหน้ามีความสุข โดยเชื่อในเรื่องกรรม และนึกถึงกรรมเป็นใหญ่ว่าเป็นกรรมของเขา

๕. คบแต่คนชอบสงบ ไม่คบคนที่ชอบเบียดเบียนผู้อื่นหรือชอบก่อความเดือดร้อนวุ่นวาย

๖. พยายามทำใจให้หนักไปในทางสงบกายสบายใจ นึกถึงคุณประโยชน์ของความสงบจนใจรักความสงบ

(จาก - ปปัญจสูทนี)

บทที่ ๘
การฝึกปัญญา และวิปัสสนา

ความสำคัญของปัญญานั้นก็คือ **เป็นเครื่องมือในการหาสิ่งที่ตนปรารถนา** ได้แก่ ลาภ ยศ สรรเสริญและสุข เมื่อจะพิจารณาในแง่ธรรมล้วน ๆ แล้ว ปัญญาทางธรรมหมายถึง **ความรู้ชั้นสูงสุด ความเห็นแจ้งชัดในธรรมชาติทั้งปวง** ซึ่งเรียกว่า **วิปัสสนาญาณ** ปัญญามีความสำคัญคือ

๑. ปัญญาทำให้ได้ความแตกฉานใน **เหตุ ผล ภาษา และไหวพริบ**

๒. ปัญญาทำให้การดำเนินชีวิตเป็นไปในสายกลาง ไม่มีทุกข์โศก และไม่หลงในสุข

๓. ปัญญาทำให้ละทิ้งนิสสัยชั่ว เลิกประพฤติสิ่งที่ไม่ดีไม่ควร

๔. ปัญญาทำให้หลุดพ้นไปจากความเห็นที่ผิดทำให้เลิกล้มแนวความคิดที่ผิดที่ไม่ถูกทาง

๕. ปัญญาทำให้เห็นความจริงทำให้เห็นความงามของพระธรรม ทำให้รู้รสพระธรรมอันแท้จริงได้

๖. ปัญญาทำให้ละกิเลสอย่างหยาบจนถึงละกิเลสอย่างละเอียดทำให้ได้ผลดีตั้งแต่ขั้นต่ำจนถึงขั้นสูงสุด คืออรหัตตผล (เข้าถึงนิพพาน)

ปัญญาคืออะไร? มีกี่ชนิด

ปัญญาหมายถึง **ความรู้ ความรอบรู้แตกฉาน ความรู้ชัดแจ้ง และไหวพริบ**

เมื่อจะแยกปัญญาออกเป็นชนิดเป็นจำพวกแล้วก็อาจแยกให้เข้าใจได้ง่ายว่ามี ๒ ชนิดหรือ ๒ ประเภทคือ

๑. ปัญญาในทางโลก (โลกียปัญญา) คือความรู้ที่เราเล่าเรียนกันในทางโลกหรือความรู้ในพระธรรม ทั้งแปดหมื่นสี่พันหมวดก็ดี ความรู้ที่ได้รับการสอนจากโรงเรียนต่าง ๆ ทุกประเภททุกแห่งก็ดีล้วนเป็นปัญญาในทางโลก เป็นปัญญาที่ยังมีอาสวะ (กิเลส) ซึ่งอาจจะแยกออกไปได้อีกเป็น ๒ อย่างคือ รู้ในเรื่อง รูป และรู้เรื่อง นาม

๒. ปัญญาพ้นโลก (โลกุตตระปัญญา) เป็นความรู้ชนิดซาบซึ้งตรึงแน่น, รู้ทะลุแทงตลอด รู้แจ้งเห็นจริงในธรรมชาติทั้งปวง หรือจะแยกเป็นรู้แจ้งชัดในเรื่องรูปและเรื่องนามก็ได้ ปัญญาชนิดนี้ทำให้หลุดพ้นจากความเย้ายวนของอารมณ์ต่าง ๆ เพราะรู้แจ้งในสภาพความจริงไม่ติด ไม่กังวล ไม่หวั่นไหว ไม่แปรเปลี่ยนไปตามเหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งมี รูป รส กลิ่น เสียง

สิ่งสัมผัส และอารมณ์ในใจ (ซึ่งเรียกว่าอายตนะภายนอก ๖) ที่เป็นสื่อเป็นเครื่องเร้าเครื่องจูงใจ ปัญญาชนิดนี้เป็นเครื่องชำระล้างกิเลสให้หมดไปเข้าถึงพระนิพพานได้ จึงเรียกว่าปัญญาไม่มีอาสวะ หรือปัญญาไม่มีกิเลส หรือปัญญาพ้นโลก

ปัญญาในทางโลก นั้นเข้าหาได้ง่ายคือ **ต้องหมั่นศึกษาพิจารณาและจดจำเป็นเรื่อง ๆ ไป** เช่นการเรียน อ่านหนังสือเขียนหนังสือเรียนวิชาคำนวณ เรียนภาษาต่างประเทศ เรียนตัดเสื้อ เรียนจักสาน เรียนซ่อมรถ หรือ เรียนพระธรรมในทางพระพุทธศาสนา ก็ล้วนแต่เป็นการทำให้เกิดปัญญาในทางโลกทั้งนั้น

การฝึกจิตฝึกสมาธิศึกษาเล่าเรียนทางพระธรรมจนกระทั่งสำเร็จถึงฌานที่ ๔ แล้วก็คงได้เพียงปัญญาในทางโลกหรือโลกียปัญญา และปัญญาชนิดนี้มีการเสื่อมถอยลงได้

ปัญญาพ้นโลก (โลกุตตระปัญญา) ซึ่งเป็นปัญญาขั้นสูงสุดนี้มีความแจ้งชัดตรึงแน่น ไม่มีการเสื่อมไม่มีถอยหลัง และไม่มีทางที่จะก้าวหน้าต่อไปอีกเพราะสุดยอดแล้ว ปัญญาชนิดนี้จะเกิดขึ้นได้ด้วย **การเจริญวิปัสสนาขั้นสูง** ซึ่งมีขั้นต่าง ๆ ๕ และ ๘ ขั้น **ก่อนที่จะเจริญวิปัสสนาตามขั้นนี้จะต้องได้สมาธิถึงฌาน ๔ เสียก่อน** หรือถ้าเป็นผู้มีบารมีดีก็ **จะต้องถึงฌานที่ ๑ เป็นอย่างน้อย** จึงจะเจริญวิปัสสนาขั้นสูงนี้ได้โดยไม่ผิดพลาดแน่นอน เมื่อสำเร็จวิปัสสนาแล้วจึงจะได้ปัญญาพ้นโลก ถ้าเจริญวิปัสสนา

ในระหว่างที่จิตไม่ถึงขั้นฌานดังกล่าวแล้วอาจจะทำให้เกิดการผิดพลาดขึ้นได้ ซึ่งบางทีก็หลงผิดไปว่าตนได้ปัญญาพ้นโลกแล้ว เรื่องนี้มีหลักฐานยืนยันหลายแห่ง ในทางพระพุทธศาสนา

การฝึกจิตแบบต่าง ๆ นั้น ก็ล้วนมีความมุ่งหมายอย่างเดียวกัน และเข้าบรรจบกันได้ดังกล่าวมาแล้วหลายแง่หลายมุม จะว่าเป็นการรวมจิตมาอยู่ที่เดียวเรื่องเดียวก็ได้ จะว่าทำจิตให้ว่างเปล่าก็ได้ คือว่างจากอารมณ์อื่น ๆ ว่างจากเรื่องอื่น ๆ ว่างจากความวุ่นวายไม่คิดเรื่องอื่น ๆ เมื่อว่างจากเรื่องอื่น จิตก็จะสงบนิ่งและเป็นสมาธิ จะว่าการฝึกจิตก็คือการปิดทวารทั้ง ๖ ก็ได้เพราะเมื่อปิดได้แล้วจิตก็ไม่ฟุ้งซ่านออกไปคงสงบนิ่งอยู่ได้ จะว่าการฝึกจิตก็คือการทำลมหายใจให้ละเอียดก็ถูกเหมือนกัน เพราะลมหายใจละเอียดประสาทต่าง ๆ ก็พักผ่อนจิตก็สบายไม่ฟุ้งซ่าน จะฝึกจิตด้วยวิธีใด ๆ ก็ตามเมื่อจิตสงบขึ้นดีขึ้นลมหายใจก็จะพลอยละเอียดขึ้นด้วย และเมื่อเราจับลมละเอียดชำนาญแล้ว ตั้งลมละเอียดขึ้นจิตก็จะนิ่งหรือเป็นสมาธิติดขึ้นมาด้วยทันที จะว่าการฝึกจิตก็คือการแก้นิวรณ์ ๕ หรือกำจัดนิวรณ์ ๕ ก็ได้ เพราะเมื่อจิตไม่มีนิวรณ์ จิตก็สงบนิ่งและมีกำลังเช่นกัน จะว่าการฝึกจิตก็คือการปฏิบัติเพื่อรู้แจ้งเห็นจริงในขันธ์ ๕ ก็ได้ เพราะถ้าพิจารณาให้เห็นจริงจังไม่ใช่เพียงแต่รู้อย่างเดียวจิตก็สงบได้ตามลำดับการเห็นจริง แม้ในที่สุดเมื่อเห็นจริงแจ่มชัดสิ้นสงสัยแล้วก็เป็นอันสำเร็จวิชาทางจิตขั้นสุดยอดแล้วคือ ถึงนิพพานหรือ

หมดกิเลสหมดอุปาทาน จะให้ความหมายหรือแนวทางการฝึกจิตไปอย่างไรก็ตามถ้าถูกหลักเกณฑ์แล้วก็ย่อมไม่มีโทษและจะบังเกิดผลร่วมกันลงรอยกันได้ทั้งนั้น

จิตไม่ใช่ลม ลมไม่ใช่จิต แต่จิตกับลมมีความสัมพันธ์กัน ลมละเอียดจิตก็สงบเป็นสมาธิ จิตเป็นสมาธิลมก็ละเอียด

ความจริงจะว่าการฝึกสมาธิหรือฝึกจิตแบบสมถะนั้นคล้ายคลึงกับการฝึกวิปัสสนาก็นับว่าถูก เพราะการฝึกวิปัสสนา ก็คือการฝึกเพื่อให้เกิดปัญญาเห็นประจักษ์แจ้งในสภาวะธรรม สภาพของสิ่งต่าง ๆ ตามความเป็นจริงหรือเห็นชัดว่าทุกอย่างเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา แต่ก่อนจะเห็นชัดได้ก็ต้องมีสมาธิขั้นสูงเป็นฐานเสียก่อนความจริงจิตธรรมดาก็พอจะนึกรู้ แต่ไม่แจ้งชัดเห็นจริงจังเมื่อสมาธิดีขึ้นก็เห็นชัดขึ้นอีก ครั้นสำเร็จวิปัสสนาเป็นพระอรหันต์ ก็เห็นแจ่มชัดไม่ถอยหลัง สิ่งที่ต้องการรู้ต้องการเห็นในการฝึกจิต ทั้งแบบสมถะและวิปัสสนาก็เป็นสิ่งเดียวกันคือรู้เห็นสภาพความเป็นจริงของสิ่งต่าง ๆ แต่รู้เห็นได้คนละขั้นตามกำลังของสมาธิ สมาธิขั้นต้นก็พิจารณาเหมือนวิปัสสนา เป็นเครื่องช่วยให้จิตสงบลงสู่สายกลางพอควร แล้วจึงหยุดพิจารณาเพื่อให้สงบ เปรียบเหมือนจะมองดูกรุงเทพฯ ดูบนพื้นดินก็เห็นขึ้นไปบนภูเขาทองก็เห็น ขึ้นบนเครื่องบินก็เห็น แต่เห็นไม่เหมือนกัน

เมื่อทราบว่าวิปัสสนาก็ต้องอาศัยสมาธิเป็นฐานแล้ว ก็เป็นการสมควรที่จะทำความเข้าใจและสนใจ ในการที่จะลงมือฝึกจิตให้ได้สมาธิไปโดยลำดับก่อน

อุบายในการให้จิตเป็นสมาธิ ก็คือวิธีดำเนินการฝึกจิตและแก้ไขจิตที่ไม่ยอมเป็นสมาธิ ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งรวมการปฏิบัติตั้งแต่เริ่มต้นก็ตรงกับ **อัปปนาโกศล ๑๐** (อุบายทำให้สมาธิเกิด ๑๐ อย่าง) นั่นเอง แต่ไม่ได้ยกรูปเดิมมากล่าวเป็นข้อ ๆ ตามหลักฐานในบาลีเพราะทำให้เข้าใจยาก จึงได้จัดลำดับและกล่าวให้เข้าใจง่ายและเป็นแนวทางที่ใช้ปฏิบัติจริง ๆ

อนึ่ง การพิจารณาทางวิปัสสนาก็เป็นการช่วยให้จิตเป็นสมาธิไปในตัวด้วยเหมือนกัน และใช้ช่วยแก้ไขจิตที่ฟุ้งซ่านดังที่กล่าวมาแล้วในเรื่องอุบายแก้ไขจิต

ลำดับในการฝึกวิปัสสนานั้นแบ่งไว้เป็น ๕ ก็มี แบ่งไว้เป็น ๘ ก็มี

ลำดับวิปัสสนา ๕ ขั้น

เมื่อเราได้สำเร็จฌานขั้นที่ ๔ หรือความว่าง และอำนาจพิเศษดังกล่าวไว้ในบทที่ ๑ แล้ว เราต้องเข้าสู่ฌานขั้นที่ ๔ หรือความว่างสักครู่หนึ่งแล้วถอยออกมานิดหนึ่งเพื่อใช้**อำนาจจิต** (ทิพพจักขุ หรือการเห็นทางใน) **พิจารณาในร่างกายของตน ชีวิตของตนและจิตของตนเป็นขั้น ๆ** ดังต่อไปนี้ :–

๑. ตรวจสอบดูให้ละเอียดถี่ถ้วนทุกปีทุกวันและทุกขณะจิต จากปัจจุบันจนถึงขณะเกิดเป็นชีวิตขึ้นมาว่า ความเติบโต ความสุข ความยุ่งยาก บาปบุญ ความรู้ความฉลาด ความรู้สึกฯ ได้เปลี่ยนแปลงมาอย่างไร แล้วจึงตรวจในชีวิตที่เวียนเกิดเวียนตายมาแต่ก่อน ให้เห็นการเกิดการดับของตนและสัตว์อื่น

๒ พิจารณาให้ลึกซึ้งเช่นนั้น หลายครั้งหลายหนจนทำให้พ้นจาก**ความยึดมั่นว่าร่างกายในปัจจุบันนี้เป็นตน** เพราะตามความจริงแล้วเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ชั่วเดี๋ยวเดียว (เมื่อเทียบกับจักร-วาล) และจิตตนเคยอาศัยร่างกายอื่นมาหลายร่างหลายชีวิต ไม่ได้เป็นเจ้าของร่างใด พิจารณากายและใจนี้ ให้เห็นว่า

เป็นของไม่เที่ยง มีการแปรเปลี่ยน เปลี่ยนอยู่ตลอดเวลาทุกขณะจิตทั้งร่างกายและจิตใจ เพราะว่าอวัยวะทุกส่วน ทุกจุด ทุกเซลล์ในร่างกาย กำลังไหวเคลื่อน กำลังเปลี่ยนแปลง กำลังแก่ กำลังเจ็บและกำลังตาย ไม่มีการหยุดยั้งเลย

เป็นทุกข์ ไหวเคลื่อนอยู่มิขาดสาย ทนอยู่ไม่ได้ จำเป็นต้องแปรเปลี่ยนอยู่เสมอ ไม่อาจที่จะหยุดนิ่งได้แม้แต่เดี๋ยวเดียว ฉะนั้นความแก่ ความเจ็บ (ปวดเจ็บ เสียใจ ฯลฯ) และความตายจึงจำต้องมีแน่เลี่ยงไม่ได้

เป็นอนัตตา ไม่ใช่ตน เป็นของว่างเปล่า ไม่มีเจ้าของ เวียนไปสู่ชีวิตใหม่ไม่หยุดหย่อน จะบังคับควบคุมให้เป็นไปตามใจชอบไม่ได้

๓. พิจารณาจิตใจและร่างกายว่าเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ แล้วพิจารณาว่าเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่ายสะอิดสะเอียน แล้วพิจารณาว่าเป็นสิ่งที่น่ากลัว

๔. พิจารณาซ้ำทั้ง ๓ ขั้นมาก ๆ ครั้ง จนมีความชำนาญ และสามารถเห็นแจ่มชัดทันทีแล้ววางเฉยต่อกายและใจอันประ–กอบไปด้วยกิเลส แล้วคิด**หาทางรอดพ้นจากการแก่ การเจ็บ และการตาย**

๕. ทำขั้นที่ ๔ ซ้ำหลาย ๆ ครั้ง **จะเกิด "ยอดปัญญา"** รู้ทางที่จะรื้อถอนเอากิเลสทั้งปวงออกจากใจ ซึ่งทำให้หลุดพ้นออกจาก การแก่ การเจ็บ การตาย ได้โดยเด็ดขาด

(บางแห่งกล่าววิปัสสนา ๕ ขั้น ต่างไปจากนี้ ก็มีแต่คล้าย ๆ กัน)

การฝึกทั้ง ๕ ขั้นนี้ เรียกว่า **"การฝึกวิปัสสนา"** ขั้นสูง ซึ่งจะสำเร็จได้ด้วยปัญญาหรือวิชาคืออย่างน้อยต้องได้ **วิชาสาม เป็นการฝึกเพื่อยอดปัญญา** บางท่านก็รอดพ้นจากความแก่ ความเจ็บ ความตาย ทั้งในชาตินี้และชาติหน้า กล่าวคือเมื่อได้ฌานขั้นสูงสุดหรือความว่างอันแท้จริง ใช้อำนาจจิตในขั้นนี้ได้แล้วอยู่ในฌานหรือความว่างเป็นประจำตามเกณฑ์**จะทำให้ร่างกายคงที่อยู่ไม่เปลี่ยนแปลง** ไม่มีการแก่ การเจ็บ การตาย จนกว่าจะถึงวาระสุดท้าย ซึ่งนับเป็นเวลาหลายร้อยปี เมื่อเห็นว่าไม่ควรอาศัยร่างอยู่ต่อไปแล้ว ก็แยกวิญญาณออกไปอยู่ในสถานอัน

บรมสุข ซึ่งเรียกว่า สวรรค์ชั้นพรหม แต่ถ้าฝึกวิปัสสนาจนได้ถึงยอดปัญญาอีกแล้ว ก็จะเข้าสู่**นิพพาน**

บางท่านฝึกทางลัด เมื่อสำเร็จฌานขั้นต้นหรือเริ่มจะถึงฌานแล้วก็ฝึกวิปัสสนาเลย ไม่สนใจในการใช้อำนาจจิตเมื่อได้ยอดปัญญาแล้วก็หลุดพ้นจากความแก่ ความเจ็บและความตาย **เฉพาะในชาติถัดไป** คือไม่มีอำนาจพิเศษที่จะยับยั้งความแก่ ความเจ็บ ความตายในชาตินี้ได้ แต่เมื่อตายแล้วก็เข้าสู่นิพพาน

อาจารย์บางคนไม่พิจารณาพระไตรปิฎกโดยถี่ถ้วน มักจะเข้าใจผิดคิดดัดแปลงวิธีฝึกใหม่ซึ่งเป็นวิธีที่ฝ่าฝืนแนวการปฏิบัติอันถูกต้องเลยพาให้ผู้อื่นหลงผิดตามไปด้วยเป็นจำนวนมากทีเดียว เป็นต้นว่า **เริ่มฝึกวิปัสสนาเสียก่อนการได้สมาธิตามควร** ซึ่งเป็นการข้ามขั้นและในที่สุดก็ฝึกแทบแย่แต่ไม่ได้ผลอะไรเลย นอกจากผลจอมปลอมตั้งเอาเองตามชอบใจ

แนวทางปฏิบัติอันถูกต้องนั้น คือ ศีล - สมาธิ - และปัญญา ในการฝึกใช้อำนาจจิตหรือฝึกสมาธิขั้นต้นก็จำเป็นต้องมีศีลธรรมที่ดี บางข้อเท่าที่จะพอปฏิบัติได้ แต่ **การฝึกสมาธิขั้นกลางและขั้นสูงนั้นควรมีศีล ๕ ครบบริบูรณ์จึงจะฝึกได้ผลเร็ว** นักปฏิบัติต้องจดจำหลักวิชาเพียงเล็กน้อยก็พอ เมื่อสำเร็จขั้นฌานก็จะเกิดปัญญาพิเศษ สามารถรู้ได้ทุกสิ่งทุกอย่างดีกว่าตำราทุกเล่มในโลกมารวมกันเสียอีก ดังมีตัวอย่างจริงในปัจจุบันหลาย

ท่านที่ไม่ต้องมีตำราไม่ต้องมีการจดช่วยความจำ แต่รู้ทุกวิชาในโลกได้ ตอบได้ถูกต้องและทำได้ถูกต้องตรงจุดหมายเสมอ

ลำดับวิปัสสนา ๘ ขั้นได้แก่

๑. เจริญญาณที่ ๑ **(การรู้จักความเกิดและความดับของนามรูป)** พิจารณาแยกรูป แยกนามให้เห็นเป็นไตรลักษณ์ และสังเกตลักษณะการเกิดและการดับที่ปรากฏจนจิตตั้งมั่นอยู่ในเรื่อง การเกิดการดับแห่งนามรูป

๒. เจริญญาณที่ ๒ **(ให้เห็นความดับของสังขาร)** คำนึงถึงความดับแห่งจิตอันมีรูปเป็นอารมณ์ว่าเป็นของไม่เที่ยง, เป็นทุกข์, ไม่ใช่ตนควรเบื่อหน่าย ควร**คลายความรัก** ไม่ควรยึดถือมั่นพิจารณาให้เห็นความดับไปของสังขารทั้งปวง

๓. เจริญญาณที่ ๓ **(ให้เห็นสังขารว่าเป็นของน่ากลัว)** ให้เจริญญาณที่ ๒ ให้มากก็จะเห็นความเกิดความดับของสังขารชัดขึ้น และจะเห็นว่าเป็นของ**น่ากลัว** เป็นของว่างเปล่าไม่มีเจ้าของ

๔. เจริญญาณที่ ๔ **(การเห็นโทษ)** ให้เจริญญาณที่ ๓ ให้มาก จะเห็นสังขารล้วน**เป็นของไม่ดี** เห็นความเป็นไปและการเกิดแห่งสังขารว่าเป็นทุกข์ ความไม่เกิดเป็นสุข

๕. เจริญญาณที่ ๕ (**ความรู้สึกเบื่อหน่าย**) ให้เจริญญาณที่ ๔ ให้มากแล้วจะรู้สึกเบื่อหน่ายสังขารทั้งปวง ยินดีแต่ในความไม่มีสังขาร

๖. เจริญญาณที่ ๖ (**ความรู้สึกอยากพ้น**) ให้เจริญญาณที่ ๕ ให้มาก จะเกิดความรู้สึกอยากพ้นจากสังขารทั้งปวง

๗. เจริญญาณที่ ๗ (**ความรู้จักพิจารณา**) หมายถึงพิจารณาหาทางที่จะหนีพ้นจากสังขาร พิจารณาให้เป็นไตรลักษณ์ให้เห็นความเกิดดับ เห็นความว่างไม่มีเจ้าของแห่งสังขาร

๘. เจริญญาณที่ ๘ (**ความเพิกเฉยในสังขาร**) คือไม่ดีใจไม่เสียใจไม่รักไม่เกลียดในสังขารทั้งปวง โดยกำหนดให้เห็นเป็นของว่างเปล่า เปล่าจากความเป็นตัวตนเปล่าจากความสุขความทุกข์

๙. เจริญญาณที่ ๙ (**ความรู้สมควรแก่สัจจะ**) ให้เจริญญาณที่ ๘ ให้มาก แล้วจิตจะตั้งมั่นเห็นไตรลักษณ์ชัดเจนแจ่มแจ้ง

เรื่องวิปัสสนาเป็นเรื่องที่ละเอียดสุขุม **แต่เมื่อมีสมาธิเป็นฐานดี แล้วก็จะเป็นการต่อเนื่องขึ้นได้เอง** ไม่ต้องห่วงกังวลว่าเป็นของยากจนพ้นวิสัยที่จะทำได้ ไม่ต้องห่วงว่าจะต้องท่องจำหัวข้อต่าง ๆ จำไม่ได้ก็ไม่เป็น

เหตุขัดขวาง การฝึกจิตทำนองเดียวกับการเห็นบันไดสูงถึง ๒๐๐๐ ขั้น ย่อมจะรู้สึกว่าน่ากลัวขึ้นไม่ไหว ครั้นขึ้นไปถึงขั้นที่ ๔ ก็จะรู้สึกว่าการขึ้นสู่ขั้นที่ ๕ ก็ง่าย ๆ ไม่ยากเลยเมื่อไปถึงขั้นที่ ๔๑ ก็จะรู้สึกว่าการขึ้นสู่ขั้นที่ ๔๒ ก็ง่ายดังนี้เรื่อย ๆ ไป จนถึงขั้นสุดท้ายก็ไม่พบว่ามีความยากลำบากอะไร แต่ถ้าฝึกข้ามขั้นโดยขึ้นสู่วิปัสสนาเลย ไม่สร้างสมาธิเป็นฐานไปโดยลำดับ กล่าวคือพยายามพิจารณานึกคิดให้เห็นการเกิดการดับโดยไม่ทำจิตให้เป็นสมาธิ

การฝึกปัญญาและวิปัสสนาก่อนก็ย่อมมีหวังผิดพลาดขาดความสำเร็จ บางวิธีที่ฝึกจิตแบบวิปัสสนาแต่เริ่มแรกก็เป็นการปลูกสร้างสมาธิไปในตัวทั้งนั้น เมื่อสมาธิแก่กล้าวิปัสสนานั้นจึงจะเป็นองค์วิปัสสนาที่แท้จริงได้

ถาม : ขอให้ยกตัวอย่างวิญญาณเรื่องการพบปะหรือพิสูจน์เรื่องวิญญาณมาให้ดูสักอย่างพร้อมกับบอกสถานที่ที่จะไปทดลอง?

ตอบ : ขอยกตัวอย่างคือวิญญาณคู่พูดตอบคำถามให้ได้ยินชัดเจน เรียกเงินและพระให้ตกลงมาได้ทำอภินิหารแปลก ๆ ได้

ผู้เขียนได้เคยพบเห็นเรื่องวิญญาณมีวิธีพิสูจน์หลายอย่างเช่นเคยไปทดสอบซักถามวิญญาณ ใครจะถามก็ตอบดัง ๆ ได้ แต่เห็นร่างของวิญญาณได้บ้าง บางคนเท่านั้น คนทั่วไปได้ยิน

แต่เสียงชัดเจน นางสาวลัดดา มั่งประสิทธิ์ ซึ่งมีวิญญาณมาติดตาม เมื่อปี ๒๕๐๐ เรียกว่า**นางน้ำพุ** หนังสือพิมพ์บางกอกไทม์ได้ทำเรื่องราวมาลง และลงรูปกำลังทำน้ำพุ นางสาวลัดดาฯ อยู่บ้านวังเย็น จ.ราชบุรี อยู่ใกล้วัดหลวง ซึ่งอยู่ติดถนนสายใหม่ทางไป อ.ดำเนินสะดวก ปี ๒๕๐๐ ผู้คนหลายจังหวัดแตกตื่นไปดูนางน้ำพุ และขอน้ำพุมารักษาโรค ทางการได้ให้เจ้าหน้าที่ไปพิสูจน์หลายครั้งลงความเห็นว่าหลอกลวง จึงฟ้องศาลว่าหลอกลวงประชาชน เจ้าหน้าที่ให้การว่าดำน้ำลงดูเห็น นางสาวลัดดาฯ (นางน้ำพุ) แกว่งเท้าในน้ำ เจ้าหน้าที่แกว่งให้น้ำพุ่งมาได้แต่ไม่ได้ดีเท่า จึงลงความเห็นว่าหลอกลวง จนถึงศาลฎีกาให้รอลงอาญา ๕ ปี เรื่องจึงเงียบหายไป

แต่ก็เงียบหายไปทำนองกับผู้เขียน ต้องสงบเงียบในปี ๒๕๐๓ ที่ถูกกล่าวหาเป็นทางการว่ารักษาโรคมะเร็งหลอกลวงเอาเงินราษฎร เราสงบอยู่เพื่อรอโอกาสอันควรที่จะทดลองให้เห็นจริงจังไม่หักหน้าของทางการ

บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิสูจน์ทดลองแล้ว ผู้เขียนจึงรับพิสูจน์ทดลองเพื่อความเข้าใจความจริงที่ถูกต้อง และนำอำนาจคุณพระไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ ผู้เขียนได้ลองเชิญวิญญาณที่แฝงนางสาวลัดดาฯ มาถามแล้วไปพิสูจน์ทดลองวิญญาณเมื่อ ๒๗

มกราคม ๒๕๑๔ นี้เอง โดยให้คนไปตามมาที่วัดหลวง ท่านเจ้าอาวาสคุ้นเคยกับครอบครัวนางสาวลัดดาฯ และให้ใช้วัดเป็นที่เรียกวิญญาณมาซักถามรักษาโรค – ดูเหตุการณ์ เรียกเหรียญบาทให้ตกมา เรียกพระให้ตกลงมาได้ ฯลฯ วิญญาณมาจะได้ยินเสียงคล้ายคนเป่านกหวีก หรือเป่าปากก้ำกึ่งกันแต่ไม่เหมือนนกหวีดธรรมดา ไม่เหมือนเสียงเป่าปากธรรมดา เสียงดังชัดหลายครั้งต่อไปวิญญาณจะมาอยู่ข้าง ๆ นางสาวลัดดาฯ ซึ่งเวลานี้คนส่วนมากเรียกกันว่า นางน้ำเดือด ในวันที่ผู้เขียนและคณะไป ได้มีเสียงดังหวีดหลายครั้งและซักถามกันหลายเรื่องดูของหาย และเรียกเงินบาทตกลงมา ๒ เหรียญ พระตกลงมา ๓ องค์ เสียงวิญญาณตอบคำถามชัดเจน ที่เกิดของเสียงอยู่ห่างจากตัวคนบ้างอยู่ข้างเอวของลัดดาบ้าง

ใครสงสัยเรื่องวิญญาณหากสนใจจริง เห็นว่าเป็นประโยชน์ยินดีพาพิสูจน์ ควรใช้ปัญญาใช้ความรอบคอบจึงจะรู้ความเป็นจริงได้ ถ้าเรามัวสนใจแต่เรื่องวัตถุ เรื่องหลักวิชาทางเดียว ไม่สนใจทางจิตโลกเราก็จะยุ่งยากเดือดร้อนกันมากขึ้นทุกที อาจารย์ทางจิตที่มีสมาธิสูงกำลังเริ่มจะสละเวลาทำความกระจ่างทางจิตใจกันแล้ว มิฉะนั้นคนฉลาดขึ้น รู้มากขึ้นแปลคำสวดมนต์ที่พระสวดอยู่ทุกวันตามสถานที่ต่าง ๆ และตามบ้านก็จะหมดความเชื่อถือทางศาสนามากขึ้นทุกที เพราะที่พระสวดมนต์ขึ้นต้นว่า

สัคเคกจเม......ก็เป็นบทเชิญเทวดา เชิญวิญญาณต่าง ๆ มา บทพาหุงฯ ก็ว่าถึงชัยชนะโดยการใช้พลังจิตอย่างสูงถึง ๘ ครั้ง อย่างไม่น่าเชื่อ บทอื่น ๆ ก็มีบทไล่ผีไล่เปรต บทกันสัตว์ร้าย บทเสกยา บทรักษาโรคฯ โดยใช้พลังจิต

ฉะนั้นคนไม่เชื่อวิญญาณ ซึ่งเป็นจิตนั่นเองไม่เชื่อจิตไม่เชื่อวิญญาณก็ย่อมไม่เชื่อ พลังจิตขั้นสูงไม่เชื่อบุญบาป นั่นคือไม่เชื่อคำสวดมนต์ของพระ หรือเห็นว่าพระพูดโกหกสวดโกหก จึงกล่าวได้ว่าคนไม่เชื่อจิตหรือวิญญาณ ไม่เชื่อพลังจิตว่าใช้ประโยชน์ต่าง ๆ ได้ ก็จะทำให้เป็นคอมมิวนิสต์มากขึ้นทุกที แล้วก็จะช้ำใจที่คอมมิวนิสต์ เขาใช้พลังจิตโดยไม่ให้คนที่ถูกเขาใช้รู้ตัว ถึงคราวหรือยังจะส่งเสริมเรื่องจิตวิญญาณ และพิจารณาให้เห็นจริงจังเสียที

วิญญาณที่มาติดตามนาวสาวลัดดามี ๒ วิญญาณ เป็นหญิงหนึ่ง ชายหนึ่ง และแสดงผลไม่เหมือนกับวิญญาณเข้าสิงหรือเข้าทรงในตัวคน ดังที่ได้รู้เห็นกันเป็นส่วนมาก คือคนทรงนั้นพูดออกมา ส่วนวิญญาณติดตามแบบนี้เคยมีมาครั้งหนึ่งที่อยุธยา เป็นประเภทลักยมมี ๒ ตัว เป็นเด็กแต่มาพูดให้ได้ยินชัดและทำอะไรได้แปลก ๆ มีเสียงเกิดขึ้นโดยไม่อาศัยปากคนพูด

วิธีแก้ความหดหู่ง่วงงุนเบื่อหน่าย
(วิธีละถีนมิทธะ)

๑. คอยสังเกตในการบริโภคมาก (ให้กินอาหารแต่พอสมควร อาหารย่อยง่าย รู้จักอาหารที่ควรกิน ไม่ควรกิน)

๒. หมั่นเปลี่ยนอิริยาบถให้พอดี (คือมีการยืน เดิน นั่งนอนตามส่วนที่พอเหมาะ)

๓. ทำใจให้สว่าง ทำใจให้สบาย ทำใจให้แจ่มใส (มนสิการอาโลกสัญญา)

๔. อยู่แต่ในที่แจ้ง ที่สว่าง ที่อากาศดี

๕. เลือกคบมิตรที่ดี

๖. กล่าวแต่ถ้อยคำอันเป็นที่สบาย (พูดจาไพเราะนุ่มนวล ไม่เป็นที่ขัดหูขัดใจ)

(จากปปัญจสูทนีภาค ๑ หน้า ๔๐๙)

บทที่ ๘
บทสรุป

จิต ใจ วิญญาณ หรือมโน มีความหมายถึงสิ่งเดียวกัน แต่นิยมใช้ในโอกาสต่างกันอยู่บ้าง เช่น จิตของคนที่ตายไปแล้วนิยมเรียกว่าวิญญาณ เป็นต้น จิตเป็นพลังงานพิเศษและเป็นธรรมชาติรู้ ดังที่ได้พิสูจน์ไว้หลายตอนแล้ว

เมื่อจิตเป็นสมาธิก็จะมีอำนาจหรือพลังในตัว แต่มีอยู่ในอาการสงบ ทั้งจิต และอำนาจจิต เมื่อสมาธิสูงขึ้น อำนาจหรือพลังของจิตก็เพิ่มขึ้นตามส่วน การแบ่งขั้นตอนของสมาธิและอำนาจจิตแบ่งได้หลายอย่าง หลายประเภท แต่แบ่งแบบง่าย ๆ ซึ่งเป็นที่รู้กันส่วนมากก็คือ สมาธิขั้นต้น ขั้นกลาง และขั้นสูง ส่วนอำนาจจิตก็เรียกเป็นอำนาจจิตขั้นต้น ขั้นกลางและขั้นสูง

อำนาจจิต หรือจิตที่เป็นสมาธิอยู่ เมื่อควบคุมให้สงบนิ่งอยู่ได้นาน ๆ สมาธิก็สูงขึ้นไป อำนาจจิตก็ค่อย ๆ สูงขึ้นไปตามส่วน เมื่อใช้สมาธิหรืออำนาจจิตก็จะปรากฏผลต่าง ๆ ที่แปลก

พิสดารกว่าจิตธรรมดา เช่น ใช้ในการคิด การทำกิจการต่าง ๆ ตลอดจนการควบคุมจิต ควบคุมอาการกิริยาที่แสดงออกทางกาย ทางวาจา หรือทางใบหน้าท่าที ผู้มีสมาธิหรืออำนาจจิตสูงขึ้นก็มีความสามารถดีขึ้น ทั้งทางกาย ทางวาจาและทางใจ เช่น มีความเข้มแข็งอดทน มีความขยันหมั่นเพียรดีขึ้น ช่วยให้เกิดความเข้าใจหรือความจำดีขึ้น มีกำลังใจและกำลังในความคิดดีขึ้น นอกจากนี้ยังมีความสามารถแปลก ๆ เช่น การรู้เห็นอะไรได้ด้วยจิต การแปรธาตุได้ มีอำนาจในการรักษาโรค ป้องกันอันตรายต่าง ๆ อันเกิดจากสัตว์บุคคล และจากศาสตราวุธ หรือภัยอัน–ตรายอื่น ๆ ได้ ที่สำคัญคือสามารถโน้มเหนี่ยวให้จิตใจของผู้อื่นเปลี่ยนแปลงได้มาก และรุนแรงรวดเร็ว เช่นทำให้เกิดความเชื่อถือ เลื่อมใส เกิดการเปลี่ยนแนวนึกคิดและความประพฤติ หรือทำให้เกิดความสงบ เกิดการรู้การเห็นทางจิตได้ เป็นต้น ทั้งนี้จะทำได้เพียงใดแล้วแต่ขั้นของสมาธิ

การฝึกจิตให้เกิดสมาธิ หรือเกิดอำนาจจิต เกิดกำลังใจนั้นมีวิธีฝึกหลายอย่างจะฝึกไปพร้อม ๆ กับการปฏิบัติงานประจำวัน หรือฝึกเวลาใดก็ได้ ถ้าจะต้องการเพียงสมาธิขั้นต้น และใช้อำนาจจิตขั้นต้นได้ถูกต้อง ไม่พลาดพลั้ง ก็ใช้เวลาเพียงไม่เกิน ๒ ชั่วโมงต่อหนึ่งวิชา แต่ถ้าจะต้องการให้ได้สมาธิขั้นกลาง หรืออำนาจจิตขั้นกลางเร็วขึ้นด้วยตนเองควรใช้วิธีลัด โดยปรับลมหายใจประกอบเครื่องมือหรือมีครูที่ดีสอนให้

นอกจาก จะใช้จิตสมาธิให้เกิดประโยชน์ในทางโลกดังกล่าวแล้วจะใช้ประโยชน์ในทางธรรมล้วน ๆ คือเพื่อให้จิตสะอาดบริสุทธิ์ขึ้นตามลำดับก็ได้ คือฝึกสมาธิดีพอแล้วก็ฝึกทางวิปัสสนาขั้นสูงได้ ส่วนการฝึกวิปัสสนาขั้นต้นนั้นต้องฝึกสมาธิควบคู่ไปกับวิธีการทางวิปัสสนาตามที่กล่าวไว้ในพระไตรปิฎกฉบับภาษาไทยของกรมการศาสนาเล่ม ๕๑ หน้า ๔๗๒

ข้อผิดพลาดที่ฝึกจิตแล้วใช้ประโยชน์ไม่ได้นั้นเป็นเพราะไม่ตั้งใจให้แน่ว่า จะฝึกตรงไปนิพพานแน่หรือจะใช้ประโยชน์ทางโลกเสียก่อน ทั้งยังเข้าใจกันว่าฝึกสมาธิ (หรือสมถะ) กับวิปัสสนานั้นเป็นการฝึกที่แยกกันแตกต่างกัน ความจริงจะต้องฝึกควบคู่กันไปจึงจะได้ผลเร็ว

สรุปความรู้ที่จะได้รับจากวิทยาศาสตร์ทางใจ

ความรู้ที่จะศึกษาในวิทยาศาสตร์ทางใจได้นั้น แยกเป็น ๔ ประเภท คือ การสะกดจิต การรักษาโรค การใช้พลังจิตเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ ความรู้ประกอบเกี่ยวกับการฝึกจิต และการฝึกชำระจิตให้บริสุทธิ์ตรงไปสู่ความสุขขั้นต้นจนถึงนิพพาน

ก. การสะกดจิต

๑. การสะกดจิตแบบต่างประเทศ กับแบบไทย (แบบใช้อำนาจคุณพระ) ต่างกันอย่างไร

๒. หลักการและวิธีการที่ผิดพลาดในการฝึกสะกดจิต ซึ่งทำให้ผู้ฝึกล้มเหลว

๓. ความเข้าใจผิดของการใช้ประโยชน์ ในการสะกดจิต

๔. การสะกดจิตแบบฉับพลัน (วิชานารายณ์แผลงศร)

๕. โทษของการสะกดจิต

๖. วิธีแก้ไขไม่ให้เกิดโทษในการสะกดจิต

๗. วิธีฝึกสะกดจิตแบบลัดภายใน ๒ ชั่วโมงให้สะกดคนอื่นได้

๘. หลักการสะกดจิตที่ถูกต้อง คือ–รู้วิธีส่งพลังจิต–รู้จุดที่จะส่งพลังจิตไปสะกด –รู้จังหวะในการส่งพลังจิตไปสะกด

ข. การรักษาโรค

๑. เปรียบเทียบผลการรักษาโรคต่าง ๆ แบบปัจจุบัน แบบโบราณ แบบใช้พลังจิตพลังคุณพระและแบบผสม โดยเปรียบเทียบกันเป็นโรค ๆ ไป ที่ได้ทดลองมาด้วยตนเองมี โรคมะเร็ง วัณโรค เชื้อรา โรคปวดศีรษะเป็นประจำ หืด ไซนัส โรคประสาท การต่อกระดูกหัก ฝีต่าง ๆ แผลในมดลูก ฯลฯ

๒. พลังจิตช่วยรักษาโรคได้อย่างไร (พลังจิตก็คืออำนาจจิตหรือกำลังทางจิต)

๓. ผลดีผลเสียในการรักษาโรคแต่ละอย่าง เทียบกับการรักษาแบบปัจจุบัน แบบโบราณและการใช้พลังจิต

๔. การตรวจโรคเปรียบเทียบแบบปัจจุบัน แบบโบราณ และความสามารถในการตรวจแบบปัจจุบัน แบบโบราณ และการใช้พลังจิต

๕. สาเหตุให้เกิดโรคแบบปัจจุบัน และโบราณ ใครค้นพบได้ครบถ้วนกว่า

๖. การรักษาโรคในระยะไกล

๗. การใช้พลังจิตรักษาโรคแยกแยะวิธีการออกไปอย่างไรบ้าง

๘. วิธีใช้พลังจิตของคนไข้ช่วยรักษาโรค (การใช้พลังจิตโดยตรงของคนไข้และการปฏิบัติด้านจิตใจ)

ค. การใช้พลังจิตเพื่อประโยชน์ต่าง ๆ

๑. ลำดับขั้นตอนในการฝึกใช้พลังจิตให้ได้เร็วตามที่ได้ค้นพบมานั้น การใช้พลังจิตขั้นต้นมีลำดับการเรียนอย่างไร ใช้เวลาเรียนนานเท่าใดต่อหนึ่งวิชา

๒. การทำให้คงกระพัน ทดลองเอามีดฟันแทงไม่เข้ามีวิธีการทำให้ได้ผลกี่อย่างมีคุณและโทษอย่างไร?

๓. การเรียนใช้วิชาพลังจิตเรียนได้ไม่เลือกว่าชาติใด นับถือศาสนาใดก็เรียนได้สำเร็จโดยไม่ต้องเปลี่ยนศาสนา เพราะเหตุใด

๔. การใช้พลังจิต พลังคุณพระขั้นต้น ซึ่งเคยยืนยันว่าเรียนสำเร็จภายใน ๒ ชั่วโมงต่อวิชา ไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชายนั้น ทำได้จริงหรือไม่ เพราะเหตุใดจึงเรียนได้ในเวลาเพียงเล็กน้อย

๕. พลังจิตขั้นต้นหรือสมาธิขั้นต้นสามารถใช้ประโยชน์อะไรได้บ้างที่แปลกจากคนทั่ว ๆ ไป

๖. สมาธิขั้นกลาง สมาธิขั้นสูงสามารถใช้ประโยชน์อะไรได้บ้างที่แปลกพิสดารกว่าธรรมดา

๗. การใช้พลังจิตในการพัฒนาประเทศและเปลี่ยนทัศนคติของคน (ล้างสมอง)

๘. วิธีใช้พลังจิตให้เกิดประโยชน์ต่าง ๆ เช่นใช้ในการทำงาน ช่วยความจำ ทำให้อายุยืน รักษาโรค การดูทางในการพยากรณ์ การสะกดจิต การจับขโมย ฯลฯ

ง. ความรู้ประกอบเกี่ยวกับการฝึกจิต

๑. วิธีตรวจสอบที่แน่นอนว่า ผู้ใดรวมพลังจิตได้ถึงสมาธิขั้นต้น ขั้นกลาง หรือขั้นสูง ในแต่ละขั้นใครสมาธิสูงกว่าใคร วิธีตรวจสอบพลังจิตที่ถ่ายทอดไว้ในสิ่งของหรือองค์พระ

๒. การฝึกสมาธิกับการฝึกวิปัสสนาต่างกันอย่างไร และจะต้องแยกกันฝึกหรือฝึกไปพร้อม ๆ กันดีกว่า (มีหลักฐานในพระไตรปิฎก)

๓. การฝึกสมาธิกับการฝึกรวมพลังจิตต่างกันหรือไม่ ผู้ฝึกจะได้รับประโยชน์อะไร การฝึกจะต้องเลือกเวลาและสถานที่ด้วยหรือไม่

๔. สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ผี นรก สวรรค์ วิญญาณ มีจริงหรือไม่ มีความเกี่ยวข้องที่จะให้ผลดี ผลเสียแก่คนได้อย่างไร วิธีพิสูจน์ทดลองให้เห็นจริงจัง

๕. คนที่ตายไปแล้ว จิตหรือวิญญาณไปอยู่อย่างไร ทำไมจึงมาเข้าทรงคนได้ไม่ไปรับกรรมของตนหรือ

๖. ผู้สนใจฝึกจิตจะเกิดคุณและโทษอย่างไร มีวิธีแก้ไม่ให้เกิดโทษอย่างไรได้บ้าง

๗. การฝึกให้เกิดความจำดีหรือกลับนิสัย เปลี่ยนอุดม–คติ เขามีวิธีการอย่างไร ในเมืองไทยและต่างประเทศค้นคว้าได้ผลไปเพียงใดแล้ว การดัดตน การใช้ยา เกี่ยวกับจิตอย่างไรบ้าง

๘. การฝึกจิตเพื่อชำระจิตให้บริสุทธิ์มุ่งตรงสู่นิพพานทำอย่างไร?

ความรู้ดังกล่าวมาแล้วข้างต้นตลอดจน วิธีปฏิบัติให้เกิดผลประโยชน์ วิธีพิสูจน์ทดลอง มีอยู่ในวิทยาศาสตร์ทางใจฉบับเปิดโลกนี้เป็นส่วนใหญ่ สำหรับการปฏิบัติให้ได้ผลจริงจังพร้อมด้วยรายละเอียดในการเรียนด้วยตนเองได้และความรู้อย่างอื่นได้เขียนไว้ใน วิทยาศาสตร์ทางใจฉบับส่องโลก การแปลงธาตุ การสะเดาะเครื่องมือ วัดพลังจิต การทำใบไม้เป็นตัวสัตว์มีชีวิต เคล็ดลับในการฝึกสมาธิให้ได้ผลเร็วและการเพิ่มพูนพลังจิตให้เกิดผลเป็นพิเศษ การดูทางใน การใช้สมาธิช่วยความจำ ช่วยการทำงาน ช่วยแก้ความประหม่าตื่นเต้นและแก้ความกลัว วิธีพิสูจน์วิญญาณ ยาแก้โรคกันชรา ยอดธรรมะ ธรรมเทศนาและยาดีของพระอาจารย์ฝั้น (อาจาโร) รวมทั้งการใช้พลังจิตเพื่อประโยชน์อื่น ๆ มีกล่าวใน **"วิทยาศาสตร์ทางใจฉบับยอดคน"** แล้ว

ขอขอบพระคุณที่ท่านสนใจในวิทยาศาสตร์ทางใจผู้เขียนยินดีน้อมรับข้อคิดเห็นหรือคำแนะนำจากทุกท่าน หากมีความบกพร่องและมีข้อความที่ท่านไม่พึงพอใจกรุณาให้อภัยแก่ผู้เขียนด้วย

หลักแก้ความเสียใจ

---

๑. ให้นึกถึงความดีของตนและความดีของผู้ที่ตนนับถือ

๒. ให้นึกถึงคุณธรรมหรือการกระทำของผู้อื่นที่มีความสุข ความก้าวหน้า แล้วนึกถึงการกระทำและคุณธรรมของตนว่าทำเช่นนั้นเหมือนกันจึงควรจะได้รับผลตอบสนองสักวันหนึ่ง (เชื่อกรรมและผลกรรม)

๓. ให้นึกถึงคุณพระนิพพาน ซึ่งเป็นความดีความสุขสูงสุด ควรทำตนให้เข้าสู่ความดี และทำตนให้เบิกบานสุขสบาย

๔. ไม่คบคนเจ้าทุกข์ ชอบทำตนเป็นคนทุกข์ร้อนเศร้าโศก ให้คบแต่คนมีนิสัยร่าเริงเบิกบาน

๕. ให้นึกถึงแต่เรื่องสนุกสนานร่าเริง

๖. ให้น้อมใจไปในทางร่าเริงเบิกบาน คือหัดเป็นคนรื่นเริงเบิกบาน

(จาก - ปปัญจสูทนี)

หลักแก้การหลง ๆ ลืม ๆ

๑. ให้ทำความรู้สึกตัวทุกขณะที่ ยืน เดิน นั่ง นอน กิน ทำ ดื่ม พูด คิด อย่าให้ใจลอยให้รู้ว่าตนทำอะไรอยู่ในขณะนี้ อย่าขาดสติ

๒. อย่าคบคนขี้หลงขี้ลืม

๓. ให้คบแต่คนที่มีความจำดี จะได้ช่วยเตือนเมื่อหลงลืม และทำให้เราพลอยจำดีตามเขาด้วย

๔. ให้ฝึกใฝ่แต่ในเรื่องจำพยายามฝึกเกี่ยวแก่ความจำ เช่น นึกย้อนดูเรื่องของวันก่อนชั่วโมงก่อนเป็นต้น

(จาก - ปปัญจสูทนี)

ผนวก

รายละเอียดในการทดลองใช้อำนาจจิต แปลงธาตุ และทำให้เกิดเป็นตัวสัตว์มีชีวิต

๒๘ กันยายน ๒๔๘๖ อาจารย์อภิชิโตภิกขุ (อาจารย์ของผู้เขียน) ทำใบไม้ให้เป็นนก ลงข่าวในหนังสือพิมพ์เดลิเมล์ข่าวภาพ ประจำวันจันทร์ที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๔๘๖ (คณะหนังสือพิมพ์ชุดนี้มาทำหนังสือพิมพ์บางกอกไทม์) ใจความย่อ ๆ ว่า เมื่อวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๔๘๖ มีผู้ไปดูคือ พระยาสารกิจพิลาสและครอบครัว นายบุญมี เมธางกูร นางแนบ มหานิรานนท์ อาจารย์สอนพระอภิธรรมแห่งมหาวิทยาลัยสงฆ์ คณะเดลิเมล์ และบุคคลอื่น ๆ อีกมาก ใช้ใบมะม่วงแห้งเด็ดเอาแต่เพียงครึ่งใบส่วนปลายใบแรกใส่อุ้งมือภาวนาอยู่ประมาณ ๑๕ นาทีก็กลายเป็นนก ขนาดนกกระจอก แต่สีประหลาดไม่เหมือนนกที่มีอยู่ทั่ว ๆ ไป อาจารย์บอกว่าเป็นนกชนิดที่มีมากในป่าลึก ซึ่งท่านไปเรียนอยู่กับหลวงตาดำ ใบมะม่วงใบที่สองทำเป็นนกได้ในเวลาไม่ถึง ๑๐ นาที เป็นนกชนิดเดียวกัน รู้จักอ้าขาพะวาปีกและร้องจิ๊ก ๆ เหมือนธรรมชาติของนกทั่ว ๆ ไป ก่อนที่จะทำใบไม้เป็นนก ท่านอาจารย์อภิชิโต เคยทำกาบดอกบัวเป็นคางคก ทำขี้เทียนเป็นหอยให้ลูกศิษย์ดูหลายครั้ง

หลังจากลงข่าวว่าเนรมิตใบไม้เป็นนกแล้ว คณะเดลิเมล์คณะนี้ได้ไปดูและลงข่าวเรื่อง อาจารย์ฉลองทำข้าวสารให้เป็นกุ้ง โดยถ่ายรูปประกอบข่าวเป็นตอน ๆ เช่นตอนข้าวสารกลายเป็นกุ้งไปครึ่งตัว เป็นข้าวสารอีกครึ่งตัว ว่ายน้ำได้

ในปี ๒๕๐๔ อาจารย์พัว แก้วพลอย ทำใบไม้ให้เป็นแมลงภู่ให้ผู้เขียนดูที่บางแสน จ.ชลบุรี ในปลายปี ๒๕๐๔ ได้ทำให้ดูที่บ้านพักของผู้เขียน โดยใช้ใบชมพู่มาทำเป็นแมลงภู่ ในตอนกลางวันเวลาประมาณสี่โมงเช้า ใช้เวลาประมาณ ๑๓ นาที มีอาจารย์พุทธทาสภิกขุ คุณชำนาญ ลือประเสริฐ และผู้ที่มีเกียรติอีกหลายท่าน ร่วมไปดู หลังจากทำเสร็จ อาจารย์พัวมีอาการสั่นพอสังเกตเห็นได้ชัดคล้ายหนาว เมื่อจับดูที่มือจะรู้สึกร้อนครู่หนึ่งเย็นครู่หนึ่งสลับกันเป็นเวลาประมาณ ๓ นาที จึงเป็นปกติ แสดงถึงการสูญเสียพลังในกายมาก ในครั้งก่อน ๆ ไม่ปรากฏว่ามีอาการดังกล่าว คงจะเป็นด้วยอายุมาก และสุขภาพขณะนั้นไม่ดีนัก อาจารย์พัว แก้วพลอย เคยอยู่ที่เขาใหญ่เขตนครราชสีมา เป็นเวลา ๔ ปี โดยอยู่กับหลวงปู่สุข ใกล้เหวสุวัฒน์ สมัยนั้นคนไปได้ลำบากมาก แต่เวลานี้รถขึ้นไปได้สะดวก เมื่อฝึกฝนทางจิตอยู่เป็นเวลา ๔ ปีแล้วครบกำหนดเกณฑ์ทหาร หลวงปู่ให้มารับเกณฑ์เพราะเป็นเรื่องของแผ่นดินและกฎหมาย ไม่ควรหลีกเลี่ยง อาจารย์พัว เป็นทหารอยู่ในหน่วย ปตอ. บางซื่อ

ในปี ๒๔๘๕ ได้เคยทำดอกไม้เป็นแมลงภู่ ทำขนมอันเดียวเป็นหลายอัน เดินบนน้ำและแสดงอำนาจจิตอย่างอื่น ๆ จนเป็นที่เลื่องลือกันมากในหน่วย ปตอ. สมัยนั้น ภายหลังอาจารย์พัว ทำงานอยู่ในโรงงานประตูหน้าต่าง ใกล้สี่แยกบางโพ พระนคร เป็นผู้ชอบสงบ เก็บตัว ไม่ชอบแสดงตนว่ามีความรู้ดีในทางจิต ขณะนั้นอายุ ๔๗ ปี เคยไปท่องเที่ยวและพักแรมในป่ากับผู้เขียน ๖ ครั้งในระยะพักร้อน

วิธีทำให้เกิดเป็นตัวสัตว์ หรือการแปลงธาตุ

การเปลี่ยนจากธาตุหนึ่งไปเป็นอีกธาตุหนึ่ง และทำให้เกิดเป็นตัวสัตว์นั้นมีหลักสำคัญคือ จะต้องรู้ว่าธาตุอะไรเปลี่ยนได้ง่ายเสียก่อน เช่น ใบไม้ทำเป็นนก ดอกไม้ทำเป็นแมลงภู่ ใบมะขามทำเป็นตัวต่อ ตัวแตน ขี้เทียนทำเป็นหอย หญ้าทำเป็นขนมฝอย-ทอง ดังนี้เป็นต้น ผู้ที่ชำนาญแล้วก็ไม่จำเป็นต้องยึดถือกฎดังกล่าวก็ได้ ขีดขั้นสมาธิที่จะทำขนมอันเดียวเป็นหลายอัน ทำเป็นตัวสัตว์ทำเป็นข้าว เป็นขนม ฯลฯ เหล่านี้ใช้สมาธิขั้นกลางและระยะจะทำได้คือ ระยะเข้าสู่ภวังค์ ตัวอย่างทำใบมะขาม เป็นตัวแตน เอาใบมะขาม ๑ กำมือ ใส่ในบาตรเล็ก ๆ หรือภาชนะอย่างอื่นปิดไว้ด้วยผ้า หรือเอามือกำไว้ (ความประสงค์ต้องการบังแสงเพื่อการเกิด) อธิษฐานจิตจะทำให้เกิดเป็นตัวแตน นึกภาพตัวแตนให้ชัดแทนใบมะขาม จวนเข้าภวังค์ภาพจะชัด ขณะตรึงภาพนี้ให้นิ่ง

อยู่ ก็ใช้วิธีภาวนาคำที่อาจารย์สอนให้ หรือมิฉะนั้นก็ภาวนาเอาเองว่า แตน หรือ จงเป็นแตนซ้ำ ๆ เรื่อยไปก็ได้ ผู้ฝึกทำใหม่ ๆ ควรเข้าภวังค์ได้ประมาณ ๑๕ นาที จึงจะพอเหมาะที่จะทำได้ ส่วนท่านผู้ชำนาญ และมีอำนาจจิตขั้นสูงทำได้เร็วและไม่ต้องดำเนินตามขั้นตอนดังกล่าว

การประมวลเข้าด้วยกันเกี่ยวกับลักษณะของจิต ว่าเป็นทั้งกำลังงานพิเศษและเป็นธรรมชาติรู้ อาศัยพระไตรปิฎกช่วยพิจารณาประกอบการค้นคว้า ทดลองของต่างประเทศ ซึ่งกล่าวในบทที่ ๑ และที่ ๒ ในพระไตรปิฎกเรื่องผี ผีเข้า เรื่องวิญญาณ เรื่องจิต เรื่องเปรต เรื่องการเสวยผลกรรมในชาติก่อน และชาติต่อไป ซึ่งมีอยู่มากในพระสุตตันตปิฎก และมีเล็กน้อยในพระวินัย นอกจากนี้ให้ดูเรื่องจิต เจตสิกในพระอภิธรรม เมื่อจะพิจารณาประมวลโดยวิธีทดลอง ก็ดูในวิทยาศาสตร์ทางใจฉบับเปิดโลกนี้ โดยอ่านทบทวนและพิจารณาตามดู

รายการแสดงอำนาจจิตต่อหน้าที่ประชุม สำหรับผู้เขียนเคยบรรยายเรื่องอำนาจจิต อำนาจคุณพระ และทดลองอำนาจจิตให้ดู เกี่ยวกับวิชาเหนียวคงทดลองแทงหรือฟันด้วยมีด การหว่านทรายเข้าตาขณะลืมตาอยู่ แต่ทรายไม่เข้าตา การดับพิษน้ำมันมะพร้าวที่กำลังเดือดโดยส่งจิตไปสู่น้ำมันเพียงพอแล้วเอามือจุ่มลง หรือตักกินได้ผู้ดูก็ทดลองดูได้ การดับพิษโซ่เหล็กขนาดใหญ่เผาไฟจนแดง เมื่อยกโซ่แดงขึ้นเอามือลูบ หรือกอบขึ้นได้ ผู้ดูก็ทดลองได้ การแสดงย่ำบนกระจกแตกด้วยเท้าเปล่า และนอนกลิ้งกระแทกบนกระจกแตกโดยไม่ใส่เสื้อ (เฉพาะรายการย่ำกระจกแตกนี้นายอยู่เป็นผู้แสดง)

๑. ในวันที่ ๒๗ ธ.ค. ๙๗ บรรยายวิทยาศาสตร์ทางใจที่กรมทหารสื่อสาร บางซื่อ หลังจากบรรยายได้ทดลองกอบโซ่ที่เผาไฟจนแดง และเอามือล้วงในน้ำมันเดือดให้ดู และให้ผู้ฟังมาทดลองดูด้วย รายละเอียดคำบรรยายอยู่ในวิทยาศาสตร์ทางใจ

๒. ในวันที่ ๒ มี.ค. ๙๘ บรรยายที่สมาคมจิตแพทย์ และใช้อำนาจจิตสองอย่างเหมือนข้อ ๑

๓. ในวันที่ ๑๗ มี.ค. ๙๘ บรรยายที่พุทธสมาคมหน้าวัดบวรฯ พระนคร แสดงให้ดูเฉพาะการจับและกอบโซ่ที่เผาไฟ

๔. ในวันที่ ๑๙ เม.ย. ๙๙ บรรยายทางวิทยุโทรทัศน์ ช่อง ๔ แสดงการจับและกอบโซ่เผาไฟ มือล้วงน้ำมันที่กำลังเดือด และให้นายอยู่ กระโดดจากโต๊ะลงย่ำเศษกระจกแตก และกลิ้งตัวกระแทกบนกองกระจก

๕. ในวันที่ ๑ ก.ย. ๙๙ บรรยายที่สมาคมโหรแห่งประเทศไทยวัดบวรฯ แสดงการใช้อำนาจจิตสามอย่าง เหมือนข้อ ๔

๖. ในวันที่ ๓๑ มี.ค. ๒๕๐๐ แสดงให้คณะผู้แทน น.ส.พ. พิมพ์ไทย ดูที่บ้านผู้เขียนสามอย่างเหมือนข้อ ๔

๗. ในวันที่ ๑ ม.ค. ๐๓ บรรยายและแสดงการเอาปรอทเข้าตัวทางฝ่ามือ และเรียกออกมาคืนได้ มีอาจารย์เสงี่ยม จิต–ตานนท์ ช่วยแสดงทางโทรทัศน์ช่อง ๗

การสอนชาวต่างประเทศ และทดลองกับชาวต่างประเทศ พระนาคเสน ชาวอินเดีย ศึกษาและทดลองวิชาเหนียวคง นายเอ็ทเก้น รองประธานกรรมการบริษัทอเมริกันอินเตอร์เนชั่นแนล เริ่มเรียนเมื่อ ๗ มิ.ย. ๐๓ เรียนวิชาเหนียวคง ดับพิษน้ำมันเดือด และวิชาเอาปรอทเข้าตัว นายทหารช่างอากาศอเมริกันที่ดอนเมืองขอทดลองวิชาเหนียวคงที่บ้านหนึ่งครั้ง

เมื่อ ๕ ก.ย. ๒๕๐๓ แสดงการใช้อำนาจจิตให้ผู้แทนต่างประเทศ ที่มาประชุมซีโต้รวม ๕ คน ที่บ้านของผู้เขียน มีนายเอ็ทเก้นช่วยแสดงด้วย แสดงสามอย่างเหมือนข้อ ๔ และการเอาปรอทเข้าตัวด้วย

เมื่อ ๒๘ ก.ย. ๐๕ บรรยายที่ห้องประชุมกรมยุทธศึกษาทหารบก มีเจ้ากรมยุทธศึกษาทหารบก หัวหน้าจัสแม็ก นายทหารอเมริกาชุดครูสอนวิชาต่อต้านกองโจรและนายทหารไทยหลายท่านฟังบรรยาย และดูการทดลองเหนียวคง ด้วยการเอามีดแทงแขน การดับพิษน้ำมันเดือดแล้วเอามือล้วงและตักขึ้นอมได้ พันโทบราว หัวหน้าชุดครูอเมริกา เป็นผู้ทดลองล้วงน้ำมันเดือดและทดลองแทงแขนด้วย

เนื่องด้วยผู้เขียนต้องเร่งรัดฝึกทางจิตให้ก้าวหน้าต่อไป จึงได้งดบรรยายและงดแสดงการใช้อำนาจจิตมาหลายปี จะได้บรรยายและทดลองในโอกาสที่เหมาะต่อไป

หลักฐานที่ใช้ค้นคว้าเกี่ยวกับจิต การฝึกจิตและการใช้อำนาจจิต ตลอดจนวิธีแปลงธาตุ วิธีทำให้เห็นทางจิต ฯลฯ

๑. พระไตรปิฎกของพระพุทธศาสนา และคัมภีร์ของศาสนาต่าง ๆ

๒. พระวิสุทธิมรรค

๓. ศีลสิกขา และจิตตวิชชา ของพระอาจารย์ลี ธัมมธโร

๔. อานาปานพรรษาที่ ๔ และบันทึกคำสอนในเครื่องอัดเสียงของพระอาจารย์ลี ธัมมธโร (เจ้าอาวาสวัดอโศการาม สมุทรปราการ พิมพ์ พ.ศ. ๒๔๙๘)

๕. ชีวประวัติ ของพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ

๖. ขันธวิภาคเทศนา ของพระอุบาลีคุณูปมาจารย์ อดีตเจ้าอาวาส วัดบรมนิวาส พระนคร

๗. อานาปานสติภาวนา โดย พระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ

๘. ยถาภูตธัมม์ โดย พระภัททันตวิลาสะ (พระพม่า) อดีตเจ้าอาวาสวัดปรก ตำบลบ้านทะวาย พระนคร

๙. จิตตปรัชญาของคณะ ส. ธรรมภักดี

๑๐. เอกสารเกี่ยวกับจิต และการค้นคว้าทางจิตของต่างประเทศ และของอาจารย์อื่น ๆ

๑๑. วิทยาศาสตร์ทางใจ เล่ม ๑-๔ วิทยาศาสตร์ทางใจฉบับย่อ ภาษาอังกฤษ และไทย

๑๒. การพิสูจน์ทดลองของจริงและปลอม รวมทั้งประสบการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตที่ผ่านมา

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กรมการศาสนา, พระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย, เล่มที่ ๑๖ ๑๘, ๑๙, ๓๑, ๓๔ และ ๕๑ ฯลฯ.

– คณะนายแพทย์, "ยามหัศจรรย์ที่แพทย์ลืมใช้" **ปัญหาชีวิต** ประจำเดือนสิงหาคม–กันยายน ๒๔๙๕, กรุงเทพฯ โรงพิมพ์สหไทย.

– คณะ ส. ธรรมภักดี, **จิตตปรัชญา**, พิมพ์ครั้งที่ ๓ โรงพิมพ์ ส. ธรรมภักดี, พ.ศ. ๒๔๙๑.

– ประจักษ์ สุวรรณมณี, พันเอก, **ยุทธศาสตร์แห่งชาติและยุทธศาสตร์ทหาร**, วิทยาลัยการทัพบก,

– พุทธทาสอินทปัญโญ, "คุณพระ", **คุณพระและการพิสูจน์คุณพระ**, กองอนุศาสนาจารย์, กรมยุทธศึกษาทหารบก, พระนคร : โรงพิมพ์กรมยุทธศึกษาทหารบก, พ.ศ. ๒๕๑๑.

– ราชบัณฑิตยสถาน, **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน**, พิมพ์ครั้งที่ ๗ พ.ศ. ๒๕๐๗.

วิจิตร วาทการ, หลวง, **กำลังใจ**, พิมพ์ครั้งแรก กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์ไทยเกษม, ๑๑ ส.ค. ๒๔๙๓.

วิจิตร วาทการ, หลวง, **มหัศจรรย์ทางจิต**, พิมพ์ครั้งที่ ๓, กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พัฒนาการพิมพ์ ๕ พ.ย. ๐๗.

วารสารวิทยาศาสตร์, เรื่องผู้เห็นสี, มี.ค. ๐๗.

หนังสือพิมพ์บางกอกไทม์, ๒๕ ธ.ค. ๐๔.

อาษา ขอจิตต์เมตต์ **วิธีชนะทุกข์และสร้างสุข** ของเดลคาร์เนกี.

ภาษาอังกฤษ

Schindler, John, M.D., ''How to live 365 days a year'', **Reader's Digest,**
May 1956.

SEALEY, **A. MAN of MIRACLES.**

Leitner Konradi, **How to Hypnotize,** New York, N.Y., Stavon Publisher, 1950.

Marchant, James K.B.E. Sir, **SURVIAL.**

S.J. Van Pelt, **Hypnotism and the power within** Great Britain,- the Anchor Press, Ltd., 1952.

LIFE, JANUARY, 1956.

พิมพ์ที่ ห.ส.น. อาทรการพิมพ์ 124/1 ถนนเทอดไทย
เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร โทร. 4670250